

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับใน
ภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2554

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับใน
ภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2554

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับใน
ภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

พฤษภาคม 2554

จิตติมา จรกา. (2554). การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับใน
ภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร. ปริญญาโท
ศศ.ม. (ภาษาไทย). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
คณะกรรมการควบคุม. อาจารย์ ดร. พรรดา สุวัธนวิธ, อาจารย์ วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจูน,
อาจารย์ ดร. อดิษฐ์ อมาตยกุล

การวิเคราะห์คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ทราบลักษณะอันเป็น
สาเหตุของความแตกต่างในการถ่ายเสียงรวมถึงเหตุผลในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับใน
ภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ผลการวิจัยเป็นแนวทางของ
นักวิชาการศาสนาอิสลามในการเลือกเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน โดยใช้
วิธีรวบรวมคำทับศัพท์จากตำราวิชาการทางศาสนาเป็นจำนวน 250-300 คำ จัดทำแบบสอบถาม 50
ชุด เพื่อให้ นักวิชาการศาสนา 50 คน ประกอบด้วยนักวิชาการอิสระ 10 คน นักวิชาการในโรงเรียนสอน
ศาสนาอิสลาม 20 คน นักวิชาการสอนศาสนาอิสลามควบคู่สามัญ 20 คน พร้อมกับการสุ่มสัมภาษณ์
นักวิชาการเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่มประมาณ 5-15 คน จัดกระทำข้อมูลเป็นสถิติร้อยละ นำผลที่
ได้มาวิเคราะห์ และนำเสนอผลงานวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์
ผลการวิจัยพบว่าสาเหตุที่นักวิชาการศาสนาอิสลามเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกันมีลักษณะ
ทางภาษาดังต่อไปนี้ คือ 1) เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามแบบราชบัณฑิตยสถานทั้งพยัญชนะต้นและ
ตัวสะกด 2) เขียนคำทับศัพท์โดยยึดให้รูปคำทับศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด เน้นใส่รูป
วรรณยุกต์ รวมทั้งถ่ายรูปพยัญชนะไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ
3) เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามการถ่ายเสียงให้ตรงกับรูปศัพท์ภาษาอาหรับ แต่ไม่เน้นใส่รูปวรรณยุกต์
และไม่ยึดกฎเกณฑ์ตามที่ราชบัณฑิตกำหนดทุกคำ 4) เขียนรูปคำทับศัพท์ตามภาษาพูดหรือได้รับ
อิทธิพลมาจากภาษามลายู และภาษาอื่นในโลกมุสลิม

ANALYSIS OF USING TRANSLITERATE WORDS INTO THE ARABIC LANGUAGE OF
ISLAMIC ACADEMICIAN IN BANGKOK

AN ABSTRACT

BY

JITTIMA JORAKA

Presented in partial fulfillment of the requirements for the
Master of Arts degree in Thai
at Srinakharinwirot University

May 2011

Jittima Joraka. (2554). **Analysis OF Using Transliterate Words Into The Arabic Language Of Islamic Academician In Bangkok.** Master thesis, M.A. (Thai). Bangkok: Graduate School, Srinakharinwirot University. Advisor Committee: Dr. Porntada Suwattanawanit, Miss. Wiroonrat Chanaingoon, Dr. Anas Amattayakul.

The analysis of the Arabic transliteration in Thai is intended to determine the causes or different characteristics of the translation including the reasons for the Arabic transliteration in Thai of the Islamic scholars in Bangkok. This aims to guide the scholars or islam in selecting a transliteration of Arabic writing by using the similar standard 250-300 words or transliteration from academic and religious text were collected and grouped into 50 sets of questionnaires. Then the questionnaires were done by 50 academics and Islamic-general study-school teachers. In addition, 5-10 Islamic scholars were individually and simultaneously interviewed. The data results were analyzed in percentage. The research presentation is the descriptive analysis.

The research found that the scholars wrote their algorithms by using the following characteristics. 1) Write transliterate words right to the standard of the Royal Institute using the first consonant and spell the words. 2) Write transliteration based on the sound transliteration from Arabic by adding the tone symbols on the words in order to that they can be likely pronounced. 3) Write transliteration based on the sound transliteration from Arabic by not adding the tone symbols on the words and not follow to the standard of the Royal Institute. 4) Write transliteration follow the spoken language or the influences of Malay and another language in Muslims worlds.

ปริญญานิพนธ์

เรื่อง

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

ของ

จิตติมา จรกา

ได้รับอนุมัติจากบัณฑิตวิทยาลัยให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาภาษาไทย

ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณะบดีบัณฑิตวิทยาลัย

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สมชาย สันติวัฒนากุล)

วันที่ ..... เดือน ..... พ.ศ. 25.....

คณะกรรมการควบคุมปริญญานิพนธ์ คณะกรรมการสอบปากเปล่า

..... ประธาน ..... ประธาน

(อาจารย์ ดร. พรธาดา สุวัธนวนิช) (รองศาสตราจารย์ สุรินทร์tha โสรัจจ์)

..... กรรมการ ..... กรรมการ

(อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น) (อาจารย์ ดร. พรธาดา สุวัธนวนิช)

..... กรรมการ ..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. อดิษฐ์ อมาตยกุล) (อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนจุ่น)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. อดิษฐ์ อมาตยกุล)

..... กรรมการ

(อาจารย์ ดร. รัชนีย์ญา กลิ่นน้ำหอม)

ประกาศคุณูปการ

ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความอนุเคราะห์จากบุคคลหลายฝ่าย ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์วิรุฬห์รัตน์ ไฉนงุ่น ที่เป็นที่ปรึกษาและเป็นกรรมการควบคุมปริญญาานิพนธ์ อาจารย์ ดร. พรธาดา สุวัธนวิช ประธานควบคุมปริญญาานิพนธ์ และ อาจารย์ ดร. อดิษฐ์ อมาตยกุล ทั้งสามท่าน ได้กรุณาช่วยเหลือ แนะนำแนวทางตลอดจนเสนอแนะข้อมูลอันเป็นประโยชน์ และช่วยตรวจสอบความถูกต้อง แก้ไขเนื้อหาจนปริญญาานิพนธ์เสร็จสมบูรณ์ ขอขอบพระคุณ รองศาสตราจารย์ สุรินทร์ ใสรัจจ์ อาจารย์ ดร. รัชนีญญา กลิ่นน้ำหอม กรรมการแต่งตั้งเพิ่มเติม ซึ่งช่วยให้ข้อเสนอแนะ ดิถี และขัดเกลาจนทำให้ปริญญาานิพนธ์ฉบับนี้สมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ที่มอบทุนทำการวิจัย ขอขอบคุณโรงเรียนอิสลามสันติชน สำหรับกองทุนเงินเพื่อการศึกษาของบุคลากร ขอขอบคุณผู้บริหาร พี่ๆ น้องๆ และเพื่อนๆ อาจารย์ทุกท่าน ที่ช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา ขอขอบคุณครู อาจารย์ ทุกท่านที่ให้ความรู้จนทำให้มีวันนี้

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นทั้ง 6 คน เพื่อนรุ่นน้อง มูร์อิด มูซอ ที่เป็นกำลังใจและช่วยเหลือด้วยดี ขอขอบคุณนักวิชาการศาสนาอิสลามที่เสียสละเวลาอันมีค่าทำแบบสอบถามและให้สัมภาษณ์ ขอขอบคุณลูกศิษย์ทุกคน และเป็นพิเศษ คือ จุฑามาศ ตะเย็นกุล, วิริญจ์ คงสวัสดิ์, อัสนันท์ มีชัย ที่ช่วยเหลือในการทำวิจัยครั้งนี้เป็นอย่างดี ขอขอบคุณ อาจารย์ศรายุทธ มีสมรรถ ที่กรุณาหาข้อมูลเพิ่มเติมในการทำวิจัย ขอขอบคุณเจ้าของงานวิจัยและเอกสารทุกเล่มที่ใช้อย่างอิงในปริญญาานิพนธ์นี้

ขอขอบคุณคนข้างตัว สมชาย มานะสุบิน ที่ให้การสนับสนุนมาโดยตลอดทั้งด้านทุนทรัพย์ และกำลังใจ คุณแม่ทั้งสอง และน้องสาว ที่ช่วยดูแลหลานให้เวลาทำงาน คุณพ่ออดุลย์ จรกา ที่ล่วงลับไปแล้วที่เคยบอกไว้ว่า “พ่อไม่มีมรดกอะไรจะให้ลูกนอกจากการศึกษา ให้ศึกษาทั้งศาสนาและสามัญ”

ประโยชน์จากปริญญาานิพนธ์เล่มนี้ ผู้วิจัยขอมอบให้กับนักวิชาการศาสนาทุกท่านและขอให้ เป็นประโยชน์ในวงการของภาษา ศาสนา และวัฒนธรรมสืบไป

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ.....	1
ภูมิหลัง.....	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	4
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	4
คำนิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
ข้อตกลงเบื้องต้น.....	5
วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	6
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการยืมคำและคำทับศัพท์.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาอาหรับ.....	12
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียงและการใช้เครื่องหมายแทนเสียงรวมทั้ง การถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับด้วยอักษรไทย.....	13
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการยืมคำและคำทับศัพท์.....	24
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอาหรับ.....	30
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียง และการใช้เครื่องหมายแทนเสียง.....	31
3 วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	32
กลุ่มตัวอย่างประชากร.....	32
เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า.....	33
การสร้างเครื่องมือ.....	34
การแยกวิเคราะห์ความถี่ของข้อมูล.....	35
การใช้สถิติช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
4 วิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหารับในภาษาไทย.....	36
วิเคราะห์รูปคำทับศัพท์.....	120
พยัญชนะต้นพยางค์แรก.....	121
พยัญชนะต้นในพยางค์ที่สองและสาม.....	126
รูปสระ.....	128
รูปพยัญชนะสะกด.....	142
คำทับศัพท์ที่พยางค์ท้ายไม่มีตัวสะกดที่นักวิชาการเขียนต่างกัน.....	144
วิเคราะห์เสียงคำทับศัพท์.....	146
เสียงพยัญชนะ.....	146
เสียงสระ.....	149
เสียงวรรณยุกต์.....	161
เสียงพยางค์ท้ายคำ.....	165
5 สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	191
สรุปผลการวิจัย.....	191
อภิปรายผล.....	231
ข้อเสนอแนะ.....	235
บรรณานุกรม.....	236
ภาคผนวก.....	239
ภาคผนวก ก.....	240
ภาคผนวก ข.....	251
ประวัติย่อผู้วิจัย.....	274

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แสดงการถ่ายเสียงพยัญชนะ.....	15
2 แสดงการถ่ายเสียงสระในภาษาอาหรับ.....	19
3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรและจำนวนแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ที่รวบรวมได้.....	33
4 แสดงความถี่ของการเลือกใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร.....	36
5 คำทับศัพท์ที่นักวิชาการเลือกเขียนมากที่สุด 2 - 3 อันดับ.....	109
6 เทียบรูปพยัญชนะภาษาอาหรับและภาษาไทย.....	120
7 แสดงรูปสระคำทับศัพท์ที่นักวิชาการเขียนต่างกัน.....	129
8 แสดงรูปคำทับศัพท์ พยัญชนะสะกด ที่นักวิชาการเขียนต่างกัน.....	142
9 แสดงการผันวรรณยุกต์เทียบการผันโดยคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ.....	163
10 สรุปข้อมูลส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	168
11 แยกลักษณะของคำทับศัพท์ตามลักษณะการเลือกตอบของนักวิชาการ.....	193

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ

หน้า

1 แสดงตัวอักษรภาษาอาหรับ.....

20

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

ภาษาอาหรับเป็นภาษาที่เข้ามาในประเทศไทยเนื่องจากการค้าขาย การเผยแพร่ศาสนา และการเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามจนมีชุมชนมุสลิมเกิดขึ้นในประเทศไทยจนทุกวันนี้ศาสนาอิสลามเป็นศาสนาที่ต้องใช้ภาษาอาหรับในการให้ความรู้และปฏิบัติศาสนกิจ ในหนังสืออะฮ์ลัด โดยกลุ่มนักศึกษาภาษาอาหรับ มหาวิทยาลัยรามคำแหงได้อธิบายไว้ว่า

ภาษาอาหรับเป็นภาษาเก่าแก่ที่สำคัญภาษาหนึ่งของโลก เป็นภาษาในตระกูลเซมิติก ซึ่งมีความสัมพันธ์ที่ใกล้ชิดกับภาษาฮีบรู และภาษาอาราเมอิก เป็นภาษาทางวรรณกรรม นับเป็นเวลากว่า 1,500 ปี ที่สำคัญกว่านี้คือ ภาษาอาหรับเป็นภาษาประจำศาสนาอิสลาม เป็นภาษาของพระคัมภีร์อัลกุรอานที่มุสลิมทุกชาติ ทุกภาษาเกือบ 2,000 ล้านคนทั่วโลกศรัทธา เพราะเป็นพระดำรัสของอัลลอฮ์ ผู้เป็นพระเจ้าเพียงพระองค์เดียว ที่ประทานลงมาเป็นเครื่องนำทางชีวิต ที่สมบูรณ์แบบ แก่มนุษยชาติ และเป็นภาษาของการละหมาด และการขอพรของมุสลิมทั่วโลก มุสลิมจะเริ่มศึกษาภาษาอาหรับตั้งแต่วัยเด็ก เพื่อการเรียนรู้หลักการทางศาสนา การละหมาด การอ่านอัลกุรอาน และอักษรอาหรับนั้นจะเขียนจากขวาไปซ้าย มีอักษรพื้นฐาน 28 ตัว การปรับไปเขียนภาษาอื่นเช่น ภาษาเปอร์เซีย ภาษาอูรดู จะเพิ่มอักษรอื่นเข้ามา ไม่มีความแตกต่างระหว่างตัวพิมพ์ และตัวเขียน และตัวเล็กกับตัวใหญ่ อักษรแต่ละตัวจะเขียนติดกับอักษรตัวอื่น แม้ในการพิมพ์และรูปอักษรจะเปลี่ยนไป ขึ้นอยู่กับตำแหน่งในคำ

(อิสลามมอริ. ม.ป.ป.: ออนไลน์)

นอกจากการเขียนจะทำให้รูปอักษรเปลี่ยนไปขึ้นอยู่กับตำแหน่งในคำแล้ว เรื่องของการอ่านออกเสียงก็ขึ้นอยู่กับตำแหน่งหน้าของคำเช่นกัน เช่น คำเอกพจน์ พหูพจน์ การออกเสียงก็ต่างกัน แต่เป็นคำเดียวกัน เช่น มุอามะละฮะฮ์ (เอกพจน์) มุอามะละฮะฮัต (พหูพจน์) รวมทั้งการทำหน้าที่ของคำต่างๆ ว่าทำหน้าที่ใดในประโยค การออกเสียงก็เปลี่ยนไป เช่น อิบนู อิบนิ อิบาตะตุณ อิบาตะฮุ อะบะดัน อะบะดา เป็นต้น ซึ่งเป็นลักษณะพิเศษของภาษาอาหรับ คือ

“มีระบบการสร้างคำที่นำมัทศอรรยาคำหนึ่งสามารถจะผันออกไปได้มากมาย พร้อมทั้งความหมายที่เปลี่ยนไปตามความต้องการ เช่น คำว่ากิน เมื่อจะเปลี่ยนเป็นผู้กิน หรือสิ่งที่กิน หรือเวลากิน หรือที่กิน หรือจะกิน หรือกินแล้ว หรือจกกิน ก็ไม่จำเป็นต้องเติมคำนำหน้าแต่ประการใด เพียงตัดต่ออักษรในตัวของตัวเอง ก็จะได้ความหมายที่ต้องการ เป็นภาษาที่เขียนโดยไม่จำเป็นต้องมี สระ กำกับ คำนามในภาษาอาหรับมี 2 เพศ เพศชาย และเพศหญิง และมีพจน์ 3 พจน์คือ เอกพจน์ ทวิพจน์ พหูพจน์”

(อิสลามมอริ. ม.ป.ป.: ออนไลน์)

นักวิชาการศาสนาอิสลามของประเทศไทยส่วนใหญ่จบการศึกษาด้านศาสนามาจากต่างประเทศซึ่งเป็นประเทศแถบตะวันออกกลาง และเป็นต้นกำเนิดของศาสนาอิสลาม นักวิชาการศาสนาอิสลามที่ไปศึกษาในประเทศแถบตะวันออกกลางนั้น มีพื้นฐานความรู้ภาษาอาหรับเรียนในโรงเรียนสายสามัญแตกต่างกัน ผู้วิจัยมีแนวคิดว่าความรู้ภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามที่มีแต่เดิมนั้นเป็นตัวกำหนดให้นักวิชาการแต่ละคนเขียนถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับต่างกัน ดังนั้นความคลั่งในการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับนั้นจึงมีโอกาสเกิดขึ้นได้ นักวิชาการบางท่านไม่ได้สำเร็จการศึกษาด้านศาสนาแต่มีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษ และภาษาอาหรับ ใฝ่ศึกษาดำรงเรื่องของศาสนา สามารถเขียนบทความเผยแพร่ให้ความรู้ในเรื่องของศาสนาอิสลามได้เช่นกัน การเขียนคำทับศัพท์ก็แตกต่างกันไปอีก นักวิชาการศาสนาอิสลามบางท่านต้องการหาข้อสรุปเพื่อให้เขียนทับศัพท์ให้ตรงกัน และบางท่านก็ทำงานอยู่ในหน่วยงานของรัฐ เช่น ราชบัณฑิตยสถานซึ่งมีการถ่ายเสียงภาษาอาหรับมาเป็นภาษาไทย แต่ปรากฏว่าเมื่อมีการประชุมกัน นักวิชาการศาสนาอิสลามต่างมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกัน บางท่านต้องการรักษารูปศัพท์กับเสียงให้เหมือนกันมากที่สุด บางท่านเห็นว่าไม่จำเป็นต้องรักษารูปศัพท์ แต่รักษาการออกเสียงที่เรียกว่าหลักัตถ์ญีดีดในภาษาอาหรับ บางท่านคิดว่า ถ่ายเสียงให้กะทัดรัดโดยไม่ต้องใส่วรรณยุกต์เพราะเป็นที่รับรู้ร่วมกันแล้ว เช่นไม่ว่าจะเขียน อัด หรือ อัล ก็อ่านออกเสียงเท่ากันจึงไม่จำเป็นต้องใส่วรรณยุกต์ ความขัดแย้งดังกล่าวยังไม่สามารถหาข้อสรุปได้ การวิจัยครั้งนี้ น่าจะเป็นส่วนหนึ่งทำให้นักวิชาการศาสนาเห็นแนวทางในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับได้มากขึ้นกว่าเดิม หลังจากเกิดเหตุการณ์ถล่มตึกเวิลด์เทรดเซ็นเตอร์ เมื่อวันที่ 11 กันยายน 2547 มีผู้อ้างว่าเหตุการณ์ครั้งนี้เกิดจากความรุนแรงของผู้ที่นับถือศาสนาแบบฝักใฝ่ที่มีความเชื่อในเรื่องความขัดแย้งของศาสนาอิสลาม ศาสนาคริสต์ และศาสนายูดาห์ของชนชาติยิวหรืออิสราเอล ทำให้นักวิชาการศาสนาอิสลามต้องทำงานหนักมากขึ้นในการให้ความรู้เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม ผ่านทางอินเทอร์เน็ต ทางสื่อสิ่งพิมพ์ เพื่ออธิบายให้คนส่วนใหญ่ทั้งที่นับถือศาสนาอิสลามและไม่ได้นับถือศาสนาอิสลามได้เข้าใจศาสนาอิสลามมากยิ่งขึ้น การใช้คำทับศัพท์ที่แตกต่างกันทำให้ผู้อ่านสับสนในเรื่องการออกเสียงและความหมายว่าเหมือนกันหรือไม่อย่างไร เช่น คำว่า ญิฮาด จิฮาด หรือคำว่า สุนัต ชุนนะห์ หรือชุนนะฮฺ เป็นต้น การใช้คำทับศัพท์ในลักษณะแตกต่างกันนี้ พบอยู่ในเอกสารแทบทุกชิ้น ที่ผ่านมานั้นผู้วิจัยพบคำว่า อี้ดัลอัฎฮา ที่ใช้กันมาตลอดในเอกสารหรือหนังสือ ปัจจุบันได้มีผู้รู้ด้านศาสนาบางท่านได้ให้ความเห็นว่าไม่ถูกต้องในการออกเสียง ควรใช้คำว่า อี้ดัลอัฎฮา จึงจะถือว่าถูกต้องในการออกเสียงตามรูปศัพท์และความหมาย เมื่อนักวิชาการศาสนาอิสลามเขียนเอกสารเพื่อให้ความรู้ด้านศาสนาแก่อิสลามิกชนหรือผู้สนใจอิสลามซึ่งต้องใช้คำทับศัพท์เป็นส่วนใหญ่ ถ้าถอดความเป็นภาษาไทยแล้วมีความหมายยืดเยื้อเกินกว่าจะใช้ในประโยค ตัวอย่างเช่น คำว่า

“เอาเราะห์ มีความหมายว่า ส่วนพึงละลายของร่างกายที่บทบัญญัติแห่งอิสลามได้กำหนดให้ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามปกปิด อันได้แก่ ทุกส่วนของร่างกายยกเว้นใบหน้าและฝ่ามือ ส่วนเอาเราะห์ของผู้ซึ่งกำหนดไว้คือบริเวณของร่างกายตั้งแต่สะดือถึงหัวเข่า

(บรรจง ปินกาชั้น. 2547: 206)

ความหมายข้างต้นนั้นยาวเกินกว่าที่จะนำมาเขียนในประโยคได้ จึงใช้คำทับศัพท์ว่า เอาเราะห์ แทน เช่น สตรีที่นับถือศาสนาอิสลามนั้นต้องสวมใส่เครื่องแต่งกายที่ปกปิดเอาเราะห์ เป็นต้น นอกจากนี้บางครั้งรูปศัพท์ต่างกันมาก เช่น คำทับศัพท์ว่า ซอดาเกาะห์ ซอดาเกาะห์ ซอดาเกาะห์ ซึ่งทั้งสามคำนี้เวลาที่นำมาออกเสียงในภาษาไทยนั้นแตกต่างกัน ผู้อ่านที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม เห็นแล้วอาจเกิดความสงสัยว่าเป็นคำเดียวกันหรือไม่ ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามบางคนก็ยังเข้าใจสับสนว่า ควรออกเสียงอย่างไร ออกเสียงเป็น ส้อ-ดา-เกาะห์ หรือ ส่อ-ดา-เกาะห์ หรือ ซอ-ดา-เกาะห์ ดังนั้น เราจะพบว่าเมื่อมีการรายงานข่าวเกี่ยวกับอิสลามทางโทรทัศน์ ผู้ประกาศข่าวต่างสถานีโทรทัศน์นั้น อ่านออกเสียงต่างกัน ตัวอย่างเช่น คำว่า สำนักข่าวอัล - ญาซีเราะห์ (อัน-ญา-ซี-เราะห์) อ่านเป็น สำนักข่าว อัน - ญาซีเราะห์ หรือ อัน - จาซีเราะห์ เนื่องจากอ่านตามคำศัพท์ภาษาอังกฤษ AL - Jazerah บางครั้งผู้ฟังอาจได้ยินคำว่า ตอลีบัน ตาลีบัน ตอลีบาน หรือ คำว่า กลุ่มจิตต์อิสลามียะห์ ซึ่งน่าจะมาจากคำว่า ญิฮาดอิสลามียะห์ (ยิ-ฮาด-อิด-สะ-ลา-มี-ยะห์) (Jihad Islamiyah) เป็นต้น

จากตัวอย่างที่กล่าวมาข้างต้นผู้วิจัยเห็นว่าการถ่ายเสียงควรมีหลักเกณฑ์เดียวกัน หรือ ถ้าแตกต่างกันควรมีคำอธิบายได้ว่าแตกต่างกันเพราะเหตุใด การศึกษาวิเคราะห์คำทับศัพท์อาหรับที่ใช้ในภาษาไทยนี้ ผู้วิจัยได้ใช้การสุ่มตัวอย่างสร้างแบบสอบถามการใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ซึ่งอยู่ในพื้นที่เขตกรุงเทพมหานคร เพื่ออภิปรายผลโดยการพรรณนาวิเคราะห์ การศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษารูปแบบการถ่ายเสียงเพื่อให้การเขียนคำทับศัพท์มีมาตรฐานเดียวกัน ไม่แตกต่างกันมากจนกลายเป็นคนละคำหรือความหมายเปลี่ยนไปเมื่อออกเสียงผิดหรือเขียนผิด ผู้วิจัยจึงรวบรวมคำทับศัพท์ภาษาอาหรับที่ใช้บ่อยและพบในสื่อสิ่งพิมพ์ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ และค่านามเฉพาะที่มีความสำคัญและเกี่ยวข้องกับศาสนาอิสลาม เช่น ชื่อมัสยิด ชื่อสถานที่ ชื่อคน นำมาสร้างเป็นแบบสอบถามเพื่อให้นักวิชาการศาสนาได้เลือกตอบคำทับศัพท์ที่ตนใช้เขียนในงานเผยแผ่ศาสนาอิสลามตามพื้นความรู้ที่ตนมีและนำมาวิเคราะห์หาเหตุผลเพื่อให้เกิดบรรทัดฐานของการถ่ายเสียง คำทับศัพท์ภาษาอาหรับ เพื่อให้ศาสนาอิสลามในประเทศไทยมีความเป็นสากลในทางภาษาในฐานะที่ภาษาเป็นสื่อกลางที่ก่อให้เกิดความเข้าใจระหว่างกันโดยไม่มีกำแพงชั้นวรรณะ ผิวดำพรรณ เชื้อชาติ ศาสนา และให้งานวิจัยนี้เป็นประโยชน์ในวงการภาษาไทยและผู้ใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อศึกษาลักษณะอันเป็นสาเหตุของความแตกต่างในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อเป็นแนวทางของนักวิชาการศาสนาอิสลามในการเลือกเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยให้เป็นมาตรฐานใกล้เคียงกัน

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

เพื่อให้ทราบลักษณะอันเป็นสาเหตุของความแตกต่างของการถ่ายเสียงรวมถึงเหตุผลในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางของนักวิชาการศาสนาอิสลามในการเลือกเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักวิชาการศาสนาอิสลาม ในเขตกรุงเทพมหานคร ประกอบด้วยนักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระและนักวิชาการศาสนาอิสลามที่อยู่ในสถาบันการศึกษา ซึ่งแตกต่างกันในด้านคุณวุฒิและวัยวุฒิ โดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างจากนักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระ จำนวน 10 คน นักวิชาการสอนศาสนาในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามโรงเรียนละ 5 คน 4 โรงเรียน นักวิชาการสอนศาสนาอิสลามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคู่สามัญ จำนวน 5 คน 4 โรงเรียน

2. ตัวแปรที่จะศึกษา

2.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่

2.1.1 เพศ

2.1.2 อายุ

2.1.3 การศึกษาสายสามัญ

2.1.4 การศึกษาสายศาสนา

2.1.5 การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

2.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

การถ่ายเสียง หมายถึง การใช้ตัวอักษรไทยเขียนแทนเสียงภาษาอาหรับ

คำทับศัพท์ หมายถึง คำภาษาอาหรับที่ผู้นับถือศาสนาอิสลามยืมมาใช้ในภาษาไทย โดยเขียนด้วยตัวอักษรไทยและใช้กันอย่างแพร่หลายในกลุ่มของผู้นับถือศาสนาอิสลาม และใช้ทั่วไปเพื่อการเผยแพร่ศาสนาอิสลามต่อบุคคลต่างศาสนา

ชื่อคน หมายถึง ชื่อบุคคลที่นับถือศาสนาอิสลามตามที่บิดามารดาตั้งชื่อให้ตามความเชื่อของศาสนาอิสลาม

ชื่อสถานที่ หมายถึง ชื่อศาสนสถานที่ใช้ประกอบศาสนกิจ (มัสยิด) ชื่อประเทศ หรือชื่อเมืองที่เกี่ยวข้องกับหลักศรัทธาของศาสนาอิสลาม

นักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระ หมายถึง บุคคลที่มีสัญชาติไทยและสำเร็จการศึกษา ด้านศาสนาและหรือศาสนาควบคุมการศึกษาสามัญ หรือศึกษาศาสนาด้วยตนเองโดยไม่จำกัดระดับคุณวุฒิและเผยแพร่ศาสนาโดยไม่สังกัดสถาบันการศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร

นักวิชาการศาสนาอิสลาม หมายถึง บุคคลที่มีสัญชาติไทยและนับถือศาสนาอิสลามสำเร็จการศึกษาศาสนาชั้นสูงโดยไม่เน้นการศึกษาสามัญ ทำหน้าที่สอนศาสนาให้นักเรียนที่นับถือศาสนาอิสลามในสถาบันสอนศาสนาและสถาบันสอนศาสนาควบคุมการศึกษาสามัญในเขตกรุงเทพมหานคร

ข้อตกลงเบื้องต้น

1. คำทับศัพท์ที่ปรากฏในงานวิจัยเป็นคำทับศัพท์ภาษาอาหรับที่เขียนตามการถ่ายเสียงคำภาษาอาหรับที่มีปรากฏเป็นส่วนมาก และตามความเห็นของผู้วิจัยว่าถูกต้องตามหลักการถ่ายเสียงภาษาอาหรับเป็นอักษรไทยโดยใช้เครื่องหมายแทนเสียงพยัญชนะในภาษาไทยของพระยาอุปกิตศิลปสาร และถ้าเป็นความคิดเห็นของนักวิชาการอาจพบคำที่ผิดหลักภาษาไทย เช่น รูปกับเสียงวรรณยุกต์ไม่ตรงกัน ตัวอย่าง เช่น มุอามะล้าต แต่ถ้าเป็นผู้วิจัยเขียนจะเขียนว่า มุอามะล้าต เป็นต้น

2. การรวบรวมคำทับศัพท์ภาษาอาหรับรวบรวมจาก หนังสือวิชาการด้านศาสนา สื่อสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์เพื่อการเผยแพร่ศาสนาอิสลาม ดังมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 ประเภทค่านามทั่วไป (สามัญนาม) ได้แก่ คำทับศัพท์ภาษาอาหรับที่เกี่ยวข้องกับหลักศรัทธา ความเชื่อ ประวัติศาสตร์และที่มาของศาสนาอิสลามรวมถึงการประกอบพิธีกรรมทางศาสนา จากหนังสือ สื่อสิ่งพิมพ์ เช่น นิตยสาร วารสาร แผ่นพับ และเว็บไซต์เพื่อการเผยแพร่ศาสนาอิสลาม

2.2 ประเภทคำถามเฉพาะ (วิสามานยนาม) แบ่งเป็น

2.2.1 ชื่อคน เก็บรวบรวมเฉพาะชื่อคนที่บิดามารดานิยมตั้งเป็นชื่อบุตรทั้งชายและหญิง รวมทั้งชื่อสมัยใหม่ที่นิยมตั้งในปัจจุบัน

2.2.2 ชื่อสถานที่ เก็บรวบรวมเฉพาะ ชื่อมัสยิดที่ออกเสียงไม่สอดคล้องกับภาษาอาหรับ ชื่อประเทศ และชื่อเมือง ที่เกี่ยวข้องกับความเชื่อ ความศรัทธา และประวัติศาสตร์ของศาสนาอิสลาม

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นการเก็บข้อมูลเพื่อนำมาทำแบบสอบถามเพื่อการสัมภาษณ์ในเชิงลึก (in-dept interview) ก่อนนำมาแปลผล โดยการพรรณนาวิเคราะห์ มีขั้นตอนการศึกษาค้นคว้าดังนี้

1. เก็บรวบรวมข้อมูลคือ คำทับศัพท์ ประมาณ 250 - 300 คำ ตามข้อตกลงเบื้องต้น นำคำทับศัพท์ที่มีความหมายเหมือนกันแต่เขียนต่างกันนำมาสร้างแบบสอบถาม

2. สร้างเครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบสอบถามเพื่อการเลือกใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่ง ใช้ตัวแปร คือ เพศ อายุ วุฒิการศึกษาสายสามัญและสายศาสนา ประเภทสถาบันการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา สถานที่ทำงาน กิจกรรมด้านศาสนาที่ต้องใช้ภาษาอาหรับร่วมกับภาษาไทย และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

ส่วนที่ 2 การเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

ตัวอย่าง

1	.. ✓ ...รวมดอน .....รวมฏอน .....ร่อมาดอน .....เราะมะดอน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
2	.....กียามะห์ .....กียามัต .....กียามะฮู .....กียามะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....

3. เลือกกลุ่มตัวอย่างประชากร 3 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่

3.1 นักวิชาการศาสนาอิสลามที่สอนวิชาการศาสนาอิสลามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน จากแหล่งข้อมูลที่จะศึกษา 4 โรงเรียน

3.2 นักวิชาการศาสนาอิสลามที่สอนวิชาการศาสนาอิสลามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา(อิสลาม) ควบคุมการศึกษาสายสามัญในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน จากแหล่งข้อมูลที่จะศึกษา 4 โรงเรียน

3.3 นักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระจำนวน 10 คน คัดเลือกจากนักวิชาการที่เป็นผู้บรรยายในองค์กรของศาสนาอิสลาม ผู้นำมัสยิดที่ทำการคุตบะฮ์ (ตักเตือนในเรื่องศาสนา) ในการละหมาดมุอะหะห์ (ละหมาดที่เป็นข้อบังคับสำหรับเพศชาย) ในวันศุกร์ และหรือผู้ที่ได้รับการยอมรับ มีการบรรยาย มีผลงานการเขียนบทความ ทำงานอยู่ในองค์กร หรือมูลนิธิของศาสนาอิสลาม

4. เลือกแหล่งข้อมูลที่จะศึกษา คือ

4.1 โรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม 4 โรงเรียน โดยเลือกจากโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามที่มีชื่อเสียง เป็นที่รู้จัก และอาจารย์ของสถาบันนั้นๆ เป็นที่ยอมรับในสังคมมุสลิม ซึ่งได้แก่โรงเรียนดังต่อไปนี้

4.1.1 โรงเรียนมััจญลิดซุดดีนีย์

4.1.2 โรงเรียนมิฟตาฮ์อุลอุลุมิดดีนียะห์

4.1.3 โรงเรียนศรีwana

4.1.4 โรงเรียนริตวาน์อุลอิสลาม

4.2 โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามควบคุมสามัญ

4.2.1 โรงเรียนอิสลามสันติชน

4.2.2 โรงเรียนบางกอกศึกษา

4.2.3 โรงเรียนศาสนูปถัมภ์

4.2.4 โรงเรียนอัลกุรรอฮ์วิทยา (ประเวศ)

4.3 นักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระจากองค์กรและมูลนิธิที่ทำงานด้านการเผยแพร่ศาสนาอิสลามด้วยการบรรยาย เขียนบทความ หรืออื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง

5. นำแบบสอบถามไปสัมภาษณ์

6. นำข้อมูลที่ได้มาคัดแยกความถี่ คำทับศัพท์ที่มีผู้ใช้เขียนมากที่สุด และรองลงมา ใช้สถิติร้อยละในการวิเคราะห์ จากนั้นวิเคราะห์ร่วมกับตัวแปรในแบบสอบถามส่วนที่ 1 เพื่อหาข้อมูลของความแตกต่างในการใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลาม

7. นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลแบบพรรณนาวิเคราะห์

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเชิงวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการ
ศาสนาในเขตกรุงเทพมหานครในครั้งนี้ ผู้วิจัยได้แนวทางการศึกษาค้นคว้าจากการรวบรวม วิเคราะห์
ข้อมูล จากเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องหลายลักษณะ จึงแบ่งออกเป็นประเภทดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

- 1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ การยืมคำและคำทับศัพท์
- 1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาอาหรับ
- 1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียง และการใช้เครื่องหมายแทนเสียง

รวมทั้งการถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับด้วยอักษรไทย

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- 2.1 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับ การยืมคำและคำทับศัพท์
- 2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอาหรับ
- 2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียง และการใช้เครื่องหมายแทนเสียง

รวมทั้งการถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับด้วยอักษรไทย

1. เอกสารที่เกี่ยวข้อง

1.1 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับ การยืมคำและคำทับศัพท์

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2524) กล่าวว่า วิธียืมคำภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย
เป็นการถ่ายถอดภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง หรือการยืมคำกันนั้น คำของภาษาที่ถูกยืมมา มักจะถูก
เปลี่ยนแปลงรูปคำ เสียง และความหมายในภาษาไทยใหม่ เพื่อความสะดวกในการออกเสียง และเป็นไป
ตามลักษณะสำคัญของภาษาของผู้ยืมเสมอ การถ่ายถอดภาษา หรือการยืมยืมภาษานั้น โดยทั่วไป
จะมีอยู่ 3 ลักษณะ คือ การทับศัพท์ การบัญญัติศัพท์ และการแปลข้อความหรือการแปลศัพท์ ซึ่ง
เป็นวิธีที่ใช้ในภาษาไทยมาตั้งแต่สมัยโบราณ เห็นจะเป็นเพราะไทยติดนิสัยทับศัพท์ภาษาบาลี
สันสกฤตมาแต่ดั้งเดิม ซึ่งจะใช้วิธีทับศัพท์ก่อนเพราะยังไม่มีคำไทยที่เหมาะสมไว้ใช้จนกว่าจะมีการ
บัญญัติศัพท์ภาษาไทยหรือภาษาอื่นขึ้นใช้แทน การทับศัพท์ในสมัยรัชกาลที่ 5 มีการเขียนถ่ายถอดชื่อ
ชาวต่างประเทศเป็นภาษาไทย เช่น Henry เขียนเป็นไทยว่า หันแตร์ Henry Berny เขียนเป็น หันแตร์
บารนี หรือ Government of Siam เขียนเป็น กัดพินมันสยาม เป็นต้น การทับศัพท์ หรือการถ่ายถอดชื่อ
บุคคล หรือสถานที่ หรือคำภาษาต่างประเทศที่ไทยรับมาใช้นั้น ยังลึกลับกันอยู่มาก นอกจากคำที่ทาง

ราชบัณฑิตยสถานกำหนดเอาไว้แน่นอนแล้วเท่านั้น เช่น ชื่อของนายกรัฐมนตรีมาเลเซียที่เป็นภาษาอาหรับ มีเขียนในหลายรูปแบบ “อับดุลราห์มัน” หรือ “อับดุลเราะห์มาน” ซึ่งวิธีการแก้การลึกลับนี้ อาจจะทำให้ได้โดยให้สถาบันที่สำคัญ เช่น สถาบันการศึกษาราชบัณฑิตยสถาน วิทยุโทรทัศน์ของรัฐบาล และหนังสือพิมพ์ระดับผู้นำ เป็นต้น นอกจากนี้ทฤษฎีของการรับคำยืมที่สำคัญ คือ การแปลศัพท์ หรือแปลความ ซึ่งได้แบ่งออกเป็น การแปลงคำยืม ซึ่งมีลักษณะแยกย่อยไปอีก คือ การแปลงเสียง การแปลงความหมาย การสร้างคำ และการลากเข้าความ การแปลงเสียงมีหลายลักษณะคือ การแปลงเสียงวรรณยุกต์ การปลอมเสียงสระ การแปลงเสียงพยัญชนะ การตัดเสียง การเติมเสียง การแปลงความหมายแบ่งออกเป็นลักษณะ คือ เมื่อแปลงแล้ว ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก ความหมายย้ายที่ ส่วนการสร้างคำนั้น แบ่งเป็นหลายวิธีคือ การประสมกับคำไทย การสมาส การสนธิ การประสมกับคำต่างประเทศต่างภาษา กัน สุดท้ายคือ การลากเข้าความ คือ ลากมาเข้าเสียงและความหมายแบบไทยๆ ซึ่งได้แก่คำรุ่นเก่าที่เข้ามาสู่ไทย ตั้งแต่ครั้งที่ไทยยังไม่ค่อยคุ้นกับเสียงพูดแบบฝรั่ง หรือแบบชนชาติอื่นๆ เช่น Government เป็น กัดพินมัน เป็นต้น

ประยูร ทรงศิลป์ (2526: 69) กล่าวถึง การรับเอาคำภาษาต่างประเทศมาใช้ว่า วิธีการทับศัพท์ กล่าวคือ เมื่อไทยเรารับเอาคำภาษาต่างประเทศเข้ามาแล้ว ก็พยายามออกเสียงคำที่ยืมนั้นให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทยมากที่สุด รวมทั้งการลากเข้าความด้วย ผู้ใช้คำยืมนั้นพยายามทำความเข้าใจกับคำยืมนั้นโดยการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำเดิมเข้าหาเสียงหรือความหมาย ที่ตนเองเข้าใจ และคุ้นเคย โดยเจตนา การทับศัพท์ชนิดนี้มักเกิดจากการรับคำยืมภาษาอังกฤษในระยะเริ่มแรก

บรรจบ พันธุเมธา (2527: 59-60) ได้กล่าวไว้เกี่ยวกับการรับคำภาษาอังกฤษและคำภาษาอื่นมาใช้ นั่น แม้จะมีใช้ในภาษาไม่มากเท่าคำบาลีสันสกฤตและเขมร แต่ก็มีส่วนเป็นปัญหาแก่ผู้จำเป็นต้องใช้ ปัญหาคือใช้ไม่ลงรอยกัน บางคำที่มีใช้มาแต่เดิมและพจนานุกรมยอมรับคำนั้นไว้เขียนตามเสียงไทยๆ อย่างที่คนไทยถนัด ครั้นมาปัจจุบันนี้มีคำอื่นแปลกใหม่เข้ามา ผู้ใช้ที่ต้องการทับศัพท์มักจะนึกถึงเสียงเจ้าของภาษาก่อน แต่ว่าระบบเสียงของภาษาอังกฤษกับของไทยไม่ตรงกัน อักษรไทยเท่าที่มีอยู่หาเพียงพอไม่ที่จะถ่ายเสียงคำที่เขียนเป็นอังกฤษให้ได้เหมือนเจ้าของภาษาไม่ เช่น th z ge เหล่านี้เป็นต้น อย่างดีก็เพียงใกล้เคียง เพราะฉะนั้นจึงปรากฏว่า เราใช้พยัญชนะและสระถ่ายเสียงคำเหล่านั้นไว้ต่างๆ ในตัวอย่างต่อไปนี้ t ไทยใช้ ต เช่น ตัน (ton) เต็นท์ และใช้ ท เช่น เทคนิค (technique) ส่วน s, sh, ce, z, x ไทยใช้ ช ส ซ เช่น เอเชีย (Asia) เซิร์ต (shirt) ส เช่น แสตมป์ (stamp) ซ เช่น ซุป (soup) ส่วน ge, gi, j, ch ไทยใช้ จ ญ ใช้ ช เช่น ชอล์ก (chalk) ใช้ ฅ เช่น จอร์แดน (Jordan) ใช้ ย เช่น เยอรมัน (Germany) ส่วน p ไทยใช้ ป พ ใช้ ฝ เช่น ปาล์ม (palm) ใช้ พ เช่น พลาสติก (plastic) คำที่ยกมานี้เห็นได้ว่าปัญหาเกิดขึ้นเพราะเรื่องเสียงเดียวกันเขียนได้หลายอย่าง เช่น j เสียงเดียว เขียนได้ทั้ง จ ญ ช หรือเสียง ซ ของไทย ใช้ถ่ายเสียงทั้ง s sh และ ch ชื่อ

Johnson จึงเขียนกันต่างๆ ทั้ง จอห์นสัน ยอห์นสัน เป็นต้น แต่ว่าตราบไคที่เขียนแล้วไม่ผิด ความหมาย หรือเข้าใจเป็นชื่ออื่นไป ก็เห็นจะไม่สู้กระไรนัก มีชื่อบางชื่อ เช่น จีน เมื่อเขียนว่า นายพล จีน (คงจะเป็น Gene) หากไม่ดูนามสกุลต่อไปคงนึกว่าเป็นนายพลชาติจีน เช่นนี้ ใช้ ยีน คงจะเข้าใจง่ายกว่า คำอื่นๆ ก็เช่นกัน ถ้ายังไม่มีกำหนดให้ใช้ ผู้ใช้จำเป็นจะต้องใช้วินิจฉัยของตนเอง ซึ่งอาจจะ ต้องอาศัยแบบแผนที่เขาใช้กันมาเป็นแนวเทียบ หรือไม่ก็เทียบให้ใกล้เคียงเจ้าของภาษาที่สุดหากทำ ไม่ได้ก็ควรให้คนไทยฟังเข้าใจง่าย

ศุกรางค์ อินทรารุณ (2548: 5-13) กล่าวว่า ศัพท์ทางศาสนา มักใช้คำจากภาษาของ ประเทศที่เป็นบ่อเกิดของศาสนานั้นๆ โครงสร้างทางไวยากรณ์ และศัพท์ภาษาต่างๆ แบ่งตามที่มาได้ เป็น 2 ส่วน

1. เป็นของภาษานั้นแต่เดิม (Native elements) ได้แก่ เสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และ ศัพท์ที่มีมาตั้งแต่ดั้งเดิม

2. ยืมจากภาษาอื่น (Borrowed elements) ได้แก่ เสียง โครงสร้างทางไวยากรณ์ และศัพท์ ที่ไม่ได้มีอยู่ในภาษามาแต่เดิม แต่เข้ามาอยู่ในภาษาเพราะการติดต่อสัมพันธ์กับภาษาอื่น ที่เข้ามา ตั้งแต่สมัยโบราณจะสังเกตเห็นได้ยาก การยืมคำ แบ่งตามวิธีการได้เป็นสามวิธี คือ ทับศัพท์ คือ ยืมมาทั้งคำ โดยพยายามเลียนเสียงและตัวสะกดภาษาเดิมให้ใกล้เคียงที่สุด สองแปลตรงตัว (loan translation) โดยนำคำที่มีใช้ในภาษาและมีความหมายเดิมตรงกับความหมายในอีกภาษาหนึ่ง อยู่แล้วมาผสมกัน และสามยืมความหมาย แล้วตั้งศัพท์ขึ้นใหม่ โดยอาจคิดศัพท์ขึ้นจากคำที่มีใช้ หรือไม่มีใช้ในภาษาแต่เดิมก็ได้ การยืมคำทั้งคำชนิดที่เรียกว่าทับศัพท์นี้ สามารถแบ่งตามที่มาได้ เป็นสองประเภท คือ ยืมโดยตรง หมายความว่า เจ้าของภาษาที่ถูกยืมบัญญัติคำของตนขึ้นเอง ไม่ได้ ไปยืมต่อมาจากภาษาใด สองยืมโดยอ้อม หมายความว่า เจ้าของภาษาที่ถูกยืม ได้ยืมคำนั้นมาจาก ภาษาอื่นอีกทีหนึ่ง ส่วนสาเหตุของการยืมคำนั้น คือ การยืมคำจากภาษาอื่น ๆ เกิดขึ้นเพราะชาติใด ชาติหนึ่งได้รับเข้าของเครื่องใช้ชนิดใหม่ หรือแนวคิดใหม่ๆ จากต่างประเทศ เข้ามาเผยแพร่ในชาติของตน บางอย่างก็มีคำเรียกอยู่แล้ว แต่บางอย่างก็ไม่มี จำเป็นต้องยืมคำมาใช้ด้วย นอกจากนี้ การค้าขายติดต่อกันระหว่างประเทศ การปกครอง การสงคราม การรับประเพณี วัฒนธรรม ศาสนา ความรู้ ทางด้านวิชาการ ก็เป็นสาเหตุของการยืมคำ เช่นกัน การยืมคำภาษาอื่นมักจะเป็นการยืมซึ่งกันและกัน และเกิดจากหลายสาเหตุ แบ่งเป็นประเภท ได้ดังนี้ ยืมเพราะความใกล้ชิด (Intimate borrowing) ประเทศต่างๆ ที่ยืมคำกันใช้ อาจเกิดจากความใกล้ชิดสนิทสนมกันได้หลายทาง เช่น ทางด้านอาณาเขต ทางการค้า และการติดต่อค้าขาย ดังต่อไปนี้

1. มีอาณาเขตติดต่อกัน
2. ยืมด้วยเหตุผลทางการปกครอง

2.1 ผู้ถูกปกครองยืมจากผู้ปกครอง

2.2 ผู้ปกครองยืมจากผู้ถูกปกครอง

3. มีการติดต่อค้าขายกัน ชาตติที่มีการติดต่อค้าขายกัน ไม่ว่าจะยืมโดยตรงหรือโดยอ้อมคือผ่านชาติอื่น การยืมภาษาอันเนื่องมาจากวัฒนธรรม แบ่งโดยสาเหตุ ได้ดังต่อไปนี้

3.1 เป็นภาษาที่ใช้ทางศาสนาหรือวรรณคดี ประเทศที่มีอารยธรรมสูง และเป็นบ่อเกิดแห่งศาสนาหรือลัทธิต่างๆ ตลอดจนวรรณคดีที่มีชื่อเสียงและแพร่หลายเข้าไปสู่ประเทศอื่น มักมีอิทธิพลในด้านภาษา

3.2 ถือเป็นภาษาของชนชั้นสูงหรือราชาศัพท์

3.3 ถือเป็นภาษาของผู้รู้ หรือภาษาวิชาการ

ผลของการยืมคำ คือ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น ทั้งในคำที่ยืมมา และทั้งในระบบของภาษาที่ไปยืมคำนั้น ๆ มา การเปลี่ยนแปลงของภาษาโดยทั่วไปแบ่งได้เป็น 4 หรือ 5 ลักษณะ ทั้งนี้โดยการพิจารณาว่ามีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นกับระบบใดของภาษา ได้แก่

1. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระบบเสียง หรือที่เรียกว่า การเปลี่ยนแปลงทางเสียง (sound change หรือ phonological change) แบ่งเป็น 2 แบบ

1.1 การเปลี่ยนแปลงเสียงที่เกิดขึ้นในคำต่างๆ ที่ยืมมาใช้ในอีกภาษาหนึ่ง

1.2 การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระบบเสียงของภาษาทั้ง

2. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระบบไวยากรณ์ หรือที่เรียกว่า การเปลี่ยนแปลงทางไวยากรณ์ (grammatical change) แบ่งได้เป็น 3 แบบ

2.1 การเปลี่ยนแปลงชนิดคำทางวชิวิภาค การใช้คำ

2.2 การเปลี่ยนแปลงในระบบคำ

2.3 การเปลี่ยนแปลงในระบบประโยค

3. การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นในระบบความหมาย หรือที่เรียกว่า การเปลี่ยนแปลงทางความหมาย (semantic change) แบ่งเป็น

3.1 ความหมายแคบเข้า

3.2 ความหมายกว้างออก

3.3 ความหมายย้ายที่

4. การเปลี่ยนแปลงในระบบคำศัพท์ (vocabulary change) แบ่งได้ ดังต่อไปนี้

4.1 การที่คำศัพท์ในภาษาเดิมสูญหายไป

4.2 การที่คำศัพท์ในภาษาเพิ่มเข้ามา

5. การเปลี่ยนแปลงในระบบอักขรวิธี (orthographic change) อันได้แก่การเปลี่ยนแปลง

ที่เกิดขึ้นกับรูปลักษณะของตัวอักษร การสะกดการันต์ในคำต่างๆ และการใช้เครื่องหมายต่างๆ ในระบบการเขียนที่เปลี่ยนไปจากภาษาเดิม

อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล (2549: 100-101) กล่าวว่า การยืมภาษา (Linguistic borrowing) คือ ปรากฏการณ์ที่ภาษาหนึ่งยืม ตัวอักษร เสียง ความหมาย หน่วยคำ คำ สำนวน กฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ โครงสร้างประโยค วจนลีลา ฯลฯ จากภาษาอื่นมาใช้ แม้ว่าการยืมภาษาจะไม่จำกัดอยู่เพียงการยืมคำ แต่โดยทั่วไปเมื่อกล่าวถึงการยืมภาษา มักมุ่งประเด็นไปที่การยืมคำเป็นสำคัญ เพราะคำเป็นสิ่งที่ภาษาหนึ่งรับจากอีกภาษาหนึ่งไปใช้ได้ง่ายที่สุดและเกิดการยืมมากที่สุด คำที่รับมาจากภาษาอื่นหรือจากภาษาย่อย (dialect) อื่นเรียกว่า คำยืม ภาษาที่ให้ยืมซึ่งอาจเป็นภาษาต่างประเทศ ภาษาถิ่น หรือภาษาโบราณ เรียกว่า ภาษาผู้ให้ (donor language) ส่วนภาษาที่เป็นผู้ยืมเรียกว่า ภาษาผู้รับ (recipient language)

1.2 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับภาษาอาหรับ

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2524) กล่าวถึงการรับคำภาษาอาหรับมาใช้ในภาษาไทย ว่า “พวกแขกเทศ” คือชาวต่างประเทศที่นับถือศาสนาอิสลาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาหรับ และเปอร์เซีย ได้เข้ามาติดต่อกับไทยในสมัยสมเด็จพระบรมไตรโลกนาถ (พ.ศ. 1991 – 2031) แล้ว เช่นมีตำแหน่งกรมท่าฝ่ายขวาติดต่อกับค้าขายกับต่างประเทศทางทิศตะวันตกของไทย เรียกว่า “จุฬาราชมนตรี” และมีแขกเทศเป็นข้าราชการไทยอยู่หลายตำแหน่ง คือ “หลวงศรียศ” “หลวงศรีวรชาน” และ “ราชบังลัง” (หรือราชวังลัง) เป็นต้น และปรากฏว่าพวกนับถือศาสนาอิสลามก็มีที่กรุงศรีอยุธยา และกรุงธนบุรีเป็นจำนวนมากในบรรดาแขกเทศทั้งหลาย พวกเปอร์เซียและอาหรับเป็นพวกที่มีอิทธิพลมากที่สุด เพราะมีทั้งพ่อค้าและข้าราชการด้วยเหตุนี้คำเปอร์เซียและคำอาหรับจึงปนอยู่ในภาษาไทยเป็นจำนวนมากตั้งแต่สมัยนั้นเป็นต้นมา ส่วนมากคำยืมเหล่านี้ผ่านมาจากมลายูก่อน

ประยูร ทรงศิลป์ (2526: 179) ภาษาเปอร์เซียและภาษาอาหรับมีการปะปนกันเป็นเวลานาน ชนชาติอาหรับซึ่งเป็นใหญ่ในทะเลทรายได้เข้าครอบครองประเทศเปอร์เซีย ประชาชนเปลี่ยนจากศาสนาเดิมคือ Zoroaster ไปเข้ารับนับถือศาสนาอิสลามเกือบหมด พวกเปอร์เซียที่ไม่ยอมรับนับถือศาสนาอิสลามได้เข้าไปอยู่ในอินเดีย และพูดภาษาเปอร์เซียอย่างเดิม ภาษาเปอร์เซียมีลักษณะภาษาเป็นพวกมีวิภัติปัจจัย ซึ่งอยู่ในตระกูล Indo – European สาขา Indo – Iranian เช่นเดียวกับภาษาบาลี สันสกฤต ภาษาอิหร่านแบ่งออกได้เป็น 3 ระยะ คือ

1. ภาษาอิหร่านสมัยเก่า ได้แก่ ภาษา Avestan ซึ่งเป็นภาษาในคัมภีร์อันศักดิ์สิทธิ์ของลัทธิศาสนา Zoroaster ซึ่งเป็นศาสนาเดิมของอิหร่าน

2. ภาษาอิหร่านสมัยกลาง ได้แก่ ภาษา Pahlavi ซึ่งเป็นภาษาถิ่น ซึ่งได้วิวัฒนาการมาเป็น ภาษา Parsi ในเวลาต่อมา

3. ภาษาอิหร่านสมัยใหม่ ได้แก่ ภาษาเปอร์เซียในปัจจุบัน ซึ่งมีภาษาอาหรับเข้ามาปะปน เป็นจำนวนมาก

ภาษาเปอร์เซียที่ไทยรับเข้ามานั้นมีทั้งใช้ในภาษาโดยทั่วไปที่เป็นชื่อเฉพาะ และที่ใช้ในวรรณคดี คำศัพท์บางคำยังคงใช้อยู่จนถึงปัจจุบัน เช่น จารบี ลูกเกต บางคำกลายเป็นศัพท์โบราณปรากฏอยู่ใน เอกสารและวรรณคดีบางเรื่องเท่านั้น เช่น กฏไต่ ส้ารบับ ตัวอย่างของคำภาษาเปอร์เซียในภาษาไทย ซึ่งรับเข้ามาใช้โดยการทับศัพท์ ทั้งนี้ผู้วิจัยจะขอยกให้เห็น เนื่องมาจากว่า คำเปอร์เซียบางคำนั้นมาจากภาษาอาหรับ และมีการออกเสียงผิดเพี้ยน เมื่อไทยรับเข้ามาความหมายจึงไม่ตรงความหมายเดิม

1.3 เอกสารที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียง และการใช้เครื่องหมายแทนเสียง รวมทั้งการถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับด้วยอักษรไทย

พระยาอุปกิตศิลปสาร (2548: 37) ได้กำหนดเสียงพยัญชนะไทยทั้ง 44 ตัว ว่าถ้าไม่กำหนดเสียงสูงต่ำแล้ว ก็มีเสียงตามที่ใช้ไทยใช้อยู่เพียง 20 เสียงเท่านั้น คือ

1. ก
2. ข ฃ ค ฅ ฆ
3. ง
4. จ
5. ฉ ช ฌ
6. ซ ศ ษ ส
7. ญ ย
8. ฎ ด กับเสียง ฑ บางคำ
9. ฏ ต
10. ฐ ถ ฑ ฒ ท ธ
11. น ณ
12. บ
13. ป
14. ผ พ ภ
15. ฝ ฟ
16. ม

17.ร

18.ล ฟ

19.ว

20.ห ฮ

(เสียง อ ไม่นับ)

ตัว ญ ย นี้ เมื่อประสมสระออกเสียงอย่างเดียวกัน แต่เป็นตัวสะกดมีเสียงต่างกัน คือ ตัว ญ เป็นแม่กน, ตัว ย เป็นแม่เกย เสียงพยัญชนะทั้ง 20 นี้ ถ้าจะผันด้วยวรรณยุกต์ทั้ง 5 ทุกตัวก็มีสำเนียงพอใช้ในภาษาไทย ที่ต้องใช้รูปพยัญชนะซ้ำกันมากออกไปนั้น ก็เพื่อจะใช้ตัวหนังสือให้ตรงกับภาษาเดิมที่เรานำมาใช้เป็นข้อใหญ่

ราชบัณฑิตยสถาน (2552: ออนไลน์) ได้ให้หลักเกณฑ์การทับศัพท์ไว้ดังนี้

หลักเกณฑ์การทับศัพท์การทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน

1. ให้ถอดอักษรในภาษาเดิมพอควรแก่การแสดงที่มาของรูปศัพท์ และให้เขียนในรูปที่อ่านได้สะดวกในภาษาไทย

2. การวางหลักเกณฑ์ได้แยกกำหนดหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาต่าง ๆ แต่ละภาษาไป

3. คำทับศัพท์ที่ใช้กันมานานจนถือเป็นภาษาไทย และปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถานแล้ว ให้ใช้ต่อไปตามเดิม เช่น ช็อกโกแลต, ช็อกโกแลต, เชื้อต, ก๊าซ, แก๊ส

4. คำวิสามานยนามที่ใช้กันมานานแล้ว อาจใช้ต่อไปตามเดิม เช่น

Victoria = วิคตอเรีย

Louis = หลุยส์

Cologne = โคโลญ

5. ศัพท์วิชาการซึ่งใช้เฉพาะกลุ่ม ไม่ใช่ศัพท์ทั่วไป อาจเพิ่มเติมหลักเกณฑ์ขึ้นตามความจำเป็น

ส่วนหลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยมีเนื้อหาเพิ่มเติมออกไปอีก ซึ่งได้ยกตารางการเทียบเสียงของราชบัณฑิตยสถาน เพื่อให้เห็นชัดเจน เพราะงานวิจัยชิ้นนี้จะนำเกณฑ์ของราชบัณฑิต (2552 : ออนไลน์) ไปเป็นแนวในการเปรียบเทียบ การถ่ายเสียง หรือเทียบเสียง ในการทับศัพท์ภาษาอาหรับของนักวิชาการไทยในศาสนาอิสลาม มีดังนี้ คือ

1. พยัญชนะ

2. สระ

3. การถ่ายเสียงสระบางรูปมีความต่างกัน

4. หลักเกณฑ์ทับศัพท์ภาษาอาหรับของราชบัณฑิตยสถาน

5. ตารางการเทียบเสียงสระภาษาอาหรับ

6. ตารางเทียบเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับ

ตาราง 1 แสดงการถ่ายเสียงพยัญชนะ

ลำดับ	อักษรอาหรับ	ตัวเรียกอักษร	อักษรไทย	หมายเหตุ
1	ا / ؤ	ฮัมซะหุ / อะลิฟ	อ, สระอา	ถ้าฮัมซะหุเป็นซุกูน จะเขียนเป็น (อ) ในภาษาไทย เช่น มะอัมรุ)
2	ب	บาอู	บ	
3	ت	ตาอู	ต	
4	ث	ซาอู	ซ	
5	ج	ญีม	ญ, จญ์	ญะวาด, ฮัจญ์, ฮิจญ์เราะหุ, ฮิจญีร
6	ح	ฮาอู	ฮ	
7	خ	คอกู	ค	
8	د	ดาล	ด	
9	ذ	ซาล	ซ	
10	ر	รอกู	ร	* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ในภาษาไทยเป็น (ร่อ) * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ตามด้วย พยัญชนะ ฮัมซะหุ, ฮาอู และหาอู ที่เป็นซุกูน ในภาษาไทยเป็น (เราะ), (เราะฮุ) และ (เราะหุ) ตามลำดับ
11	ز	ซาย	ซ	* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ในภาษาไทยเป็น (ซะ) * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ + อะลิฟ ในภาษาไทยเป็น (ซา)

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ	อักษรอาหรับ	ตัวเรียกอักษร	อักษรไทย	หมายเหตุ
12	س	ซีน	ซ, ส	* ถ้าเป็นชุกุน ในภาษาไทยเป็น (ส) เช่น (อับบาส) * ถ้าสะกดด้วยสระ ในภาษาไทยเป็น (ซ) (อับบาซียะหฺ)
13	ش	* ซีน (เซน)	ช	
14	ص	ศอด	ศ	* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ ในภาษาไทยเป็น (ศ็อ) * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ ตามด้วย พยัญชนะ ฮัมซะหฺ, ฮาอฺ และ หาอฺ ที่เป็น ชุกุน ในภาษาไทยเป็น (เศาะ), (เศาะฮฺ) และ (เศาะหฺ) ตามลำดับ * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ ตามด้วย พยัญชนะอื่น ที่เป็นชุกุนในภาษาไทยเป็น (ศ็อน) เป็นต้น * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ + อะลิฟ ในภาษาไทยเป็น (ศอ)
15	ض	ฎอด	ฎ	** ถ้าสะกดด้วย ฎ็อมมะหฺ หรือ ฎ็อมมะหฺ+วาว ใช้ ด เป็น (ด) และ (ดู) เนื่องจากถ้าเขียนด้วย ฎ และสระอูหรือ สระอุแล้ว สระทั้งสองจะไม่ปรากฏออกมา * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ ในภาษาไทยเป็น (ฎ็อ) * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ ตามด้วย พยัญชนะ ฮัมซะหฺ, ฮาอฺ และ หาอฺ ที่เป็น ชุกุน ในภาษาไทยเป็น (ฎาะ), (ฎาะฮฺ) และ (ฎาะหฺ) ตามลำดับ * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ ตามด้วย พยัญชนะอื่น ที่เป็นชุกุนในภาษาไทยเป็น (ฎ็อน) เป็นต้น * ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหฺ + อะลิฟ ในภาษาไทยเป็น (ฎอ)

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ	อักษรอาหรับ	ตัวเรียกอักษร	อักษรไทย	หมายเหตุ
16	ب	บออุ	บ	<p>** ถ้าสะกดด้วย ฎ็อมมะหะหุ หรือ ฎ็อมมะหะหุ+วาว ใช้ ต เป็น (ตุ) และ (ตู)</p> <p>เนื่องจากถ้าเขียนด้วย ฎ และสระอุหรือสระอูแล้ว สระทั้งสองจะไม่ปรากฏออกมา</p> <p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ภาษาไทยเป็น (บ็อ)</p> <p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ตามด้วย พยัญชนะ ฮัมซะหุ, ฮาอุ และ หาอุ ที่เป็น ชุกูน ในภาษาไทยเป็น (บ๊าะ), (บ๊าะฮุ) และ (บ๊าะหุ) ตามลำดับ</p> <p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ตามด้วย พยัญชนะอื่น ที่เป็นชุกูนในภาษาไทยเป็น (บ็อน) เป็นต้น</p> <p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ + อะลิฟ ในภาษาไทยเป็น (บอ)</p>
17	ظ	ซออุ	ซ	<p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ในภาษาไทยเป็น (ซอ)</p> <p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ตามด้วย พยัญชนะ ฮัมซะหุ, ฮาอุ และฮาอุ ที่เป็น ชุกูน ในภาษาไทยเป็น (เซาะ), (เซาะฮุ) และ (เซาะหุ) ตามลำดับ</p> <p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ ตามด้วย พยัญชนะอื่น ที่เป็นชุกูน ในภาษาไทยเป็น (ซอน) เป็นต้น</p> <p>* ถ้าสะกดด้วย ฟัตซะหุ+อะลิฟ ในภาษาไทยเป็น (ซอ)</p>

ตาราง 1 (ต่อ)

ลำดับ	อักษรอาหรับ	ตัวเรียกอักษร	อักษรไทย	หมายเหตุ
18	ع	อัยนุ	อ	* ถ้าเป็นซุกูน จะเขียน อ ในภาษาไทย เช่น (มะอุมูร)
19	ع	ซีน (เฮน)	ฮ	* ถ้าสะกดด้วย ฟิตซะหฺ ในภาษาไทยเป็น (ฮือ) * ถ้าสะกดด้วย ฟิตซะหฺ+อะลิฟ ในภาษาไทยเป็น (ฮอ)
20	ف	ฟาอู	ฟ	
21	ق	กอฟ	ก	* ถ้าสะกดด้วย ฟิตซะหฺ ในภาษาไทยเป็น (กือ) * ถ้าสะกดด้วย ฟิตซะหฺ ตามด้วย พยัญชนะ ฮัมซะหฺ, ฮาอู และหาอู ที่เป็นซุกูน ในภาษาไทยเป็น (เกาะ), (เกาะฮฺ) และ (เกาะหฺ) ตามลำดับ * ถ้าสะกดด้วย ฟิตซะหฺ ตามด้วย พยัญชนะอื่น ที่เป็นซุกูน ในภาษาไทยเป็น (กือ) เป็นต้น * ถ้าสะกดด้วย ฟิตซะหฺ+อะลิฟ ในภาษาไทยเป็น (กอ)
22	ك	กาฟ	ก	
23	ل	ลาม	ล	
24	م	มีม	ม	
25	ن	นูน	น	
26	و	วาว	ว	
27	ه	หาอู	ฮ, ห	* ถ้าเป็นซุกูนในภาษาไทยเป็น (หฺ) เช่น (มะดีนะห์) * ถ้าสะกดด้วยสระ ในภาษาไทยเป็น (ฮ) เช่น (ฮิซาม)
28	ي	ยาอู	ย	* ถ้า ยาอู มีสัญลักษณ์ตัดขีด ในภาษาไทยจะสะกดเป็น ย และ การ์รันต์ เช่น (อะลียฺ)

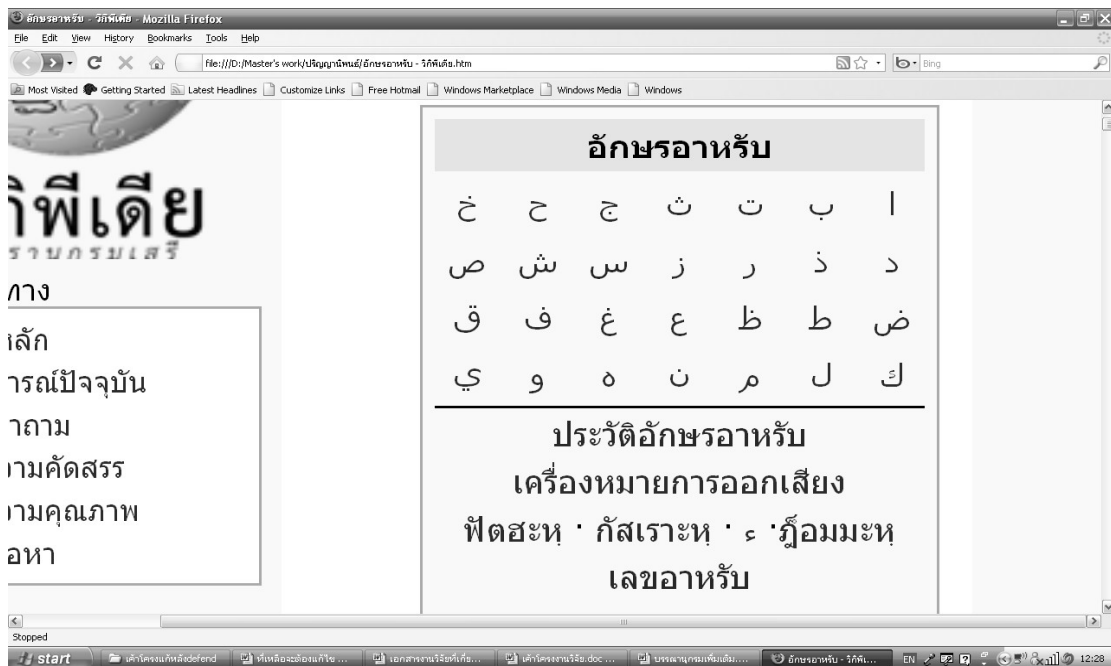
ตาราง 2 แสดงการถ่ายเสียงสระในภาษาอาหรับ

ลำดับ	ตัวเรียกสระ	สระไทย	หมายเหตุ
1	ฟัตซะหุ	สระอะ	
2	กัศเราะหุ	สระอิ	
3	ฎ็อมมะหุ	สระอุ	
4	ฟัตซะหุ+อะลิฟ	สระอา	
5	กัศเราะหฺ+ยาอุ	สระอี	
6	ฎ็อมมะหุ+วาา	สระอู	
7	ฟัตซะหุ+ยาอุ	อัย, เอ	ถ้าพยัญชนะนั้น ลงท้ายด้วยพยัญชนะ ที่เป็นซุกูน จะเป็น สระเอ เช่น <ฮุเซน>
8	ฟัตซะหุ+วาา	เอา เช่น (เลา)	

นอกจากนี้หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอาหรับของราชบัณฑิตยสถาน เป็นไปตามเกณฑ์นี้
คือ

1. หลักเกณฑ์นี้ใช้เสียงภาษาอาหรับที่เขียนด้วยอักษรโรมัน
2. การเทียบเสียงสระ ให้ถือตามตารางการเทียบเสียงภาษาอาหรับ (กล่าวโดยละเอียดเมื่อมีการถ่ายเสียง ตารางอยู่ในภาคผนวก)
3. การเทียบเสียงพยัญชนะ ให้ถือตามตารางการเทียบเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับ
4. คำหลายพยางค์ที่พยางค์หน้าลงท้ายด้วยพยัญชนะและพยางค์ถัดไปขึ้นต้นด้วยสระ
เมื่อออกเสียงต้องออกเสียงเนื่องกัน ให้ถอดตามเสียงที่ออกเนื่องกันนั้น เช่น Zab bi-Kabir อ่านว่า ซะ-
บัลกะบิร ยกเว้นเมื่อพยางค์หน้าเป็น AI ซึ่งเป็นคำนำหน้านาม ไม่ออกเสียงเนื่องกัน ให้ถอดตามเสียง
ที่ออกแยกกันนั้น เช่น AI-Ahmadi อ่านว่า อัลอะหฺมะดี

วิกิพีเดียสารานุกรมเสรี (2552: ออนไลน์) กล่าวถึงความรู้เกี่ยวกับว่า อักษรอาหรับ เป็นอักษร
ที่มีความสำคัญในศาสนาอิสลาม เพราะคัมภีร์อัลกุรอานเขียนด้วยอักษรนี้ อักษรนี้จึงมีใช้แพร่หลาย
ในกลุ่มผู้นับถือศาสนาอิสลาม แม้แต่ภาษานอกกลุ่มเซมิติก เช่น ภาษาเปอร์เซีย ภาษาอูรดู และ
ภาษายาวี ตัวอักษรมีหลายแบบแต่รูปร่างของอักษรเหมือนกัน

ภาพประกอบ 1 แสดงตัวอักษรภาษาอาหรับ

โครงสร้างของอักษรอาหรับเขียนจากขวาไปซ้าย มีอักษรพื้นฐาน 28 ตัว การปรับเปลี่ยนภาษาอื่น เช่น ภาษาเปอร์เซียและภาษาอูรดูจะเพิ่มอักษรอื่นเข้ามา ไม่มีความแตกต่างระหว่างตัวพิมพ์กับตัวเขียนและตัวเล็กกับตัวใหญ่ อักษรแต่ละตัวจะเขียนติดกับอักษรตัวอื่นแม้ในการพิมพ์และรูปอักษรเปลี่ยนแปลงไปขึ้นกับตำแหน่งในคำ ไม่มีการเขียนสระเสียงสั้น ผู้อ่านต้องจดจำเอาเองว่าคำ ๆ นั้นมีเสียงสระเป็นอย่างไร จะเขียนเฉพาะสระเสียงยาวเท่านั้น ในคัมภีร์อัลกุรอานหรือในการสอนจะใช้เครื่องหมายแสดงการออกเสียง ในหนังสือรุ่นใหม่จะแสดงเครื่องหมายการยกเว้นเสียงสระ (ซุกูน) และเครื่องหมายเพิ่มความยาวเสียงพยัญชนะ (ซัดดะหฺ) ชื่อของอักษรอาหรับมาจากคำที่มีความหมายในภาษาเซมิติกแรกเริ่ม การจัดเรียงอักษรอาหรับมี 2 แบบ

- รูปแบบเดิมคือ แบบอับญะดียฺ (Abjadī أَبجدي) เป็นการจัดเรียงตามอักษรพินเขียน คล้ายกับการเรียงแบบ ABC ในภาษาอังกฤษ
- รูปแบบที่ใช้ในปัจจุบันคือ แบบฮิญาอียฺ (Hejā'ī هجائي) ซึ่งเรียงตามรูปร่างของอักษร การจัดเรียงแบบ อับญะดียฺ เป็นการจับคู่อักษรอาหรับ 28 ตัวกับอักษรพินเขียน 22 ตัว ที่เหลืออีก 6 ตัว เรียงไว้ข้างท้าย ث ت ق ر ش س ع ف ص ق ر ش ت เกี่ยวกับ การเขียนอักษรอาหรับเป็นการเขียนแบบต่อเนื่องกันไป อักษรแต่ละตัวมีรูปร่างต่างไปขึ้นกับตำแหน่ง

ในคำว่าอยู่ต้น กลางหรือท้ายคำ มีอักษร 6 ตัวที่มีเพียงแบบเดียวกับท้ายคำ ดังนั้นเมื่อตามหลังอักษรตัวอื่นจะไม่มีกรเชื่อมต่อและอักษรตัวต่อไปจะใช้แบบต้นคำหรือแบบเดียวถ้าไม่มีแบบต้นคำ อักษรที่ไม่มีแบบต้นคำหรือกลางคำจะไม่ใช้เป็นตัวตามอักษรอื่นแม้ภายในคำ ฮัมซะฮฺ ไม่ใช้นำหน้าหรือตามหลังอักษรอื่นบางครั้งใช้เขียนบาว วาฮฺ หรือ อะลิฟเพื่อแสดงเสียง/อ/ อะลิฟ มักศุเราะฮฺ (alif maqsurah) ในภาษาอาหรับ รูปร่างเหมือนตัวยาฮฺที่ไม่มีจุดข้างล่าง (ﻻ) ใช้เฉพาะตำแหน่งท้ายคำเท่านั้น ใช้แทนเสียงสระอา เช่นเดียวกับ อะลิฟในภาษาเปอร์เซียและภาษาอูรดูเรียก ฟาร์ซี เยห์ (Farsi yeh) ซึ่งมีรูปต้นคำกับกลางคำด้วย ส่วนอะลิฟ มักศุเราะฮฺ ไม่มีรูปดังกล่าว และการเชื่อมต่อที่เป็นรูปแบบเฉพาะคือ ลาม + อะลิฟ (ﻻ) ตัวอย่างเช่นคำว่า อัลลอฮฺ เขียนได้เป็น الله

คำศัพท์เกี่ยวกับไวยากรณ์ภาษาอาหรับ ได้แก่

ฮัมซะฮฺ ในระยะแรก อะลิฟใช้แทนเสียง/อ/ ซึ่งเป็นลักษณะที่มาจากอักษรฟินิเซียน ปัจจุบันนำมาใช้แทนสระเสียงยาวเช่นเดียวกับวาวและยาฮฺ ทำให้เกิดความคลุมเครือว่าอะลิฟตัวนั้นแทนเสียง/อ/ หรือสระอา อักษรอาหรับปัจจุบันจึงเพิ่มฮัมซะฮฺใช้แทนเสียง /อ/ ซึ่งปรากฏได้ทุกที่ภายในคำ เขียนทั้งโดยลำพังและเกาะกับอักษรอื่น

ขีดคະหฺขีดคະหฺ (ْ) บ่งถึงการซ้ำพยัญชนะ โดยเขียนบนพยัญชนะตัวที่ 2 เมื่อมีการซ้ำ เราเรียกการทำเช่นนี้ว่า ตัซดีด

ซุกุน พยางค์ในภาษาอาหรับมีทั้งพยางค์เปิด และพยางค์ปิดซึ่งใช้กับสระเสียงสั้นเท่านั้น เมื่อเป็นพยางค์ปิดพยัญชนะตัวที่เป็นตัวสะกดจะไม่มีเสียงสระ และใช้เครื่องหมายซุกุนเพื่อลดความคลุมเครือ โดยเฉพาะเมื่อตัวหนังสือไม่ได้แสดงเครื่องหมายการออกเสียง ตัวหนังสือมาตรฐานนั้นจะมีแต่พยัญชนะเท่านั้น เช่น qalb (กัลบ) “หัวใจ” เขียนเป็น qlb ซุกุนเป็นตัวบ่งชี้ให้รู้ว่าตรงไหนไม่ต้องใส่เสียงสระ คำ qlb อาจหมายความว่าใส่เสียงสระเข้าที่ q l หรือ b ก็ได้ แต่เมื่อเติมซุกุนเหนือตัว l และ b ทำให้รู้ว่าต้องใส่สระที่ตัว q เท่านั้น เขียนได้ว่า **قَلْبٌ** เมื่อกำหนดการออกเสียงโดยสมบูรณ์จะเพิ่มเครื่องหมายฟัตซะฮฺ เป็น **قَلْبٌ** คัมภีร์อัลกุรอานเป็นหนังสือที่แสดงการออกเสียงโดยสมบูรณ์ นอกจากนั้นแล้ว การใส่ซุกุนเหนือตัวยาฮฺเพื่อกำหนด /อี/ และ วาว เพื่อกำหนด /อู/ พบน้อยมาก เพราะยาฮฺ + ซุกุน อาจอ่านเป็น /ไอ/ และวาว + ซุกุนอาจอ่านเป็น /อ้าว/ตัวอักษร m-w-s-y-q-ā (موسيقى มีอะลิฟ มักศุเราะฮฺที่ท้ายคำ) ปกติอ่านเป็น mūsīqā (ดนตรี) ถ้าเขียนซุกุนบนตัววาว ยาฮฺ และอะลิฟ เป็น **مَوْسِيقَى** จะอ่านเป็น mawsaykāy (ควรจำไว้ว่า อะลิฟ มักศุเราะฮฺ แม้จะอยู่ท้ายคำ แต่ไม่ต้องใส่ซุกุน คำนี้จะถูกเขียนเป็น **مَوْسِيقَى** ในคัมภีร์อัลกุรอาน (ถ้ามีคำนี้อยู่) หรือ **مُوسِيقَى** โดยทั่วไป ซุกุนจะไม่วางที่ตำแหน่งท้ายคำแม้ว่าพยัญชนะนั้นจะไม่มีเสียงสระ

ตัวโน้ต (- ̣ -) ใช้กำหนดการลงท้ายทางไวยากรณ์ด้วย /อัน/ /อิน/ และ /อุณ/ ในภาษาอาหรับโบราณมักใช้เชื่อมกับอะลิฟ แต่ไม่ค่อยใช้ในภาษาสมัยใหม่

ส่วนเรื่องสระในภาษาอาหรับนั้นเขียนสระเสียงสั้นยกเว้นในหนังสือศักดิ์สิทธิ์ (คัมภีร์กุรอานหรือโฆรอ่าน) เช่น อัลกุรอาน จะใช้เฉพาะเมื่อเกิดความคลุมเครือขึ้น โดยเครื่องหมายสระเสียงสั้นจะเป็นเครื่องหมายอยู่บนหรือล่างพยัญชนะ ในกรณีสระเสียงยาว เช่น /อา/ จะแสดงโดยใช้เครื่องหมายสระเสียงสั้นคู่กับอะลิฟ (/อา/) ยาอู (/อี/) หรือ วา (/อุ/) เสียงสระอาตามด้วยฮัมซะหุจะแทนด้วยอะลิฟมัดตะหรือเขียนฮัมซะหุ แล้วตามด้วยอะลิฟ อักษรยาอูที่แทนสระอาจะเชื่อมต่อกับพยัญชนะตัวต่อไปได้

อัล-กุรอาน อัซ ซือซะฮฺ สถาบันอาลุลบัยตุ (อ.) (2553 : ออนไลน์) ประโยคภาษาอาหรับประกอบด้วยพยัญชนะทั้งสิ้น 28 ตัว ซึ่งแต่ละตัวมีฐานเสียงและตำแหน่งไม่เหมือนกัน ต่างไปจากภาษาอื่นอย่างสิ้นเชิง ดังนั้น การการค้นหาฐานเสียงของแต่ละตัวสามารถทำได้โดยให้พยัญชนะตัวนั้นเป็นซากิน (สระเสียงตาย) และนำอลิฟที่เป็นมัพตุอะฮฺวางไว้ข้างหน้าเช่น (أَبْ شَ ا) การทำเช่นนี้ทำให้สามารถรู้ถึงตำแหน่งหรือฐานที่ออกเสียงของอักษร นูน บา และซัยน

พยัญชนะทั้ง 28 ตัว สามารถแบ่งตำแหน่งที่ออกเสียง เป็น 4 ที่ 7 ฐานเสียงดังนี้

1. ฮัลก (ลาคอ) มี 3 ฐานเสียง พยัญชนะที่ออกบนฐานเสียงนี้มี 7 ตัว
2. ลี้นไกมี 1 ฐานเสียง พยัญชนะที่ออกบนฐานเสียงนี้มี 2 ตัว
3. ปากมี 8 ฐานเสียง พยัญชนะที่ออกบนฐานเสียงนี้มี 16 ตัว
4. ริมฝีปากมี 4 ฐานเสียง พยัญชนะที่ออกบนฐานเสียงนี้มี 4 ตัว

รายละเอียด คือ ฮัลก มี 3 ฐานเสียงโดยเริ่มตั้งแต่ด้านล่างของลาคอ กล่าวคือ ส่วนแรกของลาคอเป็นฐานเสียงของอักษร (ع , ح) ตรงกลางลาคอเป็นฐานเสียงของ (غ , خ) และส่วนบนสุดใกล้กับลาคอเป็นฐานเสียงของ (ق , ك) ลี้นไก เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ب , ط) ปาก มี 8 ฐานเสียง 16 พยัญชนะ

ฐานเสียงที่ 1 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ع , ش , ح) เวลาออกเสียงจะเปิดปากออก

ฐานเสียงที่ 2 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ض) การออกเสียงกึ่งอดค่อนข้างลำปากเล็กน้อย สำหรับผู้ที่ไม่ใช่คนอาหรับ เวลาออกเสียงพยัญชนะดังกล่าวให้เอาปลายแตะไว้ที่ฟันกาม

ฐานเสียงที่ 3 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ج) การออกเสียง ลาม ให้เอาปลายลิ้นแตะไว้ที่เหงือกด้านบนในฟัน

ฐานเสียงที่ 4 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ب) การออกเสียง นูน ให้เอาปลายลิ้นแตะไว้ที่หลังฟันติดกับเหงือกด้านบน

ฐานเสียงที่ 5 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ر) การออกเสียง รอ ให้เอาปลายลิ้นแตะไว้ที่
เหงือกด้านบนไม่ต้องติด แค่กระทบเวลาออกเสียง

ฐานเสียงที่ 6 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ص ، س ، ز) การออกเสียงพยัญชนะทั้ง 3 ตัว
ให้เอาปลายลิ้นวางไว้ที่หลังฟันหน้าด้านบนไม่ต้องติด

ฐานเสียงที่ 7 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ط ، د ، ت) การออกเสียงพยัญชนะทั้ง 3 ตัว
ให้เอาปลายลิ้นแตะไว้ที่หลังฟันด้านบน

ฐานเสียงที่ 8 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ ริมฝีปาก มี 4 ฐานเสียง 4 พยัญชนะ

ฐานเสียงที่ 1 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ف) ตำแหน่งที่ออกเสียงให้เอาปลายฟันหน้า
ด้านบนแตะไว้ที่ริมฝีปากล่าง

ฐานเสียงที่ 2 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (ب) ตำแหน่งที่ออกเสียงคือริมฝีปากบน
และล่างเมื่อ เวลามาติดกัน

ฐานเสียงที่ 3 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (م) ตำแหน่งที่ออกเสียงคือให้แม่ริมฝีปากบน
และล่างเข้าหากัน

ฐานเสียงที่ 4 เป็นฐานเสียงของพยัญชนะ (و) ตำแหน่งที่ออกเสียงระหว่างริมฝีปาก
ทั้งสองแต่ไม่ติดกัน

สระในภาษาอาหรับแบ่งออกเป็น สระเสียงสั้น เสียงยาว และสระที่ใช้สะกดมีทั้งสิ้น 11 ตัวได้แก่ اَ اِ اُ
وُ اَوُ اِوُ สระทั้ง 11 ตัวถูกแบ่งออกเป็น ๒ ชนิดดังนี้

1. สระที่ตายตัวไม่มีการเปลี่ยนแปลงมี ๓ สระได้แก่ اَ اِ اُ
2. สระที่ไม่ตายตัว หมายถึงสระที่เปลี่ยนแปลงไปตามสภาวะของมันมี 8 สระดังนี้

اَ اِ اُ اَوُ اِوُ

รายละเอียดของสระแต่ละตัว

1. ฟัตซะฮฺ หรือ สระอะ หมายถึง เปิด หมายถึงเปิดปากอย่างเดียวเมื่อสระดังกล่าวไปตกอยู่
บนอักษรใดก็ตาม เช่น رَ قَ طَ صَ ضَ خَ بَ อ่านว่า อะ บะ ตะ เคาะ เซาะ ฎาะ ฆาะ เซาะ เกาะ
เราะ เป็นต้น (การอ่านอักษรและสระแต่ละตัวให้อ่านตามฐานเสียงของอักษรเหล่านั้น)

2. กัสเราะห์ หรือ สระอิ หมายถึง แยก หรือเบะออก ในที่นี้หมายถึงอักษรที่มีกษชะเราะฮฺ
เวลาอ่านให้แยกหรือเบะริมฝีปากล่างพร้อมทั้งหย่อนปากลงมาสู่โคนฟัน ไม่ว่าจะใช้อักษรใดก็ตาม
เช่น بِعَمَةٍ อ่านว่า บินอุมะติ ไม่มีการเปลี่ยนแปลงการอ่านเนื่องจากเป็นกัสเราะห์ เป็นสระตายตัว

- ความหมายกว้างออก หมายถึง คำที่มีความหมายเฉพาะอย่าง แต่นำไปใช้ หมายถึง สิ่งอื่นที่มีลักษณะบางอย่างคล้ายคลึงกัน หรือใช้ในความหมายที่กว้างออกไปจากเดิม

- ความหมายย้ายที่ หมายถึง คำๆ หนึ่งมีความหมายอย่างหนึ่งแต่ใช้ในความหมาย อีกอย่างหนึ่ง ซึ่งไม่เหมือนเดิม มีหลายลักษณะ เช่น ย้ายจากความหมายหนึ่งไปยังอีกความหมาย หนึ่ง หรือย้ายจากความหมายกลางไปยังความหมายข้างเคียง

จากแนวคิดข้างต้น ผู้วิจัยนำมาสรุปการศึกษางานวิจัยของตนเอง คือสรุปความหมายของ คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ จากบทพระราชนิพนธ์ ของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว เป็น 2 ลักษณะ คือ ความหมายคงเดิม และความหมายเปลี่ยนแปลง

ส่วนความหมายเปลี่ยนแปลง แบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่

1. ความหมายกว้างออก
2. ความหมายแคบเข้า
3. ความหมายย้ายที่

ภูเก็ท วาจันนที ได้ให้ความหมายของคำทับศัพท์ไว้ว่า การเขียนคำต่างภาษาด้วยอักษร และอักษรและอักษรวิธีในภาษาของตน ซึ่งมีอยู่ 3 วิธี ได้แก่

การถ่ายเสียง คือ การทับศัพท์ด้วยการสะกดอักษรให้อ่านได้เหมือน หรือใกล้เคียงกับ คำต่างภาษานั้นๆ โดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบในภาษาเดิม

การถ่ายอักษร คือ การทับศัพท์โดยการยึดถือการเทียบอักษรระหว่างสองภาษานั้น ตามหลักเกณฑ์ที่นักภาษากำหนดขึ้น

การถ่ายเสียงร่วมกับถ่ายอักษร คือ การทับศัพท์ที่เขียนตามรูปแต่เสียงเพี้ยนไปจาก คำเดิม คือเสียงพยัญชนะต้นเปลี่ยนไป

ชัฒมาณ ดาราฉาย (2542) ศึกษาเรื่อง การวิเคราะห์ศัพท์และการศึกษาการเลือกใช้ศัพท์ เศรษฐศาสตร์ไทย ผลการศึกษาพบลักษณะรูปศัพท์จำนวน 4 ประเภท คือ การยืมความหมาย การยืมแปล การทับศัพท์ และการแปลปนทับศัพท์ โดยกลุ่มตัวอย่างประชากร 4 กลุ่ม เลือกใช้รูปศัพท์ ประเภทต่างๆ สอดคล้องกันตามลำดับ คือ เลือก รูปศัพท์ประเภทการยืมแปลมากที่สุด รองลงมาคือ ประเภทการยืมความหมาย ประเภทการแปลปนทับศัพท์ และประเภทการทับศัพท์ รูปศัพท์ส่วนใหญ่ ที่กลุ่มตัวอย่างประชากรเลือกใช้มี การยืมคำภาษาต่างประเทศมาใช้ ได้แก่ ภาษาบาลีสันสกฤต ภาษาอังกฤษ ภาษาเขมร และภาษาจีน

ศุภวรรณ มองเพชร (2542) ศึกษาการเปรียบเทียบคำยืมที่ปรากฏในอักษรภิกขิตถ์ของหมอบรัดเลย์ พ.ศ. 2416 กับคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 เพื่อเปรียบเทียบการเปลี่ยนแปลงของคำยืมในด้านการสัทศาสตร์ การเพิ่มคำ การเปลี่ยนแปลงการสะกดคำและรูปของคำยืม และการเปลี่ยนแปลงความหมายของคำยืม ซึ่งศึกษาในเรื่องโดยการเปรียบเทียบให้เห็นความเหมือนหรือความต่างในการเปรียบเทียบงานวิจัยโดยให้ความหมายของหัวข้อที่ตนศึกษาไว้ดังนี้

คำยืม หมายถึง คำภาษาอื่นที่ไทยรับมาใช้ โดยการทับศัพท์ ซึ่งจะเป็นคำภาษานั้นโดยตรงหรือเป็นคำภาษาอื่นที่รับโดยผ่านทางภาษานั้นอีกต่อหนึ่งก็ได้

การสัทศาสตร์ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของรูปคำที่เคยมีใช้ในอดีต แต่ต่อมาเลิกใช้แล้วและเป็นคำที่ไม่ได้เก็บรวบรวมไว้

การเพิ่มคำ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงของคำที่ใช้ในภาษาซึ่งไม่เคยมีในอดีตแต่มีใช้ในเวลาต่อมา

การเปลี่ยนแปลงการสะกดคำ หมายถึง คำภาษาเดิมที่มีใช้ในภาษาหนึ่ง เมื่อยืมมาใช้ในภาษาไทย เปลี่ยนแปลงเกี่ยวกับสระ, พยัญชนะ และวรรณยุกต์ เพื่อให้เหมาะสมและกลมกลืนกับภาษาไทย

การเปลี่ยนแปลงรูปคำ หมายถึง รูปคำภาษาเดิมที่มีใช้ในภาษาหนึ่ง เมื่อภาษาไทยได้ยืมมาใช้มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ โดยการตัดคำ เติมคำ การเทียบแนวเทียบผิด และการลากเข้าความเพื่อให้เหมาะสมกับภาษาไทย

การเปลี่ยนแปลงความหมายของคำ หมายถึง คำๆ หนึ่งที่ใช้ในภาษาเดิมมีความหมายหนึ่ง ต่อมาความหมายนั้นเปลี่ยนแปลงไป

รัชตพล ชัยเกียรติธรรม (2543) ได้ศึกษาเกี่ยวกับ การวิเคราะห์การใช้คำทับศัพท์ในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยที่มีผลต่อการเขียนคำทับศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย ผลการวิจัยพบว่า วิธีการใช้คำทับศัพท์ของหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทย มี 11 วิธี ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่ตั้งไว้ 5 วิธี คือ การทับศัพท์คงเดิม การทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป การซ้อนคำ การทับศัพท์ประสมกับภาษาอื่น และการทับศัพท์ความหมายหายไป และนอกเหนือจากเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือการซ้ำคำ การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้าน การตัดคำ การย่อคำ การเติมคำข้างหลัง และการใช้คำทับศัพท์พร้อมกับคำแปล ดังนี้

1. การทับศัพท์คงเดิม
  - 1.1 การทับศัพท์คงเดิมแบบเต็มคำ
  - 1.2 การทับศัพท์คงเดิมแบบตัดคำ
  - 1.3 การทับศัพท์คงเดิมแบบย่อคำ

2. การทับศัพท์เสียงเปลี่ยนไป
  2. การซ้อนคำ
    - 2.1 การซ้อนคำที่สามารถตัดคำทับศัพท์หรือคำไทยอย่างใดอย่างหนึ่งออกได้
      - 2.1.1 คำทับศัพท์ซ้อนกับคำไทย (คำทับศัพท์ + คำไทย)
      - 2.1.2 คำไทยซ้อนกับคำทับศัพท์ (คำไทย + คำทับศัพท์)
      - 2.1.3 คำทับศัพท์อยู่ระหว่างคำไทย (คำทับศัพท์ + คำไทย + คำทับศัพท์)
    - 2.2 การซ้อนคำที่ไม่สามารถตัดคำทับศัพท์ออกได้
      - 2.2.1 คำทับศัพท์ซ้อนกับคำไทย (คำทับศัพท์ / คำไทย)
      - 2.2.2 คำไทยซ้อนกับคำทับศัพท์ (คำไทย / คำทับศัพท์)
  3. การทับศัพท์ประสมกับภาษาไทยและภาษาอื่น
    - 3.1 คำทับศัพท์ประสมกับคำไทย
      - 3.1.1 คำไทยที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระ + คำทับศัพท์
      - 3.1.2 คำทับศัพท์ + คำไทยที่ประกอบด้วยหน่วยคำอิสระ
      - 3.1.3 คำไทยที่ประกอบด้วยหน่วยคำไม่อิสระ + คำทับศัพท์
    - 4.2 คำทับศัพท์ประสมกับคำบาลีสันสกฤต
    - 4.3 คำทับศัพท์ประสมกับคำฝรั่งเศส
    - 4.4 คำทับศัพท์ประสมกับคำจีน
  5. การทับศัพท์ความหมายกลายเป็น
    - 5.1 ความหมายกว้างออก
    - 5.2 ความหมายแคบลง
    - 5.3 ความหมายย้ายที่
  6. การซ้ำคำ
  7. การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้าน
    - 7.1 การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้านกีฬา
    - 7.2 การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้านคอมพิวเตอร์
    - 7.3 การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้านภาพยนตร์
    - 7.4 การทับศัพท์เทคนิคเฉพาะด้านเพลง
  8. การตัดคำ
    - 8.1 การตัดเสียงพยางค์หน้า
    - 8.2 การตัดเสียงพยางค์หลัง

9. การย่อคำ

9.1 ย่อเฉพาะพยัญชนะในพยางค์แรกของคำ

9.2 ย่อเฉพาะพยัญชนะในแต่ละพยางค์

9.3 ย่อเฉพาะพยัญชนะในพยางค์แรกของแต่ละคำ

10. การเติมคำข้างหลัง

11. การใช้คำทับศัพท์พร้อมกับคำแปล

11.1 คำแปลภาษาไทยปรากฏก่อนคำทับศัพท์

11.2 คำแปลภาษาไทยปรากฏหลังคำทับศัพท์

เด่นศิริ ทองนพคุณ และนเรศ สุรสิทธิ์ (2545) ศึกษาวิจัยเรื่อง การใช้คำทับศัพท์

ภาษาอังกฤษที่เป็นคำไทยของหนังสือพิมพ์รายวัน โดยศึกษาจากหนังสือพิมพ์ 10 ฉบับ อ่านติดต่อกัน 5 วัน ศึกษาเฉพาะข่าว 3 ข่าว ได้แก่ ข่าวต่างประเทศ ข่าวกีฬา และข่าวบันเทิง โดยใช้วิธีวิจัยเชิงพรรณนา (Descriptive Research) สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้ คำศัพท์ที่รวบรวมได้ทั้งหมด 318 คำ ซึ่งเก็บรวบรวมจากข่าวบันเทิงได้มากที่สุดคือ 206 คำ ข่าวกีฬารวบรวมได้ 165 คำ และข่าวต่างประเทศรวบรวมได้ 139 คำ และคำศัพท์ทั้ง 3 ข่าวที่ใช้ซ้ำกัน 46 คำ นำคำศัพท์ทั้งหมดมาสร้างเป็นแบบทดสอบ 305 คำ มีคำตอบให้เลือก 3 ข้อ คือ 1. ความหมายตรงกับที่นักศึกษาเข้าใจ 2. นักศึกษามีความเห็นแตกต่างจากความหมายนี้ 3. นักศึกษาไม่เข้าใจความหมายนี้ โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างผู้ตอบแบบทดสอบจากนักศึกษามหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์ 305 คน เป็นเพศชาย 184 คน เพศหญิง 121 คน ผลการตอบแบบทดสอบสรุปได้ คือ ข่าวบันเทิง ใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษมาเป็นอันดับหนึ่ง รองลงมาคือ ข่าวกีฬา และอันดับสามคือ ข่าวต่างประเทศ นักศึกษาเลือกตอบข้อ 1 ตรงกันทุกคนมีจำนวน 153 คำ ซึ่งคำเหล่านี้เป็นคำที่ใช้ร่วมกับภาษาไทยโดยไม่ต้องแปลความหมายก็สามารถสื่อสารได้เข้าใจ และส่วนที่เหลือจะเป็นกลุ่มคำที่เลือกปนกัน คือ ข้อ 1,2,3 มีถึง 165 คำ ซึ่งกลุ่มคำเหล่านี้ นักศึกษาชายเลือกตอบในข่าวกีฬาถึงร้อยละ 60 ส่วนเพศหญิงจะเลือกตอบในข่าวบันเทิงร้อยละ 65 ส่วนปัจจัยอื่นๆ ที่ส่งผลต่อการเลือกตอบสืบเนื่องมาจากการพบเห็นบ่อยๆ และอ่านหนังสือพิมพ์เป็นประจำ นักศึกษาก็จะเลือกตอบได้ถูกต้อง หนังสือพิมพ์ทุกฉบับ จะใช้ภาษาได้ตรงกัน ส่วนด้านความหมายขึ้นอยู่กับบริบทของคำที่ใช้ ซึ่งหนังสือพิมพ์ทุกฉบับจะใช้ในบริบทที่คล้ายกันจึงไม่เกิดปัญหาในเรื่องการสื่อความหมาย และเราต้องยอมรับว่าภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อความหมายที่เข้าใจตรงกัน ฉะนั้นไม่ว่าจะเป็นภาษาอังกฤษที่เขียนทับศัพท์ในภาษาไทย จะเข้ามาปะปนกับภาษาไทยมากมาย ในหนังสือพิมพ์หรือสื่อมวลชนแขนงอื่นๆ นั่นคือการเปลี่ยนแปลง เป็นหน้าที่ของผู้เป็นครูต้องอธิบาย แยกแยะให้ผู้เรียนเข้าใจและใช้ภาษาได้ถูกต้อง เพื่อให้สามารถสื่อสารกันได้อย่างถูกต้องตรงกัน

นารีรัตน์ สมิงแก้ว (2545) ศึกษาการปนภาษาอังกฤษในข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์ไทย รายงานพบว่าประเภทของคำภาษาอังกฤษที่นำมาปนมี 6 ประเภท ได้แก่ นาม, กริยา, คุณศัพท์, วิเศษณ์, สันธาน, และอุทาน ส่วนวลีพบ 2 ประเภท คือ นามวลี และกริยาวลี และพบว่า คำภาษาอังกฤษที่นำมาปนเป็นคำนามมากที่สุด รองลงมาคือ กริยา และน้อยที่สุดคือ สันธาน ส่วนลักษณะของการใช้ภาษาอังกฤษปนในภาษาไทยในข่าวบันเทิงพบว่ามี 6 ลักษณะ ได้แก่ การใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ หรือ การทับศัพท์ การใช้คำอังกฤษร่วมกับภาษาไทย การตัดคำและการใช้คำย่อจากภาษาอังกฤษ การใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษควบคู่กับคำอธิบายภาษาไทย การใช้คำเขียนภาษาอังกฤษ และการใช้คำเขียนภาษาอังกฤษควบคู่กับภาษาไทย โดยมีการใช้ลักษณะการใช้ศัพท์ภาษาอังกฤษ หรือการทับศัพท์มากที่สุด รองลงมาคือ การใช้คำเขียนภาษาอังกฤษ ส่วนใหญ่ที่พบน้อยที่สุด คือ การใช้คำเขียนภาษาอังกฤษควบคู่กับคำภาษาไทย

ปรารภนา ผดุงพจน์ (2546) ศึกษาการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 อ.เมือง จ.ปทุมธานี โดยการใช้แบบสอบถามผลการวิจัยพบว่า กลุ่มคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่มีระดับการใช้มาก โดยเรียงจากมากไปน้อย มีจำนวน 12 คำ เช่น เกม คอมพิวเตอร์ ฟรี เทป ไอศกรีม การ์ตูน วิดีโอ ทีม โชว์ แบนก์ (ธนบัตร) เค้ก และ แพชั่น ส่วนกลุ่มคำทับศัพท์ที่มีระดับการใช้้น้อย มีจำนวน 17 คำ เช่น แก๊ป สเกตซ์(ร่าง) พิระมิด คอร์ปชั่น บล็อกดาวิน เช็ค(ตัวเงิน) นิวเคลียร์ ไควตา แซร์ จิกโก่ ซิกแซก ฟาล์ว ดอกเตอร์ อิเล็กทรอนิกส์ ปอนด์ และ คาร์บอน และนักเรียนที่มีเพศ ระดับชั้น ผลการเรียน การมีเครื่องรับวิทยุโทรทัศน์และรายได้ของบิดามารดาที่แตกต่างกัน มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษแตกต่างกันน้อยมาก และจากคำถามปลายเปิด คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ใช้มาก 10 อันดับ แรกจากจำนวนคำที่ตอบมาทั้งหมด 151 คำ อันดับที่ 1 คือ ทีวี อันดับที่ 2 คือ ซีดี อันดับที่ 3 คือ คอนเสิร์ต อันดับที่ 4 คือ ฟุตบอล อันดับที่ 5 คือ แอร์ อันดับที่ 6 คือ แท็กซี่ อันดับที่ 7 คือ ฮัลโหล อันดับที่ 8 คือ อินเทอร์เน็ต อันดับที่ 9 คือ วีซีดี และ อันดับที่ 10 คือ บอร์ด ส่วนคำที่นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ใช้มาก 10 อันดับแรก จากจำนวนคำที่ตอบมาทั้งหมด 146 คำ อันดับที่ 1 คือ ทีวี อันดับที่ 2 คือ วอลเลย์บอล อันดับที่ 3 คือ ซีดี อันดับที่ 4 คือ อินเทอร์เน็ต อันดับที่ 5 คือ ฟุตบอล อันดับที่ 6 คือ อับเดท อันดับที่ 7 คือ กีตาร์ อันดับที่ 8 คือ วีซีดี อันดับที่ 9 คือ คอนเสิร์ต และอันดับที่ 10 คือ โอเค

วัลย์วรา ไชยฤกษ์ (2547) ศึกษาวิจัย การพัฒนาโปรแกรมการถอดอักษรภาษาอังกฤษเป็นภาษาไทยโดยใช้คลังคำทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน ซึ่งผู้วิจัยได้รวบรวมคำภาษาอังกฤษและคำทับศัพท์ภาษาไทยจำนวน 10,060 คำ จากเอกสารที่เผยแพร่โดยราชบัณฑิตยสถานเพื่อนำมาใช้เป็นคลังคำทับศัพท์ ผลการวิจัยพบว่า กฎการถอดอักษรของราชบัณฑิตยสถานสอดคล้องกับข้อมูลในคลังคำทับศัพท์ดังนี้ กฎสำหรับสระมีความสอดคล้อง 92.68 % สำหรับพยัญชนะต้นสอดคล้อง 97.35 %

สำหรับพยัญชนะท้ายสอดคล้อง 97.34 % และเมื่อทดลองโปรแกรมที่พัฒนาขึ้นโดยใช้กฎที่สร้างขึ้นจากข้อมูล 80 % ของคลังคำทับศัพท์ ผลการทดลองกับข้อมูลอีก 20 % ปรากฏว่าโปรแกรมสามารถถอดอักษรในระดับคำได้ถูกต้อง 39.53 % และ 79.8 % ในระดับอักษร ซึ่งผู้วิจัยได้สรุปเพิ่มเติมไว้ว่าการที่ผลการวิจัยเป็นเช่นนี้แสดงถึงประสิทธิภาพของการถอดอักษรของโปรแกรมยังไม่ได้เท่าที่ควร เนื่องจากสาเหตุหลายประการ เช่น โปรแกรมไม่ได้นำขอบเขตของพยางค์มาพิจารณา ได้พิจารณาเสียงภาษาอังกฤษ รวมถึงความหลากหลายของคำทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถานที่รวบรวมไว้ในคลังข้อมูล และยังพบว่าในการถอดอักษรจริงนั้น มีการถอดอักษรแบบที่นอกเหนือไปจากที่ราชบัณฑิตยสถานให้ไว้ในตารางเทียบอักษรอยู่จำนวนหนึ่ง

ผู้วิจัยได้อ้างถึงการแยกประเภทของลักษณะการใช้คำทับศัพท์ ของ สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์ (วัลย์วรา ไชยฤกษ์. 2547; อ้างอิงจาก สุธีวงศ์ พงศ์ไพบูลย์. 2516: 15) ซึ่งได้แยกประเภทของลักษณะการทับศัพท์ไว้ 3 พวก ดังนี้

- ทับศัพท์โดยตรง (transliteration) เป็น การทับศัพท์ แบบถ่ายเสียงอักษรมาตัวต่อตัวพยายาม เลียนเสียงอักษรของแต่ละภาษาให้ตรงกันหรือใกล้เคียงกันมากที่สุด เช่น คำว่า ฟุตบอล คิว บิว เป็นต้น
- ทับศัพท์โดยตัดเสียงหรือเปลี่ยนเสียง เพื่อความสะดวกในการออกเสียงภาษาไทย ตัวอย่างเช่น คำว่า เซ็น (sign) สาลี่ (trolley) จิ๊กโก๋ (gigolo) เป็นต้น
- โดยการถอดเป็นคำใหม่ แปลเอาความ (loan translation) ได้แก่การแปลเป็นคำใหม่โดยพยายามรักษาเค้าความหมายตามรากศัพท์เดิมไว้ เช่น telephone เป็น โทรศัพท์, seminar เป็น สัมมนา, television เป็น โทรทัศน์ เป็นต้น ผู้วิจัยได้กล่าวเพิ่มเติมไว้ว่า งานวิจัยชิ้นนี้จะศึกษาเฉพาะคำทับศัพท์โดยตรง (transliteration) และให้ความหมายของการทับศัพท์โดยตรงว่า “การถอดอักษร” (transliteration) ไม่ใช่ “การถ่ายเสียง” (transcription)

2.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาอาหรับ

อัศสมิง กาเซ็ง (2544) ศึกษาวิจัยคำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี โดยศึกษาและวิเคราะห์ระบบเสียง การเปลี่ยนแปลงทางเสียง และการเปลี่ยนแปลงทางความหมายของคำยืม ผลวิจัยพบว่า คำยืมส่วนใหญ่เป็นคำยืมทับศัพท์มิใช่คำยืมปน และคำยืมแปล ส่วนใหญ่เป็นคำนาม รองลงมาเป็นคำกริยา คำคุณศัพท์ คำสันธาน และคำที่เป็นได้ทั้งคำกริยาและคำนาม ตามลำดับ ความหมายของคำยืมส่วนใหญ่จะเกี่ยวกับการกระทำ ความคิดและความเชื่อ คำยืมโดยส่วนใหญ่เกี่ยวกับศาสนาอิสลาม หน่วยเสียงพยัญชนะและหน่วยเสียงสระที่ปรากฏในคำยืมภาษาอาหรับมีจำนวนน้อยกว่าในภาษามลายูถิ่นปัตตานีปกติ การเปลี่ยนแปลงของหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายจะเกิด

มากกว่าหน่วยเสียงพยัญชนะต้น ทั้งนี้เนื่องจากในภาษามลายูถิ่นปัตตานีมีหน่วยเสียงที่สามารถปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้เพียง 3 หน่วยเสียง แต่ภาษาอาหรับหน่วยเสียงพยัญชนะทุกหน่วยเสียงสามารถปรากฏเป็นเสียงพยัญชนะท้ายได้ และการเปลี่ยนแปลงทางเสียงจะเกิดในพยางค์ท้ายมากกว่าในพยางค์ต้นของคำสองพยางค์หรือสามพยางค์ การเปลี่ยนแปลงในระดับพยางค์นั้นมีทั้งการเพิ่มพยางค์และการลดพยางค์ คำยืมส่วนใหญ่มีความหมายแคบเข้า การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดที่พบเป็นการเปลี่ยนแปลงที่เป็นระบบและมีกฎเกณฑ์

2.3 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับระบบเสียง และการใช้เครื่องหมายแทนเสียงรวมทั้งการถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับด้วยอักษรไทย

อับดุลเลาะห์ หนู่มสุข, ดลมนรรัตน์ บากา และ นูรุดดีน สารีมิง (2542-2543) ศึกษาและวิจัยเรื่องความคลาดเคลื่อนของนักวิชาการไทยเกี่ยวกับประวัติและคำสอนของศาสดามุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้รวบรวมตำราและพจนานุกรมบางเล่มของนักวิชาการไทย โดย แบ่งเป็น 2 หมวดใหญ่ๆ คือหมวดชีวประวัติท่านนบี มุฮัมมัดคือลล และหมวดคำสอนของท่านนบี วัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความเข้าใจผิดของนักวิชาการไทยที่มีต่อประวัติของศาสดามุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งได้เขียนเป็นหนังสือ ตำราและพจนานุกรมบางเล่ม และเพื่อศึกษาความเข้าใจผิดของนักวิชาการไทยที่มีต่อคำสอนของท่านนบีมุฮัมมัดคือลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ซึ่งเขียนเป็นหนังสือ ตำราและพจนานุกรมบางเล่ม

งานวิจัยข้างต้นนี้ได้นำเอาคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยที่ปรากฏในหนังสือ ตำรา และพจนานุกรมบางเล่มมาแก้ไขให้ถูกต้องตามลักษณะการถ่ายเสียงภาษาไทยจากภาษาอาหรับ ซึ่งได้เขียนหัวข้อไว้ว่า “การตรวจทานคำสะกดคำที่มาจากภาษาอาหรับ” และกล่าวชี้แจงไว้ว่า “การวิจัยครั้งนี้ คณะนักวิจัยได้ตรวจทานคำสะกดการันต์คำที่มาจากภาษาอาหรับให้ถูกต้อง แล้วได้กำหนดคำสะกดที่ถูกต้องประกอบการนำเสนอไว้ด้วย เช่น คำว่า กอซิม เป็นคำที่ถูก คำว่า กาซิม เป็นคำที่ผิด หรือ คำว่า กอฏอกอตร์ เป็นคำที่ถูก และคำว่า กอดอกอดะฮฺ เป็นคำที่ผิด เป็นต้น

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษาค้นคว้า

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับของนักวิชาการศาสนาอิสลาม ในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งมีรายละเอียดในการดำเนินงานดังนี้

1. กลุ่มตัวอย่างประชากร
2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า
3. การสร้างเครื่องมือ
4. การแยกวิเคราะห์ความถี่ของข้อมูล
5. การใช้สถิติช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. กลุ่มตัวอย่างประชากร

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกกลุ่มตัวอย่างประชากรจาก 3 กลุ่มตัวอย่าง คือ นักวิชาการศาสนาอิสลามที่สอนวิชาการศาสนาอิสลามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน จากแหล่งข้อมูลที่จะศึกษา 4 โรงเรียน นักวิชาการศาสนาอิสลามที่สอนวิชาการศาสนาอิสลามในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา(อิสลาม)ควบคู่การศึกษาสายสามัญในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 5 คน และนักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระจำนวน 10 คน คัดเลือกจากนักวิชาการที่เป็นผู้บรรยายในองค์กรของศาสนาอิสลาม ผู้นำมัสยิดที่ทำการคุตบะฮ์ (ตักเตือนในเรื่องศาสนา) ในละหมาดญุมอะห์ (ละหมาดที่เป็นข้อบังคับสำหรับเพศชาย) ในวันศุกร์ และหรือผู้ที่ได้รับการยอมรับ มีการบรรยาย มีผลงานการเขียนบทความ ทำงานอยู่ในองค์กร หรือมูลนิธิของศาสนาอิสลาม เป็นผู้นำมัสยิดในชุมชน

ตาราง 3 แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่างประชากรและจำนวนแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ที่รวบรวมได้

กลุ่มตัวอย่าง	แบบสอบถาม (จำนวนที่ส่งออก)	แบบสอบถาม (จำนวนที่ได้คืน)	ค่าร้อยละ
1. นักวิชาการศาสนาในโรงเรียน เอกชนสอนศาสนาอิสลาม 4 โรงเรียน นักวิชาการจำนวน 20 คน	20	18	36.00
2. นักวิชาการศาสนาอิสลามใน โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม ควบคุมสามัญ 4 โรงเรียน นักวิชาการ จำนวน 20 คน	20	19	38.00
3. นักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระ	10	10	20.00
รวม	50	47	94.00

2. เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้า คือ แบบสอบถามเพื่อการเลือกใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน คือ

ส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามซึ่งใช้ตัวแปร คือ เพศ อายุ วุฒิการศึกษาสายสามัญและสายศาสนา ประเภทสถาบันการศึกษาที่สำเร็จการศึกษา สถานที่ทำงาน กิจกรรมด้านศาสนาที่ต้องใช้ภาษาอาหรับร่วมกับภาษาไทย และการใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

ส่วนที่ 2 การเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

3. การสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามเป็นลักษณะแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ขึ้นมาจากการสุ่มเลือก คำทับศัพท์ที่พบบ่อยจากหนังสือ เช่น หนังสือสารานุกรมเกี่ยวกับชีวิตมุสลิม พิกฮุลอิบาดัต ปัญหา ชุนนีย์-ซีอะฮ์ในมุมมองของอิสลาม นิตยสาร เช่น นิตยสารนิตยสารไรวัด นิตยสารอิสลามสันติชน สื่อ สิ่งพิมพ์อื่น เช่น แผ่นพับ ของชมรมฮาลาเกาะห์ ของโรงเรียนอิสลามสันติชน รวมทั้งเว็บไซต์ เพื่อการเผยแพร่ศาสนาอิสลาม เช่น www.muslimthai.com, www.muslimonair.com.

www.sunnahstudent.com เป็นต้น ซึ่งมีคำทับศัพท์ทั้งสิ้นเป็น จำนวน 250 – 300 คำ ซึ่งเป็น ประเภทคำนามทั่วไป และคำนามเฉพาะ โดยแบ่งแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน ต่างๆ คือ เพศ อายุ วุฒิการศึกษาสายสามัญ ประเภทของสถาบันการศึกษา และวุฒิการศึกษาสาย ศาสนา สถานที่ทำงาน กิจกรรมด้านศาสนาที่ต้องใช้ภาษาอาหรับร่วมกับภาษาไทย การใช้เทคโนโลยี สมัยใหม่

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์เกี่ยวกับการเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 250 – 300 ที่เขียนแตกต่างกันแต่เป็น คำเดียวกัน ซึ่งพบบ่อยใน นิตยสาร สื่อสิ่งพิมพ์ และเว็บไซต์เพื่อการเผยแพร่ศาสนาอิสลาม ซึ่งคำทับ ศัพท์เป็นกลุ่มคำนามทั่วไป และคำนามเฉพาะ ซึ่งผู้วิจัยได้ให้รายละเอียดไว้ในข้อตกลงเบื้องต้น

ตัวอย่างแบบสอบถาม

แบบตอบคำถามการเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

1	..... กิยามัต	..... กิยามะห์	... ✓ ... กิยามะฮ์	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
2	..... กุรอาน	... ✓ ... กุรอ่าน	..... โกอหฺร่าน	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
3	..... กาฟิร	.. ✓ .... กาเฟร	... ✓ ... กุไฟร	..... กุไฟฟาร
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			

จากตัวอย่างแบบสอบถาม หมายถึง นักวิชาการศาสนาเลือกใช้คำทับศัพท์ที่ออกเสียงตรงกับ การเขียนคำทับศัพท์ของตนเองในการสอนศาสนา หรือเขียนบทความ ถ้านักวิชาการศาสนามี ความเห็นต่างจากผู้วิจัยได้กำหนดคำทับศัพท์ไว้ให้ สามารถที่จะเลือกทำเครื่องหมายไปที่ช่อง อื่นๆ พร้อมทั้งระบุ คำทับศัพท์ที่ตนเองใช้

4. การแยกวิเคราะห์ความถี่ของข้อมูล

ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากการตอบแบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์ ของนักวิชาการศาสนาในเขตกรุงเทพมหานคร เกี่ยวกับการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยจำนวน 250 – 300 คำ โดยแยกวิเคราะห์การใช้คำทับศัพท์จากแบบสอบถามที่นักวิชาการอิสลามตอบสัมพัทธ์ แล้วจึงพรรณนาวิเคราะห์ในลำดับต่อไป

5. การใช้สถิติช่วยในการวิเคราะห์ข้อมูล

ค่าสถิติร้อยละ (Percentage) ในการหาสัดส่วนกลุ่มตัวอย่างการให้ข้อมูลของนักวิชาการในแต่ละคำในแบบสอบถาม (ชูศรี พันธุ์ทอง. 2546: 49)

สูตร	$\frac{f}{N} \times 100$
เมื่อ	f แทน ค่าความถี่ของข้อมูล
	N แทน ค่าจำนวนข้อมูล

บทที่ 4

วิเคราะห์ลักษณะการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

จากการรวบรวมแบบสอบถามการเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 50 ชุด ได้คืนมา 47 ชุด ซึ่งในแบบสอบถามนั้นประกอบไปด้วยคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ 250 – 300 คำ จากการสุ่มสัมภาษณ์นักวิชาการพบคำที่มีความหมายคลาดเคลื่อน จึงรวบรวมได้ 269 คำ แล้วนำมาทำเป็นแบบสอบถามซึ่งเป็นคำถามปลายเปิดที่นักวิชาการสามารถเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับที่ตนเขียนซึ่งไม่เหมือนกับตัวเลือกที่ผู้วิจัยได้กำหนดไว้ ในช่อง อื่นๆ ระบุ..... และนักวิชาการสามารถเลือกตอบได้มากกว่าหนึ่งตัวเลือก พบว่านักวิชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน ผู้วิจัยจึงได้จำแนกคำทับศัพท์ที่นักวิชาการเลือกตอบเป็นตาราง และแจกแจงความถี่เป็นค่าร้อยละ ส่วนในช่องข้อสังเกตนั้น ผู้วิจัยเลือกเขียนเฉพาะคำที่มีข้อมูลที่ต้องอธิบายเพื่อให้เกิดความชัดเจน แต่ถ้าเป็นคำทับศัพท์ภาษาอาหรับทั่วไปที่ไม่มีความพิเศษ ผู้วิจัยจึงละไว้

ตาราง 4 ตารางแสดงความถี่ของการเลือกใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการและการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทยของผู้วิจัย)
1.	กียามัต	2	4.26	- แต่ละตัวเลือกในแบบสอบถามผู้ตอบสามารถเลือกตอบได้มากกว่า 1 คำตอบ - คำว่า กียามัต ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู
	กียามะห์	30	63.83	
	กียามะฮ์	15	31.91	
	กียามะฮู	5	10.64	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)	
2.	กูรอ่าน	27	57.45	ถอดมาจากคำภาษาอังกฤษจากคัมภีร์ไบเบิ้ล Koran ถ้าทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากคำภาษาอาหรับ (อารบิค) น่าจะเป็น Quran จะอ่านว่า กูรอ่าน	
	กูรอ่าน	24	51.06		
	โกหฺรอ่าน	0	0.00		
3.	กาฟิร	17	36.17	- ใช้ได้ทั้งกาฟิร และกัฟฟาร เพราะกาฟิร เป็นเอกพจน์ กัฟฟารเป็นพหูพจน์ การใช้ขึ้นอยู่กับบริบทและสภาพของรูปประโยค ในภาษาไทย น่าจะเลือกใช้คำทับศัพท์คำไหน ส่วนคำว่า กุไฟฺร เป็นภาษามลายู - คำว่า กุไฟฺร เป็นคำที่นักวิชาการ เลือกตอบแต่ใช้วรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย ควรใช้ ไม้โท กับ อักษรต่ำ (ฟ)	
	กาเฟร	21	44.68		
	กุไฟฺร	2	4.26		
	กัฟฟาร	6	12.77		
	อื่นๆ	2	4.26		
4.	กูบู้ร	10	21.28	- กูบรู (อ่านว่า กู - บรู) เป็นภาษาอาหรับ	
	กูไบร์	11	23.40		
	กูบรู	14	29.79		- กูไบร์ เป็นภาษาพูด
	กูโบร์	14	29.79		- กูโบร์ ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู
	กูโบรุ	2	4.26		
	กูบรู	1	2.13		

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
5.	กอดีย์	3	6.38	
	กอฎีย์	41	87.23	
	กอฎี	4	8.51	
6.	กูรอยซ์	21	44.68	กูรอยซ์ (กู - ร้อยซ์, เสียงสั้นกว่า ร้อย) เป็น ภาษาอาหรับ แต่เมื่อออกเสียงเร็ว และไว จึงลากเข้าความ เป็น กู - เรซ ดังนั้น กูเรซ จึงเป็นการเขียนคำทับศัพท์จากภาษาพูด
	กูเรซ	25	53.19	
	กูรอยซุ	2	4.26	
	กูเรซ	3	6.38	
7.	กียาซ	12	25.53	
	กียาส	35	74.47	
8.	กิบละฮ	11	23.40	กิบละฮ เป็นภาษาอาหรับ กิบลัด ได้รับ อิทธิพลจากภาษามลายู
	กิบละห์	20	42.55	
	กิบลัด	15	31.91	
	กิบละฮู	7	14.89	
	กิบละฮ์	3	6.38	
9.	กะอูบะฮู	26	55.32	
	กะอูบะห์	15	31.91	
	กะอูบะฮ์	9	19.15	
	กะอูบะฮุ	2	4.26	
10.	กัฟฟาเราะฮู	14	29.79	
	กัฟฟาเราะห์	24	51.06	
	กัฟฟาเราะฮุ	10	21.28	
	กัฟฟาเราะฮ์	2	4.26	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
11.	กियาม	4	8.51	- กियาม มีความหมายว่า ยืน กियามูลลัดด์ (กิ-ยา-มุล-ลัด) เป็นภาษาอาหรับแปลว่า ยืนตอนกลางคืน และ กियามุลเลน (กิ-ยา-มุล-เลน) เป็นภาษาพูด และนักวิชาการ บางท่านระบุว่า กियาม และกियามูลลัดด์ กิยามูลเลน เป็นคนละคำกันใช้ได้หมด ขึ้นอยู่กับบริบท เพราะภาษาอาหรับนั้น แบ่งเพศ แบ่งพจน์การผันเสียงจเปลี่ยนไป ตามเพศและพจน์ - นักวิชาการใ้สุวรรณยุคต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	กियามูลลัด	27	57.45	
	กियามูลเลน	12	25.53	
	กियามูลลัดด์	2	4.26	
	กियามูลลัดด์	1	2.13	
	กियามูลลัดดิ	1	2.13	
	กियามูลลัดลุ	1	2.13	
	อื่นๆ ระบุ	1	2.13	
12.	กอซิม	9	19.15	กอซิม เป็นภาษาเขียน กอเซ็ม เป็นภาษาพูด (นักวิชาการศาสนาในประเทศไทย มักจะเขียนกอเซ็ม ซึ่งเป็นภาษาพูดเพราะ ง่ายแก่ความเข้าใจของคนไทย เป็นการ ลากเข้าความให้ง่ายต่อลิ้นของคนไทย
	กอเซ็ม	32	68.09	
13.	เคาะลีฟะห์	3	6.38	
	คอดีฟะห์	15	31.91	
	ค่อลีฟะฮ์	28	59.57	
	คอดีฟะห์	1	2.13	
	คอดีฟะฮุ	1	2.13	
	เคาะลีฟะฮุ	3	6.38	
	ค่อลีฟะฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
14.	คุตปะห์	16	34.04	
	คุฎปะห์	12	25.53	
	คุตปะฮ์	12	25.53	
	คุฎปะฮ์	10	21.28	
	คุฎปะฮุ	1	2.13	
	คุฎปะฮี	1	2.13	
15.	ค่อวาริจญ์	9	19.15	
	ค่อวาริจญ์	32	68.09	
	เคาะวาริจญ์	5	10.64	
16.	จิฮาด	1	2.13	ญีฮาด (ใส่รูปวรรณยุกต์ที่ไม่ตรงตามหลัก ภาษาไทย) ห เป็นเสียงสูงไม่สามารถผัน เสียงตรีและใส่รูปวรรณยุกต์ ตรีได้ คำนี้ เป็นความคิดเห็นของนักวิชาการศาสนา
	ญีฮาด	43	91.49	
	ญีฮาด	2	4.26	
17.	ซาริอะห์	5	10.64	ซาริอะฮ์ กับ ซะริอะฮ์ ใช้ได้ทั้งสองคำ ถ้า เขียนทับศัพท์ด้วยสระเสียงยาว คือ ซา- ริอะฮ์ มีความหมายว่า ผู้ออกกฎ ส่วน ซะ- ริอะฮ์ ที่เขียนทับศัพท์ด้วยสระเสียงสั้น มี ความหมายว่า กฎ คำว่า ซาริฮาด เป็นคำ พหูพจน์ ส่วนคำว่า ซาริฮัต หรือ ซะริฮัต ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู
	ซาริอะฮ์	16	34.04	
	ซาริฮัต	0	0.00	
	ซาริฮาด	0	0.00	
	ซะริอะฮ์	20	42.55	
	ซะริฮัต	2	4.26	
	ซะริอะฮุ	2	4.26	
	ซาริอะฮุ	1	2.13	
	ซะริฮะฮุ	1	2.13	
	ซะริอะฮ์	1	2.13	
	ซาริอะฮ์	1	2.13	
	ซาริอะฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
18.	ชีอะห์	28	59.57	
	ชีอะฮ์	16	34.04	
	ชีอะฮุ	2	4.26	
	ชีอ๊ะฮุ	1	2.13	
	ชีอะฮุ	1	2.13	
	ชีอะฮุ	1	2.13	
19.	ชะบาน	1	2.13	
	ชะฮุบาน	36	76.60	
	ชะฮ์บาน	8	17.02	
	ชะฮุบาน	1	2.13	
	ชะฮุบาน	2	4.26	
20.	ชะหีด	2	4.26	
	ชะฮีด	33	70.21	
	ชะฮีด	9	19.15	
	ชะหีด	0	0.00	
	ช่าฮีด	1	2.13	
21.	เซค	37	78.72	ชัยค์ เป็นภาษาอาหรับ เซค เป็นภาษาพุด เป็นการลากเข้าความ ให้เข้ากับลิ้นคนไทย
	ซีค	3	6.38	
	ชัยค์	6	12.77	
	ชัยค์	1	2.13	
22.	ซีริก	39	82.98	รูปศัพท์ภาษาอาหรับคือ ซิกกู แต่ของคน ไทยนิยมเขียนตามภาษาพุดที่ได้รับ อิทธิพลจากภามลายุ คือ ซีริก
	ซีริก	9	19.15	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
23.	เซาวาล	26	55.32	
	เซาวาล	5	10.64	
	เซาวาล	12	25.53	
	เซาวาล	7	14.89	
24.	ซุนนะหุ	1	2.13	นักวิชาการระบุว่าเป็นคนละคำ ซุนนะฮุ มีความหมายว่า หลักการ ส่วน ซุนนีย์ (ซุน-หนี) หมายความว่า ผู้ปฏิบัติตาม หลักการ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าแม้ว่าจะเป็นคนละความหมายแต่ความแตกต่างอยู่ที่นักวิชาการ ใช้พยัญชนะต้นแตกต่างกัน คือ ส และ ซ และ พยางค์ที่สองนั้นมีทั้งที่มีตัวสะกด และไม่มีตัวสะกด คือ ซุนนะฮุ และ สุนัต ซึ่งคำว่า ซุนนะฮุ เป็นคำทับศัพท์ที่ตรงกับภาษาอาหรับ แต่สุนัต หรือ สุนัต ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู
	ซุนนะห์	0	0.00	
	ซุนนะห์	34	72.34	
	สุนนะห์	1	2.13	
	สุนัต	5	10.64	
	ซุนหนี	1	2.13	
	ซุนนีย์	7	14.89	
	ซุนนี่	0	0.00	
	สุนนะฮ์	2	4.26	
	สุนนะหุ	1	2.13	
	สุนนะฮุ	2	4.26	
	อื่นๆ ระบุ	1	2.13	
25.	ไซตอน	6	12.77	
	ไซฎอน	12	25.53	
	ซัยตอน	7	14.89	
	ซัยฎอน	15	31.91	
	ซัยตอน	1	2.13	
	ซัยฎอน	8	17.02	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
26.	ชากาด	0	0.00	
	ชะกาด	42	89.36	
	ชากาด	1	2.13	
	ชากาฮ์	3	6.38	
	ชะกาฮ์	1	2.13	
	ชะกาฮุ	1	2.13	
	ช่ากาด	2	4.26	
	27.	เศาะหียุ	0	
เศาะหียู	6	12.77		
ซ่อเฮียะฮุ	18	38.30		
ซอเฮียะห์	19	40.43		
เศาะฮียู	1	2.13		
ศอเฮียะฮุ	1	2.13		
เศาะเฮียะฮุ	2	4.26		
ศอหียู	1	2.13		
28.	ซอฟัร	28	59.57	
	เซาะฟัร	5	10.64	
	ซอฟัร	1	2.13	
	เศาะฟัร	1	2.13	
	ศอฟัร	2	4.26	
	ซ่อฟัร	3	6.38	
	เศาะฟัร	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
29.	สะกีกัด	20	42.55	หะกีกะฮะฮุ (หะ - กี้ - เก้าะฮุ) เป็นคำที่ ถ่ายเสียงและรูปคำทับศัพท์มาจากภาษา อาหรับ แต่ หะกีกัด ได้รับอิทธิพลมาจาก ภาษามลายู
	สะกีกะฮ์	4	8.51	
	สะกีกะฮะฮ์	5	10.64	
	หะกีกะฮ์	1	2.13	
	สะกีกะฮะฮุ	2	4.26	
	หะกีกะฮะฮุ	1	2.13	
	สะกีกี้ะฮะฮ์	1	2.13	
	หะกีกะฮะฮ์	1	2.13	
	ฮากีกัด	1	2.13	
	ฮ่ากีกะฮ์	1	2.13	
	ฮากี้เก้าะฮ์	1	2.13	
	ฮ่ากีกะฮะฮุ	1	2.13	
	หะกีกะฮะฮุ	1	2.13	
30.	ซุฎฮิจยะห์	8	17.02	
	ซุฎฮิจญะฮ์	26	55.32	
	ซุฎฮิจญะฮุ	14	29.79	
	ซุฎฮิจจะห์	1	2.13	
	ซุฎฮิจญะฮ์	1	2.13	
	ซุฎฮิจญะฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
31.	สุบหฯ	0	0.00	- คำว่า ซ.บ. เป็นคำย่อที่พบบ่อยใน หนังสือวิชาการศาสนา นักวิชาการ บางส่วนนิยมใช้ ซ.บ. แทนคำทับศัพท์ สุบหฯระสุวะตะอาลา - คำว่า สุบหฯระสุวะตะอาลา เป็นคำที่ ต้องใช้ต่อท้ายพระนามของพระเจ้า คือ อิลลอสฺ ดั้งนั้นเวลาใช้จะเป็น อิลลอสฺ สุบ- หฯระสุวะตะอาลา (มีความหมายว่า ผู้ ทรงบริสุทธิและสูงส่งยิ่ง) ซึ่งจะใช้ต่อท้าย เฉพาะพระนามของพระเจ้าเท่านั้น
	(ซ.บ.)	21	44.68	
	สุบหฯระสุวะตะ อาลา	28	59.57	
	สุบหฯระสุวะตะ อาลา	4	8.51	
	สุบหฯ	1	2.13	
32.	ชีนา	43	91.49	
	ชีนา	3	6.38	
	ชีนา	2	4.26	
	ชีนา	1	2.13	
33.	ชะกะรียา	32	68.09	
	ชักรียา	2	4.26	
	ชักรียา	2	4.26	
	ชักรียา	1	2.13	
	ชาก้ารียา	1	2.13	
	ชาก้ารียา	1	2.13	
	ชะการียา	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
34.	ชอลลัลลลอสูอะ ลัยฮิวะซัลลัม	3	6.38	- คำว่า ช.ล. และ คีอลฯ เป็นคำย่อที่พบ บ่อยในหนังสือวิชาการศาสนา นักวิชาการ
	คีอลลัลลลอสูอะ ลัยฮิวะซัลลัม	24	51.06	บางส่วนนิยมใช้ ช.ล. แทนคำทับศัพท์ ชอลลัลลลอสูอะลัยฮิวะซัลลัม
	ช.ล.	17	36.17	- คำว่า ชอลลัลลลอสูอะลัยฮิวะซัลลัม เป็น
	คีอลฯ	6	12.77	คำที่ต้องใช้ต่อท้ายพระนามของศาสนทูต
	คีอลลัลลลอสูอะ ลัยฮิวะซัลลัม	4	8.51	มุฮัมมัด ดังนั้นเวลาใช้จะเป็น นปีมุฮัม มัดฮุ ชอลลัลลลอสูอะลัยฮิวะซัลลัม มี ความหมายว่า ขอพระองค์อัลลอฮ์ได้ ประสพพรและความสันติให้กับท่าน (นปี มุฮัมมัด) ด้วยเถิด จะใช้กับเฉพาะท่าน นปีมุฮัมมัดเท่านั้น
35.	ซุลกิฟลี	8	17.02	ซุลกิฟลี (ซุล-กิฟ-ลี), ซุลกิฟลี อ่านแบบ
	ซุลกิฟลี	34	72.34	ไทย, ซุลกิฟลี อ่านหยุดแบบภาษาอาหรับ
	ซูลกิฟลี	4	8.51	
	ซุลกิฟลุ	1	2.13	
	ซุลกิฟล์	1	2.13	
36.	ชะบัวร์	32	68.09	
	ซาบัวร์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)		
37.	ชอดดาเกาะห์	17	36.17			
	ชอดดากอฮู	2	4.26			
	ศอดดาเกาะห์	8	17.02			
	เศาะดดาเกาะฮู	10	21.28			
	ศอดตะเกาะห์	1	2.13			
	เซาะดดาเกาะฮู	1	2.13			
	ชอดดาเกาะห์	2	4.26			
	ศอดด่าเกาะฮ์	1	2.13			
	เศาะดะดะเกาะฮู	1	2.13			
	ศอดดาเกาะฮู	1	2.13			
	เศาะดะดะเกาะฮู	1	2.13			
	ศอดตะเกาะฮ์	1	2.13			
	38.	ซุฮูรี	12		25.53	ควรใช้ ซุฮูรี (ซุฮู – ริ) มากกว่า ดุฮูรี (ดุฮู – ริ) เพราะที่ถูกต้องตามรูปศัพท์ภาษา อาหรับ คือ ซุฮูรี เพราะ พยัญชนะต้นคือ ตัวซอ ในภาษาอาหรับ ตรงกับเสียง ซ ควบกับ ด ซึ่งจะยากในการเขียน ภาษาไทย นักวิชาการส่วนใหญ่เขียนตาม ความเคยชิน คือ ดุฮูรี (ดู – ริ)
		ดุฮูรี	18		38.30	
ดุฮูรี		1	2.13			
ซุฮูรี		2	4.26			
ซุฮูร์		1	2.13			
ซุฮูรี		1	2.13			
39.	ซุเวาะฮู	16	34.04			
	ซุเวาะห์	27	57.45			
	ซุเวาะฮ์	2	4.26			

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)		
40.	ซุบห์	10	21.28			
	ซุบฮุ	19	40.43			
	ซุบหุ	2	4.26			
	ศุบฮิ	15	31.91			
	ซุบฮ์	26	55.32			
	ซุบฮี้	1	2.13			
	ซุบฮิ	2	4.26			
	ซุบฮุ	3	6.38			
	ศุบฮ์	2	4.26			
	ศุบหุ	1	2.13			
	ซุบฮี้	1	2.13			
	41.	อิญญติฮาด	21		44.68	
		อิญญติฮาด	6		12.77	
อิญติฮาด		12	25.53			
อิญญติฮาด		1	2.13			
อิญตีฮาด		1	2.13			
อิญญตีฮาด		1	2.13			
อิญยติฮาด		1	2.13			
42	ซิกรูลลอฮุ	28	59.57	คำที่นักวิชาการเลือกตอบใช้วรรณยุกต์ที่ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย		
	ซิกรูลลอฮ์	9	19.15			
	ซิกรูลลอฮย์	7	14.89			
	ซิกรูลลอฮู	1	2.13			
	ซิกรูลลอฮย์	1	2.13			
	ซิกรูลลอฮุ	1	2.13			
	ซิกรูลเลาะห์	1	2.13			

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
43	ชีเกร	34	72.34	
	ชีเกร	6	12.77	
	ชีกร์	2	4.26	
	ชีกรุ	3	6.38	
	ชีกร์	1	2.13	
44	ชอฟา	28	59.57	
	ชอฟา	16	34.04	
	เศาะฟา	1	2.13	
45	อัลฟัจญ์	27	57.45	
	อัลฟัจร์	5	10.64	
	อัลฟัจร์	1	2.13	
	อัลฟัจรุ	3	6.38	
	อัลฟัจญ์ร	1	2.13	
	อัลฟัจรุ	1	2.13	
46	มุตตะวาติ	1	2.13	
	มุตตะวาติร์	16	34.04	
	มุตตะวาติร	16	34.04	
	มุตตะวาติรุ	3	6.38	
	มุตตะวาติร	1	2.13	
	มุตตะวาติรุ	1	2.13	
	มุตตะวาติร์	1	2.13	
	มุต่าวาเตร	1	2.13	
	มุต่าวาติร	1	2.13	
	มุต่าวาติร	2	4.26	
	มุตตะวาติร	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
47	ณฺมฺอะฮฺ	16	34.04	
	ณฺมฺอะหฺ	24	51.06	
	ณฺมฺอฺต	3	6.38	
	ณฺมฺอาต	0	0.00	
	ณฺมฺอะหฺ	3	6.38	
	ณฺมฺอะฮฺ	4	8.51	
	ณฺมฺอะฮฺ	1	2.13	
	ณฺมฺอะฮฺ	2	4.26	
	ณฺมฺมะอะฮฺ	1	2.13	
	48	ญฺมาอะหฺ	9	
ญฺมาอะหฺ		14	29.79	
ญฺมาอะฮฺ		17	36.17	
ญฺมาอฺต		1	2.13	
ญฺมาอาต		2	4.26	
ญฺมาอะฮฺ		1	2.13	
ญฺมาอะฮฺ		1	2.13	
ญฺมาอะฮฺ		3	6.38	
ยะมาอะฮฺ		1	2.13	
ญฺมาอะฮฺ		1	2.13	
ญฺมาอะฮฺ		1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
49	ญานาปะหะ	6	12.77	ญะนาปะสุ เป็นอาการนาม ญะนุบ เป็นรูปพหูพจน์
	ญะนาปะสุ	22	46.81	
	ญะนาปะหะ	15	31.91	
	ญะนุบ	5	10.64	
	ญานาปะสุ	1	2.13	
	ญานาปะหะ	2	4.26	
	ญานาปะหะ	1	2.13	
50	ญันนะหุ	13	27.66	
	ญันนะสุ	27	57.45	
	ญันนะหะ	3	6.38	
	ยันนะสุ	1	2.13	
	ยันนะหะ	2	4.26	
	ญันนะหะ	1	2.13	
	ญันนะหะ	1	2.13	
51	ญุชฉ	21	44.68	
	ยุช	25	53.19	
	ญุชฉุ	1	2.13	
52	ญาฮิลียะสุ	34	72.34	
	ยาฮิลียะหะ	10	21.28	
	ญาฮิลียะหะ	1	2.13	
	ญาฮิลียะหะ	1	2.13	
	ญาฮิลียะหะ	1	2.13	
	ญาฮิลียะหะ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
53	ญิบรีล	38	80.85	
	ยิบรีล	5	10.64	
	ยิบรออิล	4	8.51	
	ยิบรอเอล	1	2.13	
	จิบรีล	1	2.13	
	ญิบรออิล	1	2.13	
	54	ฎาะอ์ฟ	13	
ฎอ์ฟ		12	25.53	
ดอ์ฟ		1	2.13	
ฎอ์ฟ		13	27.66	
ฎอ์ฟ		1	2.13	
ดอ์ฟ		1	2.13	
55		ฎาะฮาเราะฮ์	14	29.79
	ฎอฮารอห์	7	14.89	
	ฎาะฮาเราะฮุ	6	12.77	
	ฎาะฮาเราะห์	1	2.13	
	เตาะฮาเราะห์	2	4.26	
	ตอฮาเราะห์	4	8.51	
	ตอฮาเราะฮ์	1	2.13	
	ฎอฮาเราะฮ์	1	2.13	
	ฎอฮาเราะห์	1	2.13	
	ตอฮาเราะห์	1	2.13	
	ฎอฮารอห์	2	4.26	
	ฎอฮาเราะห์	1	2.13	
	ฎอฮาเราะฮุ	2	4.26	
	ฎาะฮาเราะฮ์	1	2.13	
	ตอฮาเราะฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
56	ภู่อว้าฟ	19	40.43	
	ภู่อว้าฟ	8	17.02	
	ตอว้าฟ	1	2.13	
	ต้อว้าฟ	2	4.26	
	เตาะว้าฟ	1	2.13	
	ภูาะว้าฟ	1	2.13	
	ภูาะวภาพ	3	6.38	
	ภู่อว้าฟ	2	4.26	
	ภู่อวภาพ	2	4.26	
	ตอว้าฟ	1	2.13	
	ตอวภาพ	1	2.13	
	ต้อวภาพ	1	2.13	
	ภู่อว้าฟ	1	2.13	
	57	ดูอาอุ	30	
ดูอาอ์		18	38.30	
ดูอาร์		1	2.13	
ดู้อาอ์		1	2.13	
ดูอาห้		1	2.13	
58	ดะอ์วะฮุ	5	10.64	
	ดะอูวะฮุ	27	57.45	
	ดะอ์วะฮี้	10	21.28	
	ดะอ์วะห้	6	12.77	
	ดะอูวะห้	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
59	ดูฮา	25	53.19	
	ฎุฮา	21	44.68	
	ดูฮา	1	2.13	
	ฎุหา	1	2.13	
60	ตะเศาฎุฟ	12	25.53	
	ตะเศาฎุฟ	35	74.47	
	ต่าเศาฎุฟ	1	2.13	
61	ตักวา	27	57.45	
	ตักวา	20	42.55	
62	ติรมีซี	28	59.57	
	ฎิรมีซี	5	10.64	
	ติรมีซี	8	17.02	
	ติรมีซี	2	4.26	
	ติรมีซี	2	4.26	
	ติรมีซี	1	2.13	
63	ตัพซีรุ	9	19.15	
	ตัพซีรุ	36	76.60	
64	ตัมปียะฮุ	19	40.43	
	ตัมปียะฮ์	22	46.81	
	ตัมปียะห์	2	4.26	
	ตัมปียะห์	1	2.13	
	ตัมปียะฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
65	ต๋ับลิ้ม	38	80.85	
	ต๋ับลิด	5	10.64	
	ต๋ับลิ้ม	1	2.13	
66	ตอยยิบ	38	80.85	
	ตอยญิบ	13	27.66	
	ต๋ัยยิบ	0	0.00	
	ฏอยยิบ	4	8.51	
	ตอยยิบ	1	2.13	
	ต๋ัยยิบ	1	2.13	
67	ต๊ะฮัจญุด	37	78.72	
	ต๊ะฮัจญุด	8	17.02	
	ต๋่าฮัจญุด	1	2.13	
	ต๊ะฮัจญุด	1	2.13	
68	ต๊ะฮัจญุด	26	55.32	
	ต๊ะฮัจญุด	15	31.91	
	ต๋่าฮัจญุด	1	2.13	
69	ต๋ัซรีก	37	78.72	
	ต๋ัซรีก	3	6.38	
	ต๋ัซรีก	1	2.13	
	ต๋ัซรีค	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
70	บะรอกัด	18	38.30	
	บารอกัด	10	21.28	
	ปารอกัด	6	12.77	
	บารอกัด	1	2.13	
	บะรอกะฮ์	2	4.26	
	บะรอกะฮุ	1	2.13	
	บะรอกะห์	3	6.38	
	บะรอกัด	1	2.13	
	บะรอกัด	1	2.13	
	บะรอกะฮุ	1	2.13	
	บอวอกะฮุ	1	2.13	
	ปารอกะฮุ	1	2.13	
	บารอกะห์	2	4.26	
	ปารอกะห์	1	2.13	
	ปารอกะฮ์	1	2.13	
	บ้ารอกะฮุ	1	2.13	
	บ้ารอกัด	1	2.13	
	บ้ารอกะฮ์	1	2.13	
71	บานุสสะลาม	4	8.51	
	บานุสสลาม	41	87.23	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
72	บนี้ชัยบะสุ	32	68.09	
	บนี้ชัยบะสุ	8	17.02	
	บนี้ชัยบะสุ	1	2.13	
	บ่านี้ชัยบะฮ์	1	2.13	
	บนี้ชัยบะห์	1	2.13	
	บนี้ชัยบะฮ์	1	2.13	
73	ฟิรอวาน์	4	8.51	ภาษาอาหรับ คือ ฟิรอวาน์ แต่ภาษาไทย ลากเสียงให้เข้ากับลิ้นคนไทยเป็น ฟิรอวน
	ฟิรอวาน์	24	51.06	
	ฟิรอฮาร์	1	2.13	
	ฟิรอวน	19	40.43	
	ฟิรอวน	1	2.13	
	ฟิรอวาน	1	2.13	
74	ฟิตนะหุ	13	27.66	
	ฟิตนะฮุ	28	59.57	
	ฟิตนะห์	3	6.38	
	ฟิตนะฮ์	1	2.13	
75	ฟิตเราะหุ	24	51.06	
	ฟิตรอฮุ	22	46.81	
	ฟิฏเราะห์	4	8.51	
	ฟิตเราะหุ	3	6.38	
	ฟิฏเราะฮุ	2	4.26	
	ฟิตเราะห์	2	4.26	
	ฟิตเราะฮุ	3	6.38	
	ฟิตเราะฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
76	พ็วดู	24	51.06	
	พ็วฏู	23	48.94	
77	ฟีก	0	0.00	
	ฟีกฮุ	44	93.62	
	ฟีกฮ์	2	4.26	
	ฟีกห์	1	2.13	
78	พ็วดูอัยน์	14	29.79	ภาษาอาหรับ คือ พ็วดูอัยน์ คนไทยลาก เสียงเป็น พ็วดูอื่น เพื่อให้เข้ากับลิ้นของคน ไทย
	พ็วดูอัยนุ	16	34.04	
	พ็วฏูอัยน์	15	31.91	
	พ็วดูอื่น	1	2.13	
79	พ็วฎุกิฟายะห์	16	34.04	
	พ็วฎุกิฟายะหุ	6	12.77	
	พ็วฎุกิฟายะฮ์	6	12.77	
	พ็วฎุกิฟายะฮุ	9	25.53	
	พ็วฎุกิฟายะฮุ	4	8.51	
	พ็วฎุกิฟายะห์	1	2.13	
	พ็วฎุกิฟายะฮ์	1	2.13	
80	ฟาติฮะฮุ	17	36.17	
	ฟาติฮะห์	14	29.79	
	ฟาติหะห์	5	10.64	
	ฟาติฮะห์	9	19.15	
	ฟาติหะฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
81	พิตยะห์	15	31.91	
	พิตยะฮุ	19	40.43	
	พิฏยะห์	7	14.89	
	พิตยะฮ์	1	2.13	
	พิตยะฮู	2	4.26	
82	ตระอเวียห์	4	8.51	
	ตระอเวียฮ์	31	65.96	
	ตระอวีฮ์	3	6.38	
	ตระอวีฮู	2	4.26	
	ต่ารววีห์	1	2.13	
	ตระอเวียฮุ	2	4.26	
	ตระอเวียฮู	1	2.13	
	ตระอเวียฮ์	1	2.13	
	ตระอเวียฮุ	1	2.13	
83	ตระกียะฮ์	6	12.77	นักวิชาการระบุว่าเป็นคนละคำ ตระกียะฮุ แปลว่า ความยำเกรง ต้วกียะฮุ แปลว่า ละทิ้ง ควาแตกต่างอยู่ที่ เสียงท้าย และเสียงต้น คือ ตะ กับ ต่า ควรเป็น ตระกียะฮุ (ตะ - กิ - ยะฮุ)
	ต้วกียะฮ์	33	70.21	
	ตระกียะฮ์	3	6.38	
	ต้วกียะฮุ	1	2.13	
	ต่ากียะฮ์	1	2.13	
	ตระกียะฮุ	1	2.13	
	อื่นๆ ระบุ	2	4.26	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
84	เนียด	11	23.40	ถูกต้องตามภาษาอาหรับคือ นียะฮุ ส่วน นียัต ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู (นักวิชาการไม่นิยมใช้) เนียด เป็นภาษา พูดของคนไทย เนียด เป็นการลากเข้า ความให้ตรงกับลิ้นของคนไทย
	เหเนียด	31	65.96	
	นียัต	0	0.00	
	นียะห์	3	6.38	
	นียะฮุ	2	4.26	
	นียะฮู	1	2.13	
85	น่านี	39	82.98	
	น่านี	1	2.13	
	น่านี	3	6.38	
	น่านีฮุ	1	2.13	
86	นัศรอนี	35	74.47	
	นัษรอนี	0	0.00	
	นัศรอนี	10	21.28	
	นัศรอนีย์	1	2.13	
	นัศรอนีฮุ	1	2.13	
87	นมาซ	15	31.91	นักวิชาการให้เหตุผลว่า ซอลลาฮุ เป็น ภาษาอาหรับ 3 คำข้างต้นไม่ได้มาจาก ภาษาอาหรับ (สมบุญธรรม สนิทสุริวงษ์ : 2554, 1 มกราคม) นมาซ มาจากภา เปอร์เซีย ไทยลากเข้าความเป็น ละหมาด (มยุรา วงษ์สันต์ : 2553, 11 ตุลาคม)
	นมาด	1	2.13	
	ละหมาด	34	72.34	
	ซอลลาฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
88	นุษย์	22	46.81	ภาษาอาหรับ คือ นุษย์ ส่วน นัวจ์ เป็นภาษา พูดที่คนไทยใช้ นักวิชาการบางส่วนใช้ ภาษาพูดในการเขียนคำทับศัพท์
	นัวจ์	13	27.66	
	นัวจ์	6	12.77	
	นุญ	5	10.64	
	นัวจ์	2	4.26	
	นุญ	1	2.13	
	นุญ	1	2.13	
89	น่ายิส	14	29.79	
	น่ายิส	11	23.40	
	น่ายิส	21	44.68	
	น่ายิส	1	2.13	
90	นิกะห์	24	51.06	
	นิกะห์	17	36.17	
	นิกะฮุ	4	8.51	
	นิกะฮุ	1	2.13	
	นิกะฮ์	2	4.26	
91	บุคอรีย	17	36.17	
	บุคอรีย	21	44.68	
	บุคอรีย	9	19.15	
	บัลบุคอรีย	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
92	บัตร์	4	8.51	บัตร์ คือ ภาษาอาหรับ ส่วน บะดร์ เป็น ภาษาพูดของคนไทย นักวิชาการเขียนคำ ทับศัพท์ตามความเข้าใจของคนส่วนใหญ่
	บัตรุ	11	23.40	
	บะดร์	22	46.81	
	บะดรุ	4	8.51	
	บดร์	5	10.64	
	บัตร์	2	4.26	
	93	บากอรรอหุ	0	
	บะกอรรอหุ	3	6.38	
	บะเกาะเราะหุ	6	12.77	
	อัลบากอเราะหุ	17	36.17	
	อัลบะกอเราะฮุ	9	19.15	
	อัลปาก่อเราะฮ์	1	2.13	
	อัลบากอเราะฮุ	1	2.13	
	บะเกาะเราะฮุ	2	4.26	
	อัลบะกอเราะฮ์	1	2.13	
	อัลบะเกาะ เราะหุ	2	4.26	
	อัลบะกอเราะฮ์	1	2.13	
	อัลบาเกาะ เราะหุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
94	ฟาติมะห์	17	36.17	
	ฟาฏิมะฮ์	14	29.79	
	ฟาติเมาะห์	1	2.13	
	ฟาตีมะห์	6	12.77	
	ฟาติมะฮุ	5	10.64	
	ฟาฏิมะฮุ	2	4.26	
	ฟาฏิมะฮ์	1	2.13	
95	มุสลิมะห์	24	51.06	
	มุสลิมะหุ	3	6.38	
	มุสลิมะฮุ	11	23.40	
	มุสลิมะฮ์	11	23.40	
	มุสลิมะฮ์	1	2.13	
96	มุฮัมมัด	12	25.53	
	มุฮัมหมัด	28	59.57	
	มะหะหมัด	0	0.00	
	มุหัมหมัด	2	4.26	
	มุฮัมมัด	1	2.13	
	มุฮัมหมัด	3	6.38	
	มุฮัมมัด	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)		
97	มลาอิกะห์	11	23.40			
	มาลาอิกะฮ์	11	23.40			
	มลาอীগะห์	7	14.89			
	มะลาอิกะฮ์	6	12.77			
	มะลาอิกะห์	4	8.51			
	มาลาอิกะห์	1	2.13			
	มาลาอীগะฮ์	1	2.13			
	มะลาอิกะฮุ	2	4.26			
	มลาอิกะฮุ	1	2.13			
	มลาอิกะฮู	3	6.38			
	98	มัสยิด	29		61.70	
		มัสญิด	18		38.30	
99	มะหฺร็อม	6	12.77			
	มะฮฺรอม	27	57.45			
	มะหฺรอม	8	17.02			
	มะฮฺร็อม	2	4.26			
	มะหฺร็อม	1	2.13			
	มะหฺร่อม	1	2.13			
100	มะอุมุม	33	70.21			
	มะมูม	9	19.15			
	มะอ์มูม	2	4.26			
	มะฮ์มูม	1	2.13			

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
101	มะดีนะห์	21	44.68	
	มะดีนะหุ	3	6.38	
	มะดีนะฮ์	4	8.51	
	มาดีนะฮ์	4	8.51	
	มะดีนะฮุ	8	17.02	
	มาดีนะห์	2	4.26	
	มะดีนะหุ	1	2.13	
	มาดีนะห์	2	4.26	
	มาดีนะฮ์	1	2.13	
102	มุอุมิน	37	78.72	
	มุมิน	9	19.15	
	มุฮ์มิน	2	4.26	
103	มักกะหุ	4	8.51	มักกะฮุ เป็นการเขียนคำทับศัพท์แบบ ภาษาอาหรับ ส่วน เมกกะ เป็นการเขียน คำทับศัพท์แบบภาษาอังกฤษ
	มักกะห์	18	38.30	
	มักกะฮุ	15	31.91	
	มักกะฮ์	10	21.28	
	เมกกะ	1	2.13	
	มักกะฮุ	1	2.13	
104	มะอูศุม	13	27.66	
	มะฮูม	16	34.04	
	มะอูฮูม	10	21.28	
	มะอูศูม	2	4.26	
	มะฮ์ศูม	1	2.13	
	มะฮ์ฮูม	2	4.26	
	มะฮูฮูม	1	2.13	
	มะฮ์ฮูม	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
105	มุฮัรรอม	24	51.06	
	มุฮัรรอม	7	14.89	
	มุหัรรอม	3	6.38	
	มุฮัรฺรอม	1	2.13	
	มุฮัรฺรอม	1	2.13	
106	มุชริกีน	33	70.21	นักวิชาการระบุว่า เป็นคนละคำ สามารถ ใช้ได้ทั้งสองคำ ทั้ง มุชริก และ มุชริกีน ให้ เหตุผลว่า มุชริก เป็นเอกพจน์ มุชริกีน เป็น พหูพจน์
	มุชริก	25	53.19	
	มุชริกีน	1	2.13	
	อื่นๆ ระบุ	1	2.13	
107	มุศหัพ	7	14.89	
	มุศฮัพ	33	70.21	
108	มูอามาลีต	19	40.43	- นักวิชาการระบุว่าใช้ได้ทั้งสองคำ มูอา มะละห์ เป็นเอกพจน์ มูอามะลาต เป็น พหูพจน์ - คำว่า มูอามาลีต, มูอามาลีต, มูอา มะลีสัต เป็นคำที่นักวิชาการเลือกเขียนแต่ การใส่รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลัก ภาษาไทย ถ้าจะใส่วรรณยุกต์ ควรเป็น มู อามะลีสัต
	มูอามะละห์	11	23.40	
	มูอามะละห์	9	19.15	
	มูอามะละฮ์	7	14.89	
	มูอามาลีสัต	1	2.13	
	มูอามะลาต	1	2.13	
	มูอามะลีสัต	1	2.13	
	มูอามะละฮุ	1	2.13	
109	มัฆริบ	33	70.21	มัฆริบ หรือ มักริบ เป็นภาษาพูด แต่ที่ ถูกต้องตรงกับภาษาอาหรับ คือ มัฆริบ
	มัฆริบ	4	8.51	
	มักริบ	12	25.53	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
110	มุตอะฮฺ	21	44.68	มุตฮัด ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู มุตอะฮฺ เป็นภาษาอาหรับ
	มุตอะฮฺ	26	55.32	
	มุตฮัด	1	2.13	
	มุตฮะฮฺ	1	2.13	
111	มันดูบ	36	76.60	
	มันฎูบ	6	12.77	
	มันดูบ	1	2.13	
	มันฎูบ	1	2.13	
	มันดูบ	1	2.13	
112	มักรุฮฺ	25	53.19	มักรุฮฺ ตรงตามภาษาอาหรับ มักโรฮฺ เป็นภาษาพูดที่คนไทยลากให้เข้า เสียงของคนไทย นักวิชาการที่เลือกเขียน มักโรฮฺ นั้นเขียนตามการออกเสียงเพื่อให้ ง่ายต่อความเข้าใจ
	มักโรฮฺ	21	44.68	
	มักรุฮฺ	3	6.38	
113	มัรอะฮฺ	24	51.06	
	มัรอะห์	23	48.94	
	มัรอะฮฺ	2	4.26	
114	มะกอม	26	55.32	มะกอม เป็นการออกเสียง มะกอมเป็นรูป ที่ควรเขียนคำทับศัพท์ (ศรายุทธ มี สมรรถ: 2554, 4 มกราคม)
	มะกอม	20	42.55	
	มากอม	1	2.13	
115	อับดุลมุตตอลิบ	14	29.79	
	อับดุลมุฏฏอลิบ	29	61.70	
	อับดุลมุฏฏอลิบ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
116	ยาสิ้น	0	0.00	
	ยาสิ้น	46	97.87	
	ยาสิ้น	0	0.00	
117	ยะฮูด	35	74.47	ยะฮูด เป็นคำที่นักวิชาการเลือกตอบ ใส่ วรรณยุกต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	ยาฮูด	4	8.51	
	ยะฮูด	1	2.13	
	ย่าฮูด	2	4.26	
	ยะฮูดีย	1	2.13	
	ยะฮูดีย	2	4.26	
	ญาฮูด	1	2.13	
118	ยะกู๊บ	37	78.72	ยะโก๊ะ หรือ ยะกู๊บ ได้รับอิทธิพลมาจาก ภาษามลายู ภาษาอาหรับ คือ ยะฮูบ (عقوب)
	ยะกู๊บ	2	4.26	
	ยะโก๊ะ	0	0.00	
	ยะฮูบ	6	12.77	
	ยะฮูบ	1	2.13	
119	รอมดอน	2	4.26	
	รอมฎอน	26	55.32	
	เราะมะดอน	0	0.00	
	รอมาดอน	2	4.26	
	รอมฎอน	10	21.28	
	เราะมะฎอน	1	2.13	
	รอมาดอน	1	2.13	
	รอมะฎอน	2	4.26	
	รอมฎอน	3	6.38	
	รอมาดอน	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
120	รสุล	0	0.00	
	ร่อสุล	1	2.13	
	รชูล	0	0.00	
	รชูล	23	48.94	
	เราะชูล	1	2.13	
	ร่อชูล	14	29.79	
	ร่อชูล	3	6.38	
	ร่อชูล	3	6.38	
	ร่อชูลฯ	1	2.13	
121	รอบีฮูลเออวัล	9	19.15	
	ร่อบีฮูลเออวัล	21	44.68	
	ร่อบีฮูลเออวัล	2	4.26	
	ร่อบีฮูลเออวัล	2	4.26	
	รอบีฮูลเออวัล	2	4.26	
	รอบีฮูลเออวัล	1	2.13	
	รอบีฮูลเออวัล	1	2.13	
	เราะบีฮูลเออวัล	1	2.13	
	เราะบีฮูลเออวัล	1	2.13	
	รอบีฮูลเออวัล	1	2.13	
	ร่อบีฮูลเออวัล	1	2.13	
122	ริชกี	23	48.94	
	ริชกี	23	48.94	
	ริชกี	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
123	รูกุ่น	27	57.45	รูกุ่น ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู ภาษาอาหรับ คือ รุกนุน ภาษาไทยลาก เข้ากับสันคนไทย คือ รูกุ่น
	รูกุ่น	14	29.79	
124	รอกอะห์	5	10.64	ร็อกอะฮู เป็นคำที่นักวิชาการเลือกตอบ ใส่วรรณยุกต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	ร็อกอะฮู	6	12.77	
	ร็อกอะห์	20	42.55	
	รอกาฮัต	1	2.13	
	รอกาฮัต	2	4.26	
	ร็อกอะฮู	2	4.26	
	ร็อกอะฮ์	1	2.13	
	รอกะอะฮู	1	2.13	
	ร็อกฮะฮู	1	2.13	
	ร็อกอะฮู	3	6.38	
	รอก่าอะห์	1	2.13	
125	เงาะหุมะฮู	0	0.00	
	เงาะฮุมะฮู	17	36.17	
	เงาะหิมะห์	22	46.81	
	เงาะหิมัต	2	4.26	
	เงาะฮิมะห์	3	6.38	
	เงาะหิมะฮ์	1	2.13	
	เงาะฮุมะฮู	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
126	ลัษณะตุลก่อดร	7	14.89	
	ลัษณะตุลก่อดร	36	76.60	
	ลัษณะตุลก่อดร	1	2.13	
	ลัษณะตุลก่อดร	1	2.13	
127	วายิบ	13	27.66	
	วาญิบ	33	70.21	
128	วลี	15	31.91	
	วะลี	12	25.53	
	วะลีย	16	34.04	
	วลีย	3	6.38	
	ว่าลี	1	2.13	
	ว่าลีย	1	2.13	
129	วะหึย	0	0.00	ภาษาอาหรับคือ คำว่า วะฮฺยู คนไทยใช้ วะฮฺย เนื่องจากลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของ คนไทย นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์ ว่า วะฮฺย เพราะเป็นที่เข้าใจของผู้ที่นับถือ ศาสนาอิสลามทั่วไป
	วะฮฺย	33	70.21	
	วะฮฺ	9	19.15	
	วะฮฺย	1	2.13	
	วาฮฺ	1	2.13	
	ว่าฮฺย	2	4.26	
	อัล-วะฮฺย	1	2.13	
130	วะฟาด	34	72.34	วาฟาด เป็นคำที่นักวิชาการเลือกตอบ ได้ วรรณยุกต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	วาฟาด	4	8.51	
	วาฟาด	1	2.13	
	วะฟาด	2	4.26	
	ว่าฟาด	1	2.13	
	ว่าฟาด	3	6.38	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการและการ วิเคราะห์ตามหลักภาษาไทยของผู้วิจัย)
131	วิเตร	15	31.91	วิตรู คือ ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ วิเตร คือคำที่คนไทยออกเสียง
	วิตรู	21	44.68	
	วิทริรู	6	12.77	
	วีเตร	1	2.13	
	วิทริ	2	4.26	
	วิเต็ร	1	2.13	
	วิทร์	2	4.26	
132	วุกุฟ	13	27.66	
	วุกูฟ	26	55.32	
	วุกัฟ	1	2.13	
	วูกูฟ	2	4.26	
	วุกุฟ	1	2.13	
133	วะกะฟ	22	46.81	ภาษาอาหรับ คือ วัคฺฟ ส่วน วะกะฟ เป็นภาษาพูด วัคฺฟ, วัคฟ เป็นการเลือกตอบของนักวิชาการที่ ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย
	ว่ากัฟ	15	31.91	
	ว่ากาฟ	1	2.13	
	ว่ากัฟ	0	0.00	
	วะกะฟ	6	12.77	
	วะกะฟ	1	2.13	
	วะกาฟ	1	2.13	
	วะกะอ์ฟ	1	2.13	
	วัคฺฟ	1	2.13	
	วัคฟ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการและ การวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทยของผู้วิจัย)	
134	เศาะหาบะห์	3	6.38		
	เศาะหาบะฮ์	0	0.00		
	เศาะฮาบะห์	3	6.38		
	เศาะฮาบะฮ์	5	10.64		
	ศ่อหาบะห์	2	4.26		
	ศ่อหาบะฮ์	3	6.38		
	ศ่อฮาบะห์	9	19.15		
	ศ่อฮาบะฮ์	10	21.28		
	ศอหาบะห์	0	0.00		
	ศอหาบะฮ์	0	0.00		
	ศอฮาบะห์	1	2.13		
	ศอฮาบะฮ์	3	6.38		
	ชอหาบะห์	0	0.00		
	ชอหาบะฮ์	0	0.00		
	ชอฮาบะห์	6	12.77		
	ชอฮาบะฮ์	3	6.38		
	ศ่อฮาบะฮุ	1	2.13		
	ศอฮาบะฮุ	1	2.13		
	เศาะฮาบะฮุ	1	2.13		
	เศาะฮาบะฮุ	1	2.13		
	ชอฮาบะฮุ	1	2.13		
135	เศาะฟียะห์	11	23.40		คำว่า ชอฟียะฮุ มาจากคำว่า ชอฟา เป็นภาษาเปอร์เซีย
	ชอฟียะห์	29	61.70		
	ศ่อฟียะฮ์	1	2.13		
	ชอฟียะฮุ	2	4.26		
	ช่อฟียะห์	1	2.13		
	เศาะฟียะฮุ	1	2.13		

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการและ การวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทยของผู้วิจัย)
136	อัลก็อดรุ	33	70.21	
	อัลก็อดริ	11	23.40	
	อัลก็อดร์	1	2.13	
	อัลก็อดร์	1	2.13	
	อัลก็อดรี	1	2.13	
	อัลก็อดรุ	1	2.13	
137	สุลัยมาน	34	72.34	
	สุไลมาน	21	44.68	
138	ซูเราะห์	0	0.00	
	ซูเราะห์	36	76.60	
	ซูเราะฮ์	0	0.00	
	ซูเราะฮ์	9	19.15	
	ซูเราะฮุ	4	8.51	
139	สุญูด	32	68.09	
	ซูญูด	14	29.79	
	ซู่ญูด	1	2.13	
	ซูหญูด	1	2.13	
	ซูญูด	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
140	สะฮู้ร์	16	34.04	- สะฮู้ร์ เป็นภาษาอาหรับ - สะโฮร์ หรือ ซุโฮร์ ได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู - สะฮู้ร์ เป็นคำที่นักวิชาการเลือกตอบ ใส่ วรรณยุกต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	สโฮร์	2	4.26	
	ซุโฮร์	15	31.91	
	สะฮูร์	1	2.13	
	สโฮร์	1	2.13	
	ซะฮูร์	2	4.26	
	ซโฮร์	1	2.13	
	ซุฮูร์	1	2.13	
	สะโฮร์	1	2.13	
	ซุโฮร์	2	4.26	
	สะฮูร์	1	2.13	
	ซุโฮร์	2	4.26	
	ซะโฮร์	1	2.13	
	ซะโฮร์	1	2.13	
สุฮูร์	2	2.13		
141	อิ माम	10	21.28	
	อิหม่าม	33	70.21	
	อี माम	1	2.13	
	อิหม่าม	6	12.77	
142	อิ มาน	1	2.13	
	อิหม่าน	6	12.77	
	อี มาน	13	27.66	
	อิหม่าน	26	55.32	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
143	อายะห์	22	46.81	อายะฮฺ ตรงกับรูปและเสียงภาษาอาหรับ อายัด เป็นพหูพจน์ในภาษาอาหรับ อายัต คือ อายะฮฺ แต่ได้รับอิทธิพลมาจาก ภามลายู หรือภาษาอื่นๆ ในโรคมุสลิม
	อายะฮ์	12	25.53	
	อายัต	0	0.00	
	อายาต	1	2.13	
	อายะฮู	13	27.66	
144	อีดีลพีตร	30	63.83	เขียนทับศัพท์ได้ทั้ง อีดีล และ อีดูล เพราะ ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของคำว่าทำหน้าที่ใด ทำ หน้าที่กรรม หรือเป็นคำโดด
	อีดูลพีตร	8	17.02	
	อีดีลพีตร	2	4.26	
	อีดูลพีตร	2	4.26	
	อีดีฟีฏรุ	2	4.26	
	อีดูลฟีฏรุ	1	2.13	
	อีดีลพีตรุ	2	4.26	
	อีดีลพีตรี่	1	2.13	
	อีดีลฟีฏรุ	1	2.13	
145	อีดีลฮัจญฮา	30	63.83	เขียนทับศัพท์ได้ทั้ง อีดีล และ อีดูล เพราะ ขึ้นอยู่กับตำแหน่งของคำว่าทำหน้าที่ใด ทำ หน้าที่กรรม หรือเป็นคำโดด
	อีดูลฮัจญฮา	10	21.28	
	อีดีลฮัจญฮา	5	10.64	
	อีดี ฮัจญฮา	1	2.13	
	อีดูลฮัจญฮา	1	2.13	
	อีดีลฮัจญฮา	1	2.13	
	อีดูลฮัจญฮา	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
146	คุมเราะห์	28	59.57	
	คุมรอห์	0	0.00	
	คุมรอฮ์	0	0.00	
	คุมเราะฮ์	15	31.91	
	คุมเราะฮุ	8	17.02	
147	อัลลฮุ	36	76.60	บางที่อาจพบคำว่า อาลา หรือ อัลลาฮุ
	อัลลฮู	1	2.13	
	อัลเลาะฮุ	5	10.64	
	อัลเลาะฮุ	7	14.89	
	อัลลฮอฮ์	3	6.38	
	อัลเลาะห์	1	2.13	
148	อันศอร	35	74.47	
	อันซ้อร	8	17.02	
	อันศอรุ	1	2.13	
	อันซอรุ	1	2.13	
	อันศ้อร	1	2.13	
149	อมีน	1	2.13	
	อามีน	33	70.21	
	อะมีน	1	2.13	
150	อกีตะฮ์	3	6.38	
	อะกีตะฮ์	17	36.17	
	อกีตะห์	4	8.51	
	อะกีตะห์	16	34.04	
	อากีตะฮุ	4	8.51	
	อะกีตีฮุ	1	2.13	
	อากีตะฮ์	1	2.13	
	อะกีตีฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
151	อนูบักกู	23	48.94	
	อนูบักกร	19	40.43	
	อานูบักกู	3	6.38	
	อานูบักกร	1	2.13	
	อนูบักร์	1	2.13	
	อานูบักร์	1	2.13	
152	อัลหัมดุลิลลาฮู	3	6.38	
	อัลฮัมดุลิลลาฮู	40	85.11	
	อัลฮัมดุลิลลาฮ์	1	2.13	
	อัลฮัมดุลิลลาฮ์	1	2.13	
153	อะชาน	40	85.11	
	อาชาน	6	12.77	
	อ่าชาน	1	2.13	
154	อาดัต	15	31.91	อาดะฮู ตรงตามรูปและเสียงของภาษา อาหรับ เป็นเอกพจน์ อาดาค (อา - ด้าต) เป็นรูปพหูพจน์ อาดัต (อา - ดัต) ได้รับอิทธิพลมาจาก ภาษามลายู
	อาดาค	4	8.51	
	อาดัต	8	17.02	
	อาด้าต	10	21.28	
	อาดะห์	4	8.51	
	อาดะฮ์	1	2.13	
	อาดะฮู	5	10.64	
	อาด๊ะฮู	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
155	อิบาดะห์	26	55.32	อิบาดะฮ์ ตรงตามรูปและเสียงของภาษา อาหรับ เป็นเอกพจน์ อิบาดาด (อิ - บา - ดาด) เป็นรูปพหูพจน์ อิบาดัต (อิ - บา - ตัต) ได้รับอิทธิพลมาจาก ภาษามลายู
	อิบาดะฮ์	11	23.40	
	อิบาดาด	1	2.13	
	อิบาดะฮุ	10	21.28	
	อิบาดะฮู	1	2.13	
	อิบาดะฮ์	1	2.13	
156	อารอฟะห์	15	31.91	
	อารอฟะฮ์	6	12.77	
	อะรอฟะห์	11	23.40	
	อะรอฟะฮุ	10	21.28	
	อะรอฟะฮู	3	6.38	
	อะเราะฟะฮุ	1	2.13	
	อ่ารอฟะฮ์	1	2.13	
	อาคีรอน์	1	2.13	
157	อาคีรอนุ	2	4.26	
	อาคีเราะฮุ	10	21.28	
	อาคีเราะห์	24	51.06	
	อาคีเราะห์	4	8.51	
	อาคีเราะฮุ	2	4.26	
	อาคีเราะฮ์	2	4.26	
	158	อะหฺซาบ	19	
อะฮฺซาบ		23	48.94	
อะซาบ		1	2.13	
อะห์ซาบ		3	6.38	
อะฮฺซาบ		2	4.26	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
159	อาดัม	33	70.21	
	อาดำ	13	27.66	
	อดัม	2	4.26	
160	อับรอฮีม	46	97.87	อับรอฮีม เป็นการทับศัพท์มาจาก ภาษาอังกฤษ คือ ศาสนทูตองค์หนึ่งที่ถูก กล่าวถึงในคัมภีร์ไบเบิล
	อับรอฮิม	0	0.00	
161	อิสหาก	25	53.19	
	อิสฮาก	23	48.94	
162	อิสมาอิล	41	87.23	อิสมาแอล เป็นภาษาพูดที่ลากให้เข้ากับลิ้น ของคนไทย
	อิสมาแอล	7	14.89	
163	อัครลาก	7	14.89	อัครลัก และ อัครลัก ใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ตรง ตามหลักภาษาไทย ต้องใช้รูปวรรณยุกต์โท กับอักษรต่ำ (ล) เพื่อให้ออกเสียงตรี หรือ ถ้า เป็นคำทับศัพท์ ไม่ใส่วรรณยุกต์ ก็ได้ แต่ควร เขียนคำอ่านไว้ในวงเล็บ
	อัครลัก	29	61.70	
	อัครลาด	8	17.02	
	อัครล้าค	2	4.26	
	อัครล้าค	1	2.13	
164	อะญู๊ด	29	61.70	
	อาญู๊ด	12	25.53	
	อะญู๊ด	3	6.38	
	อ่าญู๊ด	1	2.13	
165	อะมัล	12	25.53	
	อาม่าล	14	29.79	
	อมัล	5	10.64	
	อะมัล	4	8.51	
	อามัล	1	2.13	
	อ่ามัล	2	4.26	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
166	อัศรี	29	61.70	อัศรี เป็นภาษาเขียน ถ้าพบเจอคำว่า อักษร เป็นภาษาพูดที่ลากให้เข้ากับถิ่นของคนไทย นักวิชาการไม่นิยมเขียนเป็นคำทับศัพท์
	อัชรี	2	4.26	
	อัสรี่	12	25.53	
	อัศรุ	1	2.13	
	อัศร์	2	4.26	
	อัสรี	2	4.26	
167	อิซา	5	10.64	อิซาอุ เป็นเวลาละหมาด แต่ อิซา (เยชู) เป็นชื่อของศาสนทูตองค์หนึ่ง ที่เป็นบุตรของพระนางมัรยัม (พระแม่มา เรีย)
	อิซาค	22	46.81	
	อิซา	10	21.28	
	อิซาอุ	5	10.64	
	อิซาค.	1	2.13	
	อิซาค	1	2.13	
	อิซา	1	2.13	
168	อะนู	9	19.15	อนู น่าจะถูกตัดที่สุดเพราะพยัญชนะต้นใน ภาษาอาหรับ คือ อะ ซึ่งเป็นเสียงสั้น
	อานู	4	8.51	
	อนู	35	74.47	
	อ่านู	1	2.13	
169	อิบนุ	9	19.15	อิบนุ หรือ อิบนิ ใช้ได้ทั้งสองคำ ขึ้นอยู่กับ ตำแหน่งของรูปประโยค
	อิบนุ	31	65.96	
	อิบนิ	7	14.89	
	อิบน์	1	2.13	
	อิบนู	1	2.13	
	อื่น ๆ ระบุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
170	อิกอมะห์	29	61.70	
	อิกอมะฮุ	20	42.55	
	อิกอมะฮ์	2	4.26	
171	เอารัต	1	2.13	เอารัต เป็นภาษาพูดได้รับอิทธิพลมาจาก ภาษามลายู
	เอาเราะห์	38	59.57	
	เอาเราะฮุ	6	12.77	
	เอาเราะฮ์	1	2.13	
172	อุมมะห์	20	42.55	
	อุมมะฮ์	21	44.68	
	อุมมะฮุ	2	4.26	
	อุมมะฮุ	1	2.13	
173	อูละมาอู	25	53.19	
	อูลามาอู	17	36.17	
	อูละมาฮ์	2	4.26	
	อูล่ามาฮ์	1	2.13	
	อูล่ามาฮ์	1	2.13	
174	อาอิชะห์	18	38.30	
	อาอิชะฮุ	31	65.96	
	อาอิชะฮ์	1	2.13	
	อาอิชะฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
175	อิห์รวม	26	55.32	
	อิสฺรวม	7	14.89	
	อิสฺรวม	6	12.77	
	เอียะห์รวม	3	6.38	
	เอียะฮฺรวม	1	2.13	
	เอียะฮฺรวม	1	2.13	
	เอียะรรวม	1	2.13	
176	อันน้ำส	6	12.77	
	อันนาส	32	68.09	
	อันนาซ	8	17.02	
177	อิหฺซาน	7	14.89	อิหฺซาน ถูกตั้งตรงกับรูปและเสียงในภาษา อาหรับ ส่วน เอียะซาน หรือ เอียะห์ซาน เป็น ภาษาพูดที่เกิดจากการลากเข้าความ
	เอียะซาน	25	53.19	
	อิหฺซาน	12	25.53	
	อิสฺซาน	4	8.51	
	เอียะห์ซาน	1	2.13	
	เอียะห์ซาน	1	2.13	
	เอียะห์ซาน	1	2.13	
178	เอียะติกาฟ	10	21.28	
	เอียะอุติกาฟ	20	42.55	
	เอียะติกาฟ	9	19.15	
	อิอุติกาฟ	1	2.13	
	เอียะติกาฟ	1	2.13	
	เอียะติกาฟ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
179	อญูหะนีพะฮุ	13	27.66	
	อญูฮะนีพะห์	29	61.70	
	อญูฮะนีพะฮุ	2	4.26	
	อญูฮ่านีพะฮ์	1	2.13	
180	อิรัก	29	61.70	อิรอก ตรงตามรูปและเสียงของภาษา อาหรับ แต่ อิรัก เป็นการทับศัพท์จาก ภาษาอังกฤษ คือ Iraq และ เป็นภาษาพูด ที่คนไทยลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย
	อิรัค	15	31.91	
	อิรีอก	1	2.13	
	อิรอก	1	2.13	
	อิรั๊ก	1	2.13	
	อิรอก	1	2.13	
	อิรีอก	1	2.13	
	181	อะดี	16	
อาดี้	28	59.57		
อ่าดี	1	2.13		
อะดีฮุ	1	2.13		
182	ฮีญาบ	8	17.02	
	ฮิญาบ	37	78.72	
	ฮีญาบ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
183	หูกุ่ม	9	19.15	- ภาษาอาหรับคือ คำว่า ฮุกุม์ หรือ ฮุกมุน แต่ ฮุกุ่ม คือ การลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของ คนไทย นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์ ว่า ฮุกุ่ม หรือ หูกุ่ม เพราะเป็นที่เข้าใจของผู้นับ ถืออิสลามทั่วไป วาฟัด เป็นคำที่นักวิชาการเลือกตอบ ใ้ วรรณยุกต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย - หุกุ่ม เป็นคำที่นักวิชาการเลือกตอบ ไม่ ตรงตามหลักภาษาไทย
	หูกุ่ม	0	0.00	
	ฮุกุ่ม	15	31.91	
	ฮูกุ่ม	10	21.28	
	หูกุ่ม	1	2.13	
	หุกุ่ม	1	2.13	
	ฮุกุ่ม	3	6.38	
	ฮูกุ่ม	3	6.38	
	ฮูกุ่ม	4	8.51	
184	หะดีษ	4	8.51	
	หะดีษ	24	51.06	
	หาดีษ	0	0.00	
	หาดีษ	0	0.00	
	ฮาดีษ	1	2.13	
	ฮะดีษ	4	8.51	
	ฮะดีษ	12	25.53	
	ฮาดีษ	1	2.13	
	ฮ่าดีส	1	2.13	
	ฮ่าดีษ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
185	หะลาด	12	25.53	
	หะล้าล	28	59.57	
	หาล้าล	0	0.00	
	หาลาด	0	0.00	
	ห้ำล้าล	0	0.00	
	ฮะลาด	7	14.89	
	ฮะล้าล	13	27.66	
	ฮาลาด	4	8.51	
	ฮาล้าล	10	21.28	
	ฮ้ำล้าล	1	2.13	
	186	หัจญ์	2	
ฮัจญ์		33	70.21	
ฮัจย์		13	27.66	
187	หะดัษ	15	31.91	
	หาดัษ	0	0.00	
	ฮะดัษ	22	46.81	
	ฮาดัษ	2	4.26	
	ฮ้ำดัษ	8	17.02	
	ฮะดัส	1	2.13	
188	หะรอม	24	51.06	
	ฮารอม	14	29.79	
	ฮะราม	2	4.26	
	ฮะรอม	7	14.89	
	ฮ้ำรอม	3	6.38	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
189	อิตบาอู	28	59.57	
	อิตบาหลี	18	38.30	
	อิตติบาอู	2	4.26	
190	ฮิปะห์	16	34.04	
	ฮิปาลี	15	31.91	
	ฮิปาอู	3	6.38	
	ฮิปาลี	1	2.13	
	ฮิปะฮู	2	4.26	
	ฮิปะฮ์	1	2.13	
	หิปะห์	1	2.13	
	ฮิรอล	1	2.13	
191	ฮิรอล	22	46.81	
	หิรอลู	19	40.43	
	หิรอล	1	2.13	
	ฮิรอล	1	2.13	
	ฮิรอลู	4	8.51	
192	ฮะซัน	16	34.04	
	ฮาซัน	12	25.53	
	หะซัน	20	42.55	
	ฮ่าซัน	1	2.13	
193	เฮฎ	13	27.66	ฮัยดู คือคำที่ถูกต้องตรงกับรูปและเสียงใน ภาษาอาหรับ แต่ เฮด เกิดจากการลากเสียง ให้เข้ากับลิ้นของคนไทย
	เฮด	31	65.96	
	ฮัยดู	1	2.13	
	หัยฎ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
194	ฮูเซ็น	25	53.19	ฮูซัยน์ คือคำที่ถูกต้องตรงกับรูปและเสียงใน ภาษาอาหรับ แต่ ฮูเซน, ฮุซเซน เป็นภาษา พูด ที่เกิดจากการลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของ คนไทย
	หุเซ็น	10	21.28	
	ฮุสเซ็น	3	6.38	
	ฮูเซน	1	2.13	
	ฮูเซ็น	3	6.38	
	หุซัยน์	1	2.13	
	หุสัยน์	1	2.13	
	ฮูเซ็น	1	2.13	
	ฮูซัยท์	1	2.13	
	ฮูซัยน์	1	2.13	
195	มัวะญีซาต	29	61.70	มัวะญีซาต, มัวะอูญีซาต, มัวะญีซาต เป็น คำที่นักวิชาการเลือกใส่วรรณยุกต์ไม่ตรง ตามหลักภาษาไทย
	มัวอูญีซาต	12	25.53	
	มัวะอูญีซาต	2	4.26	
	มูอูญีซาต	1	2.13	
	มัวะญีซาต	1	2.13	
	มัวะฮ์ญีซาต	1	2.13	
	มัวอูญีซาต	1	2.13	
196	อับรอฮะห์	36	76.60	
	อับราฮะห์	1	2.13	
	อับรอฮะห์	1	2.13	
	อับรอฮะฮู	6	12.77	
	อับรอฮะ	1	2.13	
	อับรอฮะฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
197	ริบาร์ท	9	19.15	
	ริบาร์ท	21	44.68	
	ริบาอู	3	6.38	
	ริบา	10	21.28	
	ริบาร์ท	1	2.13	
198	ตะฮียัต	23	48.94	- คำว่า ตะฮียัต จะไม่ใช่เป็นคำเดี่ยว แต่ จะต้องใช้ว่า อัดตะฮียา ให้กับ อัลลอฮุ เท่านั้น ตัวหน้าคือ การเติม อลีฟลาม (ﻻ) เป็นการชี้เฉพาะ เหมือนการใช้ the ใน ภาษาอังกฤษ (บรรจง บินกาชัน : 2553, 22 พฤษภาคม) - ตะฮียัต กับ อัดตะฮียา คนละคำกัน ตะฮียัต คือการนั่ง ตะฮะฮุสสุต ในละหมาด ส่วน อัดตะฮียา เป็นคำกล่าวในการนั่ง ตะฮียัต (กำธร เมฆ : 2553, 25 พฤษภาคม)
	อัดตะฮียา	13	27.66	
	อัดตะฮียะห์	1	2.13	
	ตะฮียะฮุ	1	2.13	
	อัดตะฮียัต	1	2.13	
	ตะฮียะห์	3	6.38	
	ต้าฮียะฮ์	1	2.13	
ตะฮะฮุสสุต	1	2.13		
199	ศอลาหวาด	14	29.79	
	ชอลาหวาด	14	29.79	
	ซอลาหวาด	7	14.89	
	ศอลาหวาด	1	2.13	
	ศอลาหวาด	2	4.26	
	ศอละหวาด	1	2.13	
	ชอลาหวาด	2	4.26	
	ซอลาหวาด	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
200	ตักบ็ร	22	46.81	ตักบ็ร (ตัก - บ็ร) เขียนถูกต้องตรงกับรูป และเสียงในภาษาอาหรับ ตักเบร (ตัก - เบดรุ) เป็นภาษาพูดที่เกิดจากการลากเสียง ให้เข้ากับลิ้นของคนไทย
	ตักเบร	3	6.38	
	ตักบ็รุ	19	40.43	
	ตักบ็รุ	1	2.13	
	ตักบ็ร	3	6.38	
201	รูกั๊วะ	32	68.09	รูกั๊อ ตรงกับรูปและเสียงในภาษาอาหรับ แต่ ร่อเกาะฮ์ เป็นภาษาพูด ส่วน รูกั๊วะ เป็น ภาษาพูดที่เกิดจากการลากเสียงให้เข้ากับ ลิ้นของคนไทย นักวิชาการนิยมเขียนคำทับ ศัพท์ ว่า รูกั๊วะ เพื่อความเข้าใจของผู้นับถือ ศาสนาอิสลามทั่วไป
	รูกั๊ว	6	12.77	
	ร่อเกาะฮ์	1	2.13	
	รูกั๊อ	1	2.13	
	รูกั๊อ	2	4.26	
	รูกั๊วะ	4	8.51	
	รูกั๊วะอู	1	2.13	
202	ตัสเปียฮ์	7	14.89	ตัสบ็ีห์ ตรงกับรูปและเสียงในภาษาอาหรับ แต่ ตัสเบะห์, ตัสเปยะห์ เป็นภาษาพูดที่ เกิดจากการลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคน ไทย นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์ ว่า ตัสเปยะห์ เพื่อความเข้าใจของผู้นับถือ ศาสนาอิสลามทั่วไป
	ตัสเบะห์	1	2.13	
	ตัสเปยะห์	27	57.45	
	ตัสบ็ีห์	6	12.77	
	ตัสเปยะฮุ	1	2.13	
203	ฮะดียะห์	12	25.53	ฮะดียะห์ เป็นการเขียนคำทับศัพท์ที่ได้รับ อิทธิพลจากภาษามลายู
	ฮะดียะะห์	2	4.26	
	ฮะดียะฮุ	4	8.51	
	ฮ่าดียะฮ์	1	2.13	
	ฮาดียะะห์	1	2.13	
	ฮะดียะฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
204	(ตก) มุรต์ร	9	19.15	
	(ตก) มุรต์ด	34	72.34	
	(ตก) มุรต์ต	2	4.26	
205	ชนะาพี	8	17.02	
	ฮานาพี	21	44.68	
	ชนะะพี	12	25.53	
	หะนาพี	1	2.13	
	ชนะะพีย์	1	2.13	
	ฮ่านาพี	2	4.26	
	หะนีพียุ	1	2.13	
206	วุดอุ	11	23.40	
	วูฎอุ	30	63.83	
	วูฎู	2	4.26	
	วุดอุ้	1	2.13	
	วุดอุ	1	2.13	
207	ดาวุด	5	10.64	ดาวุัด เป็นคำที่นักวิชาการเลือกตอบ แต่ได้ วรรณยุกต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	ดาวุด	39	82.98	
	ดาวุัด	2	4.26	
208	ซาฟี่อี่	11	23.40	
	ซาฟี่อี่	30	63.83	
	ซาฟี่อี่ยุ	1	2.13	
	ซาฟี่อี่	1	2.13	
	ชะฟี่อี่	1	2.13	
	ซาฟี่อี่ย์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)		
209	ชากริร	41	87.23			
	ชาคริต	2	4.26			
	ชากริรุ	1	2.13			
	ชากริรุ	1	2.13			
210	กูรเราะฮ์	6	12.77			
	กูรรอฮ์	36	76.60			
	กูรรอฮุ	4	8.51			
	กูรรอฮ์	1	2.13			
211	สะปะห์	13	27.66			
	ชะปะฮุ	21	44.68			
	สะบาฮุ	1	2.13			
	สะปะฮ์	1	2.13			
	ชะปะฮ์	1	2.13			
	สะปะฮุ	1	2.13			
	ซำปะฮ์	1	2.13			
	ซอบาฮุ	1	2.13			
	ชะปะฮ์	1	2.13			
	ชะปะฮุ	2	4.26			
	212	อะบฺูฮฺุรฺอฺยเราะหฺ์	17		36.17	
		อะบฺูฮฺุรฺอฺยเราะฮฺุ	11		23.40	
		อบฺูฮฺุรฺอฺยเราะฮฺุ	1		2.13	
อบฺูฮฺุรฺอฺยเราะหฺ์		1	2.13			
อบฺูฮฺุรฺอฺยเราะหฺ์		3	6.38			
อับฺูฮฺุรฺอฺยเราะฮฺ์		1	2.13			
อบฺูฮฺุรฺอฺยเราะฮฺุ		1	2.13			
อะบฺูฮฺุรฺอฺยเราะฮฺุ		1	2.13			
อะบฺูฮฺุรฺอฺยเราะฮฺุ		1	2.13			

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
213	ฎ็อลลีน	34	72.34	- ด้อลลีน อ่านว่า ด้อล - ลีน
	ตอลลีน	5	10.64	
	ฎอลลีน	2	4.26	
	ด้อลลีน	1	2.13	
214	ชีรอด	14	29.79	ชีรอด, ศีรอด คนละความหมายกับ ชีรอด แต่ ชีรอด ในแบบสอบถามนี้ คือ พยัญชนะต้นเสียงสั้น จึงเป็นความ แตกต่างในการเลือกเขียนของนักวิชาการ คำว่า ศิ กับ ชิ และ รอด กับ รกฎ
	ชีรอด	12	25.53	
	ศีรอด	12	25.53	
	ศีรอดฎ	7	14.89	
	ศีร้อฎ	1	2.13	
215	รวิายะห์	24	51.06	
	รวิายะฮุ	20	42.55	
	รวิายะฮ์	1	2.13	
	รวิายะฮ์	1	2.13	
216	ตักลีด	40	85.11	
	ตักลีด	3	6.38	
	ตักลีดจ์	1	2.13	
	ตักลีด	1	2.13	
	ตักลีด	1	2.13	
	ตักลีด	1	2.13	
217	กิศอศ	34	72.34	
	กิชอต	9	19.15	
	กิศอรุ	1	2.13	
	กิศอศ	1	2.13	
	กิชอช	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
218	สัจญ์ตะฮุ	6	12.77	
	สัจญะตะฮุ	8	17.02	
	ซัจญตะฮุ	16	34.04	
	ชะญาตะห์	1	2.13	
	ซาญาตะห์	1	2.13	
	ซัจญ์ดีะฮุ	1	2.13	
	ซัจญตะฮ์	1	2.13	
	ซาญาตะฮ์	1	2.13	
	ชะญะตะฮุ	1	2.13	
	สัจญตะฮ์	1	2.13	
	ชะยะตะฮุ	1	2.13	
	ซัจญตะห์	5	10.64	
	ซาญาตะห์	1	2.13	
	สัจญาตะห์	1	2.13	
	ชะญาตะฮุ	1	2.13	
	219	มาอูนะห์	7	
มะอูนะห์		27	57.45	
มาอูนะฮุ		3	6.38	
มะอูนะฮุ		6	12.77	
มาอูนะฮ์		1	2.13	
220	สัจญาด	7	14.89	
	ซัจญาด	28	59.57	
	ซัจญญาด	1	2.13	
	สัจญาดัต	1	2.13	
	ดัจญาด	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)		
221	ชรีฟ	11	23.40	ในภาษาอาหรับเขียนได้ทั้ง ชรีฟ และ ชาวีฟ		
	ชาวีฟ	25	53.19			
	ชะวีฟ	7	14.89			
	ชารีฟ	1	2.13			
	ซารีฟ	1	2.13			
	ซารีฟ	1	2.13			
222	ชาวีฟะหุ	14	29.79			
	ชาวีฟะห์	1	2.13			
	ชาวีฟะฮุ	3	6.38			
	ชาวีฟะหุ	11	23.40			
	ชาวีฟะห์	1	2.13			
	ชะวีฟะห์	3	6.38			
	ชะวีฟะฮุ	3	6.38			
	ชรีฟะฮุ	1	2.13			
	ซารีฟะฮ์	1	2.13			
	ซารีฟะห์	1	2.13			
	ชาวีฟะห์	3	6.38			
	223	กะรอมะห์	27		57.45	
		การอมะห์	9		19.15	
กะรอมะฮุ		7	14.89			
ก่ารอมะฮ์		1	2.13			
การอมัต		1	2.13			
ก่ารอมะห์		1	2.13			

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
224	ช่อแหล่ม	5	10.64	ช่อแหล่ม, ช่อเลื่อม เป็นภาษาพูดที่ลากให้ เข้ากับเสียงของคนไทย ช่อลิม ตรงตามรูปและเสียงในภาษา อาหรับ
	ช่อเลื่อม	27	57.45	
	ช่อลิม	5	10.64	
	ศ่อเลื่อม	2	4.26	
	ศ่อลีม	1	2.13	
	ช่อลิม	1	2.13	
	ช่อแหล่ม	1	2.13	
	ช่อลิม	1	2.13	
225	เงบ	0	0.00	ม็อยบ เป็นคำทับศัพท์ที่ตรงกับรูปและ เสียงในภาษาอาหรับ ส่วน เงบ, เฌบ เป็น ภาษาพูดที่ลากให้เข้ากับลิ้นของคนไทย
	เฌบ	11	23.40	
	ม็อยบ	29	61.70	
	ม็อยบ	3	6.38	
	เงบ	3	6.38	
226	ม็ชฮับ	44	93.62	
	ม็สฮับ	1	2.13	
	ม็ชฮับ	3	6.38	
227	สะละฟุศคอลิห์	30	63.83	
	สลัฟุลชอ และห์	9	19.15	
	ซาล่าฟุศคอลิห์	1	2.13	
	สะละฟุสชอ และห์	1	2.13	
	สะละฟุชชอ และห์	1	2.13	
	ชะลัฟชอและฮุ	1	2.13	
	สะลัฟ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
228	ฮาวา	21	44.68	
	เฮาวา	11	23.40	
	เฮาวาอี	2	4.26	
	เฮาวาอุ	6	12.77	
	ฮะวา	3	6.38	
	เหาวาอุ	1	2.13	
229	ซีฟัด	20	42.55	
	ซีฟัด	9	19.15	
	คีฟัด	4	8.51	
	ซีพะฮุ	1	2.13	
	ซีฟัด	1	2.13	
	ซีพะห์	3	6.38	
	คีพะฮุ	2	4.26	
	ซีพะฮุ	1	2.13	
	ซีพะฮ์	1	2.13	
	ซีพะห์	1	2.13	
230	กาหลิบ	18	38.30	เคาะลีฟะฮุ ทับศัพท์จากภาษาอาหรับแต่ อาจจะพบคำว่า คาลิบ หรือ กาหลิบ ซึ่งมี ความหมายเดียวกัน
	คาลิบ	12	25.53	
	ค่อลีฟะฮ์	3	6.38	
	ค่อลีฟะห์	2	4.26	
	เคาะลีฟะห์	1	2.13	
	ค่อลีฟะฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
231	อะซีซ	25	38.30	
	อะซีซ	4	25.53	
	อาซีซ	11	6.38	
	อาซีซ	3	4.26	
	อ่าซีซ	2	2.13	
	อะซีซุ	1	2.13	
232	ฮอริบ	12	25.53	ฮ่อริบ, ฮ่อริบ, เหาะริบ, ง่อริบ เป็นคำที่ นักวิชาการเลือกตอบ แต่ใช้รูปวรรณยุกต์ ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	ฮ่อริบ	12	25.53	
	ฮ่อริบ	4	8.51	
	ฮ่อริบ	2	4.26	
	เหาะริบ	1	2.13	
	ฮอริบ	3	6.38	
	ฮ่อริบ	6	12.77	
	ง่อริบ	3	6.38	
	เหาะริบ	1	2.13	
	ฮ่อริบบ์	1	2.13	
233	มฺุญญฮิต	2	4.26	
	มฺุญญาฮิต	43	91.49	
	มฺุญญาฮิต	1	2.13	
234	มัชฮูร์	10	21.28	
	มัชฮาร์	3	6.38	
	มัชฮูรุ	22	46.81	
	มัชฮูร	3	6.38	
	มัชฮูร	4	8.51	
	มัชฮูร์	1	2.13	
	มัชฮูร์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
235	เอาวาม	41	87.23	
	เข้าวาม	1	2.13	
	อะวอม	1	2.13	
236	มูก้อลลิด	32	68.09	
	มุก้อลลิด	0	0.00	
	มูก้อลลิด	1	2.13	
	มูกอลลิด	1	2.13	
	มูก้อลลิด	1	2.13	
237	อูซูลุดตีน	27	57.45	
	อูซูลุดตีน	9	19.15	
	อูซูลุดตีน	10	21.28	
	อูซูลุดตีน	0	0.00	
	อูซูลุดตีน	2	4.26	
238	อุมาวียะห์	24	51.06	
	อุมาวียะห์	4	8.51	
	อุมะวียะห์	3	6.38	
	อุมาวียะฮุ	2	4.26	
	อุมัยยะฮุ	1	2.13	
	อุมาวียะห์	1	2.13	
	มูอาวียะฮ์	1	2.13	
	อุมะวียะห์	2	4.26	
	อุมาวียะฮ์	1	2.13	
	มูอาวียะห์	1	2.13	
	อุม่าวียะฮ์	1	2.13	
	อุมะวียะฮ์	1	2.13	
	อุมะวียะฮ์	1	2.13	
	อุมาวียะฮุ	1	2.13	
	มูอาวียะห์	1	2.13	
อะม่าวียะฮ	1	2.13		

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
239	อุษมานียะห์	24	51.06	
	อุษมานียะฮุ	18	38.30	
	อุสมานีย์	3	6.38	
	อุษมนียะฮ์	1	2.13	
	อุสมานียะห์	1	2.13	
240	อัลฟาติฮุ	27	57.45	
	อัลฟาเตียฮุ	11	23.40	
	อัลฟาติห์	1	2.13	
	อัลฟาติฮ์	2	4.26	
	อัลฟาติฮะห์	1	2.13	
	อัลฟาติฮะฮุ	1	2.13	
241	อลีฟ	30	63.83	
	อะลีฟ	1	2.13	
	อ่าลีฟ	1	2.13	
	อะลิฟ	1	2.13	
242	ดะฮ์วะฮ์	2	4.26	
	ดะอูวะห์	35	74.47	
	ดะอูวะอู	3	6.38	
	ดีอะอูวะฮุ	1	2.13	
	ดะฮ์วะฮ์	1	2.13	
	ดะฮุวะฮุ	1	2.13	
	ดะฮ์วะห์	1	2.13	
	ดะอูวะฮุ	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
243	ยาซีร	11	23.40	
	ยาซีร	30	63.83	
	ยาซีรุ	2	4.26	
	ยาสิรุ	1	2.13	
	ย้าซีร	1	2.13	
244	คอฎีบ	29	61.70	คอเตบ เป็นภาษาพูดที่เกิดจากการลาก เข้าความ
	คอเตบ	9	19.15	
	เคาะฎีบ	11	23.40	
	ค่อเต็บ	1	2.13	
	ค่อฎีบ	3	6.38	
	คอเต็บ	1	2.13	
245	ดัจญาล	34	72.34	
	ดัจยาล.	6	12.77	
	ดัจญ่าล	6	12.77	
246	เอาซาอีย์	36	76.60	
	เอาชะอีย์	4	8.51	
	เอาซาอียุ	1	2.13	
	เอาซาอี่	1	2.13	
247	อัลนาวาเวีย	10	21.28	
	อัลนะวะเวีย	25	53.19	
	อันนะวาเวี	5	10.64	
	อันน่าว่าเวีย	2	4.26	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
248	ไชนูล	8	17.02	
	ชัยนูล	34	72.34	
	ชัยนุ่ล	5	10.64	
249	ริชซ่า	10	21.28	รชชซ่าด เป็นคำที่นักวิชาการเลือกแต่ใช้ รูปวรรณยุกต์ที่ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย
	ริชา	3	6.38	
	รชชซ่า	22	46.81	
	ริซ่า	1	2.13	
	รชา	1	2.13	
	รชชซ่าด	1	2.13	
	250	นาซีนีน	14	
นาซีนิน	15	31.91		
นัซีนิน	2	4.26		
นัสซีนิน	1	2.13		
251	ชันชาเบล	1	2.13	
	ชันชาบีล	33	70.21	
	ชันชาบีลา	1	2.13	
	ชันช่าบีล	3	6.38	
	ชันชะบีล	3	6.38	
	ชันชาบีลา	2	4.26	
	สัลสะบีล	1	2.13	
	ชันชะบีลา	1	2.13	
	ซัลชะบีล	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)		
252	ซาเราะห์	34	72.34			
	ซาร่าห์	3	6.38			
	ซ่าเราะฮ์	1	2.13			
	ซาเราะฮุ	4	8.51			
	สัรเราะฮุ	1	2.13			
253	โรฮาน	0	0.00			
	รอยฮาน	43	91.49			
254	โรฮานา	0	0.00			
	โรฮาน่า	3	6.38			
	รอยฮานี	23	48.94			
	รอยฮานี	4	8.51			
	รูฮานียุ	1	2.13			
	รอยฮานียุ	1	2.13			
	ร็อยฮาน์	1	2.13			
	โรฮานี	2	4.26			
	ร็อยฮานะ	1	2.13			
	รอยฮานะฮุ	1	2.13			
	255	ฟาระฮ์	27		57.45	ฟารอฮุ เป็นชื่อคน แปลว่าส่งกลิ่นหอมฟุ้ง กระจาย แต่ ฟาเราะห์ แปลว่า กบไสไม้ ส่วนฟาร่า เป็นการเรียกภาษาอาหรับแบบ ภาษาอังกฤษ ที่ถูกต้องน่าจะเขียนว่า ฟา รอฮ์ (อ่านว่า ฟา - เราะฮุ) แต่ส่วนใหญ่คนไทย จะเขียนว่า ฟาเราะฮุ ซึ่ง เป็นการ กลายมาจาก ฟารอฮุ เพื่อถ่ายทอดความ เข้าใจของผู้นับถือศาสนาอิสลามทั่วไป
		ฟาร่าห์	2		4.26	
ฟาเราะฮุ		7	14.89			
ฟาราฮุ		1	2.13			
ฟาร่าห์		4	8.51			
ฟารอ		1	2.13			
พะเราะฮ์		1	2.13			

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)	
256	คอเดียร์	1	2.13	คอดีเยาะห์ ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู	
	คอดียะห์	29	61.70		
	คอดีเยาะห์	4	8.51		
	คอดียะฮู	2	4.26		
	คอดีญะฮู	1	2.13		
	เคาะดีญะห์	1	2.13		
	คอดีเยาะห์ฮู	1	2.13		
	คอดีญะห์	1	2.13		
	คอดียะฮู	1	2.13		
	คอดียะฮ์	1	2.13		
	คอดียะห์	1	2.13		
257	ฮานีพะห์	28	59.57		ฮะนีพะฮ์ เป็นชื่อคนเพศชาย
	ฮานีฟา	2	4.26		ฮานีฟา เป็นชื่อคนเพศหญิง
	หะนีพะห์	1	2.13		
	ฮะนีพะฮ์	1	2.13		
	ฮะนีพะห์	1	2.13		
	ฮานีพะฮู	3	6.38		
	ฮะนีพะฮู	3	6.38		
	ฮ่านีพะห์	2	4.26		
	ฮ่านีพะฮ์	1	2.13		
	ฮานีพะฮ์	1	2.13		
	หะนีพะฮู	1	2.13		
	ฮ่านีฟาฮู	1	2.13		

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
258	ลาตีพะห์	27	57.45	
	ลาตีพะห์	0	0.00	
	ลาตีฟา	0	0.00	
	ละตีพะฮ์	1	2.13	
	ล่าฎีพะฮ์	1	2.13	
	ล่าตีพะห์	2	4.26	
	ละตีพะห์	2	4.26	
	ละฎีพะฮ์	1	2.13	
	ลาตีพะฮ์	5	10.64	
	ล่าตีพะฮ์	1	2.13	
	ลาตีพะห์	1	2.13	
	ละฎีพะฮ์	1	2.13	
	ลาตีพะฮ์	1	2.13	
259	บาซีร่า	1	2.13	
	บาซีเราะห์	29	61.70	
	ปะซีเราะฮ์	1	2.13	
	ปาซีเราะฮ์	1	2.13	
	บ่าซีเราะห์	1	2.13	
	ปะซีเราะห์	2	4.26	
	ปะซีเราะฮ์	2	4.26	
	บาซีเราะฮ์	2	4.26	
	ปะซีเราะฮ์	1	2.13	
	ปะซีเราะฮ์	1	2.13	
	ปะซีเราะห์	1	2.13	
	บาซีเราะฮ์	1	2.13	
	ปะซีเราะฮ์	1	2.13	
	ปะซีเราะฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
260	บัสมะห์	28	59.57	
	บัสมาร์	6	12.77	
	บัสมะฮุ	1	2.13	
	บัสมะฮ์	2	4.26	
261	รอปปีอะห์	30	63.83	
	รอบเบียร์	3	6.38	
	ร่อปีอะฮ์	1	2.13	
	ร่อปีอะห์	2	4.26	
	เราะปะปีอะห์	1	2.13	
	เราะปะปีอะฮุ	1	2.13	
	รอปปีอะฮุ	2	4.26	
	รอปปีอะฮ์	1	2.13	
	รอปปีอะฮุ	1	2.13	
	262	ไลล่า	2	4.26
ไรล่าห์		0	0.00	
ไลลา		32	68.09	
ลัยลา		18	38.30	
ลัยละฮุ		1	2.13	
263	อับดุลเลาะห์	20	42.55	
	อับดุลล่าห์	1	2.13	
	อับดุลลา	7	14.89	
	อับดุลลอบฮ์	6	12.77	
	อับดุลเลาะฮุ	2	4.26	
	อับดุลเลาะห์	2	4.26	
	อับดุลลอบฮุ	5	10.64	
	อับดุลเลาะฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
264	สกินะห์	16	34.04	
	สกินา	2	4.26	
	ชากินา	8	17.02	
	ชะกินะห์	2	4.26	
	ชะกินะฮุ	1	2.13	
	ชากินะฮุ	1	2.13	
	ชากินะห์	4	8.51	
	ชากินะฮ์	2	4.26	
	สะกินะฮุ	1	2.13	
	ซ่ากินะห์	1	2.13	
	ซ่ากินะฮ์	1	2.13	
	ชะกินะฮ์	1	2.13	
	ชากินะ	1	2.13	
	สะกินะฮ์	1	2.13	
	ซ่ากินะฮุ	1	2.13	
265	ไซระห์	5	10.64	
	ซัยลา	15	31.91	
	ไซลา	7	14.89	
	ไซระฮ์	1	2.13	

ตาราง 4 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ความถี่ /47	ค่าร้อยละ	ข้อสังเกต (จากการตอบคำถามของนักวิชาการ และการวิเคราะห์ตามหลักภาษาไทย ของผู้วิจัย)
266	อ็ักกลีมา	10	21.28	อ็ักรีมะห์ นักวิชาการเลือกตอบ แต่ไม่ตรง ตามหลักภาษาไทย
	อ็ักรีมา	22	46.81	
	อ็ักกลีมา	2	4.26	
	อ็ักรีมะฮ์	1	2.13	
	อ็ักรีมา	3	6.38	
	อ็ักรีมะห์	1	2.13	
	อ็ักรีมะฮ์	1	2.13	
	อ็ักรีมะฮุ	1	2.13	
	อ็ักกลีมา	1	2.13	
	267	ไซนุดดีน	10	
ซัยนุดดีน		37	78.72	
268	ไมมุนะห์	4	8.51	
	มัมมุนะห์	36	76.60	
	ไมมุนะฮุ	2	4.26	
	มัมมุนะฮุ	1	2.13	
	มัมมุนะฮุ	3	6.38	
	มัมมุนะฮ์	1	2.13	
269	อับดุลนาศิร	9	19.15	อับดุลนาศิร (ص) แปลว่า ผู้ช่วยเหลือ อับดุลนาศิร (ط) แปลว่า ผู้รอคอย
	อับดุลนาศิร	9	19.15	
	อับดุลนาศิร	23	48.94	

หมายเหตุ การใช้วรรณยุกต์ในการตอบแบบสอบถามนี้เป็นความเห็นของนักวิชาการศาสนาอิสลาม
ซึ่งไม่ตรงกับหลักภาษาไทย

จากตารางข้างต้น ผู้วิจัยได้สอบถามเพิ่มเติมเกี่ยวกับหลักการเขียนคำทับศัพท์ของ นักวิชาการ 3 ข้อ ดังนี้

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียงเพื่อเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกัน

จากตารางข้างต้นเมื่อเทียบคำร้อยละแล้ว ผู้วิจัยได้แจกแจงเป็นตารางที่แสดงถึงตัวเลือกที่ นักวิชาการเลือกตอบมากที่สุด 2 – 3 อันดับแรกเพื่อทำการวิเคราะห์ความแตกต่างของการถ่ายรูปแบบ และเสียงคำทับศัพท์ ดังนี้

ตาราง 5 คำทับศัพท์ที่นักวิชาการเลือกเขียนมากที่สุด 2 - 3 อันดับ

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
1	กียามะห์	63.83	กียามะฮุ	31.91		
2	กูรอ่าน	57.45	กูรอ่าน	51.06		
3	กาฟิร	36.17	กาเฟร	44.68		
4	กูบูร กูโบร์	29.79	กูบูร์	23.40	กูบูร์	21.28
5	กอฎีย์	87.23				
6	กูเรช	53.19	กูรอชช	44.68		
7	กียาซ	74.47	กียาส	25.53		
8	กิบละห์	42.55	กิบลัต	31.91	กิบละฮ	23.40
9	กะอูบะฮุ	55.32	กะอับะห์	31.91	กะอับะฮ์	19.15
10	กัฟฟาเราะห์	51.06	กัฟฟาเราะฮุ	29.79	กัฟฟาเราะฮุ	21.28
11	กียามูลลัย	57.45	กียามูลเลน	25.53		
12	กอซ็ิม	68.09	กอซิม	19.15		
13	ค่อลียะฮ์	59.57	คอลลียะห์	31.91	เคาะลียะห์ เคาะลียะฮ์	6.38

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
14	คุตปะห์	34.04	คุฏปะห์ คุตปะฮ์	25.53	คุฏปะฮุ	21.28
15	ค่อวาริจญ์	68.09	คอวาริจญ์	19.15	เคาะวาริจญ์	10.64
16	ญิฮาด	91.49				
17	ชะรีอะห์	42.55	ชาริอะฮ์	34.04		
18	ชีอะห์	59.57	ชีอะฮ์	34.04		
19	ชะอฺบาน	76.60	ชะอ์บาน	17.02		
20	ชะฮีด	70.21	ชะฮีด	19.15		
21	เซค	78.72	ซัยค์	12.77		
22	ซีริก	82.98	ซีริก	19.15		
23	เซาวาล	55.32	เซาวัล	25.53	เซาวัล	14.89
24	ซุนนะห์	72.34				
25	ซัยฎอน	31.91	ไซฎอน	25.53	ซัยตอน	14.89
26	ชะกาต	89.36				
27	ซอเฮียะห์	40.43	ซอเฮียะฮุ	38.30	เศาะหียุ	12.77
28	ซอฟัร	59.57	เซาะฟัร	10.64	ซอฟัร	6.38
29	สะกีกัด	42.55	สะกีกะฮ์	10.64	สะกีกะห์	8.51
30	ซุลฮิจญะห์	55.32	ซุลฮิจญะฮุ	29.79	ซุลฮิจยะห์	17.02
31	ซุบฮานะฮฺวะ ตะอาลา	59.57	(ซ.บ.)	44.68	ซุบฮาน่าฮุ ว่าตะอาลา	
32	ชีนา	91.49				
33	ชะกะรียา	68.09				
34	คีอิลลัลลอ ฮุอะลยฮิ วะซัลลิม	51.06	ซ.ล	36.17		
35	ซุลกิฟลี	72.34	ซุลกิฟลิ	17.02		

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
36	ชะบัวร์	68.09				
37	ชอดดาเกาะห์	36.17	เศาะดาเกาะฮุ	21.28	ศอดดาเกาะห์	17.02
38	ดูฮฺรี	38.30	ซูฮฺรี	25.53		
39	ซูเราะห์	57.45	ซูเราะฮุ	34.04		
40	ซุบฮฺ	55.32	ซุบฮุ	40.43	ศุบฮิ	31.91
41	ฮิจญฺติฮาด	44.68	ฮิจติฮาด	25.53		
42	ซิกรุลลอฮุ	59.57	ซิกรุลลอฮฺ	19.15	ซิกรุลลอฮฺ	14.89
43	ซิกเระ	72.34	ซิกเระ	12.77		
44	ซ่อฟา	59.57	ซ่อฟา	34.04		
45	อัลฟัจญ์	57.45	อัลฟัจร์	10.64		
46	มุตตะวาติร์	34.04	มุตตะวาติร	34.04		
47	ญุมอะห์	51.06	ญุมอะฮฺ	34.04		
48	ญะมาอะฮฺ	36.17	ญามาอะห์	29.79	ญามาอะห์	19.15
49	ญะนาบะฮุ	46.81	ญะนาบะห์	31.91		
50	ญันนะฮุ	57.45	ญันนะหุ	27.66		
51	ยฺซุ	53.19	ยฺซุฮฺ	44.68		
52	ญาฮิลียะฮุ	72.34	ญาฮิลียะห์	21.28		
53	ญิบรีล	80.85	ยิบรีล	10.64		
54	ฎะฮฺอีฟ	27.66	ฎอฮฺอีฟ	27.66	ฎอฮฺอีฟ	25.53
55	ฎะฮฺฮาเราะฮฺ	29.79	ฎอฮฺฮาเราะห์	14.89	ฎะฮฺฮาเราะฮุ	12.77
56	ฎอวฺ้าฟ	40.43	ฎอวฺ้าฟ	17.02		
57	ดฺฮฺอฺ	63.83	ดฺฮฺอฺ	38.30		
58	ดะอฺวะฮฺ	57.45	ดะอฺวะฮฺ	21.28		
59	ดฺฮฺฮา	53.19	ฎุฮฺฮา	44.68		
60	ตะเศาะวฺุฟ	74.47	ตะเศาะวฺุฟ	25.53		
61	ตักวา	57.45	ตักวา	42.55		

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
62	ติรมีซี	59.57	ติรมีซีย์	17.02	ฏูรมีซีย์	10.64
63	ต้ฟซีรุ	76.60	ต้ฟซีรุ	19.15		
64	ต้รปียะฮ์	46.81	ต้รปียะฮุ	40.43		
65	ต้บลิ้ม	80.85	ต้บลิค	10.64		
66	ตอยยิบ	80.85	ตอยญิบ	27.66		
67	ต๊ะฮัจญุด	78.72	ต๊ะฮัจญุด	17.02		
68	ต๊ะฮัมมุม	55.32	ต๊ะฮัมมุม	31.91		
69	ต้ชรีก	78.72	ต้ชรีก	6.38		
70	บะรอกัด	38.30	บารอกัด	21.28	บ่ารอกัด	12.77
71	บาบุสสลาม	87.23				
72	บনীฮัยบะฮุ	68.09	บনীฮัยบะฮุ	17.02		
73	ฟิรเอาน์	51.06	ฟิรฮูน	40.43	ฟิรอาน์	8.51
74	ฟิตนะฮุ	59.57	ฟิตนะฮุ	27.66		
75	ฟิตเราะฮุ	51.06	ฟิตรอฮุ	46.81		
76	ฟัรดู	51.06	ฟัรฎู	48.94		
77	ฟิกฮุ	93.62	ฟิกฮ์	4.26		
78	ฟัรดูอัยนุ	34.04	ฟัรฎูอัยนุ	31.91	ฟัรดูอัยนุ	29.79
79	ฟัรฎูกิฟายะฮ์	34.04	ฟัรฎูกิฟายะฮุ	25.53	ฟัรฎูกิฟายะฮุ ฟัรฎูกิฟายะฮ์	12.77
80	ฟาติฮะฮุ	36.17	ฟาติฮะฮ์	29.79	ฟาติหะฮ์	29.79
81	ฟิตยะฮุ	40.43	ฟิตยะฮ์	31.91	ฟิฎยะฮ์	14.89
82	ต๊ะรอกเวียะฮ์	65.96	ต๊ะรอกเวียะฮ์	8.51		
83	ต้รกียะฮ์	70.21				
84	เหนียต	65.96	เนียต	23.40		
85	นปี	82.98				
86	นัสรอนี	74.47	นัสรอนี	21.28		

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
87	ละหมาด	72.34	นมาซ	31.91		
88	นุฮ์	46.81	นัวฮ์	27.66	นัวฮ์	12.77
89	นะบิฮ์	44.68	น่ายิส	29.79	นะยิส	23.40
90	นิกะห์	51.06	นิกาก์	36.17		
91	บุคอรีฮ์	44.68	บุคอรี	36.17	บุคอรีฮ์	19.15
92	บะดร์	10.64	บัตรุ	23.40	บัตร์	10.64
93	อัลบากอ เราะห์	36.17	อัลบะก๋อ เราะฮ์	19.15	บะเกาะเราะฮ์	12.77
94	ฟาติมะห์	36.17	ฟาฏิมะฮ์	29.79	ฟาตีมะห์	12.77
95	มุสลิมะห์	51.06	มุสลิมะฮ์	23.40	มุสลิมะฮ์	23.40
96	มุฮัมมัด	59.57	มุฮัมมัด	25.53		
97	มลาอิกะห์	23.40	มาลาอิกะฮ์	23.40	มลาอิกะห์	12.77
98	มัศยิด	61.70	มัสญิด	38.30		
99	มะฮฺรอม	57.45	มะหฺรอม	17.02	มะหฺรอม	12.77
100	มะอุมุม	70.21	มะมูม	19.15		
101	มะดีนะห์	44.68	มะดีนะฮ์	17.02		
102	มุอุมิน	78.72	มุมิน	19.15		
103	มักกะห์	38.30	มักกะฮ์	31.91	มักกะฮ์	21.28
104	มะฮฺซุม	34.04	มะอุมุม	27.66	มะอุมุม	21.28
105	มุฮ์รอม	51.06	มุฮ์รอม	14.89		
106	มุชริกีน	70.21	มุชริก	53.19		
107	มุศฮัฟ	70.21	มุศหัฟ	14.89		
108	มูอามาละฮ์	40.43	มูอามาละฮ์	23.40	มูอามาละฮ์	14.89
109	มักริบ	70.21	มักริบ	25.53		
110	มุตอะฮ์	55.32	มุตอะฮ์	44.68		
111	มันดูบ	76.60	มันดูบ	12.77		

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
112	มักฐุ	53.19	มักโรหะ	44.68		
113	มัระยุ	51.06	มัระหะ	48.94		
114	มะกอม	55.32	มะก้อม	42.55		
115	อับดุล มูฏอลิป	61.70	อับดุลมุตตอ ลิป	29.79		
116	ยาซีน	97.87				
117	ยะฮูดี	74.47				
118	ยะกู๊บ	8.72	ยะกู๊บบ	12.77		
119	รอมฏอน	55.32	ร่อมาฏอน	21.28		
120	รชชูล	48.94	ร่อซูล	29.79		
121	ร่อบีฮูลเอา วาล	44.68	ร่อบีฮูลเอาวัล	19.15		
122	ริสกี	48.94	ริชกี	48.94		
123	รุกุ่น	57.45	รุกุ่น	29.79		
124	ร็อกอะห์	42.55	ร็อกอะฮุ	12.77	รอกอะห์	10.64
125	เราะห์มะห์	46.81	เราะฮุมะฮุ	36.17		
126	ลัษละตุล กัอดรุ	76.60	ลัษละตุล กัอดรุ	14.89		
127	วาญิบ	70.21	วาฮิบ	27.66		
128	วะลีย	34.04	วลี	31.91	วะลี	25.53
129	วะฮีย	70.21	วะฮี	19.15		
130	วะฟาต	72.34	วาฟาต	8.51		
131	วิตรุ	44.68	วิทเระ	31.91	วิตริ	12.77
132	วูฎูฟ	55.32	วูฎุฟ	27.66		
133	วะกัฟ	46.81	วะกัฟ	12.77		
134	ศ่อฮาบะฮ์	21.28	ศ่อฮาบะห์	19.15	ชอฮาบะห์	12.77

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	ค่าทับศัพท์	ค่าร้อยละ	ค่าทับศัพท์	ค่าร้อยละ	ค่าทับศัพท์	ค่าร้อยละ
136	ชอพียะห์	61.70	เศาะพียะห์	23.40		
136	อัลก็อดรุ	70.21	อัลก็อดริ	23.40		
137	สุลัยมาน	72.34	สุไลมาน	44.68		
138	ซูเราะห์	76.60	ซูเราะฮ์	19.15		
139	สุญุด	68.09	ซูญุด	29.79		
140	สะฮูร์	34.04	ซูไฮร	31.91		
141	อิหม่าม	70.21	อิมาม	21.28	อิหม่าม	12.77
142	อิหม่าน	55.32	อีมาน	27.66	อิหม่าน	12.77
143	อายะห์	46.81	อายะฮ์	27.66	อายะฮ์	25.53
144	อีดีลฟิตรี	63.83	อีดูลฟิตรี	17.02		
145	อีดีลอฎฮา	63.83	อีดูลอฎฮา	21.28		
146	อุมเราะห์	59.57	อุมเราะฮ์	31.91	อุมเราะฮ์	17.02
147	อัลลอฮ์	76.60	อัลเลาะฮ์	14.89		
148	อันศอร	74.47	อันซ้อร	17.02		
149	อามีน	70.21				
150	อะกีดะฮ์	36.17	อะกีดะห์	34.04		
151	ออบูบักร	48.94	ออบูบักร	40.43		
152	อัลฮัมดุลิล ลาฮ์	85.11	อัลฮัมดุลิล ลาฮ์	6.38		
153	อะชาน	85.11	อาชาน	12.77		
154	อาดัต	31.91	อาดัต	21.28	อาดัต	17.02
155	อิบาดะห์	55.32	อิบาดะฮ์	3.40	อิบาดะฮ์	21.28
156	อารอฟะห์	31.91	อะรอฟะห์	23.40	อะรอฟะฮ์	21.28
157	อาคีเราะห์	51.06	อาคีเราะฮ์	21.28		
158	อะฮ์ซาบ	48.94	อะหฺซาบ	40.43		
159	อาดัม	70.21	อาดัม	27.66		

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
160	อิบรอฮีม	97.87				
161	อิสฮาก	53.19	อิสฮาก	48.94		
162	อิสมาอีล	87.23	อิสมาแอล	14.89		
163	อัครีล	61.70	อัคราค	17.02	อัคราก	14.89
164	อะญู๊ด	61.70	อาญู๊ด	25.53		
165	ฮาม้าล	29.79	อะมัล	25.53		
166	อัครี	61.70	อัครี	25.53		
167	อิซาฮ์	46.81	อีซา	21.28		
168	อญู	74.47	อะญู	19.15		
169	อิบนู	65.96	อิบนู	19.15		
170	อิกอมะฮ์	61.70	อิกอมะฮุ	42.55		
171	เอาเราะฮ์	59.57	เอาเราะฮุ	12.77		
172	อุมมะฮ์	44.68	อุมมะฮ์	42.55		
173	อูละมาอู	53.19	อูลามาอู	36.17		
174	อาอิซะฮุ	65.96	อาอิซะฮ์	38.30		
175	อิหฺรออม	55.32	อิสฺรอม	14.89	อิสฺรออม	12.77
176	อันนาส	68.09	อันนาซ	17.02	อันนําส	12.77
177	เอ็ยะฮาน	53.19	อิหฺซาน	25.53	อิหฺซาน	14.89
178	เอ็ยะอูติกาฟ	42.55	เอ็ยะติกาฟ	21.28	เอ็ยะติกาฟ	19.15
179	อญุฮะนีฟะฮ์	61.70	อญุหะนีฟะฮุ	27.66		
180	อิรฺก	61.70	อิรฺค	31.91		
181	ฮาลี	59.57	อะลี	34.04		
182	ฮิญาบ	78.72	หิญาบ	17.02		
183	ฮุกุม	31.91	ฮุกุม	21.28		
184	หะดีษ	51.06	ฮะดีษ	25.53		
185	หะลาล	59.57	ฮะลาล	27.66	หะลาล	25.53

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
186	ฮัจญ์	70.21	ฮัจย์	27.66		
187	ฮะดัษ	46.81	หะดัษ	31.91	ฮ่าดัษ	17.02
188	หะรอม	51.06	ฮารอม	29.79	ฮะรอม	14.89
189	ฮิตบาอู	59.57	ฮิตบาหลี	38.30		
190	ฮิบะห์	34.04	ฮิบาหลี	31.91		
191	ฮิรอก	46.81	หิรอก	40.43		
192	หะซัน	42.55	ฮะซัน	34.04	ฮาซัน	25.53
193	เฮด	65.96	เฮฏ	27.66		
194	ฮูเซ็น	53.19	हुเซ็น	21.28		
195	มัวะญิชาต	61.70	มัวัลญิชาต	25.53		
196	อับรอกฮะฮ์	76.60	อับรอกฮะฮุ	12.77		
197	ริบาหลี	44.68	ริบา	21.28	ริบาหลี	19.15
198	ตะฮียัต	48.94	อັตตะฮียา	27.66		
199	ซอลลาวัต	46.81	ศอลลาหวาต	29.79	ซอลลาหวาต	14.89
200	ตักบีร	46.81	ตักบีรุ	40.43		
201	รูกัวะ	68.09	รูกัว	12.77	รูกัวะ	8.51
202	ตัลเปียะห์	57.45	ตัลเปียฮ์	14.89		
203	ฮะดียะห์	25.53				
204	(ตก) มุรตัด	72.34	(ตก) มุรตฺร	19.15		
205	ฮานาฟี	44.68	ฮะนะฟี	25.53	ฮะนาฟี	17.02
206	วุดูอู	63.83	วุดูอู	23.40		
207	ดาอูด	82.98	ดาอูด	10.64		
208	ชาฟีอี	63.83	ชาฟีอี	23.40		
209	ชากิร	87.23				
210	กูรรออ์	76.60	กูรเราะอ์	12.77		
211	ซะบะฮุ	44.68	ซะบะห์	27.66		

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	ค่าทับศัพท์	ค่าร้อยละ	ค่าทับศัพท์	ค่าร้อยละ	ค่าทับศัพท์	ค่าร้อยละ
212	อะบุงสุรอุย เราะหะห์	36.17	อะบุงสุรีย เราะฮุ	23.40		
213	ฏ็อลลีน	72.34	ตอลลีน	10.64		
214	ซีรอต	29.79	ซีรอต	25.53	ซีรอต	25.53
215	ริวายะห์	51.06	ริวายะฮุ	42.55		
216	ตักลีด	85.11				
217	กิศอศ	72.34	กิซอต	19.15		
218	ซัจญะฮะฮุ	34.04	ซัจญะฮะฮุ	17.02	ซัจญะฮะฮุ	12.77
219	มะอูนะห์	57.45	มาอูนะห์	14.89	มะอูนะฮุ	12.77
220	ซัจญาด	59.57	ซัจญาด	14.89		
221	ซารีฟ	53.19	ซารีฟ	23.40	ซารีฟ	14.89
222	ซารีฟะหุ	29.79	ซารีฟะหุ	23.40		
223	กะรอ มะห์	57.45	การอ มะห์	19.15		
224	ซอลเล็ม	57.45	ซอลเลห์	10.64	ซอลเล็ม	10.64
225	ซ็อยบ์	61.70	เซบ	23.40		
226	มัซฮับ	93.62				
227	สะละฟุศศอ ลิห์	63.83	สลัฟุศศอ และห์	19.15		
228	ฮาวา	44.68	เฮวา	23.40		
229	ซีฟัต	42.55	ซีฟัต	19.15	ซีฟัต	8.51
230	กาหลิบ	38.30	คาลิบ	25.53	ค่อลีฟะฮ์	6.38
231	อะซีซ	53.19	อาซีซ	23.40		
232	ซอริบ	25.53	ซอริบ	25.53	ซอริบ	12.77
233	มูญาฮิด	91.49				
234	มัซฮูร	46.81	มัซฮูร์	21.28	มัซฮูร	8.51
235	เฮวาม	87.23				

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ	คำทับศัพท์	คำร้อยละ
236	มุกข์อลลิด	68.09				
237	อุซูลุดดีน	57.45	อุซูลุดดีน	21.28	อุซูลุดดีน	19.15
238	อุมมาวียะห์	51.06	อุมมาวียะห์	8.51	อุมะวียะห์	6.38
239	อุษมานียะห์	51.06	อุษมานียะฮุ	38.30		
240	อัลฟาติฮุ	57.45	อัลฟาเตียะฮุ	23.40		
241	อลีฟ	63.83	อารีฟ	14.89		
242	ตะอูวะห์	74.47	ตะอูวะอู	6.38		
243	ยาซีร	63.83	ยาซีร	23.40		
244	คอฎีบ	61.70	เคาะฎีบ	23.40	คอเตบ	19.15
245	ดัจญาล	72.34	ดัจยาล.	12.77	ดัจญ์าล	12.77
246	เอาซาอีย	76.60	เอาชะอีย	8.51		
247	อัลนะวะรีย	53.19	อัลนาภาวีย	21.28		
248	ซัยนุล	72.34	ไซนุล	17.02		
249	รอซซ่า	46.81	ริซซ่า	21.28		
250	นาซีนีน	31.91	นาซีนีน	29.79		
251	ซันซาบิ้ล	70.21				
252	ซาเราะห์	72.34	ซาเราะฮุ	8.51		
253	รอยฮาน	91.49				
254	รอยฮานี	48.94	รอยฮานี	8.51		
255	ฟาเราะห์	57.45	ฟาเราะฮุ	14.89		
256	คอดียะห์	61.70	คอดีเยาะห์	8.51		
257	ฮานีพะห์	59.57	ฮานีพะฮุ	6.38	ฮะนีพะฮุ	6.38
258	ลาตีพะห์	57.45	ลาตีพะฮุ	10.64		
259	บาซีเราะห์	61.70				
260	บัสมะห์	59.57	บัสมาร์	12.77		
261	รอปีอะห์	63.83				

ตาราง 5 (ต่อ)

ลำดับ	คำทับศัพท์	ค่าร้อยละ	คำทับศัพท์	ค่าร้อยละ	คำทับศัพท์	ค่าร้อยละ
262	ไลลา	68.09	ลัยลา	38.30		
263	ชัยลา	31.91	ไซลา	14.89		
266	อ็กรี่มา	46.81	อ็กกลีมา	21.28		
267	ชัยนุดดีน	78.72	ไซนุดดีน	21.28		
268	มัมมุนะห์	76.60	ไมมมุนะห์	8.51		
269	อับดุลนาซีร	48.94	อับดุลนาซีร	19.15	อับดุลนาซีร	19.15

วิเคราะห์รูปคำทับศัพท์

จากตารางข้อมูลข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า คำทับศัพท์ที่นักวิชาการศาสนาอิสลามเลือกตอบมากที่สุด 1-3 อันดับแรก มีหลักเกณฑ์การทับศัพท์บางคำแตกต่างจากเกณฑ์การทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน (2552: ออนไลน์) ซึ่งผู้วิจัยได้เทียบพยัญชนะภาษาอาหรับกับภาษาไทยเป็นตารางแสดงไว้ดังนี้

ตาราง 6 ตารางเทียบรูปพยัญชนะภาษาอาหรับและภาษาไทย

อักษรอาหรับ	เรียกตัวพยัญชนะ	อักษรภาษาไทย (ราชบัณฑิต)	อักษรภาษาไทยที่นักวิชาการศาสนาอิสลามนิยมใช้เทียบเสียง
ا	ตัวอลีฟ	อ	อ
ب	ตัวบา	บ	บ
ت	ตัวตา	ต	ต
ث	ตัวซา	ษ	ซ/ส
ج	ตัวญีม	ญ,จญ์	ญ
ح	ตัวฮา	ฮ	ห/ฮ
خ	ตัวคอ	ค	ค
د	ตัวดอล	ด	ด
ذ	ตัวซาล	ซ	ซ
ر	ตัวรอก	ร	ร

ตาราง 6 (ต่อ)

อักษรอาหรับ	เรียกตัว พยัญชนะ	อักษรภาษาไทย (ราชบัณฑิต)	อักษรภาษาไทยที่นักวิชาการ ศาสนาอิสลามนิยมใช้เทียบเสียง
ر	ตัวชาย, รัย	ช	ช
س	ตัวซัน	ซ	ซ
ش	ตัวซัน/เซน	ซ	ซ
ص	ตัวศอด	ศ	ซ/ศ/ส
ض	ตัวฎอด	ฎ	ด/ฎ
ط	ตัวตอ	ฏ	ต/ฏ
ظ	ตัวซอ	ซ	ซ/ดส
ع	ตัวอัยนุ, อีน	อ	อ
غ	ตัวเฆน	ฆ	ฆ/ง
ف	ตัวฟา	ฟ	ฟ
ق	ตัวกอฟ	ก	ก
ك	ตัวกาฟ	ก	ก
ل	ตัวลาม	ล	ล
م	ตัวมีม	ม	ม
ن	ตัวนูน	น	น
و	ตัววาว	ว	ว
ه	ตัวฮา	ห	ห/ฮ
ل	ตัวลาม อลิฟ	ล	ล
ء	ตัวฮัมซะฮ์	อ	อ
ي	ตัวยา	ย	ย/ญ

คำทับศัพท์ที่นักวิชาการศาสนาอิสลามเลือกใช้นั้นเมื่อออกเสียงคำทับศัพท์จะเป็นเสียงเดียวกันแต่เขียนในลักษณะต่างกัน ซึ่งนักวิชาการแต่ละท่านได้เลือกคำที่เขียนใกล้เคียงกับการออกเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุดซึ่งแบ่งลักษณะได้ดังนี้

1. พยัญชนะต้นพยางค์แรก

1.1 คำทับศัพท์ที่อักษรภาษาอาหรับตรงกับอักษรภาษาไทย ใช้เขียนทับศัพท์เป็นพยัญชนะต้นพยางค์แรก ซึ่งนักวิชาการศาสนาอิสลามส่วนใหญ่เขียนตรงกัน มีดังนี้ คือ

1.1.1 ตัวอลิฟ ใช้พยัญชนะ อ ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น อามีน, อัจฉริยชาติ

- 1.1.2 ตัวบา ใช้พยัญชนะ บ ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น บระอภัต,
บาบุสสลาม
- 1.1.3 ตัวคอ ใช้พยัญชนะ ค ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น คอสิฬะห์, คุตบะห์
- 1.1.4 ตัวดัล ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ด เป็นพยัญชนะต้น
นักวิชาการใช้ ด เขียนคำทับศัพท์เป็นพยัญชนะต้น เช่น ดูอาอู, ตะอูวะฮฺ
- 1.1.5 ตัวซาล ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ซ เป็นพยัญชนะต้น
นักวิชาการศาสนาอิสลาม ใช้ตัว ซ เขียนแทน เช่น ซิกิร์ลลอฮ์, ซินา, ซะการียา
- 1.1.6 ตัวรอ ใช้พยัญชนะ ร ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น ร่อมาฏอน,
เราะห์มะห์
- 1.1.7 ตัวซัย ใช้พยัญชนะ ซ ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น ซัยนุดดีน, ซัยนุด
- 1.1.8 ตัวอัยน์ (อื่น) ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว อ เป็น
พยัญชนะต้น เหมือนกับตัว อลิฟ เช่น อุลามาอ์, อัศรี, อิชากู
- 1.1.9 ตัวฟาอู ใช้พยัญชนะ ฟ ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น ฟิรอวาน์, ฟิต-
นะห์, ฟิรดู
- 1.1.10 ตัวกอฟ ใช้พยัญชนะ ก ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น กियามะหฺ,
กูรออัน
- 1.1.11 ตัวกาฟ ใช้พยัญชนะ ก ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น กัฟฟาเราะฮฺ,
กะอูบะฮฺ
- 1.1.12 ตัวลาม ใช้พยัญชนะ ล ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น โลลา,
ลัยละตุ้ลก็อตร
- 1.1.13 ตัวมีม ใช้พยัญชนะ ม ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น มุอูมิน,
มลาอิกะฮฺ
- 1.1.14 ตัวนูน ใช้พยัญชนะ น ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น นูร์, นาซนีน
- 1.1.15 ตัววาว ใช้พยัญชนะ ว ในภาษาไทยแทนเสียงและรูป เช่น วิเต็ร, วุดู
- 1.1.16 ตัวฮัมซะฮฺ ซึ่งส่วนใหญ่ไม่ค่อยใช้เป็นพยัญชนะต้น ให้เป็นตัวสะกด เช่น
มะอู (มะ) หรือ อาอู (อ้า) ถ้าจะใช้เป็นพยัญชนะต้นจะใช้ร่วมกับอลิฟ คือ อ ในภาษาไทยใช้ อ แทน
เสียงและรูปดังที่ยกตัวอย่างเป็นตัวสะกดข้างต้น

2.2 คำทับศัพท์ที่อักษรภาษาอาหรับไม่ตรงกับอักษรภาษาไทย ใช้เขียนทับศัพท์เป็นพยัญชนะต้นพยางค์แรก ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่เขียนแตกต่างกัน มีดังนี้ คือ

2.1.1 ตัวตา ราชบัณฑิต (2552:ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ต เป็นพยัญชนะต้นและตัวสะกด แต่นักวิชาการบางส่วนใช้ ฏ เป็นพยัญชนะต้น การเขียนคำทับศัพท์จึงแตกต่างกัน เช่น คำว่า ตีร์มีซีห์ และ ฎีร์มีซีห์ แต่จากการทำแบบสอบถาม นักวิชาการร้อยละ 59.57 เลือกใช้คำว่า ตีร์มีซีห์ มีร้อยละ 10.64 เท่านั้นที่เลือกใช้คำว่า ฎีร์มีซีห์

2.1.2 ตัวซา ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ซ เป็นพยัญชนะต้น แต่นักวิชาการให้ความเห็นว่าควรใช้ ช เป็นพยัญชนะต้นมากกว่า เพราะเสียงมีความใกล้เคียงมากกว่า เช่น ซาลาซา (سلاسا) เป็นจำนวนนับแปลว่า สาม (3) (ศรายุทธ มีสมรรถ : 2554, 10 มกราคม)

2.1.3 ตัวฎีม ราชบัณฑิต (2552:ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฎ เป็นพยัญชนะต้น นักวิชาการส่วนใหญ่ใช้ ญ แทนตัวฎีม เช่น ญันนะฮฺ, ญุมอะห์, ญิบรีล เป็นต้น ส่วนคำว่า ญิสาด ซึ่งมีการเขียน เป็น จิสาด จิฮัด จิฮัด นั้นไม่ถูกต้อง นักวิชาการให้เหตุผลว่าควรใช้ ญ มากกว่า (ศรายุทธ มีสมรรถ : 2554, 10 มกราคม) และนักวิชาการร้อยละ 91.49 เลือกใช้คำว่า ญิสาด และมีนักวิชาการบางส่วนเลือกเขียนทับศัพท์ ยิบรีล ร้อยละ 10.64 ส่วนคำว่า ญายิลียะฮฺ และยายิลียะห์, ญิบรีล และ ยิบรีล นักวิชาการร้อยละ 72.34 เขียนญายิลียะฮฺ ร้อยละ 80.85 เขียนญิบรีล

2.1.4 ตัวฮาลุเล็ก ราชบัณฑิต (2552:ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฮ เป็นพยัญชนะต้น นักวิชาการส่วนใหญ่ใช้ ฮ แทน ตัวฮาลุเล็ก เช่น ฮากิเกาะหฺ ฮุกูม, เฮด, ฮูเซ็น, ฮาซัน แต่มีนักวิชาการบางส่วนที่ใช้ ห แทน ฮาลุเล็ก เช่น หะรอหม, หะดัษ, หุเซ็น, หะซัน โดยให้เหตุผลว่าตัวฮาลุเล็กเสียงบางกว่าตัวฮาลุใหญ่ และออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด (สมบุญ ณ สนิทสุริวงษ์ : 2554, 1 มกราคม) ดังนั้นจะพบว่านักวิชาการศาสนาอิสลามร้อยละ 51.06 เลือกเขียนคำว่า หะรอหม และร้อยละ 42.55 เลือกเขียนคำว่า หะซัน ร้อยละ 21.28 เลือกเขียนคำว่า หุเซ็น ร้อยละ 2.13 เลือกเขียนคำว่า หัยฎ (เฮด)

2.1.5 ตัวซึน ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ซ หรือ ส เป็นพยัญชนะต้น เช่น สุลัยมาน, ซูเราะห์, นักวิชาการส่วนใหญ่เขียนตรงกัน แต่คำที่ปรากฏทั้งสองตัวอักษร มีคำว่า ซุนนะหฺ มีคือ ซุนนะห์ และ สุนนะฮฺ, ซัจญุดะฮฺ และ สัจญูตะฮฺ, ซัจญาด และ สัจญาด, สัจญุด และ ซัจญุดสะฮูร์ และ ซูไฮร นักวิชาการศาสนาอิสลามร้อยละ 72.34 เลือกเขียน ซุนนะห์ ร้อยละ 14.89 เขียน ซุนนีห์ และ ร้อยละ 10.64 เลือกเขียน สุนัต ซึ่งเป็นการลากเข้าความคือการลากมาเข้าเสียงและความหมายแบบไทยๆ (วิจิตรา แสงพลสิทธิ์. 2524) นักวิชาการที่เขียนระบุในช่องอื่นๆ ว่า ซุนนะห์ และ ซุนนีห์ เป็นคนละคำ ใช้ได้ทั้งสองคำ ซุนนะห์มีความหมายว่าแนวทางตามแบบฉบับท่านศาสดามุฮัมมัด แต่ซุนนีห์ คือ ผู้ที่ยึดถือตามแนวทางซุนนะห์เรียกว่า ซุนนีห์

หรือ ชาวซุนนีย์ นักวิชาการส่วนน้อยเท่านั้นที่เลือกใช้พยัญชนะต้นเป็น ส คือ สุนนะห์ ส่วนคำว่า สะฮูร์ และ ซุโฮร์ นั้นนักวิชาการส่วนใหญ่เลือกใช้เป็นภาษาเขียนและภาษาพูด แต่ชาวบ้านทั่วไปจะพูดว่า สะโฮร์ หรือ สุโฮร์ นำมารวมกับคำภาษาไทย คือ “กินข้าวสะโฮร์หรือสุโฮร์ (อาหารที่รับประทานตอน ไกลรุ่งของผู้ที่ถือศีลอดในเดือนรอมฎอน)” คำว่า สะโฮร์ เป็นการลากเข้าความ คือการลากมาเข้าเสียง และความหมายแบบไทยๆ (วิจิตรฯ แสงพลสิทธิ์. 2524) ใช้ในชาวมุสลิมรุ่นเก่าหรือผู้อาวุโสเนื่องจากไม่คุ้นกับการเขียนหรือออกเสียงให้เหมือนกับภาษาอาหรับ

2.1.6 ตัวซิ่น (เซน) ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ซ เป็นพยัญชนะต้น นักวิชาการส่วนใหญ่ ใช้ ซ แทนตัว ซิ่น ในคำว่า ซะรีอะห์, ซีอะห์, ซะอุบาน, ซะฮีด, เซค หรือ ซัยคฺ, ซิริก, ซัยฎอน, ซาฟิอี, ซากิร, ซาริฟ, ซาริฟะห์ นักวิชาการบางส่วนรองลงมาใช้ ซ แทน ตัวซิ่น ในคำว่า ซิริก, เซอวาล, ซัยฎอน, ซาฟิอี, ซาริฟะหุ ซึ่งคำว่า ซัยฎอน พบว่านักวิชาการร้อยละ 31.91 เลือกเขียนคำทับศัพท์นี้มากเป็นอันดับ 1

2.1.7 ตัวศอด ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ศ เป็นพยัญชนะต้น เช่น คีอัลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม นักวิชาการร้อยละ 51.06 เลือกใช้ ศ แทนตัว ศอด ในคำว่า คีอัลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แต่คำว่า เสาะเฮียะ, เสาะฟิร, เสาะดาเกะฮุ, เสาะฟา, ศุบฮิ, เสาะฟิยะห์, ศ่อลาหฺวาต, ศิรอต, ศิฟิต นักวิชาการเลือกเขียนคำทับศัพท์โดยใช้ ซ แทน ศ จากผลการแทนค่าข้อมูลเป็นจำนวนร้อยละ 2-3 อันดับแรก นักวิชาการเลือกเขียนคำทับศัพท์ว่า ซอเฮียะห์ และ ซอเฮียะหุ รวมกันร้อยละ 78.73 และเสาะหียู 12.77 คำว่า ซอฟิร ร้อยละ 59.57 รองลงมา เสาะฟิร อันดับสาม ซอฟิร ใช้ ซ แทน ศ ทั้งสามอันดับต้นๆ ส่วนคำว่า เสาะดาเกะฮุ นั้น นักวิชาการเลือกเขียนพยัญชนะต้น ซ แทน ศ ร้อยละ 36.17 เป็นอันดับหนึ่ง และใช้ ศ เป็นพยัญชนะต้น อันดับที่สองและสาม รวมกันคิดเป็นร้อยละ 38.30 ซึ่งมากกว่า ใช้ ซ ร้อยละ 2.13 คำว่า เสาะฟา นักวิชาการเลือกใช้ ซ แทน ตัวศอดในพยัญชนะต้น ร้อยละ 93.61 คำว่า ศุบฮิ นักวิชาการ เลือกใช้ ซุบฮ์ ร้อยละ 55.32 ซุบฮุ ร้อยละ 40.43 และอันดับสาม คือ ศุบฮิ ร้อยละ 31.91 คำว่า เสาะฟิยะห์ นักวิชาการเลือกใช้ ซอฟิยะห์ เป็นอันดับหนึ่งคือร้อยละ 61.70 ส่วนอันดับสอง เสาะฟิยะห์ ร้อยละ 23.40 คำว่า ศ่อลาหฺวาต นักวิชาการเลือกเขียน ซอลาวัต ร้อยละ 46.81 และซ่อลาหฺวาต ร้อยละ 14.89 รวมกันเป็น 61.70 ส่วนศ่อลาหฺวาตร้อยละ 29.79 คำว่า ศิรอต นักวิชาการเลือกเขียน ซิรอต และ ซีรอต รวมกันเป็น 55.32 เลือกเขียน ศิรอต ร้อยละ 25.53 คำว่า ศิฟิต นักวิชาการเลือกเขียน ซิฟิต และ ซิฟิต รวมกันเป็นร้อยละ 61.70 เลือกเขียน ศิฟิต ร้อยละ 8.51 แต่มีบางคำที่ขึ้นต้นด้วยตัว ศอด ในภาษาอาหรับ แต่นักวิชาการไม่นิยมใช้ตัว ศ แทนเสียงคำนี้เลย คือคำว่า ซะบะฮุ หรือ สะบะห์ (มาจากคำว่า สะบะฮัลเคร ซึ่งเป็นคำทักทายในตอนเช้าของชาวอาหรับ) พบว่าสองอันดับต้นของการเลือกตอบแบบสอบถาม นักวิชาการเขียนทับศัพท์โดยใช้ตัว ซ และ ส ร้อยละ 44.68 เขียนว่า ซะบะฮุ และ ร้อยละ 27.66 เขียนคำว่า สะบะห์

2.1.8 ตัวทวอด ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฎ เป็นพยัญชนะต้น เช่น ฎาะอ็ฟ ซึ่งนักวิชาการที่เขียนคำทับศัพท์ที่ใช้ตัว ฎ แทนตัว ทวอด ร้อยละ 80.85 คำว่า ฎุฮา ร้อยละ 40.43 ส่วนนักวิชาการที่ใช้ตัว ด แทน ตัวทวอด เขียนคำทับศัพท์ คือ ดุฮา ร้อยละ 53.19

2.1.9 ตัวทวอด ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฏ เป็นพยัญชนะต้น เช่น ฏอฮาเราะฮุ รวมกันร้อยละ 57.45 แต่มีนักวิชาการบางส่วนที่ใช้ ต แทนตัว ฏอ รวมร้อยละ 19.16 เขียนทับศัพท์ว่า เตาะฮาเราะห์, ตอฮาเราะห์, ต้อฮาเราะฮ์, ต้อฮาเราะห์, ต้อฮาเราะฮุ ซึ่งเป็น นักวิชาการส่วนน้อย คำว่า ฎอว์ฟ นักวิชาการส่วนใหญ่ ร้อยละ 57.45 ใช้ตัว ฎ แทน ต ส่วนคำว่า ฎอยยิบ นักวิชาการร้อยละ 80.85 เขียนคำว่า ตอยยิบ

2.1.10 ตัวซอ ออกเสียงหนักกว่า ซ แต่ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ซ เป็นพยัญชนะต้นเพราะเป็นตัวอักษรภาษาไทยที่เทียบเสียงได้ใกล้เคียงที่สุด นักวิชาการร้อยละ 78.73 เลือกเขียนคำทับศัพท์ โดยใช้ ซ แทนตัวซอ มีนักวิชาส่วนน้อยที่ใช้ ศ แทนตัว ซ คิดเป็นร้อยละ 6.39 เท่านั้น มีบางคำที่พิเศษออกไป คือคำว่า ซุฮรี ที่นักวิชาการร้อยละ 38.30 เลือกเขียนคำทับศัพท์ ว่า ดุฮรี และ ร้อยละ 25.53 เขียนว่า ซุฮรี

2.1.11 ตัวซิ่น (เขม) ไม่ใช่เสียง เคอะ แต่เป็น ง่อะ (เสียงหนักกว่า ง) ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฆ เป็นพยัญชนะต้น เพราะไม่มีเสียงของอักษรตัวใดใกล้เคียงกับ ตัว ซิ่น จากการวิเคราะห์พบว่านักวิชาการส่วนใหญ่เลือกเขียนคำทับศัพท์โดยใช้ ฆ แทนเสียงตัว ซิ่น คือคำว่า ฆอบ หรือ ฆ็อยบ์ ร้อยละ 85.10 และเขียนโดยใช้ ง แทนตัว ซิ่น คือ คำว่า ง็อยบ์ ร้อยละ 6.38 เท่านั้น

2.1.12 ตัวฮาใหญ่ ออกเสียง ฮาเหมือนกัน แต่หนักกว่าตัว ฮาเล็ก ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฮ หรือ ห เป็นพยัญชนะต้น โดยกำหนดย่อยไปอีกว่าถ้าเป็น ซุกุน (เครื่องหมายหยุดเสียง) ในภาษาไทยให้เป็น ห เช่น มะดินะหุ แต่ถ้าสะกดด้วยสระ ในภาษาไทยให้ เขียนเป็น ฮิซาม นักวิชาการส่วนใหญ่เลือกเขียนคำทับศัพท์โดยใช้ ฮ แทน ตัว ฮ ในพยัญชนะต้น เช่น คำว่า ฮะดียะห์, ฮิบะหุ และฮาวา

2.1.13 ตัวยาอุ ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ย เป็นพยัญชนะต้น นักวิชาการส่วนใหญ่ ใช้ ย แทน ตัวยาอุ คือ ยะฮูดี, ยาซีน, ยุซ แต่มีนักวิชาการร้อยละ 2.13 เขียนทับ ศัพท์ ญาฮูดี นักวิชาการร้อยละ 44.68 เขียนทับศัพท์ ญุซฮ์

2. พยัญชนะต้นในพยางค์ที่สองและสาม ผู้วิจัยจะกล่าวถึง แต่ตัวอักษรอาหรับที่เป็นคำทับศัพท์ที่นักวิชาการเขียนไม่ตรงกันในพยางค์ที่สองและสาม ซึ่งบางกลุ่มยึดตามราชบัณฑิต แต่บางกลุ่มยึดตาม หลักเกณฑ์ของตนเองในการถ่ายเสียงเป็นรูปคำทับศัพท์ มีดังนี้

2.1 ฎีฮาด และ ฎีหัด รวมทั้ง ซะฮีด และ ซะหีด, ฎาะหาเราะฮ์ และ ฎาะฮาเราะฮ์ ในพยางค์ที่สองและสามพยัญชนะต้นคือ ตัวฮาดใหญ่ ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฮ หรือ ห จากการวิจัย นักวิชาการเขียนคำว่า ฎีฮาด ร้อยละ 91.42 แต่คำว่า ฎีหัด ร้อยละ 4.26 เท่านั้น คำว่า ซะฮีด และ ซะหีด นักวิชาการเขียนคำว่า ซะฮีด และซะฮีด รวมกัน ร้อยละ 89.36 แต่ซะหีด เพียงร้อยละ 4.26 คำว่า ฎาะหาเราะฮ์ และ ฎาะฮาเราะฮ์ มีสัดส่วนที่ใกล้เคียงกัน จากคำทับศัพท์สามอันดับแรกที่นักวิชาการเลือกใช้ ผู้วิจัยพบว่า นักวิชาการร้อยละ 29.79 เขียนทับศัพท์ ฎาะหาเราะฮ์ ร้อยละ 27.66 เขียนทับศัพท์ ว่า ฎอฮารอห์ และ ฎาะฮาเราะฮ์

2.2 ซัยฎอน และ ซัยตอน พยางค์ที่สองคือ ตัวฎอน ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ฎ เป็นพยัญชนะต้น จากการวิจัย นักวิชาการเขียนคำว่า ซัยฎอน, ซัยฎอน, ซัยฎอน ร้อยละ 25.53, ร้อยละ 31.91, ร้อยละ 17.02 รวมเป็นร้อยละ 74.46 และ ซัยตอน, ซัยตอน, ซัยตอน ร้อยละ 12.77, ร้อยละ 14.89, ร้อยละ 2.13 รวมเป็นร้อยละ 29.96 ซึ่งมีความแตกต่างอยู่ระหว่าง ร้อยละ 44.64 ผู้วิจัยมีความเห็นว่านักวิชาการส่วนใหญ่ยอมรับว่า ตัวฎอน มีเสียงที่ใกล้เคียงกับตัว ฎ ในภาษาอาหรับ จึงเลือกเขียนคำทับศัพท์ โดยใช้ ฎ แทนตัวฎอน

2.3 ตอยยิบ และ ตอยฎิบ พยางค์ที่สองคือ ตัวยยา ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ตัว ย เป็นพยัญชนะต้น จากการวิจัย นักวิชาการเขียนคำว่า ตอยยิบ ร้อยละ 80.85 และ ตอยฎิบ เพียงร้อยละ 27.66

2.4 มัสยิด และ มัสญิด รวมทั้ง นะญิส และ น่ายิส, ตะฮัจญุด และ ตะฮัตตุค, ดัจญาล และดัจยาล พยางค์ที่สองและสามคือ ตัวญีม ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ญ เป็นพยัญชนะต้น จากการวิจัย นักวิชาการเขียนคำว่า มัสยิด ร้อยละ 61.70 และมัสญิด 38.30 คำว่า น่ายิส, นะยิส รวมกัน ร้อยละ 53.19 นะญิส, น่ายิส รวมกัน ร้อยละ 46.81 ตะฮัจญุด ร้อยละ 78.72 และ ตะฮัตตุค เพียงร้อยละ 17.02 ส่วนคำว่า ดัจญาล, ดัจยาล นั้น ร้อยละ 85.11 ใช้ ญ แทนตัว ญีม มีเพียงร้อยละ 12.77 เท่านั้นที่เขียนว่า ดัจยาล โดยใช้ ย แทนเสียง ตัวญีม ในพยางค์ที่สอง

2.5 บนีซัยบะฮ์ และ บนีซัยบะฮ์ พยางค์ที่สองคือ ตัว ซีน (เซน) ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ซ เป็นพยัญชนะต้น จากแบบสอบถามคำตอบสองอันดับแรก คือ ใช้ตัว ซ แทน ตัวซีน ร้อยละ 68.09 และตัว ซ แทนตัว ซีน เพียงร้อยละ 17.02

2.6 คำว่า ฟังดู และ ฟังดู ซึ่งรวมไปถึง ฟังดูอัยน์ และ ฟังดูอัยน์, ฟังดูกิฟายะห์ และ ฟังดูกิฟายะฮ์, วุดดู และ วุดดู พยางค์ที่สองคือ ตัว ฎอด ราชบัณฑิต (2552:ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ฎ เป็นพยัญชนะต้น จากการเลือกตอบของนักวิชาการ นักวิชาการนิยมเขียน ด แทน ฎ ในคำทับศัพท์เหล่านี้ รวมกัน พบว่า ร้อยละ 51.06 เขียน ฟังดู ร้อยละ 48.94 เขียน ฟังดู ร้อยละ 65.96 เขียน ฟังดูอัยน์, ฟังดูอัยน์ และ ฟังดูอัยน์ ร้อยละ 31.91 เขียน ฟังดูอัยน์ ร้อยละ 55.32 เขียน ฟังดูกิฟายะห์, ฟังดูกิฟายะฮ์, ฟังดูกิฟายะฮ์ และ ร้อยละ 42.76 เขียน ฟังดูกิฟายะฮ์, ฟังดูกิฟายะฮ์, ฟังดูกิฟายะฮ์, ฟังดูกิฟายะฮ์ ร้อยละ 68.09 เขียนคำว่า วุดดู และ วุดดู ร้อยละ 27.66 เขียนคำว่า วุดดู, วุดดู, และ วุดดู นักวิชาการบางท่านให้เหตุผลว่า การใช้ ด แทน ตัว ฎ ในคำว่า ฟังดู นี้ อาจเกิดจากความเคยชินในการเขียนคำทับศัพท์ ที่มีมาก่อนที่ราชบัณฑิตจะกำหนดให้ใช้ตัวอักษรภาษาไทยตัวใดแทน ตัว ฎอด แล้ว ความเคยชินเหล่านี้ถูกถ่ายทอดมาสู่ลูกศิษย์ซึ่งมาเป็นนักวิชาการศาสนาในปัจจุบัน และนักวิชาการบางส่วนที่ใช้ ฎ แทน ตัว ฎอด เนื่องมาจากเป็นนักวิชาการรุ่นใหม่ที่มีความรู้ในเรื่องภาษาไทยบ้างและเขียนตามราชบัณฑิต แต่อาจมีจำนวนน้อยกว่านักวิชาการดั้งเดิม (ศรายุทธ มีสมรรถ. 2554, 10 มกราคม) ส่วนคำว่า รอมฎอน และ รอมดอน นั้น พบว่านักวิชาการนิยมใช้ ฎ แทน ตัว ฎอด ตามที่ราชบัณฑิตกำหนดรวมกันร้อยละ 91.48 ส่วนใช้ตัว ด แทน ตัว ฎอด เพียงร้อยละ 12.78 นักวิชาการให้เหตุผลว่า เมื่อก่อนที่นักวิชาการหรือคนทั่วไปที่ไม่มีความรู้เขียนคำทับศัพท์ว่า รอมดอน แต่ต่อมาเมื่อสื่อมวลชนนำเสนอเรื่องราวของมุสลิมผ่านสื่อสิ่งพิมพ์ เช่น หนังสือพิมพ์ มีการเขียนคำทับศัพท์คือ รอมฎอน นักวิชาการบางส่วนเห็นว่าเขียนง่ายและสวยงามแม้ว่าออกเสียงไม่ตรงกับภาษาอาหรับก็ตาม แต่นักวิชาการบางส่วนอาจเขียนยึดตามเสียง เช่น รอมะฎอน แต่ก็ยังคงใช้ตัว ฎ แทน ตัว ฎอด (ศรายุทธ มีสมรรถ. 2554, 10 มกราคม) ส่วนคำว่า

2.7 มะซุม และ มะอุม, อูซูดดิน และ อูซูดดิน, อับดุลนาซีร์ และ อับดุลนาซีร์ พยางค์ที่สองและสี่ คือ ตัว ศอด ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ศ เป็นพยัญชนะต้น จากการเลือกตอบของนักวิชาการ จะพบว่านักวิชาการนิยมใช้ตัว ซ แทน ตัว ศอด ในพยางค์ที่สองของ คำมะซุม ร้อยละ 63.84 และ เขียนโดยใช้ ศ แทนตัว ศอด คือ มะอุม ร้อยละ 34.05 ส่วนคำว่า อูซูดดิน และ อูซูดดิน พบว่านักวิชาการร้อยละ 80.85 เขียนโดยใช้ ซ แทนตัว ศ คือ อูซูดดิน, อูซูดดิน, อูซูดดิน และเขียนโดยใช้ ศ แทน ตัว ศอด ในคำนี้ เพียงร้อยละ 21.28 คือ อูซูดดิน ส่วน คำว่า อับดุลนาซีร์ นั้น นักวิชาการร้อยละ 68.09 เลือกเขียนโดยใช้ ซ แทน ตัว ศอด เช่นกัน คือ อับดุลนาซีร์ และ อับดุลนาซีร์ ร้อยละ 19.15 เลือกเขียนโดยใช้ ศ แทน ตัว ศอด คือ อับดุลนาซีร์ ซึ่ง นักวิชาการบางท่านให้ความเห็นว่าในคำทับศัพท์คำนี้ ซ ออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด (สมบุญ สนิทสุริวงษ์. 2554, 1 มกราคม) แตกต่างจากคำว่า อันศอร และ อันซอร ซึ่งนักวิชาการร้อยละ 78.72 เลือกเขียนทับศัพท์โดยใช้ ตัว ศ แทน ตัว ศอด ในพยางค์ที่สองของคำว่า อันศอร, อันศอร, อันศอร และนักวิชาการร้อยละ 19.15 เท่านั้นที่เขียนว่า อันซอร และ อันซอร ส่วนคำว่า สะละฟุศคอ-ลิห์ นั้นนักวิชาการนิยมเขียน ศอลิห์ ร้อยละ 72.34 ส่วน สะละฟุซซอลและห์ นักวิชาการร้อยละ 25.53 เลือกเขียน ซอลและห์

2.8 มั่นดู่บ และ มั่นฎูบ พยางค์ที่สอง คือ ตัว ดาล ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ด เป็นพยัญชนะต้นจากการเลือกตอบของนักวิชาการทำให้ทราบว่า ร้อยละ 80.85 เลือกเขียนตัวอักษรไทย คือ ด แทน ตัวดาล ในภาษาอาหรับ และมีเพียงร้อยละ 14.89 เท่านั้นที่เลือกใช้ ฎ แทน ตัวดาล เนื่องมาจากว่านักวิชาการบางให้ความเห็นว่าอาจมีนักวิชาการบางท่านที่มีความรู้ดีกว่า ด หรือ ฎ ออกเสียงเหมือนกัน แต่เขียน ฎูบ ดูสวยงามกว่า หรือนักวิชาการท่านนั้นๆ เขียนโดยไม่ตามกฎเกณฑ์ของราชบัณฑิต (ศิริศักดิ์ สนุกิจ. 2553, 20 กันยายน)

2.9 มุศฮัฟ และ มุศหัฟ, อิสฮาก และ อิสฮาก, อัลฮัมดุลิลลาฮู และ อัลฮัมดุลิลลาฮู, อะบูฮะนีเฟะห์ และ อบูฮะนีเฟะฮู พยางค์ที่สองและที่สาม เป็นตัว ฮาอุเล็ก ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ฮ เป็นพยัญชนะต้นจากการเลือกตอบของนักวิชาการ มีความลึกลับในคำนี้มาก พบว่าร้อยละ 70.21 เลือกให้ ฮ แทนตัวฮาอุเล็กในคำว่า **มุศฮัฟ** ร้อยละ 14.89 เขียนทับศัพท์ว่า **มุศหัฟ** ร้อยละ 89.36 เลือกเขียนทับศัพท์ คำว่า **อัลฮัมดุลิลลาฮู** โดยใช้ ฮ แทนตัวฮาอุเล็ก มีเพียงร้อยละ 6.38 เท่านั้นที่เขียนว่า **อัลฮัมดุลิลลาฮู** และ ร้อยละ 68.09 เลือกเขียน **อบูฮะนีเฟะฮู** ร้อยละ 27.66 เขียน **อบูฮะนีเฟะฮู** ส่วนคำที่นักวิชาการใช้ **ห** แทนตัว ฮาอุ เล็กมากที่สุด คือ คำว่า **อิสฮาก** ซึ่งมีนักวิชาการร้อยละ 53.19 และ **อิสฮาก** ร้อยละ 48.94 นักวิชาการให้สังเกตว่า ผู้ที่เลือกใช้ **ห** แทน คำว่า **อิสฮาก** นั้น จะออกเสียงตรงตัวแบบไทย ไม่ใส่สำเนียงอาหรับ ส่วนผู้ที่เลือกตอบ **อิสฮาก** นั้น เพราะต้องการให้ผู้ออกเสียงภาษาไทยออกเสียงใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด (ชาญวุฒิ บุญชม. 2553, 8 ธันวาคม)

2.10 อีซาอุ และ อีซา พยางค์ที่สอง เป็นตัว ซีน (เซน) ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ตัว ซ เป็นพยัญชนะต้น นักวิชาการเลือกใช้ ซ แทน ตัวซีน ร้อยละ 70.21 และเลือกใช้ ตัว ซ แทน ตัวซีน ร้อยละ 25.53

3. รูปสระ สระในภาษาอาหรับ เทียบเสียงกับภาษาไทย พบว่ามีเสียงสระในภาษาไทยที่เทียบได้คือ (ดูตาราง 2 แสดงการถ่ายเสียงสระในภาษาอาหรับประกอบการอธิบาย) สระเสียงสั้น ได้แก่ อะ, อิ, อุ, เสียงยาวได้แก่ อา, อี, อู, อัย, เอ และ เอา จากการตอบแบบสอบถามของนักวิชาการ พบว่า นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์โดยเขียนรูปสระที่ต่างกัน ดังตารางต่อไปนี้

ตาราง 7 แสดงรูปสระคำทับศัพท์ที่นักวิชาการเขียนต่างกัน

(คำที่นักวิชาการเลือกตอบมากที่สุดอยู่ในช่องแรก แต่คำทับศัพท์ในช่องที่สองแสดงให้เห็นถึงคำที่นักวิชาการเขียนแตกต่างกันออกไป ซึ่งพบได้ในหนังสือ วารสาร สื่อสิ่งพิมพ์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ในการเผยแพร่ศาสนาอิสลาม)

คำทับศัพท์	รูปสระ	คำทับศัพท์	รูปสระ	ข้อสังเกต
กาฟิร	อิ	กาเฟร	เอ	ลากเข้าความจาก ฟิร เป็น เฟร (สมบุญรณ์ สนิทสุริวงษ์. 2554, 1 มกราคม)
กูบรู กูบูร์	อู อู	กูโบร์ กูบัวร์	โอบ โอบ	กูโบ, กูบัวร์ คำว่า ได้รับ อิทธิพลจากภาษามาลายู (อาลี เสือสมิง. 2553, 28 มิถุนายน)
กูเรซ	เอ	กูรอยซ์	ออ	เสียงเอเกิดจากการออกเสียง ร่อ ในภาษาอาหรับ กูรอยซ และออกเสียงท้ายคือ ซ เมื่อลากยาวจะกลายเป็น กูเรซ (สมบุญรณ์ สนิทสุริวงษ์. 2554, 1 มกราคม)
กิบละห์	อะ	กิบลัด	สระลดรูป	คำว่า กิบลัด ได้รับอิทธิพลจากภาษามาลายู ซึ่งนักวิชาการนั้นๆ อาจเคยชินหรือมีความรู้ภาษามาลายูอยู่บ้าง (อาลี เสือสมิง. 2553, 28 มิถุนายน)
กียามู๊ดลัย	อัย	กียามู๊ดเลน	เอ	
กอลเซ็ม	เอะ	กอลซิม	อิ	
ค่อลีพะห์	ออ	เคาะลีพะห์	เอาะ	
ชะรีอะห์	อะ	ชาวีอะฮ์	อา	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำทับศัพท์	รูปสระ	คำทับศัพท์	รูปสระ	ข้อสังเกต
เชค	เอ	ชัยค์	อัย	
ชัยฎอน	อัย	ไชฎอน	ไอ	
ชอฬร	ออ	เซาะฬร	เอาะ	
สะกีกัด	สระลดรูป	สะกีกะฮ์	เอาะ	สะกีกัด ได้รับอิทธิพลจาก ภาษามลายู
ซุบฮานะฮ์ วะตะฮาลา	อะ	ซุบฮาน่าฮ์ว่าต่าฮาลา	ฮา	
ซุลกิฟลี	อี	ซุลกิฟลี	อิ	
ณุมอะห์	อุ (หนึ่ง ตำแหน่ง)	ณุมอะห์	อุ (สอง ตำแหน่ง)	เป็นรากคำเดียวกัน ใช้ได้ ทั้งณุมอะห์และณุมอะห์ ความหมายคงเดิมไม่ เปลี่ยนแปลง (กำธร เมฆ : 2553, 25 พฤษภาคม)
ญะมาอะฮ์	อะ	ญ่ามาอะห์	ฮา	
ญะฮ์อีฟ	เอาะ	ญ่อฮ์อีฟ	ออ	
ญะฮ์ฮา เราะฮ์	เอาะ	ญ่อฮ์ฮารอห์	ออ	
บะรอกัด	อะ	บาร็อกัด	ฮา	ที่ลงท้ายด้วย กัด คือคำที่ได้รับ อิทธิพลจากมลายู
ฟิรเอาน์	เอา	ฟิรฮูน	ฮู	
ฟิตเราะฮ์	เอาะ	ฟิตรอฮ์	ออ	
ตะรอกเวียะห์	เอียะ	ตะรอกเวียห์	เอีย	
นิกะห์	อะ	นิกาห์	ฮา	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำทับศัพท์	รูปสระ	คำทับศัพท์	รูปสระ	ข้อสังเกต
บะดัว	อะ	บัตรุ	สระเลื่อน	ภาษาอาหรับอ่านบัตรุ ภาษาไทยแผลงเป็น บะดัว เหมือนคำว่า อัศรุ ในภาษา อาหรับ คนไทยเขียนเป็น อะซัว และคำว่า วิตรุ ในภาษา อาหรับ คนไทยอ่านเป็น วิเตีร์ เวลาเขียนคำทับศัพท์นิยม เขียนเป็น วิเตีร์ ซึ่งเป็นการ ลากเข้าความโดยการออก เสียงและจากนั้นเขียนเป็นคำ ทับศัพท์ตามการออกเสียง เพื่อให้ง่ายต่อการอ่านและเป็น ที่เข้าใจ
อัลบากอ เราะห์	อา	อัลบะกัอเราะฮ์	อะ	
มลาอิกะห์	อะ	มาลาอิกะฮ์	อา	
มุอามาละต	อา	มุอามะละห์	อะ	
มักรุฮ์	อู	มักโรห์	โ	
รุกัน	โอะ (ลดรูป)	รุกัน	อู	
วะลี	สระอะประ วิสรรชนีย์	วลี	สระอะ ไม่ประ วิสรรชนีย์	
วะฟาต	อะ	วาฟาต	อา	
ซอฟียะห์	ออ	เศาะฟียะห์	เออะ	
สุลัยมาน	อัย	สุไลมาน	โ	
สะอูร์	อะ, อู	ซุไฮร์	อู, โ	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำทับศัพท์	รูปสระ	คำทับศัพท์	รูปสระ	ข้อสังเกต
อิหม่าม	อิ	อิหม่าม	อิ	
อิหม่าน	อิ	อิหม่าน	อิ	
อีดีลพิตรี	อิ	อีดีลพิตรี	อุ	
อีดีลฮัจญฮา	อิ	อีดีลฮัจญฮา	อุ	
อะซาน	อะ	อาซาน	อา	
อารอฟะห์	อา	อะรอฟะห์	อะ	
อิสมาอีล	อิ	อิสมาแอล	แอ	
อะญีล	อะ	อาญีล	อา	
อาม่าล	อา	อะมัล	อะ	
อิซฮัจ	อิ	อิซฮา	อิ	
อญู	สระอะ ไม่ประ วิสรรชนีย์	อะญู	สระอะ ประ วิสรรชนีย์	
อูละมาอู	อะ	อูลามาอู	อา	
อาอิชะห์	อิ	อาอิชะห์	อิ	
เอียะซาน	เอียะ	อิห์ซาน	อิ	
อาลี	อา	อะลี	อะ	
หะรอหม	อะ	ฮารอหม	อา	
ฮิบะห์	อะ	ฮิบาห์	อา	
หะซัน	อะ	ฮาซัน	อา	
มัวะญีซาต	อัวะ	มัวล์ญีซาต	อัว	
ตะฮียัต	สระอะลดรูป	อัตตะฮียา	อา	
รูกัวะ	อัวะ	รูกัว	อัว	
ฮานาฟี	อา	ฮะนะฟี	อะ	
วฏูอู	อุ	วุดูอู	อุ	
กูรออ์	ออ	กูเราะอ์	เอาะ	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำทับศัพท์	รูปสระ	คำทับศัพท์	รูปสระ	ข้อสังเกต
ฎ็อลลีน	เอาะ	ตอลลีน	ออ	
ชีรอดต	อิ	ชีรอดต	อี	
มะอูนะห์	อะ	มาอูนะห์	อา	
ชาร์ฟ	อา	ชาร์ฟ	สระอะ (ไม่ประ วิสรรชนีย์)	
กะรอมะห์	อะ	การอมะห์	อา	
ซ็อยบ์	เอาะ	เซบ	เอ	
สะละฟุศศอ ลิห์	อะ	สลัฟุลซอและห์	สระอะลด รูป	
อะซีซ	อะ	อาซีซ	อา	
อูซุญุดดิน	อู	อูซุญุดดิน	อู	
อัลฟาติฮ์	อิ	อัลฟาเตียะฮู	เอียะ	
ยาซีร	อิ	ยาซีร	อี	
เอาซาอีย์	อา	เอาซะอีย์	อะ	
อัลนะวะวีย์	อะ	อัลนาวาวิย	อา	
ซัยนุล	อัย	ไซนุล	ไอ	
รอซซ่า	ออ	ริซซ่า	อิ	
นาซนีน	อา	นาซีนีน	อี	
รอยฮานี	เอาะ	รอฮานี	ออ	
คอดียะห์	อะ	คอดีเยาะห์	เอาะ	
บัสมะห์	อะ	บัสมาร์	อา	
ไลลา	ไอ	ลัยลา	อัย	
ซัยลา	อัย	ไซลา	ไอ	
ซัยนุดดิน	อัย	ไซนุดดิน	ไอ	
มัมูนะห์	อัย	ไมมูนะห์	ไอ	

ตาราง 7 (ต่อ)

คำทับศัพท์	รูปสระ	คำทับศัพท์	รูปสระ	ข้อสังเกต
ฟีดุอัยน์	อัย	ฟีดุอีน	อัย	
อับดุลนาซีร์	อิ	อับดุลนาซีร์	อัย	
นุฮ์	อู	นัวฮ์	อัว	
สุญูด	อู	ซุญูด	อู	

จากตารางข้อมูลทำให้เห็นความแตกต่างของการใช้สระในคำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ทั้งหมด 30 ลักษณะ และลักษณะพิเศษที่ไม่แสดงในตารางในข้อที่ 31 ดังนี้ คือ

3.1 สระอิ เป็น สระเอ เช่น กาฟิร เป็น กาเฟร ที่ถูกต้องตามรูปศัพท์ คือ คำว่า กาฟิร แต่กาเฟร เป็นการเขียนทับศัพท์ตามการออกเสียงแบบลากเข้าความ นักวิชาการร้อยละ 44.68 เขียนคำว่า กาเฟร ร้อยละ 36.17 เขียนว่า กาฟิร

3.2 สระอิ เป็น สระอี เช่น ซุลกิฟลี เป็น ซุลกิฟลี, อิหม่าม เป็น อีหม่าม, อิหม่าน เป็น อีหม่าน, อิซฮัค เป็น อีซา, อาอิซหะห์ เป็น อาอีซหะห์, ซีรอดต เป็น ซีรอดต, ยาซิร เป็น ยาซีร์, อับดุลนาซีร์ เป็นอับดุลนาซีร์ นักวิชาการให้ความเห็นว่า ซีรอดต และ ซีรอดต เป็นคนละคำคนละความหมาย เนื่องจากว่าภาษาอาหรับมีความใกล้เคียงในเรื่องของสระเสียงสั้น และสระเสียงยาว ทำให้นักวิชาการที่เขียนคำทับศัพท์ภาษาไทยบางท่านให้น้ำหนักการออกเสียง สระอิ กับ สระอี ไม่เท่ากัน จึงพบการเขียนคำทับศัพท์ สระเสียงสั้นและสระเสียงยาว แตกต่างกันในคำเดียวกันอยู่บ้าง เช่น ละหมาด อิซฮัค กับ ละหมาด อีซา เป็นต้น (กำธร เมฆ. 2553, 25 พฤษภาคม) ส่วนคำว่า อีหม่าน กับ อิหม่าน ที่ถูกต้องตามการเขียนคำทับศัพท์ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ คือ คำว่า อีหม่าน (ایمان) ส่วน คำว่า อิหม่าม กับ อีหม่าม ที่ถูกต้องตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับควรเป็นคำว่า อิหม่าม (امام) นักวิชาการศาสนาในเมืองไทยมักจะเขียนคำทับศัพท์ตามความคุ้นเคยคือ เสียงสั้นในภาษาอาหรับเขียนเป็นคำทับศัพท์เสียงยาวในภาษาไทย และเสียงยาวในภาษาอาหรับเขียนเป็นคำทับศัพท์เสียงสั้นในภาษาไทย (มยุรา วงษ์สันต์. 2554, 10 ธันวาคม) หรืออาจจะเขียนว่า อีมาน หรือ อิมาม ก็ได้ เพื่อง่ายต่อการออกเสียงและเป็นการเขียนรูปทับศัพท์ที่ดูสวยงาม

3.3 สระอิ เป็น สระอุ เช่น อีดิลพิตร เป็น อีตุลพิตร, อีตุลอุษา เป็น อีตุลอุษา นักวิชาการให้ความเห็นว่าถูกทั้งสองคำ ใช้ได้ทั้ง อีตุล และ อีตุล ขึ้นอยู่กับว่าตกตำแหน่งของอะไร เป็นคำนามหรือเป็นกรรม ถ้าตกตำแหน่งกรรม ใช้ว่า อีตุล เป็นต้น ดังนั้นนักวิชาการบางส่วน จึงใช้คำว่า วันอีต-พิตร, วันอีต-อุษา เป็นคำทับศัพท์ ให้เหตุผลว่าง่ายต่อการเข้าใจ

3.4 สระอิ เป็น สระเอียะ เช่น อิหฺซาน เป็น เอียะหฺซาน, อัลฟาติฮฺ เป็น อัลฟาเตียฮฺ เกิดจากการกลายเสียง อิ เป็น เอียะ เพราะในภาษาไทย สระ เอียะ คือ สระผสมระหว่าง สระอิ + สระอะ ดังนั้น การเขียนคำทับศัพท์ที่ยึดตามเสียงถนัดของคนไทย จึงเป็น เอียะห์ และ เตียะฮฺ เป็นต้น และสำหรับ อัลฟาเตียฮฺ มาจากคำว่า อัลฟาติฮฺ (เสียงผสมระหว่างสระอิ และสระอะ) จึงกลายเป็น ฟาเตียฮฺ ได้ สำหรับคำเหล่านี้นักวิชาการส่วนใหญ่เลือกใช้ สระเอียะในการเขียนคำทับศัพท์ ข้อสังเกตเพิ่มเติม ในคำว่า ตัสบีหฺ และตัสเบียหฺ แตกต่างจากคำข้างต้นที่กล่าวมา เพราะ ในพยางค์ที่สองเป็นสระเสียงยาวคือ บีฮฺ จึงกลายเสียงเป็น เบียะห์ ได้ส่วนสองคำข้างต้นนั้น อียฺ และ ตียฺ แต่เวลากลายเสียงนำหนักเสียงเท่ากัน และเขียนรูปศัพท์เหมือนกัน คือ เอียะห์, เตียะฮฺ และ เบียะห์

3.5 สระอุ เป็น สระอู เช่น กุบูร เป็น กุโบร์ หรือ กุบूर เป็น กุไบร์, มักรูห์ เป็น มักรูฮฺ, สะฮูร์ เป็น ฮุโอรฺ นักวิชาการให้ความเห็นว่า คำทับศัพท์ที่เป็นรูปสระอู ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู (อาลี เสือสมิง. 2553, 28 มิถุนายน)

3.6 สระออ เป็น สระเอ เช่น กุรอยซ์ เป็น กุเรซ, ฮียอบ เป็น เหมบ นักวิชาการนิยมเขียน คำว่า กุเรซ คือการเขียนคำทับศัพท์ตามการออกเสียงที่ง่ายกว่าการทับศัพท์จากภาษาอาหรับ คือ กุรอยซ์ ซึ่ง ฮียอบ กับ เหมบ นั้นก็มีลักษณะเดียวกัน

3.7 สระอะ, สระอา, สระเอาะ เป็น สระอะลดรูป เช่น กิบละห์ เป็น กิบลัด, มะลาอิกะห์ เป็น มะลาอิกัด, ญะมาอะห์ เป็น ญะมาอัด, ชะรีอะห์ เป็น ชะรีอัด สะละ ฟุศศอลิห์ เป็น สลัฟ ฟุศศอลิห์, บะดร์ เป็น บัดร, อัดตาฮียา เป็น ตะฮียัด, ฮะกีกะห์ เป็น ฮะกีกัด ซึ่งนักวิชาการให้เหตุผลว่าคำที่ใช้สระลดรูป เช่น ฮะกีกัด, กิบลัด นั้นส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู เนื่องจากพื้นฐานครอบครัวของนักวิชาการท่านนั้นนั้น อาจจะใช้ภาษามลายูร่วมกับภาษาไทย จึงเขียนคำทับศัพท์ที่มีลักษณะของการได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู เนื่องจากภาษามลายูมีความใกล้เคียงกับ ภาษาอาหรับมากเนื่องจาก ชาวมลายูนั้นมีตัวอักษร ยาวี ซึ่งเป็นตัวอักษรภาษาอาหรับ รับจากภาษาอาหรับมา 30 ตัวอักษร คิดเพิ่มเติม อีก 7 ตัวอักษร (สุมาลี นิมนานภาพ. 2544) แต่ในคำว่า ตะฮียัด และ อัดตะฮียา นั้น นักวิชาการให้ความเห็นว่า ตะฮียัด จะไม่ใช่คำเดียว แต่จะต้องใช้ว่า อัดตะฮียา เท่านั้น อัด ตัวหน้าคือการเติม อลิฟลาม เป็นการชี้เฉพาะ เหมือนใส่คำว่า the นำหน้าคำนามในภาษาอังกฤษ (บรรจง บินกาชัน. 2553, 12 มิถุนายน)

3.8 สระลดรูปอัย เป็น สระเอ เช่น กิยามู่ลลัย เป็น กิยามู่ลเลน, ซัยค์ เป็น เซค คำทับศัพท์สองคำนี้ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับคือ กิยามู่ลลัยล เวลาอ่านออกเสียง ลลัย อักษรตัวหลัง เป็น ล ซึ่งเป็นตัวสะกดในมาตราแม่ กน ดังนั้น การลากเสียงอาจมีส่วนทำให้เปลี่ยนเป็น กิยามู่ลเลน และ ซัยค์ เป็น เซค ก็เกิดจากการลากเสียงในลักษณะเดียวกัน คล้ายกับคำว่า กาฟิร เป็น กาเฟร

3.9 สระอิ เป็น สระเอะ เช่น กอซิม เป็น กอซีม เกิดจากการกลายเสียง คำที่ตรงกับ รูปศัพท์ภาษาอาหรับ คือ กอซิม แต่การลากเสียงแบบคนไทยทำให้กลายเป็น กอซีม นักวิชาการที่ หนดการเขียนแบบลากเข้าความจะเขียนทับศัพท์ ว่า กอซีม นักวิชาการส่วนใหญ่ ร้อยละ 68.09 เขียนทับศัพท์ ว่า กอซีม

3.10 สระออ เป็น สระเอาะ เช่น คอลีฟะห์ เป็น เคาะลีฟะห์, ซอฟิร เป็น เซาะฟิร, ซอฟียะห์ เป็น เซาะฟียะห์, กุรรอห์ เป็น กุรเราะฮ์, ถ้าเขียนคำทับศัพท์ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ จาก **خليفة** ควรเขียนเป็น คีอลีฟะหุ **صفر** ควรเขียนเป็น คีอฟิร **صافيه** ควรเขียนเป็น ซอฟียะหุ ถ้าเป็น เซาะ จะไม่ถูกต้อง แต่ถ้าเป็น ศอ เวลาอ่านออกเสียงจะผิดพลาด **قراء** ควรเขียนเป็น กุรรออ ได้อย่างเดียว กุรเราะฮ์ จะผิด เพราะ รออ ตามรูปศัพท์เป็นเสียงยาว ซอฟา เป็น ซ่อฟา นั้น ซอฟา เป็นเสียงยาว ส่วน ซ่อฟา เป็นเสียงสั้น ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ คือ **صفا** ควรเขียนเป็น คีอฟา จากการวิเคราะห์ว่าควรอ่านคำได้นั้น ผู้วิจัยใช้หลักเกณฑ์ของราชบัณฑิต (2552:ออนไลน์) เทียบ แต่บางคำเช่น ซอฟียะหุ นั้น ใช้ตัว ศ แทนตัวคืด ตามที่ราชบัณฑิตกำหนดไม่ได้เนื่องจาก เสียงไม่ตรงกับอักษรภาษาอาหรับในคำศัพท์คำนี้

3.11 เอาะ เป็น ออ เช่น ฎาะอ็ีฟ เป็น ฎ้ออ็ีฟ, ฎาะหาเราะฮ์ เป็น ฎ้อฮารอห์ จากรูปศัพท์ ภาษาอาหรับคือ **ضعيف** ควรเขียนเป็น ฎ้ออ็ีฟ ส่วนคำว่า **طهار** เขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ควรเป็น ฎ้อฮาเราะหุ ซึ่งการเขียนคำทับศัพท์ให้ตรงกับรูปศัพท์นั้นอาจไม่เป็นไป ตามหลักเกณฑ์ที่ ราชบัณฑิตได้วางไว้ จากการเลือกตอบแบบสอบถาม นักวิชาการแบ่งเป็น กลุ่มที่เขียนคำทับศัพท์โดย ยึดตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิต แต่เมื่อเทียบรูปศัพท์ภาษาอาหรับนั้นได้แต่คนอ่านจะออกเสียงผิด จึงเขียนคำทับศัพท์ตามพื้นความรู้ทางภาษาไทยที่ตนมีโดยยึดตัวอักษรไทยที่มีเสียงใกล้เคียงภาษา อาหรับมากที่สุด จึงทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน ส่วน สระเอาะ และ ออ ในคำว่า ฎ้ออลลิน และ ตอลลิน นั้น ควรเป็นคำว่า ฎ้ออลลิน มากกว่า เพราะ พยางค์แรกในภาษาอาหรับเป็นรูป สระเสียงยาวและควรใช้ ตัว ฎ แทน ต เพราะ ในภาษาอาหรับคือ ตัวฎอด (**ض**) ไม่ใช่ ตัวฎอ (**ط**) หรือ ตัวตา (**ت**) ซึ่งจะใช้ ต ในภาษาไทยแทนได้ แต่นักวิชาการร้อยละ 4.26 เขียนว่า ฎ้ออลลิน ที่น่าจะ ถูกต้องที่สุด ร้อยละ 72.34 เขียนว่า ฎ้ออลลิน และร้อยละ 10.64 เขียนว่า ตอลลิน

3.12 อะ เป็น อา คำว่า ชะรีอะห์ เป็น ชารีอะห์, ซุบฮานะฮฺสูวะตะอาลา เป็นซุบฮาน่าฮฺ ว่าต่าอาลา, ญะมาอะฮฺ เป็น ญามาอะห์, บะรอเก้ต เป็น บารอ์เก้ต, มลาอิกะห์ เป็น มาลาอิกะฮฺ, วะฟาต เป็น วาฟาต, อะซาน เป็น อาซาน, อะญ์ล เป็น อาญ์ล, อุละมาอฺ เป็น อุลามาอฺ, หะรอหม เป็น ฮารอม, ฮิบะห์ เป็น ฮิบาฮฺ, หะซัน เป็น ฮาซัน, มะอูนะห์ เป็น มาอูนะห์, กะรอมะห์ เป็น การอมะห์, อะชีซ เป็น อาชีซ, อัลนะวะวียฺ เป็น อัลนะวะวียฺ, บัสมะห์ เป็น บัสมาร์ มีทั้งนักวิชาการที่ใช้รูปสระเสียงสั้น และสระเสียงยาวในคำทับศัพท์ คำเดียวกัน ต้องดูตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับก่อนเขียนเป็นคำทับศัพท์ภาษาไทย ควรเขียนเป็น ชะรีอะฮฺ (อ่านว่า ฉะรีอะฮฺ) คำทับศัพท์คำแรกที่ว่า ซุบฮานะฮฺสูวะตะอาลา ใกล้เคียงกับรูปศัพท์ภาษา อาหรับมากที่สุด คำว่า ญะมาอะห์ (อ่านว่า ญะมาอะฮฺ) เป็นคำที่ใกล้เคียง รูปศัพท์อาหรับมากที่สุด และควรใช้ บะเราะเก้ต (อ่านว่า ปะเราะเก้ต), มลาอิกะห์ (อ่านว่า หมะลาอิกะฮฺ), วะฟาต (อ่านว่า วะฟาต), อาซาน, อะญ์ล (อ่านว่า อะญ์ล), อุละมาอฺ (อ่านว่า อุละมาอฺ), หะรอหม (อ่านว่า หะรอหม), ฮิบะห์ (อ่านว่า ฮิบะฮฺ), ฮะซัน (อ่านว่า หะซัน), มะอูนะห์ (อ่านว่า หมะอูนะฮฺ), กะรอมะห์ (อ่านว่า กะรอมะฮฺ), อะชีซ (อ่านว่า อะชีซ), อัลนะวะวียฺ (อ่านว่า อัลนะวะวียฺ), บัสมะห์ (อ่านว่า บัสมะฮฺ) ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่เลือกเขียนคำทับศัพท์ภาษาไทยโดยการเทียบเคียงกับสระเสียงสั้นเสียงยาวในภาษาอาหรับเป็นหลัก มีเพียงนักวิชาการบางส่วนเท่านั้นที่เลือกเขียนโดยไม่ยึด เสียงสระเป็นหลัก ซึ่งอาจเกิดจากความไม่รู้หรือความเคยชินของการออกเสียงของนักวิชาการเอง จึงเขียนรูปคำทับศัพท์ตามพื้นความรู้ที่ตนมี

3.13 อา เป็น อะ เช่น คำว่า อัลบากอเราะห์ เป็น อัลบะกอเราะฮฺ, มุอามาละต เป็น มุอามะละห์, อารอพะห์ เป็น อะรอพะห์, อาม่าล เป็น อะมัล, อาลี เป็น อะลี, ฮานาฟี เป็น ฮะนาฟี, เอาชาอียฺ เป็น เอาชะอียฺ เมื่อเทียบกับรูปคำทับศัพท์ ควรเขียนดังนี้ อัลบะเกาะเราะห์ (อ่านว่า อัลปะเกาะเราะฮฺ) ซึ่งมีนักวิชาการเพียงร้อยละ 4.26 เท่านั้นที่เขียนแบบนี้ นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน อัลบากอเราะห์ คำว่า มุอามะละห์ ใกล้เคียงกับรูปศัพท์ภาษาอาหรับมากที่สุด มีนักวิชาการเลือกใช้ ร้อยละ 19.15 และใช้คำว่า มุอามาละห์ ร้อยละ 23.40 ซึ่งในคำภาษาอาหรับ มะละห์ เป็นสระเสียงสั้น จึงไม่ควรใช้คำว่า มาละห์ ส่วน มุอามาละต ที่มีนักวิชาการเลือกตอบมากที่สุดนั้น อยู่ในรูป พหูพจน์ นักวิชาการนิยมใช้คำนี้ในบริบทประโยคที่เป็นพหูพจน์ อารอพะห์ และ อะรอพะห์ นั้น ควรเขียนเป็น อะเราะพะห์ เพราะ อะ กับ เราะ เป็นเสียงสั้นทั้งสองพยางค์ แต่นักวิชาการร้อยละ 31.91 นิยมเขียน อารอพะห์ และร้อยละ 2.13 เขียนทับศัพท์เป็นเสียงสั้นทั้งสองพยางค์ คือ อเราะพะฮฺ คำว่า อาม่าล และ อะมัล ควรเขียนว่า อะมัล (อ่านว่า อะมัล) นักวิชาการส่วนใหญ่ ร้อยละ 29.79 นิยมเขียนว่า อาม่าล ร้อยละ 25.53 เขียนว่า อะมัล คำว่า อาลี และ อะลี ควรเขียนคำว่า อะลี เพราะพยางค์ หน้าเป็นรูปสระเสียงสั้นในภาษาอาหรับ แต่นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียนว่า อาลี ร้อยละ 59.57 และ ร้อยละ 34.04 เขียนว่า อะลี คำว่า ฮานาฟี และ ฮะนาฟี ควรเขียนคำว่า ฮะนะฟียฺ (อ่านว่า หะนะฟียฺ)

จะตรงตามรูปคำในภาษาอาหรับมากที่สุด เพราะสองพยางค์หน้าใช้สระเสียงสั้นในภาษาอาหรับ แต่นักวิชาการร้อยละ 2.13 เขียนแบบนี้ นักวิชาการส่วนใหญ่ร้อยละ 44.68 เขียน ฮานาฟี ร้อยละ 17.02 เขียน ฮะนาฟี และร้อยละ 25.53 เขียนฮะนะฟี ซึ่งคำว่า ฮะนะฟี และ ฮะนะฟีย์ น่าจะมีความใกล้เคียงกับการทับศัพท์ภาษาอาหรับมากที่สุด คำสุดท้ายคือ เอาซาอีย์ และ เอาชะอีย์ นักวิชาการส่วนใหญ่ ร้อยละ 76.60 เลือกเขียน เอาซาอีย์ (ซึ่งเวลาอ่าน ซ จะออกเสียงหนัก) ใกล้เคียงกับรูปสระในภาษาอาหรับมากที่สุด เพราะ ซา ในพยางค์ที่สองเป็นสระเสียงยาว ไม่ใช่สระเสียงสั้น แต่นักวิชาการ ร้อยละ 8.51 เขียนว่า เอาชะอีย์

3.14 คำประวิสรรชนีย์ และไม่ประวิสรรชนีย์ พบ 3 คำ คือ วะลีย์ และ วลี, อัญ และ อะนุ, ซารีฟ และ ซรีฟ คำว่า วะลีย์ (อ่านว่า หวะลีย์) ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด และนักวิชาการร้อยละ 34.04 เลือกเขียนคำนี้ ส่วนคำว่า อะนุ (อ่านว่า อะนู) นักวิชาการร้อยละ 74.47 นิยมเขียนทับศัพท์ว่า อัญ ซึ่งตามหลักภาษาไทยแล้วการประหรือไม่ประวิสรรชนีย์ ไม่มีผลต่อการออกเสียง ดังนั้นสามารถสะกดได้ทั้ง อัญ และ อะนุ แต่ไม่ควรใช้ อานู เพราะพยางค์แรกในภาษาอาหรับเป็นรูปสระเสียงสั้น คำว่า ซารีฟ และ ซรีฟ ในภาษาอาหรับพยางค์แรกเป็นสระเสียงสั้น ดังนั้นควรเขียนทับศัพท์เป็น ซรีฟ หรือ ชะรีฟ (อ่านว่า ฉะรีฟ) แต่ไม่ควรเป็นซารีฟ เพราะ พยางค์แรกในภาษาไทย ซา เป็นสระเสียงยาว แต่นักวิชาการร้อยละ 53.19 เลือกเขียนทับศัพท์ว่า ซารีฟ ร้อยละ 23.40 เขียนทับศัพท์ว่า ซรีฟ และร้อยละ 14.89 เขียนทับศัพท์ว่า ชะรีฟ

3.15 สระลดรูป อัย และ ไอ คำทับศัพท์ คือ ซัยตอน และ ไชฏอน, สุลัยมาน และ สุลไลมาน, ซัยนูล และ ไชนูล, ลัยลา และ ไลลา, ซัยลา และ ไชลา, ซัยนุดดิน และ ไชนุดดิน, มัยมุนะห์ และ ไมมุนะห์ คำทับศัพท์เหล่านี้ถ้าให้ตรงกับรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ควรใช้ สระลดรูป อัย เพราะ ในคำภาษาอาหรับ มีตัวยาว ซึ่งตรงกับ ย ในภาษาไทย เป็นตัวสะกด นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน โดยใช้สระลดรูป อัย ในคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ เช่น ซัยตอน, ซัยนูล เป็นต้น แต่คำว่า ไลลา ซึ่งเป็นคำนามเฉพาะคือชื่อบุคคล นักวิชาการส่วนใหญ่ร้อยละ 68.09 เขียนทับศัพท์ว่า ไลลา ไม่ใช่ลัยลา เหตุผลเพราะนักวิชาการคุ้นกับการที่ชื่อคนมักจะเขียนทับศัพท์ว่า ไลลา และ ไลลา ดูเป็นภาษาไทย และดูสวยงามและง่ายต่อการเขียน

3.16 อุเดียว และอุคู่ คือ คำว่า ญุมอะห์ และญุมอะห์ คำทับศัพท์สองคำนี้ไม่ต่างกันเลย เพียงแต่จะใส่สระตำแหน่งเดียวหรือสองตำแหน่งก็ได้ ความหมายคงเดิม (กำธร เมฆ. 2553, 25 พฤษภาคม)

3.17 สระลดรูป บัทรุ อ่านเป็นอักษรนำ คือ บะดฺร ลักษณะคล้ายคำแผลง เช่น เสียง เป็น สำเนียง ในภาษาไทย หรือ ตริ เป็น ดำริ ในภาษาเขมร คำทับศัพท์ลักษณะนี้เป็นการลากเข้าความ ตามความคุ้นเคยของคนไทยกับภาษาไทย เช่น อัสนี เป็น อะซัน หรือ วิตริ เป็น วิตร (อ่านว่า วิเต็ด) เป็นต้น

3.18 เอา เป็น อู ฟิรอาน เป็น ฟิรอูน มาจากภาษาอาหรับว่า **فِرْعَوْن** คำนี้ผู้วิจัยได้ สระให้เห็นชัดว่าถ้าถอดรูปสระมาเป็นคำทับศัพท์ ควรเขียนว่า ฟิรอาน เพราะ เป็น สระพัดสะตัยน์ ออกเสียง อะ พบ วาว เป็น เอา แต่เวลาที่ออกเสียงเอา ลากเสียงไปอาจกลายเป็น ฟิรอูน และ ฟิรอานก็ได้ นักวิชาการร้อยละ 51.06 เขียนคำทับศัพท์ว่า ฟิรอาน ร้อยละ 40.43 เขียนว่า ฟิรอูน

3.19 เอียะ เป็น เอีย คือ ตะรอเวียะห์ และ ตารอเวียะห์ ซึ่ง ถ้าเขียนทับศัพท์ตามรูปศัพท์ ภาษาอาหรับ ควรเป็น **تَرَاوِيح** ตะรอวีฮู เพราะ วาว เป็นสระเสียงยาว ก็คือการมีตัวยากำกับหลัง วาวทำให้เป็นสระเสียงยาว นักวิชาการที่เขียนว่า ตะรอวีฮู, วีฮ์, วีห์, วีห์, วีฮ์ ร้อยละ 19.15 เท่านั้น แต่ นักวิชาการนิยมเขียนว่า ตะรอเวียะห์ ร้อยละ 65.96 และ ตะรอเวียะห์ ร้อยละ 8.51 เป็นการเขียนรูปคำ ทับศัพท์ตามการออกเสียงลากยาวจาก สระอี กลายเป็น เอีย และเป็น เอียะ ในที่สุด คือ ตะ - รอ - วิ - ยา และเสียง ตัวฮานในภาษาอาหรับที่กำกับอยู่ข้างท้ายกลายเป็นเสียงท้ายที่เขียนรูปศัพท์เป็น ्ह หรือ ฮู

3.20 สระโอะลดรูป เป็น อู คือ คำว่า รุกัน เป็น รุกุ่น ตามรูปศัพท์ ภาษาอาหรับควรเขียน เป็น รุกุน แต่ในภาษารูมีย์ เขียน rukun ซึ่งสามารถอ่านได้ทั้ง รุกูน และ รุกุน เมื่อคนไทยใช้วิธีลาก เข้าความจึงเป็น รุกุน และกลายเสียงเป็น รุกุ่น และ รุกุ่น ในที่สุด นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์ โดยวิธีการลากเข้าความ ร้อยละ 57.45 เขียนเป็น รุกุ่น และร้อยละ 29.79 เขียนเป็น รุกุ่น ซึ่ง นักวิชาการรู้รูปศัพท์เดิม แต่เขียนตามความนิยมใช้ของคนไทย คำที่มีลักษณะเดียวกันนี้เช่นคำว่า สุกัม เป็น สุกุ่ม เป็นต้น

3.21 อี เป็น แอ ในคำว่า อิสมาอิล เป็น อิสมาแอล ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ คือคำว่า อิสมาอิล อิสมาแอลเป็นภาษาพูด (อาลี เสือสมิง. 2553, 28 มิถุนายน) เป็นการลากเข้าความให้ตรงกับ ลิ่นและความคุ้นเคยของคนไทย นักวิชาการร้อยละ 87.23 เขียนคำทับศัพท์ตามรูปภาษาอาหรับ คือ อิสมาอิล และร้อยละ 14.89 เขียนแบบลากเข้าความ

3.22 อัวะ เป็น อัว คือ มั๊วะญิชาต เป็น มัวัญญิชาต, รูกั๊วะ เป็น รูกั๊ว ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ ภาษาอาหรับ ควรเขียน เป็น มุอูญิชาต และ รูกูอู แต่ นักวิชาการนิยมเขียนตามการออกเสียง จึง กลายเป็น มั๊วะญิชาต หรือ มัวัญญิชาต และ รูกั๊วะ หรือ รูกั๊ว เช่นเดียวกับคำว่า นูฮู ที่กลายเสียงเป็น นัวฮู นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์ตามเสียงพูดคือ นัวฮู ส่วนคำว่า มั๊วะญิชาต ก็เช่นเดียวกัน นักวิชาการร้อยละ 61.70 เขียน มั๊วะญิชาต และ ร้อยละ 25.53 เขียน มัวัญญิชาต และนักวิชาการเพียง ร้อยละ 2.13 เท่านั้นที่ใช้คำว่า มุอูญิชาต ส่วนคำว่า รูกั๊วะ มีนักวิชาการร้อยละ 68.09 เขียนว่า รูกั๊วะ

ร้อยละ 12.77 เขียนว่า รุกี้ว และมีเพียงร้อยละ 6.38 เขียนว่า รุกูธ และ รุกูอ จากข้อมูลข้างต้นผู้วิจัยพบว่านักวิชาการส่วนใหญ่เขียนตามความนิยมใช้มากกว่าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ และคำทับศัพท์ข้างต้นนั้นเกิดจากการกลายเสียงจาก อู เป็น อัว และเป็น อัวะ ในที่สุด การเขียนรูปคำทับศัพท์จึงเกิดตามการออกเสียงนั่นเอง

3.23 อู เป็น อู คือ คำว่า วูญอ และ วุดอู เขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ควรเขียนเป็น วูญอ ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่ร้อยละ 63.83 เลือกเขียน วูญอ ร้อยละ 23.40 เขียนว่า วุดอู กลุ่มที่เลือกเขียนว่า วุดอู นั้น เลือกเขียนคำทับศัพท์ตามความถนัดในการออกเสียง

3.24 อู เป็น อู คือ คำว่า อูซูลุดดิน และ อูซูลุดดิน เขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับคือ อูซูลุดดิน (อ่านว่า อูซูลุดดิน) เพราะพยางค์แรกเป็นสระเสียงสั้นในภาษาอาหรับ นักวิชาการส่วนใหญ่ร้อยละ 57.45 เขียนตรงตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ คือ อูซูลุดดิน แต่มีนักวิชาการร้อยละ 23.40 ที่ใช้สระเสียงยาว คือ อู และ อู๋ นักวิชาการบางท่านให้ความเห็นว่า สระเสียงสั้นในภาษาอาหรับมีความใกล้เคียงกับการออกเสียงสระเสียงยาวในภาษาไทย จึงทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน ในรูปสระ อู และ สระ อู

3.25 ออ เป็น ออ คือ คำว่า รอชชา และ ริชชา นักวิชาการให้ความเห็นว่า ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับคือ รอชชา แต่ ริชชา นั้นอาจจะเป็นการเขียนตามการออกเสียงภาษาอื่น หรือ อาจจะเป็นคำอื่น เพราะ รอชชา นั้นเป็นคำนามเฉพาะ คือ เป็นชื่อคน ดังนั้นการเขียนจึงแตกต่างกันออกไป ผู้วิจัยคิดว่ามีลักษณะเหมือนคำว่า ฟาเราะห์ เป็น ฟาร่าห์ หรือ คอดียะห์ เป็น คอดีย์ร์ หรือ บัสมะห์ เป็น บัสมาร์ เป็นต้น เพราะถ้าเป็นคำทับศัพท์ภาษาอาหรับแท็กคือ ฟาเราะห์, คอดียะห์, บัสมะห์ แต่ปัจจุบันนี้คนไทยนิยมตั้งชื่อ ภาษาอาหรับตามการออกเสียงในภาษาอังกฤษ เนื่องจากเพื่อให้เกิดความแปลกและทันสมัย เพราะค่านิยมตะวันตกนั้นเข้ามาระบาดในสังคมมุสลิมเช่นเดียวกัน การตั้งชื่อแบบออกเสียงเป็นภาษาอังกฤษอาจดูโก้ เก๋ ตามความรู้สึกรักของคนส่วนใหญ่ (กัทร เมฆ. 2553, 25 พฤษภาคม)

3.26 อา เป็น อี คือ นาซนีน และ นาซีนีน เป็นคำนามชื่อคน เช่นเดียวกับข้อ 3.25 แต่ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ควรเป็น นาซนีน ถึงจะถูกต้อง แต่ถ้ากลายเสียงเป็น นาซีนีน ก็สามารถเขียนได้ เพราะการตั้งชื่อคนนั้นความหมายเดียวกัน แต่อาจเขียนคำทับศัพท์ตามสำเนียงการออกเสียงได้หลายแบบ นักวิชาการร้อยละ 31.91 เขียนว่า นาซนีน และ ร้อยละ 29.79 เขียนเป็น นาซีนีน

3.27 เอาะ เป็น ออ คือ รอยฮานี และ รอสานี ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ควรเป็น รอยฮานี ซึ่งคำนี้นักวิชาการส่วนใหญ่ร้อยละ 48.94 เขียนทับศัพท์ เป็น รอยฮานี ร้อยละ 8.51 เขียน รอสานี ร้อยละ 2.13 เขียนเป็น โรฮานี และ ร้อยละ 6.38 เขียน โรฮาน่า ตามการทับศัพท์ภาษาอังกฤษ มาจาก Rihanna ผู้วิจัยได้ข้อสังเกตว่า คำนามที่เป็นชื่อเฉพาะนั้น นักวิชาการจะเขียนต่างกันค่อนข้างมาก เช่น คำทับศัพท์คำนี้ มีนักวิชาการเขียนแตกต่างกันถึง 9 คำด้วยกัน คือ โรฮาน่า, รอยฮานี, รอสานี, รุฮานียะ, รอยฮานียะ, ร้อยฮานี, โรฮานี, ร้อยฮานะ, รอยฮานะฮุ ซึ่งเขียนตามรูปศัพท์ และความนิยมในการออกเสียงในการตั้งชื่อคน

3.28 อะ เป็น เอาะ คือคำว่า คอดียะห์ และ คอดีเยาะห์ ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ควรเขียนเป็น คอดียะห์ หรือ คอดีญะฮุ (อ่านว่า คอดียะห์) ส่วนคอดีเยาะห์ นั้นได้รับอิทธิพลมาจาก ภาษาบาลายู ถ้าเป็น คอดีเยร์ ได้รับอิทธิพลมาจากภาษาอังกฤษ นักวิชาการส่วนใหญ่ ร้อยละ 61.70 เขียนทับศัพท์ว่า คอดียะห์ แต่เมื่อเป็นนามเฉพาะ จึงมีการเขียนคำทับศัพท์ที่แตกต่างกันออกไปถึง 10 คำด้วยกัน คือ คอดีเยร์, คอดียะห์, คอดีเยาะห์, คอดียะฮ์, คอดีญะฮุ, เคาะดีญะห์, คอดีเยาะฮุ, คอดีญะห์, คอดียะฮุ, คอดียะฮ์, คอดียะห์ ถ้าเขียนคำทับศัพท์ให้ตรงตามกฎราชบัณฑิต คำว่า ยะห์ ควรใช้ ญะห์ เพราะราชบัณฑิตกำหนดให้ใช้ ญ แทน ตัวญีม

3.29 สระลดรูป อัย เป็น อี คือคำว่า ฟัรดูอัยนุ และ ฟัรดูอีน ถ้าเขียนให้ถูกต้องตามรูป ศัพท์ภาษาอาหรับควรเขียนเป็น ฟัรดูอัยน์, ฟัรดูอัยน์ หรือ ฟัรดูอัยนุ ซึ่งนักวิชาการร้อยละ 34.04 เขียนว่า ฟัรดูอัยนุ และ ร้อยละ 31.91 เขียนว่า ฟัรดูอัยน์ นักวิชาการเพียงร้อยละ 2.13 เขียนว่า ฟัรดูอีน ซึ่งเป็นการเขียนคำทับศัพท์แบบลากเข้าความตามการออกเสียงพูด

3.30 อุ เป็น อัว คือ คำว่า นุฮ์ และ นัวฮ์ ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ คือ نوح คือ นุฮุ (ออกเสียงเป็นเสียงตรี) ซึ่งตรงตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับมากที่สุด นักวิชาการส่วนใหญ่ร้อยละ 46.81 นิยมเขียน นุฮ์ ร้อยละ 27.66 เขียน นัวฮ์

3.31 ลักษณะพิเศษที่ไม่ได้กล่าวไว้ในตารางเพราะ นักวิชาการร้อยละ 46.81 เขียน วะกัฟ ร้อยละ 31.91 เขียน ว่ากัฟ ร้อยละ 12.77 เขียนว่า วะกัฟ แต่ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ต้องเขียนว่า วะกอฟ (وقف) ซึ่งมีนักวิชาการเพียงร้อยละ 2.13 เขียนว่า วะกัฟ ซึ่งลักษณะ การเขียนคำทับศัพท์จาก วะกอฟ เป็น วะกัฟ หรือ วากาฟ เป็นลักษณะการเขียนแบบลากเข้าความ ตามความถนัดในการออกเสียง

4. รูปพยัญชนะสะกด

การวิเคราะห์รูปพยัญชนะสะกด จากที่ผู้วิจัยรวบรวมคำทับศัพท์ที่นักวิชาการเลือกตอบมากที่สุด พบคำที่เขียนพยัญชนะสะกดต่างกันแม้ว่าในช่องแรกจะมีนักวิชาการเลือกตอบมากที่สุด แต่คำที่อยู่ในช่องที่สองเป็นคำที่นักวิชาการยังนิยมเขียน ผู้วิจัยต้องการแยกให้เห็นชัดเจนก่อนที่จะวิเคราะห์และเทียบตัวอักษรในการถ่ายรูปพยัญชนะสะกด

ตาราง 8 แสดงรูปคำทับศัพท์ พยัญชนะสะกด ที่นักวิชาการเขียนต่างกัน
(คำที่นักวิชาการเลือกตอบมากที่สุดอยู่ในช่องแรก)

กียาซ	กียาส	
ต๊บลีซม	ต๊บลีค	
ฟิตยะฮุ	ฟิตยะห์*	ฟิฏยะห์
มัฆริบ	มักริบ	
อับดุลมูฏออลิบ	อับดุลมุตตอลิบ	
ริสกี	ริชกี	
อาดัม	อาดำ	
อัคร์ลาถ	อัคร์ลาด	
อัครี	อัครี	
อันนาซ	อันนาซ	
อิรัก	อิรัค	
เฮด	เฮฎ	
(ตก) มุรตัด	(ตก) มุรตัว	
กิศอศ	กิศอต	

* มีผู้เลือกเขียน ฟิตยะห์ ในความหมายของ ข้าวสารฟิตยะห์ ซึ่งไม่ถูกต้อง เพราะรูปภาษาอาหรับ คือ คำว่า **فَيْتِيَّة** ซึ่งแปลว่าเด็กหนุ่ม เช่น มีผู้ทำงานเพื่อการเผยแผ่ศาสนาอิสลามซึ่งเป็นนักศึกษาชายในรั้วมหาวิทยาลัยเรียกชื่อกลุ่มของตนเองว่า กลุ่มฟิตยะตุลฮัก เป็นต้น

ข้อสังเกต จากตารางข้างต้นสังเกตนักวิชาการจะใช้ตัวสะกดที่ออกเสียงใกล้เคียงกัน แบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่ 1 จะใช้รูปพยัญชนะสะกดตรงตามกฎเกณฑ์ของราชบัณฑิต กลุ่มที่ 2 จะใช้รูปพยัญชนะสะกดตามเกณฑ์การถ่ายเสียงของตนเองว่าใกล้เคียงภาษาอาหรับมากที่สุดไม่ยึดตามเกณฑ์ราชบัณฑิต

4.1 คำที่นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์โดยใช้ตัวสะกดตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิต คือ ตับลิษ, พิดยะฮุ, มัฆริบ, อับดุลมุฏฏอลิบ, ริสกี, อาดัม, อัคลีาก, อัศริ, อันนาส, อิรัก นักวิชาการให้ข้อสังเกตว่า คำว่า อิรัก ไม่ได้ทับศัพท์มาจากภาษาอาหรับ เพราะถ้าทับศัพท์มาจากภาษาอาหรับต้องอ่านว่า อิร็อก แต่เป็นการทับศัพท์จากภาษาอังกฤษจากคำว่า Iraq มากกว่า (ศรายุทธ มีสมรรถ. 2554,10 มกราคม), (ตก) มุรตัด, กิซอศ คำว่า (ตก) มุรตัด และ (ตก) มุรตุร ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ต้องเขียนว่า (ตก) มุรตัด ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่ เขียนว่า (ตก) มุรตัด คำว่า กิซอศ อ่านว่า กิซอศ ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ คือ กิซอศ อ่านว่า กิซอศ นักวิชาการร้อยละ 72.34 เขียน กิซอศ (อ่านว่า กิซอศ) และนักวิชาการร้อยละ 19.15 เขียนว่า กิซอต (อ่านว่า กิซอต) แต่พยัญชนะท้ายไม่ตรงกับตัวอักษรในภาษาอาหรับ ซึ่งคือตัวศอด (อ่านว่าซ็อด) ราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ศ แทน ตัวศอด

4.2 คำที่นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์โดยใช้ตัวสะกดตามความนิยมใช้ ไม่ตรงตามหลักเกณฑ์ของราชบัณฑิต คือ คำว่า กิยาซ ใช้ ส เป็นตัวสะกด เพราะราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ ใช้ ซ แทนตัวซึนในพยัญชนะต้นและใช้ตัว ส แทนตัว ซ เมื่อเป็นตัวสะกด แต่นักวิชาการนิยมเขียน กิยาซ ใช้ ซ เป็นตัวสะกดแทน ส และคำว่า เฮด ซึ่ง ถ้าเขียนทับศัพท์ตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับ เป็น ฮัยฎ อ่านหยุดว่า ฮัยด แต่นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์แบบลากเข้าความ คือ เฮด และใช้ตัวสะกดที่ง่ายคือ ด แทน ตัวฎอด ซึ่งราชบัณฑิต (2552: ออนไลน์) กำหนดให้ใช้ ฎ แทนตัวฎอด แต่นักวิชาการยังคงนิยมใช้ ด แทนตัว ฎอด ซึ่ง เฮด เป็นคำหนึ่ง

4.3 คำทับศัพท์ที่พยัญชนะสะกดไม่ตรงกับเสียงพยัญชนะสะกดในภาษาอาหรับ เช่น คำที่มี ร สะกด เช่น วิเตร ซึ่งคนไทยจะออกเสียงว่า วิ - เตน เพราะ ร เป็นตัวสะกดที่อยู่ในมาตราแม่ กน แต่ใช้แทนตัว ๖ ในการทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย ซึ่ง พยัญชนะ ๖ ในภาษาอาหรับใช้เป็นตัวสะกดจะออกเสียงแม่กตพร้อมรัวลิ้น ดังนี้ วิ - เติดร คำนี้เป็นการลากเข้าความออกเสียงแบบไทย ถ้าเขียนตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับต้องเขียนว่า วิตรู คำที่มีลักษณะเช่นเดียวกับ วิตรู คือ ซิกรู ที่นักวิชาการ เขียนคำทับศัพท์ ว่า ซิเกร (อ่านว่า ซิเก็ด) นอกจากนั้นเป็นคำที่ลงท้ายด้วย ร แต่เวลาอ่านคำทับศัพท์ในภาษาไทย ต้องไม่อ่านแบบ ร เป็นมาตราตัวสะกดแม่กน แต่ต้องอ่านเป็นแม่กต และรัวลิ้น คือ ซะบูร (อ่านว่า ซะ-บู๊รรู) แต่ต้องออกเสียง ร ท้ายตัวสะกด ซึ่งต่างจากรูปการเขียนคำทับศัพท์ที่เขียนแค่ ร เป็นตัวสะกดตัวเดียว คำในลักษณะนี้ คือ สะฮูร์ (สะ-ฮู๊ดรู), มัซฮูร์ (มัดส-ฮู๊ดรู), มุฮัรรอม (มุ-ฮัด-รอม), ซากิร (ซา-กิดรู), ยาซีร์ (ยา-ซีร์รู), อับดุลนาซีร์ (อับ - ดุน - นา - ซิรรู), เคาะพีร์ (เสาะ - พีดรู), อันศอร (อัน - ซอร)

5. คำทับศัพท์ที่พยางค์ท้ายไม่มีตัวสะกดที่นักวิชาการเขียนต่างกัน

คำในภาษาอาหรับจะมีเสียงหยุดและต้องออกเสียงเป็นตัวฮาอูใหญ่ ราชบัณฑิต (2553: ออนไลน์) กำหนดให้ ตัวฮาอูใหญ่ คือ ห และ ตัวฮาเล็กคือ ฮ นักวิชาการเขียนรูปคำทับศัพท์ที่เป็นเสียงหยุดท้ายในลักษณะที่ต่างกัน คือ ห์, ฮ์, หุ และ ฮู ซึ่งตามหลักของภาษาอาหรับแล้วนั้น ฮาใหญ่เป็นเสียงที่หนัก มีฐานที่เกิดเสียงจาก ลำคอส่วนแรก ส่วน ฮาเล็ก นั้นเบากว่าเล็กน้อย มีฐานเสียงที่อยู่ตรงกลางลำคอ (อัล-กูรอาน อัล ซืออะฮฺ สถาบันอาลุลบัยตุ. 2553: ออนไลน์) แต่ในภาษาไทย ห คือ อักษรสูง และ ฮ เป็นอักษร ต่ำ แต่มีฐานที่เกิดเสียงเดียวกัน คือ ที่ผนังคอ และเป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก ในภาษาไทยเวลาที่ใส่เครื่องหมายทัณฑฆาตบนตัวอักษรใดตัวอักษรนั้นจะไม่ออกเสียง เช่น คำว่า หัตถา แต่ ถ้าเขียนว่า หัตถ์ จะอ่านว่า หัด แต่ในภาษาอาหรับ คำทับศัพท์มักจะมี ห์, ฮ์ แต่ในหลักภาษาอาหรับนั้น ถ้าลงท้ายด้วย ตาดอมมะดัย จะต้องหยุดและออกเสียงเป็น ฮาใหญ่ เช่นคำว่า ฟาติมะตุน ก็จะอ่านว่า ฟาติมะฮฺ แต่เวลาเขียนคำทับศัพท์จะเขียนเป็น ฟาติมะหฺ, ฟาติมะหุ, ฟาติมะฮ์ และ ฟาติมะฮู ซึ่งถ้าผู้อ่านที่ไม่มีความรู้ภาษาอาหรับก็จะอ่านว่า ฟาติมะ ไม่ได้อ่านว่า มะหฺ แบบมีเสียงตัวฮาใหญ่ข้างท้ายแบบคนที่มีความรู้ภาษาอาหรับ แต่ในขณะเดียวกันนักวิชาการศาสนาเองก็มีความสับสนว่าควรจะเขียนคำทับศัพท์อย่างไรถ้ามีการลงท้ายด้วย ตาดอมมะดัย ควรเขียน ห์, หุ, ฮ์ หรือ ฮู (นักวิชาการศาสนาโรงเรียนศาสนูปถัมภ์. 2554, 9 พฤศจิกายน) เครื่องหมายจุดข้างล่างใต้พยัญชนะนั้นเรียกว่า ฟินทุ เป็นเครื่องหมายที่ใช้ในคำทับศัพท์ภาษาบาลี คือ จุด ใต้ตัวพยัญชนะ เมื่อพยัญชนะนั้นเป็นตัวสะกด หรือกล้ำเสียง เช่น จกุก (อ่านว่า จัก-กะ) หลักการอ่านฟินทุนั้นยังมีอีก คือ เครื่องหมายฟินทุ (.) จุดปรากฏอยู่ใต้พยัญชนะตัวใด มีวิธีอ่านดังนี้

- ถ้าเครื่องหมายฟินทุอยู่ใต้พยัญชนะตัวใด ให้เครื่องหมายฟินทุ หมายถึง ไม้หันอากาศ (ในกรณีที่พยัญชนะข้างหน้าตัวนั้นไม่มีสระใดๆ) เช่น **สงฆสฺส** อ่านว่า ส้ง-คัศ-สะ

ฮตฺตา หิ ฮตฺตโน อ่านว่า ฮัต-ตา-หิ-ฮัต-ตะ-โน

- ถ้าพยัญชนะตัวหน้าของพยัญชนะตัวที่มีเครื่องหมายฟินทุ มีสระปรากฏอยู่ ให้เครื่องหมายฟินทุ เป็นตัวสะกด (คืออ่านอย่างภาษาไทย) เช่น **ภิกขุสงฺโฆ** อ่านว่า พิก-ขุ-สัง-โค

เฮสนฺติ อ่านว่า เห-สุน-ติ

ปริสุทฺโธ อ่านว่า ปะ-ริ-สุต-โท

- ถ้าเครื่องหมายฟินทุอยู่ใต้พยัญชนะตัวแรกของคำ ให้อ่านออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นกึ่งเสียง คือให้ออกเสียงพยัญชนะตัวนั้นเร็วเร็ว เช่น **ตฺวา** อ่านว่า ตะวา

เทฺวเม อ่านว่า ทะเว-เม

สฺวากฺขาโต อ่านว่า สะวาก-ขา-โต

ในภาษาไทยได้อธิบายเครื่องหมายพินทุไว้ว่า เรียกชื่อว่า พินทุ (หยาดน้ำ) ใช้เขียนไว้ได้พยัญชนะเป็น เครื่องหมายแสดงว่าพยัญชนะตัวนั้น เป็นอักษรควบ, อักษรนำ, หรือตัว สะกด สำหรับเขียนคำบาลี และสันสกฤต ที่ใช้เขียนด้วยตัวอักษรไทย เช่น อักษรควบ : พฐุหิ, นิโคธ, กุวจิ, เกลศ, ศลิตฺร

อักษรนำ : เสว, อาชฺยาน, เทว, ศากฺย, กลฺยาณ

ตัวสะกด : พุฑฺธ, สกฺก, ศานฺติ, อาตฺมณ, กิณฺุจ

ในภาษาไทยนั้นมีการใช้เครื่องหมายพินทุ แต่โดยเฉพาะเป็นเครื่องหมายออกเสียงใน พจนานุกรม เท่านั้น เช่น ออกเสียงแบบอักษรนำ ขนม (ขะ - หุนม) ขนาน (ขะ - หุนาน) จมูก (จะ - หุมก) จรวด (จะ - หรวด) เสน่ง (เสน่ง) แสดง (แสดงเหมา (เหมา) แหน (แหน) อ่านแบบอักษรควบ เช่น ผลุบ (ผลุบ) ผลู (ผลู) ในวงเล็บ คือ เครื่องหมายออกเสียงที่ใช้ในพจนานุกรม (กำชัย ทองหล่อ. 2552)

จากคำอธิบายข้างต้นที่เกี่ยวกับเครื่องหมาย พินทุ ทำให้ทราบว่า พินทุ เป็นเครื่องหมายที่มา จากภาษาบาลี นักวิชาการศาสนาเข้าใจว่าการใส่พินทุท้ายเสียงของคำ เช่น พิตนะสุ คือการที่จะทำให้ ผู้อ่านอ่านคำทับศัพท์ภาษาอาหรับได้ถูกต้อง เพราะ นะ มีเสียงท้าย อ่านเป็น นีะสุ แต่ถ้าเขียนว่า พิตนะหฺ ผู้อ่านจะเข้าใจว่า หฺ คือไม่ออกเสียง จะอ่านเป็น นะ ดังนั้นการอ่าน นีะสุ จะเป็นการอ่านตาม หลักการใช้พินทุแบบบาลี เช่น คำว่า มะอุมุม ถ้าใส่พินทุไว้ได้ อ จะอ่านว่า มะอู แต่ถ้าไม่ใส่แบบที่ นักวิชาการบางท่านเขียน เช่น มะมูม ก็อ่านว่า มะ เป็นต้น แต่ถ้าใส่ จะตรงกับรูปศัพท์ภาษาอาหรับ ที่มีฮัมซะหฺซุญ (مأوم) จะสังเกตว่าตามรูปศัพท์ภาษาอาหรับมีตัวฮัมซะหฺซุญ ซึ่งไม่ออกเสียง คือ การที่เราใช้ อ แล้วใส่ พินทุ เป็น อ นั่นเอง จากตารางการตอบแบบสอบถามพบคำที่ ลงท้ายด้วย ตา ตอมมะดัย หรือ ตามที่นักวิชาการศาสนาอิสลามเรียก จะเรียกว่า ตากลม เช่น กियามะหฺ ซึ่งต้องอ่าน ว่า กियามะตุณ ในภาษาอาหรับ แต่ในหลักภาษาอาหรับถ้าหยุดต้องเป็นเสียงฮาใหญ่ คือ มะหฺ อ่านว่า มีะหฺ อ่านว่า กियามะหฺ และถ้าเขียนตามราชบัณฑิต (2553: ออนไลน์) กำหนดให้ ห แทนตัว ฮาใหญ่ ดังนั้นควรเขียนว่า กियามะหฺ และใส่จุดเพื่อให้อ่านออกเสียงท้ายตามแบบบาลี เพื่อให้ใกล้เคียงรูปศัพท์ และคำอ่านมากที่สุด แต่นักวิชาการบางท่านอาจใช้ ฮ แทนตัวฮาใหญ่ (ح) บางที่อาจพบคำที่เขียนว่า กियามัต เนื่องมาจากมีตากลมอยู่ข้างหลังนักวิชาการศาสนาอิสลามที่ได้รับ อิทธิพลมาจากภาษามาลายู ก็ใช้วิธีการรวมคำเขียนเป็น กियามัต ก็เป็นที่เข้าใจว่าเป็นคำเดียวกัน เช่นเดียวกับคำว่า ตัสบียะตุณ ซึ่ง ถ้าเขียนและอ่านตามรูปศัพท์อาหรับควรเป็น ตัสบียฺสุ แต่เมื่อเป็นการเขียนตามการอ่านแบบสำเนียงไทยจะเป็น ตัสเบะห์ (อ่านว่า ตัสเบ๊ะหฺ) หรือ ตัสเบียะห์ (อ่านว่า ตัสเบียะหฺ) จึงพบว่ามีการเขียนที่แตกต่างกันออกไป บางคนอาจใส่เครื่องหมายวรรณยุกต์ผิด ซึ่ง

รายละเอียดจะไปอยู่ในเรื่องการวิเคราะห์เสียงของคำทับศัพท์ จากแบบสอบถามมีคำลักษณะเช่นนี้ คือ ลงท้ายด้วยตากลม หรือ ตาดอมมะตย ประมาณ 67 คำ และ เสียงหยุดกลางคำ จำนวน 3 คำ คือ ชะอุบาน (ชะอุ ลงท้ายด้วยอินสุกุน), มะอุมม (มะอู ลงท้ายด้วยฮัมชะหุสุกุน) มะฮูรวม (มะฮู ลงท้ายด้วยฮาเล็ก) คำที่ลงท้ายต่างออกไปอีก 4 คำ คือ ลงท้ายต้ คือ คำว่า ชูลฮิจยะติ แต่เวลาอ่านก็อ่าน ชูลฮิจยะหุ เหมือนกัน คำที่สอง คือ ชิกรู้ลลอสฺ ลงท้ายด้วยตัวฮาใหญ่ คำที่สามคือ ดูอาอู ลงท้ายด้วย อินดอมมะตย คำที่สี่คือ มักกูฮฺ ลงท้ายด้วย ฮาใหญ่ รวมทั้งหมด 74 คำ จากการทำแบบสอบถามของ นักวิชาการ โดยดูจากจำนวนคำที่นักวิชาการเลือกเขียนมากที่สุด พบว่า นักวิชาการ เขียนคำทับศัพท์ โดยลงท้ายด้วย ्ह จำนวน 43 คำ ลงท้ายด้วย ฮฺ จำนวน 14 คำ ลงท้ายด้วย หุ จำนวน 1 คำ ลงท้ายด้วย อุ จำนวน 5 คำ ลงท้ายด้วย ฮี จำนวน 5 คำ นักวิชาการแต่ละคนต่างมีเกณฑ์การเขียนที่แตกต่างกัน จึงทำให้คำที่เหมือนกันมีรูปการเขียนคำทับศัพท์ที่ต่างกันออกไป

วิเคราะห์เสียงคำทับศัพท์

1. เสียงพยัญชนะ

จากตาราง 7 ตารางเทียบรูปพยัญชนะภาษาอาหรับและภาษาไทย ผู้วิจัยนำมาวิเคราะห์ในเรื่องของเสียง พบว่าเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับที่ไม่ตรงกับภาษาไทยมีดังต่อไปนี้

1.1 ตัวซา (س) มีฐานเสียงที่ฟัน เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรกไม่ก้องเสียงไม่สูงไม่ต่ำ ราชบัณฑิตกำหนดให้ ษ แทน ตัวซา ซึ่ง ษ มีฐานที่เกิดเสียงคือปุ่มเหงือก เป็นพยัญชนะเสียดแทรก เหมือนกัน แต่เป็นอักษรสูง นักวิชาการส่วนใหญ่ไม่นิยมใช้ ษ แทนตัวซา แต่จะใช้ ช และ ส แทนตัวซา เช่น สะลาซ่า แปลว่า จำนวน 3 หรือเลข 3 ผู้วิจัยไม่ได้นำมาเป็นคำที่ให้นักวิชาการเลือกตอบในแบบสอบถามเพราะเป็นคำที่ไม่นิยมใช้เขียนในตำราวิชาการแต่จะใช้เขียนสอนนักเรียนระดับชั้นอนุบาล ถึงประถมศึกษา และส่วนใหญ่ เขียน สะลาซ่า, ซะลาซ่า เป็นต้น

1.2 ตัวญีม (ج) และตัวยา (ي) มีฐานเสียงที่ปาก เวลาออกเสียงจะเปิดปากออก คือ ญีม และ ยา ในคำทับศัพท์ เช่น ญะนาบะฮฺ, ญุมอะฮฺ ส่วน ตัวยา เช่น ยาซีน, ยาฮิร เป็นต้น ส่วนภาษาไทย คือ ญ และ ย มีฐานที่เกิดเสียงคือ เพดานแข็ง และเป็นเสียงเปิด แม้ว่าเสียงจะไม่ตรงกัน แต่ ญ และ ย เป็นเสียงที่ใกล้เคียงกับเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับมากที่สุด ดังนั้น ราชบัณฑิต จึงกำหนดให้ ญ แทน ตัวญีม และ ย แทนตัว ยา

1.3 ตัวฮาเล็ก (ح) และตัวฮาใหญ่ (ه) ตัวฮาเล็กนั้น มีฐานที่เกิดเสียงตรงกลางลำคอ ส่วนตัวฮาใหญ่ มีฐานที่เกิดเสียงส่วนแรกของลำคอ ราชบัณฑิต กำหนดให้ ตัว ห แทนตัว ฮาใหญ่ และ ฮ แทนตัว ฮาเล็ก ห และ ฮ นั้นมีฐานที่เกิดเสียงที่ผนังคอเหมือนกันและเป็นเสียงเสียดแทรกแบบเดียวกัน ส่วน ตัวฮาเล็กและฮาใหญ่นั้นต่างกัน ฮาจะออกเสียงเบากว่าเพราะออกจากบริเวณกลาง

ลำคอ ส่วน ฮาใหญ่จะออกหนักกว่าเพราะต้องออกเสียงมาจากส่วนแรกของลำคอ อย่างไรก็ตาม ในภาษาไทย พยัญชนะ ห และ ฮ สามารถแทนเสียงตัวฮาลึกและฮาใหญ่ได้ใกล้เคียงที่สุด แต่อาจเกิดความสับสนกับนักวิชาการ เนื่องจากว่า ลักษณะพยัญชนะ ห ดูบางและเป็นอักษรสูง ส่วน ฮ นั้นดูมีลักษณะหนาและเป็นอักษรต่ำ จึงทำให้นักวิชาการบางส่วนสับสนกันใช้ คำว่า ฮะนี่พะฮู ซึ่งควรจะ เป็น หะนี่พะหุ ตามที่ราชบัณฑิตกำหนด แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ใช้ ฮ แทนตัวฮาลึก (ดูจากคำร้อยละ ในตารางที่ 6) ดังนั้นจึงพบว่า การเลือกตอบของนักวิชาการศาสตร์ไม่ไปในทิศทางเดียวกัน เกิดจากความเข้าใจแตกต่างกันในเรื่องของการถ่ายเสียงพยัญชนะภาษาอาหรับมาเป็นพยัญชนะภาษาไทย ซึ่งจากการวิเคราะห์พบว่า นักวิชาการนิยมใช้ ห แทนตัว ฮาลึก ในบางคำ และ ฮ แทนตัว ฮ ใหญ่ใน บางคำ และใช้เป็นส่วนใหญ่

1.4 ตัวซาล (ذ) มีฐานที่เกิดเสียงคือ ฟัน เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก เสียงก้อง ราชบัณฑิตกำหนดให้พยัญชนะ ซ แทนตัว ซาล ซึ่ง ซ มีฐานที่เกิดเสียง คือ ปุ่มเหงือก เป็นเสียงเสียดแทรกเหมือนกัน แต่ไม่ก้อง ดังนั้นจึงเป็นพยัญชนะที่มีเสียงใกล้เคียงมากที่สุด นักวิชาการนิยมใช้ ซ แทน ตัวซาล เช่น ซิกข์ ลลฮ์, ซินา, ซะการียา

1.5 ตัวซาย หรือ ตัวซัย (ج) มีฐานที่เกิดเสียงคือ เพดาน เป็นพยัญชนะเสียงก้อง ราชบัณฑิตกำหนดให้พยัญชนะ ซ แทนตัว ซาล ซึ่ง ซ มีฐานที่เกิดเสียง คือ ปุ่มเหงือก เป็นเสียงเสียดแทรกเหมือนกัน แต่ไม่ก้อง ดังนั้นจึงเป็นพยัญชนะที่มีเสียงใกล้เคียงมากที่สุด นักวิชาการนิยมใช้ ซ แทน ตัวซาย เช่น ซัยนูดดิน, ซัยนูล

1.6 ตัวซัน (س) มีฐานที่เกิดเสียง คือ เพดาน เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก เสียงไม่ก้อง ราชบัณฑิตกำหนดให้พยัญชนะ ซ แทนตัวซัน ในพยัญชนะต้น เช่น ซูเราะห์ และ ส แทนตัวซัน ใน พยัญชนะสะกด เช่น อันนาส แต่ผู้วิจัยพบว่า นักวิชาการส่วนใหญ่ใช้เสียงพยัญชนะ ทั้งสองเป็นทั้ง พยัญชนะต้นและพยัญชนะสะกด เช่น สุญูด และ ซุญูด, อันนาส และ อันนาซ, กียาส และ กียาซ โดยไม่ตรงกับกฎของราชบัณฑิต ซึ่งนักวิชาการบางท่านให้ความเห็นว่า คำนี้ถึงการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ ที่ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด เพราะถ้าเสียงผิดไปแม้เพียงเล็กน้อย ความหมายอาจเปลี่ยนไปได้ (นักวิชาการศาสตร์โรงเรียนศาสนูปถัมภ์. 2553, 9 พฤศจิกายน)

1.7 ตัวซัน หรือ ตัวเซน (س) มีฐานที่เกิดเสียง คือ ลิ้นส่วนต้นเพดานแข็ง เป็นพยัญชนะเสียดแทรก เสียงไม่ก้อง ราชบัณฑิตกำหนดให้ ซ แทน ตัวซัน ซึ่ง ซ มีฐานที่เกิดเสียง คือ หลังปุ่มเหงือก เป็นพยัญชนะเสียงผสมเสียดแทรก ใกล้เคียงกับ ตัวซัน มากที่สุด ใช้เป็นพยัญชนะต้น เช่น ซะรืออะห์, ซืออะห์, ซะอูบาน, ซะฮีด, เซค หรือ ซัยค์, ซิริก, ซัยฎอน, ซาฟิอี, ซากิร, ซารีฟ, ซารีพะห์ นักวิชาการ บางส่วนรองลงมาใช้ ซ แทน ตัวซัน ซึ่ง ซ มีฐานที่เกิดเสียง คือ เพดาน เป็นพยัญชนะเสียงไม่ก้อง ใน คำว่า ซิริก, เซอวาล, ซัยฎอน, ซาฟิอี, ซารีพะหุ ซึ่งคำว่า ซัยฎอน ดังนั้น พยัญชนะ ซ มีความใกล้เคียง

กับเสียงตัวขึ้น มากกว่า พยัญชนะ ซ ซึ่งนักวิชาการที่เกี่ยวข้องกับการใช้คำทับศัพท์ ต้องศึกษาเรื่องของการถ่ายเสียงหรือระบบเสียงในภาษาอาหรับและภาษาไทยเพื่อการผลิตคู่มือคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยเป็นแนวทางให้เกิดการเขียนคำทับศัพท์เป็นมาตรฐานเดียวกัน (นักวิชาการศาสนา โรงเรียนอิสลามสันติชน. 2553, 1 มกราคม)

1.8 ตัวศอด (ص) มีฐานเกิดเสียงที่ หลังพินหน้าด้านบน เวลาออกเสียงให้เอาปลายลิ้นวางไว้ที่หลังพินหน้าด้านบน (อาลุลบัยตุ. 2553: ออนไลน์) เป็นพยัญชนะเสียงดแทรก เสียงไม่ก้อง ราชบัณฑิตกำหนดให้ใช้ ศ แทนเสียงตัวศอด ซึ่ง ศ มีฐานที่เกิดเสียงปุ่มเหงือกเป็นพยัญชนะเสียงดแทรก ซึ่งใกล้เคียงกับตัวศอดในภาษาอาหรับมากที่สุด ศ เป็นอักษรสูง ซึ่งตัวศอด นั้นถ้าผสมเป็นคำในภาษาอาหรับ จะออกเสียงไม่สูง เช่น ซอดาเกาะฮู ถ้าใช้ ศ แทน จะต้องเขียนว่า เศาะดาเกาะฮู เพราะถ้าเขียน ซอดาเกาะฮู (สอ-ดา - เกาะฮู) ซึ่งอ่านไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ ผู้วิจัยพบว่านักวิชาการเขียนคำนี้แตกต่างกันมากถึง 12 คำ (แสดงไว้ในตารางที่ 5 คำที่ 37) แต่ถ้ายึดตามที่นักวิชาการส่วนใหญ่เลือกเขียนคือ ซอดาเกาะฮู, ซอดาเกาะฮ์ และ เศาะดาเกาะฮู และพบว่ามีนักวิชาการเขียนว่า ซอดาเกาะฮู (สอ-ดา - เกาะฮู) เวลาอ่านออกเสียงจะไม่ตรงกับภาษาอาหรับ ผู้วิจัยมีความเห็นเพิ่มเติมว่า การที่นักวิชาการเขียน ซ, ส, แทนเสียงตัวศอด ด้วยนั้น เป็นเพราะ ศ เป็นอักษรสูง นักวิชาการบางท่านไม่ทราบว่าควรจะใช้วรรณยุกต์ใดหรือสะกดอย่างไรให้เสียงใกล้เคียงกับเสียงศอด ในภาษาอาหรับมากที่สุด จึงพบว่ามีคำศัพท์ที่เป็นเสียงศอด แต่นักวิชาการใช้ ซ หรือ ส แทนเสียง ศอด อยู่บ้าง เช่น ซอบฮู และ ศุบฮิ, ซอลลัลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม และ ศ็อลลัลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม นักวิชาการบางท่านบอกว่าควรใช้ ซอลลัลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม มากกว่า เพราะ ศ็อลลัลลอฮุอะลยฮิวะซัลลัม อ่านว่า ล็อน - ลัล - ลอ - ฮู - อะ - ลัย - ฮิ - วะ - ซัล - ลัม ซึ่งเสียง ล็อน นั้นไม่ตรงกับคำนี้ในภาษาอาหรับ

1.9 ตัวฎอด (ض) ฐานเกิดเสียงที่ หลังพินหน้าด้านบน เวลาออกเสียงให้เอาปลายลิ้นเลื่อนมาตรงกลางลิ้นวางไว้ที่หลังพินหน้าด้านบน แต่ถ้าไม่ใช่ชาวอาหรับถ้าออกเสียงนี้ให้เอาปลายลิ้นแต่ไปที่พินกราม (อาลุลบัยตุ . 2553: ออนไลน์) เป็นพยัญชนะเสียงกัก เสียงก้อง ราชบัณฑิตกำหนดให้ใช้ ฎ แทนเสียงตัวฎอด ซึ่ง ฎ มีฐานเกิดเสียงที่ปุ่มเหงือก และเป็นพยัญชนะเสียงกัก ใกล้เคียงกับตัวฎอด มากที่สุด และพยัญชนะไทยอีกตัวที่สามารถแทนเสียงตัวฎอดได้ คือ ด แต่ ด นั้น ราชบัณฑิตกำหนดให้แทนเสียงตัวดาล ซึ่งมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด เพราะ ตัวดาล (د) มีฐานที่เกิดเสียงที่เพดาน และเป็นพยัญชนะเสียงกัก ใช้ ด แทนเสียงตัวฎอด ซึ่ง ด มีฐานที่เกิดเสียง คือ ปุ่มเหงือกและเป็นพยัญชนะเสียงกัก เสียงก้อง ดังนั้น ตัวดาล และ ด จึงมีความใกล้เคียงกันมากกว่า ใช้ ด แทนเสียงตัวฎอด ในภาษาอาหรับได้ ถึงแม้ว่า ฎ และ ด จะมีฐานเสียงที่เกิดเดียวกันเลยก็ตาม แต่การใช้ ฎ แทนตัวฎอด เพราะให้ความรู้สึกรู้ว่าเป็นเสียงเน้นหนักมากกว่าเสียง ด จึงใช้ ด แทนตัว ดาล ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่ ใช้ ฎ แทนตัว ฎอด เช่น ฎาอะฮ์ฟ มีบางคำที่นักวิชาการส่วนใหญ่ไม่ใช้ ฎ แทนเสียงตัวฎอด คือ คำว่า ดุฮา

1.10 ตัวซอ (ฏ) มีฐานที่เกิดเสียงคือหลังลิ้นส่วนหน้า เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก เสียงก้อง (เสียงเหมือนการควบกันระหว่างตัว ดซ ออกเสียงพร้อมกัน) ราชบัณฑิตกำหนดให้ใช้ ซ แทนเสียงตัวซอ ซึ่ง ซ นั้นใช้แทนเสียง ตัวซิ่น หรือ ตัวซา นั้นมีเสียงใกล้เคียงกันมากที่สุด แต่สำหรับตัวซอนี้ แม้ว่าจะใช้แทนด้วย ซ แต่คนที่รู้ภาษาอาหรับจะต้องอ่านออกเสียงหนักกว่า ซ นักวิชาการส่วนใหญ่ เลือกเขียนคำทับศัพท์ โดยใช้ ซ แทนเสียงตัวซอ มีนักวิชาส่วนน้อยที่ใช้ ศ แทนตัว ซ และมีบางคำที่พิเศษออกไป คือคำว่า ซุฮรี ที่นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน ดุฮรี และบางส่วนของเขียน ซุฮรี เนื่องจากว่านักวิชาการต้องการที่จะถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับเป็นคำทับศัพท์ภาษาไทยให้ใกล้เคียงที่สุด จึงอาจพบคำว่า ดุฮรี และ ดอแหล่ม ไม่ว่าจะใช้ ด หรือ ซ แต่ผู้อ่านออกเสียงจะต้องพยายามออกเสียงให้ใกล้เคียงภาษาอาหรับมากที่สุดไม่เช่นนั้นความหมายอาจเปลี่ยนไปได้

1.11 ตัวอัยนุ หรือ ตัวอีน (ع) เป็นพยัญชนะอีกตัวหนึ่งที่เสียงไม่ตรงกับพยัญชนะของภาษาไทย ตัว อ นั้นใช้แทนเสียง ตัวอลีฟ (ا) นั้นใกล้เคียงที่สุด สำหรับตัวอีน นั้น มีฐานที่เกิดเสียงตรงกลางลำคอ เป็นเสียงระเบิด เป็นพยัญชนะเสียดแทรกเสียงก้อง เวลาออกเสียงเหมือนขึ้นจมูกเล็กน้อย ซึ่ง อ มีฐานที่เกิดเสียงที่ผนังคอ และเป็นพยัญชนะเสียงกัก จึงแตกต่างจากตัวอัยนุ หรือ อีน ในภาษาอาหรับ เช่น การเรียกตัวอัยนุ นั้นตรงกับการออกเสียงของภาษาอาหรับ แต่คนไทยลากเสียงจาก อัยนุ เป็น อีน เพื่อให้เข้ากับลิ้นของคนไทย นักวิชาการใช้ อ แทนทั้งเสียงอลีฟ และเสียงอัยนุ เสียงอลีฟ เช่น อามีน, อิจญติฮาด เป็นต้น ส่วนเสียงอัยนุ เช่น อุลามาอู, อัศรี, อิซาอู

1.12 ตัวซิ่น (ع) คนไทยเรียกว่าตัว เสม มีฐานที่เกิดเสียง คือ ลิ้นส่วนบนเพดานอ่อนใกล้กับลำคอ (ลิ้นไก่) เป็นพยัญชนะเสียงเสียดแทรก เสียงก้อง ราชบัณฑิตกำหนดให้ ฮ แทนเสียงตัวซิ่น ซึ่ง ฮ นั้นมีฐานที่เกิดเสียงที่เพดานอ่อน และเป็นพยัญชนะเสียงกัก ออกเสียงเป็นเสียง ค หรือ ก เมื่อเป็นตัวสะกด เช่น เมฆ (เมก) ออกเสียงเป็น ค เมื่อเป็นพยัญชนะต้น เช่น เมฆา (เม - คา) แต่ตัวซิ่นนั้นออกเสียงคล้าย ง แต่หนักกว่า ดังนั้นนักวิชาการบางท่านที่ไม่รู้หลักเกณฑ์ ที่ราชบัณฑิตกำหนด ให้รู้กันในหมู่ของผู้ที่ใช้ภาษาอาหรับ จึงใช้ ง แทน ฮ เช่น คำว่า เบบ ผู้วิจัยพบว่านักวิชาการเขียนทับศัพท์คือ เบบ, เมบ และ หมอยบ์ เสียง หมอยบ์ ตรงกับเสียงคำในภาษาอาหรับมากที่สุดแต่คนไทยลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย จึงกลายเป็น เมบ

2. เสียงสระ การถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับมาเป็นภาษาไทยนั้น ผู้วิจัยพบว่า คำทับศัพท์บางคำ นักวิชาการเขียนแตกต่างกันในเรื่องของ เสียงสั้น และ เสียงยาว ในภาษาอาหรับนั้น การผันเสียงสระจะเป็นไปตามพยัญชนะภาษาอาหรับเป็นหลัก ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.1 สระในภาษาอาหรับ

2.2 การถ่ายเสียงสระในภาษาอาหรับเป็นภาษาไทย

ผู้วิจัยพบว่าส่วนใหญ่คำที่นักวิชาการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับเป็นเสียงสั้นและเสียงยาวต่างกันนั้น เช่น เสียง อะ อา, อี อี้, อุ อู, เอะ เอ, เอียะ เอีย, แอะ แอ, เอาะ ออ, โอะ โอ เป็นต้น จากคำทับศัพท์ดังต่อไปนี้

2.2.1 สระเสียงสั้น และสระเสียงยาว

2.2.1.1 สระอะ และ สระอา คำว่า ชะรีอะห์ ชารีอะห์, ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา ซุบฮาน่าฮฺวะตาอาลา, ญะมาอะฮฺ ญ่ามาอะห์, บะรอกัต บารอกัต, นิกะห์ นิกากห์, อัลดะกะอเราะฮฺ อัลดะบะกะอเราะฮฺ, มลาอิกะห์ มาลาอิกะฮฺ, มุอามะละห์ มุอามาล่าต (เป็นคำที่นักวิชาการเลือกถอดซึ่งให้รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย), วะฟาต วาฟาต, อะซาน อาซาน, อะรอฟะห์ อารอฟะห์, อะญ์ลอะญ์ล, อะมัล อามัล, อุลละมาอู, อะลี้ อาลี้, หะรออม ฮารอม, ฮิบะห์ ฮิบ่าห์, หะซัน ฮาซัน, ฮะนะฟี ฮานาฟี, กะรอมะห์ การอมะห์, อะซีซ อาซีซ คำทับศัพท์ภาษาอาหรับข้างต้นเป็นคำศัพท์ที่นักวิชาการถ่ายเสียงเป็นภาษาไทยต่างกัน ซึ่งเป็นเสียงสระ อะ และ สระ อา ผู้วิจัยวิเคราะห์ประกอบเหตุผลที่นักวิชาการตอบคำถาม คือ สระในภาษาไทยนั้นเสียงค่อนข้างชัดเจน คือ อ (ไม่ประวิสรรชนีย์), อะ (ประวิสรรชนีย์ และ อา และยังสามารถใส่เสียงวรรณยุกต์ ได้อีกเช่น อะ หรือ อา แต่ในภาษาอาหรับนั้น มีสระเสียงสั้นกับยาวเท่ากันนั้น คือ ฟัตซะฮฺ ถ้าเป็น ฟัตซะฮฺ ก็อ่านเป็นเสียงสั้น คือ อะ, อะ, อั้ เป็น การเน้นเสียง จึงทำให้นักวิชาการถ่ายเสียงสั้นต่างกันและนักวิชาการบางท่านก็ถ่ายเสียงตามความเคยชิน เช่นคำว่า อะมัล เวลาอ่าน อ่าน อะมัล แต่เวลาเขียน เขียนเป็นอามัล หรือ อามัล เป็นต้น ซึ่งคำนี้ ถ้าดูจากรูปภาษาอาหรับ คือ (عمل) มีตัวอื่นฟัตซะฮฺ มีมฟัตซะฮฺ ลามสุกุน (คือลามไม่ออกเสียง) อ่านเป็น อะมัล, อะมัล มีความหมายว่า ความดีงาม (ทำเพื่อพระเจ้า เช่น การละหมาด และละหมาดสุนัต ฯลฯ) แต่อ่านเป็น อมัล ไม่ได้เพราะเสียงสั้นเกินไป และ ถ้าอ่านเป็น อามัล เท่ากับว่า อาเป็นเสียงยาว ในภาษาอาหรับต้องสะกดต่างไปเป็น (عامل) ซึ่งภาษาอาหรับคำนี้ต้องอ่านว่า อามัล (อามิลุน) หมายถึง ผู้ทำความดี, ผู้ปฏิบัติดี (ผู้ปฏิบัติความดีเพื่อพระเจ้า เช่น การละหมาด และละหมาดสุนัต ฯลฯ) ดังนั้นถ้าถ่ายเสียงผิด โดยเอาพยางค์หน้าของคำว่า อามิลุล มาใส่ในพยางค์ท้ายของคำว่า อะมัล กลายเป็น อามัล หรือถ้าเขียน อามัล ความหมายก็ผิดไปหรือกลายเป็นคำที่ไม่มี ความหมาย การถ่ายเสียงสระในคำภาษาอาหรับเป็นคำทับศัพท์ภาษาไทยต้องคำนึงถึงเสียงที่แท้จริงของคำใน ภาษาอาหรับด้วย

2.2.1.2 ประวิสรรชนีย์ และไม่ประวิสรรชนีย์ คำว่า อนู อะนู อานู, วลี วัลลีย์, ชรีฟ ชารีฟ เป็นการถ่ายเสียงสั้นและเสียงยาว สำหรับคำว่า อนู อะนู และอานู มาจากคำภาษาอาหรับว่า انو อิลีฟ ฟัตซะฮฺ บา ดอมมะตัย วาว สุกุน (ไม่ออกเสียง) อ่านว่า อะนู เพราะ อิลีฟ ฟัตซะฮฺ อ่านว่า อะ ดังนั้น คำทับศัพท์ที่ถ่ายเสียงจากคำนี้ ควรเป็น อะนู หรือ อะนู เพราะ การอ่านเสียงที่ประและไม

ประวิสรรชนีย์นั้นต่างกัน คือ คำที่ประวิสรรชนีย์มักออกเสียง / อะ / ที่พยางค์แรกเต็มมาตรา (เต็มเสียง) ส่วนคำที่ไม่ประวิสรรชนีย์ออกเสียงพยางค์แรกครึ่งเสียง (2553: ออนไลน์) ส่วนคำว่า วลี และ วะลีย มาจากคำภาษาอาหรับว่า **ولى** คือ วาว ฟัตซะฮฺ เสียงสั้น อ่านว่า วะ หรือ วะ ลาม กัสเราะฮฺ ยา สุกูน (ไม่ออกเสียง) อ่านว่า ลีย เสียงยาว ยาไม่ออกเสียงจึงต้องใส่ไม้ทัณฑฆาต คำนี้ควรถ่ายเสียงเป็น วะลีย ตรงตามการออกเสียง แต่ถ้าจะไม่ใส่วรรณยุกต์ก็ได้ ผู้ที่รู้ภาษาอาหรับก็จะอ่าน วะลีย ส่วนคำว่า ซรีฟ และ ชะรีฟ มาจากคำภาษาอาหรับว่า **شريف** เช่น ฟัตซะฮฺ ชะ รอ กัสเราะฮฺ ยา สุกูน อ่านเสียงยาวว่า รี ฟา สุกูน เป็นตัวสะกด อ่านว่า ชะรีฟ แต่เวลาเขียนอาจเขียนว่า ชะรีฟ ก็ได้ แต่เวลาอ่านต้องไม่ อ่านว่า ชะ เป็นเสียงตรีตามหลักภาษาไทย ต้องอ่านเป็นเสียงโท คือ ชะรีฟ (ช เป็นอักษรต่ำ ฝนวรรณยุกต์ ได้ตามเสียงคือ ซา ฉะ ชะ ฉะ ฉา เสียง ชะ รูปวรรณยุกต์เอก แต่เป็นเสียงโท

2.2.1.3 สระอิ และ สระอี คำว่า ซุลกิฟลี ซุลกิฟลี, อิหม่าม อิหม่าม, อิหม่าน อิหม่าน, อิซาล์ อิซา, อาอิชะห์ อาอิชะห์, ซีรอด ซีรอด, ยาซีร ยาซีร การถ่ายเสียงจากคำศัพท์ภาษาอาหรับเป็นภาษาไทย ต้องดูคำภาษาอาหรับและถ่ายจากเสียงคำภาษาอาหรับเป็นหลัก ซึ่งคำภาษาอาหรับของคำต่อไปนี้ คือ ซุลกิฟลี (**زوالكفل**) จากภาษาอาหรับ ถ่ายเสียงเป็นภาษาไทย คือ ซุลกิฟลู หรือ ซุลกิฟลี ก็ได้ พยางค์แรกเป็นเสียงโท ใช้รูปวรรณยุกต์เอก เป็นเสียงโท คำว่า อิหม่าม (**امام**) จากภาษาอาหรับ ถ่ายเสียงเป็นภาษาไทย คือ อิหม่าม หรือ อิมาม เวลาอ่านต้องออกเสียง อิ - หม่าม คำว่า อิหม่าน (**ايمان**) จากเสียงคำภาษาอาหรับต้องถ่ายเสียงเป็น อิหม่าน หรือ อิมาน เวลาอ่านออกเสียง อิ - หม่าน เพราะพยางค์แรกเป็น อลิฟ ฟัตซะฮฺ ยา สุกูน เวลาอ่านออกเสียงยาว คือ อิ หรือ อีย ถ้าตรงตามรูปศัพท์ แต่นักวิชาการนิยมเขียน อิ คำว่า อิซา (**عشاء**) จากคำภาษาอาหรับถ่ายเสียงเป็น อิซาอู เป็นคำทับศัพท์ในภาษาไทย แต่คนไทยมักจะออกเสียงคำนี้ว่า อิซา ซึ่งเป็นภาษาพูด เป็นการลากคำให้เข้ากับลิ้นของคนไทย ซึ่งนักวิชาการบางท่านเขียนตามภาษาพูด คือ อิซา คำว่า อาอิชะห์ (**عائشه**) จากคำภาษาอาหรับถ่ายเสียงเป็น อาอิชะฮฺ ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด พยางค์แรกอื่น อลิฟ ฟัตซะฮฺ ออกเสียงว่า อา เป็นเสียงยาว ถัดมา คือ ฮัมซะฮฺ กัสเราะฮฺ ออกเสียงว่า อิ ส่วน ชะฮฺ เป็นเสียงพยางค์ท้าย ที่ต้องมีเสียงท้าย เป็นเสียงหยุดในภาษาอาหรับไม่ใช่เสียงหยุดในภาษาไทย คือ ถ้าพยางค์ท้ายเป็น ตา ดอมมะดัย จะต้องออกเสียงหยุดเป็นเสียง ฮาใหญ่ (ศรีจันทร์ มินยา. 2553, 4 สิงหาคม) เป็นเสียง ชะฮฺ ซึ่งออกเป็นเสียง ชะฮฺ มีเสียงท้าย ไม่ใช่ ชะห์ ซึ่งจะออกเป็นเสียงตรี คือ ชะ แล้วหยุด ไม่มีเสียงท้าย จึงควรเขียนว่า อาอิชะฮฺ คำว่า ซีรอด (**صراط**) ถ้าอ่านออกเสียงตามภาษาอาหรับ เป็น ซีรอด เพราะ ราชบัณฑิตกำหนดให้ ศ แทน ตัวศอด (**ص**) ซึ่งตรงกับเสียงภาษาอาหรับ ในคำคำนี้ แยกเป็นพยางค์ ได้ คือ พยางค์แรก ศอด กัสเราะฮฺ เป็นสระเสียงสั้น ถ่ายเสียงเป็น ศิ ถัดมา คือ รอ อลิฟ ฟัตซะฮฺ มี ฎอ เป็นตัวสะกด อ่านว่า ซีรอด ไม่ควรเขียนโดยใช้ตัว ซ เพราะ ซ เป็นอักษรต่ำ และถ้าเป็นสระเสียงสั้น จะออกเป็นเสียงตรี ซึ่งไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ และถ้าเขียนเป็นสระ

เสียงยาว คือ ซีรอต พยางค์แรกจะเป็นเสียงยาวซึ่งจะไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับอีกเช่นกัน การเขียนคำทับศัพท์ในภาษาไทย ให้ใกล้เคียงที่สุด คือ ศีรอต แต่นักวิชาการส่วนใหญ่เขียนคำทับศัพท์ว่า ซีรอต รองลงมาคือคำว่า ซีรอต และ ศีรอต ร้อยละ 25.53 เท่ากัน ถ้าให้ถูกต้องตามราชบัณฑิตกำหนด คือ ศีรอฎ แต่นักวิชาการส่วนใหญ่ไม่นิยมเขียน นักวิชาการบางท่านบอกว่า ซีรอต ที่เป็นเสียงยาวนั้นมีความหมายต่างจาก ศีรอต ในที่นี้ ศีรอต แปลว่า หนทาง ส่วนคำว่า ซีรอต ที่นักวิชาการบอกว่าเป็นคนละคำนั้น ภาษาอาหรับคือ **سراخ** อ่านว่า ซีรอจฎ แปลว่า ตะเกียง (ศรายุทธ มีสมรรถ. 2554, 10 มกราคม) ไม่ใช่ ซีรอต และ ไม่สามารถเขียนคำทับศัพท์ ในภาษาไทยว่า ซีรอต เพราะทำให้ผู้อ่านเกิดความสับสน (คำว่า ยาซีร (**ياسير**) ถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์ คือ ยาซีร ไม่ใช่ ยาซีร เพราะ ยา อลิฟ พัดยะฮฺ ออกเสียงยาว ว่า ยา พยางค์ถัดมา คือ ซิน กัสเราะฮฺ ยา เป็นเสียงยาว ตัวสะกด คือ ร อ่านว่า ยา - ซีร์ ดังนั้นเขียนว่า ยาซีร ไม่ได้เพราะจะอ่านเป็น ยา - ซีต ส่วนตัวสะกดนั้นเป็น ร ถ้าอ่านตามหลักภาษาไทย ร อยู่ในมาตราตัวสะกด แม่ กน ดังนั้น ยาซีร จะอ่านเป็น ยา - ซิน แต่ถ้าคนอ่านมีความรู้ภาษาอาหรับบ้าง หรือรู้ระบบเสียงคำทับศัพท์ว่าจะต้องอ่านแบบเน้นเสียง ก็จะทำคำทับศัพท์ภาษาอาหรับคำนี้ได้ถูกต้อง คำที่มีลักษณะคล้ายคำข้างต้นอีกหนึ่งคำ คือ อับดุลนาซีร อับดุลนาซีร หรือ อับดุลนาซีร์ ภาษาอาหรับ คือ **عبدالناصر** ออกเสียงว่า อับดุลนาซีร ถ้าเขียนตามที่ราชบัณฑิตกำหนด คือ อับดุลนาซีร ซึ่งถ้าคนไม่รู้ภาษาอาหรับอาจอ่านว่า อับ - ดุน - นา - ลิน ได้ แต่ถ้าเขียนว่า อับดุลนาซีร จะใกล้เคียงกับการออกเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด และนักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียน อับดุลนาซีร

2.2.1.4 สระอุ และ สระอู ได้แก่ คำว่า กุบูร และ กุบूर, วุดูห์ และ วูฎูอ, อุซูลุดดีน และ อุซูลุดดีน, สุญูด และ ซุญูด การถ่ายเสียงจากคำศัพท์ในภาษาอาหรับเป็นภาษาไทยต้องยึดเสียงในภาษาอาหรับเป็นหลักดังนั้นต้องดูคำศัพท์ในภาษาอาหรับก่อนว่าเสียงเป็นอย่างไร ถึงจะเขียนเป็นภาษาไทยได้ถูกต้อง (มยุรา วงษ์สันต์ : 2553, 11 ตุลาคม) คำแรก คือ **قُبُور** ควรถ่ายเสียงเป็น กุบूर ใกล้เคียงที่สุด นักวิชาการส่วนใหญ่ไม่เลือกเขียน กุบूर แต่เขียน กุบูร ซึ่งถ้าเป็นคำทับศัพท์ไม่ใช่วรรณยุกต์ได้แต่ต้องออกเสียงแบบใสวรรณยุกต์ ถ้าเขียน กุบูร ให้คนที่ไม่มีพื้นความรู้ทางภาษาอาหรับอ่าน อาจออกเสียง กุบूर เป็น กุบูน ได้ คำที่สอง คือ **وَضُوء** ควรถ่ายเสียงเป็น วูฎูอ ใกล้เคียงที่สุด นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน วูฎูอ รองลงมา เขียน วุดูอ คำที่สาม คือ **أصول الدين** ควรถ่ายเสียงเป็น อุซูลุดดีน ใกล้เคียงที่สุด คำนี้นักวิชาการใช้ ซ แทนเสียง ศ ในตัวสะกด เพราะว่าถ้าใช้ตามราชบัณฑิต ศ เป็นอักษรสูง ถ้าสะกดเป็น อุซูลุดดีน (อุ- ฎ- ลุด- ดีน) ต่างจากคำว่า (อุ- ซุ- ลุด- ดีน) ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่ เขียน อุซูลุดดีน รองลงมาคือ อุซูลุดดีน นักวิชาการส่วนน้อยที่เขียนว่า อุซูลุดดีน ซึ่ง พยางค์ที่หนึ่งและที่สองเป็นเสียงยาวทั้งสองพยางค์ คำที่สี่ คือ สุญูด และ ซุญูด ภาษาอาหรับคือ **سجود** อ่านว่า สุญูด แต่ควรเขียนรูปคำทับศัพท์ เป็น สุญูด ใกล้เคียงกับการออกเสียงมากที่สุด เพราะ พยางค์ต้นเป็นเสียงสั้น ตามตัวสะกดคือ ซิน ดิมมะฮฺ อ่านว่า ซุ หรือ สุ ก็ได้ นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียนคำ

ว่า ซุญุด ซึ่งออกเสียงใกล้เคียงภาษาอาหรับมากที่สุด รองลงมาเขียนว่า ซุญุด ซึ่งพยางค์แรกในภาษาไทย เป็นสระเสียงยาว ต้องอ่านว่า ซู ดังนั้นจึงไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ

2.2.1.5 สระเอาะ และ สระออ พบคำว่า เคาะลีฟะห์ และ คอลีฟะห์, เซาะฟิร และ ซอฟิร, ฆุอะอ็ฟ และ ฎออ็ฟ, ฆุอะหาเราะฮ์ และ ฎอฮารอห์, ฟิตเราะห์ และ ฟิตรอฮุ, เคาะฟิยะห์ และ ซอฟิยะห์, กุรเราะฮ์ และ กุรรอห์, ฎ็อลลีน และ ตอลลีน, รอยฮานี และ รอฮานี คำภาษาอาหรับ ของ คำแรก คือ **خليفة** อ่านว่า คอลีฟะตุณ อ่านหยุด คือ คอลีฟะฮุ ดังนั้น ถ้าตามรูปศัพท์ คอ ฟิตสะฮุ ค่อ แต่เมื่อเป็นรูปคำ เสียงพยางค์แรกออกเสียงสั้น พยางค์ที่สองเสียงยาว และพยางค์ที่สามเสียงหยุด มี ฮุ ทำเสียง ดังนั้น เขียนคำทับศัพท์ว่า คอลีฟะฮ์ ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด นักวิชาการส่วนใหญ่ ถ่ายเสียงเป็นรูปคำทับศัพท์ คือ คอลีฟะฮ์ รองลงมา เขียนว่า คอลีฟะห์ ผู้วิจัย พบว่านักวิชาการส่วนน้อย เขียนว่า เคาะลีฟะฮุ และ เคาะลีฟะฮุ คำที่สอง คือ **صفر** อ่านว่า คีอะฟะรูน หรือ เคาะฟิร นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์ โดยใช้ ซ แทนตัวศอด ในภาษาอาหรับ คือ ซอฟิร รองลงมาเขียนคำทับศัพท์ว่า เซาะฟิร, ซอฟิร และ ศอฟิร คำข้างต้นที่กล่าวมานั้น มีโครงสร้างเหมือนกับ คำว่า ซอฟา (**صفا**) อ่านว่า เคาะฟา หรือ คีฟา นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียน ซอฟา และ ซอฟา นักวิชาการส่วนน้อย เขียน เคาะฟา คำที่สาม คือ **ضعيف** อ่านว่า ฎ็อฮียะฟูน หรือ ฆุอะฮียะฟูน อ่าน รวบคำว่า ฎ็อฮิฟ หรือ ฆุอะฮิฟ นักวิชาการนิยมเขียนคำทับศัพท์ว่า ฆุอะฮิฟ และ ฎ็อฮิฟ รองลงมา คือ ฎ็อฮิฟ นักวิชาการส่วนน้อย ถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์ เป็น ดอฮิฟ, ฎ็อฮิฟ, ดอฮิฟ ซึ่งเสียงที่นำจะ ใกล้เคียงที่สุดและเหมาะที่จะเขียนเป็นรูปคำทับศัพท์ ตามความเห็นของผู้วิจัยควรเป็น ฆุอะฮิฟ ที่นักวิชาการส่วนใหญ่เลือกเขียนเป็นคำทับศัพท์ คำที่สี่ คือ **طهارة** อ่านว่า ฎ็อฮารอฮุณ หรือ ฆุอะฮาระฮุณ สะกดตามตัวคือ ฎอ ฟิตสะฮ์ อ่านเสียงสั้น ฆุอะ ฮา อลิฟ อ่านเสียงยาว ฮา รอ ฟิตสะฮุ อ่านเสียงสั้น เราะ และถ้าอ่านหยุดต้องมีเสียง ฮาใหญ่ ทำเสียง ผู้วิจัยเห็นว่าควรถ่ายเสียง เป็น ฆุอะฮาระฮุ นักวิชาการส่วนใหญ่ ถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์เขียนว่า ฆุอะหาเราะฮ์ ซึ่งพยางค์ที่สอง ห เป็นอักษรสูง ถ้าสะกดด้วยสระอา อ่านว่า หา ไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ แต่รูปตรงกับที่ ราชบัณฑิตกำหนด คือ ห แทนตัว ฮาใหญ่ คำที่นักวิชาการนิยมเขียนรองลงมาคือ ฎอฮารอห์ ซึ่งเป็น เสียงยาวทั้งหมด นักวิชาการส่วนน้อยเป็นอันดับสาม เขียนว่า ฆุอะฮาระฮุ ซึ่งผู้วิจัยมีความเห็นว่า ใกล้เคียงกับเสียงภาษาอาหรับมากที่สุดนอกจากคำที่กล่าวมานี้ นักวิชาการมีความเห็นแตกต่างกัน มากในการเขียนคำทับศัพท์คำนี้ เห็นได้จากการเลือกตอบในตารางที่ 5 จะพบคำที่เขียนแตกต่าง เพิ่มเติมไว้ เช่น เตะฮาเราะห์, ต่อฮาเราะ คำที่มีโครงสร้างเดียวกันนี้อีกคำ คือ คำว่า ฆุอะวาฟ (**طواف**) อ่านว่า ฎ็อวาฟ หรือ ฆุอะวาฟ นักวิชาการนิยมเขียน ฎ็อวาฟ และ ฎ็อวาฟ ซึ่งผู้วิจัยมี ความเห็นว่าควรถ่ายเสียงเป็น ฆุอะวาฟ แต่มีนักวิชาการส่วนน้อย เพียงร้อยละ 6.38 เท่านั้น ที่เขียน คำทับศัพท์ ว่า ฆุอะวาฟ และยังมีนักวิชาการหลายท่านที่เขียนแตกต่างออกไป ดูจากตารางที่ 5 เช่น

ตอวีอาฟ, เตาะว่าฟ เป็นต้น คำที่ห้า คือ **فترة** อ่านว่า ฟิตรือตุน หรือ ฟิตเราะะตุน ถ้าอ่านหยุดท้ายเสียง ต้องออกเสียง ฮุ เป็น ฟิตเราะะฮุ คนไทยที่นับถือศาสนาอิสลาม นิยมใช้คำทับศัพท์คำนี้ กับคำทับศัพท์ ภาษาอาหรับอีกคำ คือคำว่า ซะกาฮุ (**سكاه**) ซึ่ง คนไทยนิยมออกเสียงโดยลากให้เข้ากับลิ้นของคน ไทย คือ ซะกาต และจะออกเสียงคู่กันคือ ซะกาตฟิตเราะฮุ ผู้วิจัยมีความเห็นว่า ควรเขียนว่า ฟิตเราะฮุ ใกล้เคียงกับเสียงและรูปในภาษาอาหรับมากที่สุด ยังมีคำภาษาอาหรับอีกคำที่ อ่านออกเสียงคล้าย กับคำว่า ฟิตเราะฮุ คือคำว่า อัล - ฟิฏเราะฮุ (**الفطرة**) แต่ความหมายต่างกัน คำนี้หมายถึง ตาม ธรรมชาติ แต่ ซะกาตฟิตเราะฮุ คือ ซะกาตฟิตเราะฮุ นั้น เป็นทานบังคับอีกประเภทหนึ่ง ซึ่งใช้บังคับ แก่มุสลิมทุก ๆ คน มุสลิมทุกคนต้องบริจาคนวาระสุดท้ายของการการถือศีลอดในเดือนรอมฎอน ดัง พระวจนะของท่านศาสดามุฮัมมัด (ซ.ล.) ความว่า "ซะกาตฟิตเราะฮุ ทำความสะอาดแก่ผู้ถือศีลอด จากความสูญเปล่าและความหยาบคาย และเป็นภาระเลี้ยงดูแก่บรรดาคนขัดสน ดังนั้น บุคคลใดชำระ มั่นก่อนละหมาด นั้นเป็นซะกาตที่ถูกรับรอง และผู้ชำระมันหลังจากละหมาด มันก็เป็นเพียงทำทาน ครั้งหนึ่งจากบรรดาทานทั้งหลาย" ฉะนั้น "ฟิตเราะฮุ" ถือเป็นซะกาตส่วนบุคคล หมายความว่า เป็น ทานที่มุสลิมทุกคนที่เกิดมาก่อนเวลาการละหมาดเนื่องในวันอีดีลฟิตรี (วันรายอปอซอ) หรือมีชีวิตถึง จะต้องบริจาคน จึงเป็นซะกาตที่ไม่จำกัด วย เพศ ฐานะ หรือรายได้เช่นซะกาตประจำปี จำกัดเพียง ครอบครัวนั้นต้องมีรายได้ที่จะซื้ออาหารรับประทานในวันนั้นและมี พอที่จะบริจาคนได้ แต่หาก ครอบครัวใดไม่อยู่ในภาวะที่จะบริจาคนได้ อิสลามก็อนุญาติให้ไม่ต้องบริจาคนซะกาตฟิตเราะฮุ หากแต่ อยู่ในฐานะที่จะเป็นผู้รับบริจาคนซะกาตนี้ ซึ่งเป็นหน้าที่ของเพื่อนบ้านและผู้นำศาสนาประจำหมู่บ้าน ที่พึงสอดส่อง เพื่อช่วยเหลือครอบครัวเหล่านี้ (2554, 1 มีนาคม: ออนไลน์) ซึ่งถ้านักวิชาการถ่ายเสียง โดยไม่มีหลักเกณฑ์ ที่แน่ชัด จึงพบว่านักวิชาการบางท่านเลือกเขียน ฟิฏเราะฮุ ร้อยละ 4.26 ใน แบบสอบถาม (ดูในตารางที่ 5) ซึ่งการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับออกมาเป็นรูปคำทับศัพท์ ภาษาอาหรับนั้นต้องยึดวิธีการถ่ายเสียง คือ การทับศัพท์ด้วยการสะกดอักษรให้อ่านได้เหมือน หรือ ใกล้เคียงกับคำต่างภาษานั้นๆ โดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบในภาษาเดิม ส่วนการถ่ายอักษรคือ การทับศัพท์โดยการยึดถือการเทียบอักษรระหว่างสองภาษานั้น ตามหลักเกณฑ์ที่นักภาษากำหนดขึ้น (ภูเก็ต วาจนนท์. ม.ป.ป.; อ้างอิงจาก วีระ ภวภูตานนท์. 2541) นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียน ฟิตเราะฮุ และ ฟิตรอฮุ ซึ่งใกล้เคียงกับภาษาอาหรับทั้งรูปและเสียง ซึ่งแตกต่างจากผู้วิจัยได้เสนอ ความคิดเห็นไว้ข้างต้น คำที่หก คือ **صافية** อ่านว่า ซอฟียะฮุ ผู้วิจัยมีความเห็นว่าควรเขียนคำทับ ศัพท์ว่า ซอฟียะฮุ มีนักวิชาการร้อยละ 4.26 เขียนว่า ซอฟียะฮุ นักวิชาการส่วนใหญ่เขียนว่า ซอฟียะห์ รองลงมาคือ เคาะฟียะห์ ถ้าศึกษาตามตัวสะกดแล้ว คำว่า ซอฟียะห์ ใกล้เคียงมากกว่า เคาะฟียะห์ เพราะ ตามตัวสะกดในภาษาอาหรับ คือ พยางค์แรกเป็นสระเสียงยาว คือ คีอ ฟัตซะฮุ อลิฟ อ่านว่า ซอ ฟา กัสเราะฮุ ยา เป็นสระเสียงยาวอ่านว่า ฟี แต่ถ้าเขียนว่า เคาะ ในพยางค์แรก เคาะ เป็นสระ

เสียงสั้น เสียงไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ คำทับศัพท์ที่คล้ายกับคำ คำนี้คือ **صحابية** แต่พยางค์แรกของคำนี้เป็นสระเสียงสั้น คำนี้อ่านว่า เศาะฮาบะฮะ นักวิชาการนิยมถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์คือ ศอฮาบะฮะ, ศอฮาบะห์ และ ซอฮาบะห์ ซึ่งถ้าดูตามเสียงแล้วผู้วิจัยเห็นว่า พยางค์แรก ศอด พัดสะฮุ เศาะ เป็นเสียงสั้น ถ้าใช้ ศอ สระอ ในภาษาไทยเป็นสระเสียงยาว ดังนั้น คำว่า เศาะฮาบะฮะ ใกล้เคียงที่สุด มีนักวิชาการเพียงร้อยละ 2.13 ที่เลือกถ่ายเสียงคำนี้เขียนเป็นคำทับศัพท์ คำที่เจ็ดคือ **قرا** อ่านว่า กู๊ด-รออู ควรเขียนคำทับศัพท์ว่า กูรรออู นักวิชาการนิยมถ่ายเสียงและเขียนคำทับศัพท์ว่า กูรรออู รองลงมาคือ กูเราะฮ์ ซึ่งตัวหลังพยางค์ที่สองในภาษาไทยเป็นสระเสียงสั้น แต่สระในภาษาอาหรับเป็นสระเสียงยาว ดังนั้นคำว่า กูรรออู ใกล้เคียงกับเสียงภาษาอาหรับมากที่สุด คำที่แปดคือ **ضالين** อ่านว่า ฎอลลีน เขียนว่า ฎอลลีน นักวิชาการส่วนใหญ่เขียนว่า ฎอลลีน และ ตอลลีน ซึ่งไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ เพราะ พยางค์แรกคือ ฎอด พัดสะฮุ อลิฟ อ่านว่า ฎอ เป็นเสียงยาว พบกับ ลาม เป็นตัวสะกด เป็น ฎอล ดังนั้น คำว่า ฎอลลีน ใกล้เคียงกับเสียงภาษาอาหรับมากที่สุด 8 คำที่เก้า คำว่า รอยฮานี และ รอฮานี คำภาษาอาหรับของคำนี้คือ **ريحاني** อ่านว่า ร็อยฮานีย์ และควรเขียนว่า ร็อยฮานี ถึงจะถูกต้องตามรูปและเสียงของคำในภาษาอาหรับ เพราะตามตัวสะกดคือ พยางค์แรก รอ พัดสะฮุ ร็อ หรือ เราะะ พบ ยา เป็นตัวสะกด อ่านว่า ร็อย พยางค์ที่สอง ฮา พัดสะฮุ อลิฟ ออกเสียง ฮา เป็นเสียงยาว ส่วนพยางค์ที่สามคือ นูน ต่อมมะฮุ พบ ยา สุกูน (ไม่ออกเสียง) อ่านออกเสียงว่า นีย์ ดังนั้นคำที่ออกเสียงใกล้เคียงที่สุด ควรเป็น ร็อยฮานีย์ นักวิชาการส่วนใหญ่เลือกเขียน รอยฮานี รองลงมาคือ รอฮานี ซึ่งไม่ออกเสียงตัวสะกด ส่วน ไรฮานา หรือ ไรฮาน่า (ดูตารางที่ 5) เป็นคำทับศัพท์ จากภาษาอังกฤษ คือ Raihana เป็นคำที่ใช้ตั้งชื่อบุคคล ถ้าตั้งตามสมัยนิยม คือให้ออกเสียงแบบภาษาอังกฤษ (อาลี เสือสมิง, 2553, 28 มิถุนายน)

2.2.1.6 สระอัวะ และ สระอัว รูกัวะ และ รูกัว, มัวะญิฮาด และ

มัว์ญิฮาด ซึ่งคำศัพท์ภาษาอาหรับของคำแรกคือ **ركو** อ่านว่า รูกู นักวิชาการลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย เป็น รูกัวะ ตามการสะกดของภาษาอาหรับคือ พยางค์แรก รอ ต่อมมะฮุ ออกเสียงว่า รูกู๊สั้นๆ พยางค์ที่สองคือ กาฟ ต่อมมะฮุ วาว ออกเสียงยาว เป็น กูอู ออกเสียงว่า กู๊อู นักวิชาการส่วนใหญ่เขียนคำทับศัพท์แบบลากเข้าความ หรือตามการออกเสียงโดยลิ้นของคนไทยคือ รูกัวะ และ รูกัว เพื่อความเข้าใจของผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามส่วนใหญ่ มีเพียงนักวิชาการเพียงร้อยละ 4.26 เขียนตามการออกเสียงของภาษาอาหรับคือ รูกู๊ และร้อยละ 2.13 เขียนว่า รูกู๊อู ส่วนคำว่า มัวะญิฮาด ภาษาอาหรับคือ **معجزات** อ่านว่า มุอูญิฮาด นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียนตามการออกเสียงของคนไทยคือการลากเข้าความ จาก มุอู เป็น มัวะ และ มัว์ มีเพียงร้อยละ 2.13 เท่านั้นที่เขียนตามการออกเสียงของภาษาอาหรับคือ มุอูญิฮาด

2.2.2 สระที่เปลี่ยนรูป

2.2.2.1 สระอิ และ สระเอ คำทับศัพท์ที่พบในเสียงนี้ คือ กาฟิร และ กาเฟร คำศัพท์ภาษาอาหรับ คือ **كافر** ถ่ายเสียงว่า กาฟิร ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด แต่คำว่า กาเฟร นั้นเป็นการลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย เป็นภาษาพูด นักวิชาการส่วนใหญ่ถ่ายเสียงคำทับศัพท์ตามภาษาพูด คือ กาเฟร รองลงมาถ่ายเสียงตามคำภาษาอาหรับ คือ กาฟิร

2.2.2.2 สระเอ และ สระออ คำทับศัพท์ที่พบในเสียงนี้ คือ กุเรช และ กุรอยซ์ คำศัพท์ภาษาอาหรับคือ **قریش** ถ่ายเสียงว่า กุรอยซ์ อ่านว่า กุ - ร้อยชู (เสียงตรี) ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด แต่คำว่า กุเรช (กุ - เรดชู) นั้นเป็นการลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย จากเสียงท้ายที่เป็นเสียง ช กลายเป็นเสียง ซ และ สระออ ลากเป็นเสียงสระเอ เป็นภาษาพูด นักวิชาการส่วนใหญ่ถ่ายเสียงคำทับศัพท์ตามภาษาพูด คือ กุเรช รองลงมาถ่ายเสียงตามคำภาษาอาหรับ คือ กุรอยซ์

2.2.2.3 สระอะ และ สระอะลดรูป พบคำว่า กิบละห์ และ กิบลัต, สะกีเกาะฮ์ และ สะกีกัต, สะละฟุศศอลิห์ และ สลัฟฟูชอลและห์, บะดร์ และ บัดรุ บะรอกะฮ์ และ บะรอกัต, ตะฮียัต และ อัดตะฮียา ซึ่งถ้าเขียนคำทับศัพท์ตามการออกเสียงภาษาอาหรับดังนี้ คำแรก คือ **قبلة** ออกเสียงว่า กิบละฮ์ ส่วน กิบลัต เป็นการออกเสียงที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู คำที่สอง คือ **حقیقة** ออกเสียงว่า สะกีเกาะฮ์ ส่วน สะกีกัต เป็นการออกเสียงที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู คำที่สาม คือ **سلف الصالح** ออกเสียงว่า สะละฟุชอลิฮ์ ไม่ใช่สลัฟเพราะไม่มีเสียงควบกล้ำ ดังนั้นควรเป็นสระอะ เพราะ ตามตัวสะกด ซิน ฟัดฮะฮ์ ซะ ออกเสียงเป็น สะ ได้ และ ลาม ฟัดฮะฮ์ ละ ถ้าออกเสียงตรงตัว คือ สะละ แต่มี ตัวฟา ตามหลัง บางครั้งอาจออกเสียงเป็นการกล้ำกันได้ แต่ถ้าจะออกเสียงหยุดเป็นคำเดียวคือ สะลัฟ เพราะคำนี้มีสองคำ คือ สะลัฟ กับ ซอลิฮ์ ส่วนพยางค์ท้ายนั้นจากสระอิ เป็น สระอะ คือ ลิฮ์ เป็น และฮ์ หรือ และห์ นั้น การออกเสียง และฮ์ เป็นการออกเสียงที่ลากให้เข้ากับลิ้นของคนไทย นักวิชาการส่วนใหญ่เขียนพยัญชนะตามราชบัณฑิต คือ สะละฟุศศอลิห์ คำที่สี่ คือ **بر** ตามการสะกดภาษาอาหรับคือ บา ฟัดฮะฮ์ พบ ดาล สุญน (ไม่ออกเสียงเป็นตัวสะกด) อ่านว่า บัดรุ อ่านว่า บัดรุ นักวิชาการนิยมเขียนตามการออกเสียงแบบลากให้เข้ากับลิ้นของคนไทย คือ บะดร์ อ่านว่า บะ - ดั๊ตรุ คำที่ห้า คือ คำว่า **بركة** ออกเสียงว่า บะรอกะฮ์ ตามภาษาอาหรับ ซึ่งนักวิชาการมีความเห็นต่างกัน นักวิชาการส่วนใหญ่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู และง่ายต่อความเข้าใจ จึงถ่ายเสียงเป็น บะรอกัต, บารอากัต, บ่ารอกัต คำที่หก คือ **التحيات** อ่านออกเสียงว่า อัดตะฮียา หรือ อัดตะฮียาด นักวิชาการให้ความเห็นว่า ตะฮียัต จะไม่ใช่คำเดียว แต่จะต้องใช้ว่า อัดตะฮียาเท่านั้น อัด ตัวหน้าคือการเติม อลิฟลาม เป็นการชี้เฉพาะ เหมือนใส่คำว่า the นำหน้าคำนามในภาษาอังกฤษ (บรรจง บินกาชัน. 2553, 12 มิถุนายน) นักวิชาการหลายเขียนคำคำนี้แตกต่างกันทั้งรูป และเสียง ผู้วิจัยพบว่า มีคำเพิ่มมาคือ ตะฮะฮ์ฮุด ซึ่ง คำนี้หมายถึง ทำนั้งในการละหมาด (การเข้าเฝ้าพระเจ้าวันละ

5 เวลา) ซึ่งเมื่อนั่งตะขะฮุซุด ต้องกล่าวดูอาอู (คำขอพร และสรรเสริญพระเจ้า และท่านศาสนทูต) คือ การกล่าว ตะฮิยัต หรือ อัดตะฮิยา ดังนั้น เป็นคำที่มีความหมายเกี่ยวเนื่องกัน นักวิชาการจึงเลือกถ่ายเสียงคำทับศัพท์และนำมาใช้แตกต่างกัน (ดูในตารางที่ 5)

2.2.2.4 สระอุ และ สระโอะลดรูป พบคำว่า รุกุ่น และ รุกุ่น คำภาษาอาหรับ คือ ركن ออกเสียงว่า รุกุน แต่คนไทยนำมาใช้โดยการออกเสียงลากให้เข้าลิ้นกับคนไทย ประกอบกับได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู จึงกลายเป็น รุกุ่น และ รุกุ่นนักวิชาการเลือกถ่ายเสียงตามความเข้าใจของผู้นับถืออิสลามส่วนใหญ่คือ รุกุ่น รองลงมาคือ รุกุ่น

2.2.2.5 สระอัย และ สระเอ พบคำว่า กิยามุลลัย และ กิยามุลเลน, ซัยค์ และ เซค ซึ่งคำภาษาอาหรับของคำแรก คือ قيام الليل ออกเสียงว่า กิยามุลลัยล์ ตามเสียงภาษาอาหรับ แต่คนไทยนำมาใช้โดยการออกเสียงลากให้เข้าลิ้นกับคนไทย จาก ลัยล์ เป็น เลน นักวิชาการส่วนใหญ่ ถ่ายเสียงเป็น กิยามุลเลน และ กิยามุลเลน (ใส่วรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย) ส่วนคำที่สอง คือ شيخ อ่านว่า ซัยค์ เวลาเขียนคำทับศัพท์ ควรเขียนว่า ซัยค์ คนไทยนำมาใช้โดยการออกเสียงลากให้เข้าลิ้นกับคนไทย จาก ซัยค์ เป็น เซค หรือ ซิค ซึ่ง ตามตัวสะกด คือ ซิน ฟิตซะฮฺ ยา สุฎฺน (ไม่ออกเสียง) อ่านว่า ซัย ลงท้ายด้วย ตัวคอก (خ) เสียง คุ ควบเล็กน้อย เวลาออกเสียงเป็นเสียงตรี ดังนั้น จึงลากเสียงทำให้ เสียงของ ตัวคอก (خ) หรือ เสียง คุ เป็นตัวสะกด กลายเป็น เซค หรือ ซิค นักวิชาการส่วนใหญ่ ถ่ายเสียงตามความเข้าใจของผู้นับถืออิสลามส่วนใหญ่คือ เซค

2.2.2.6 สระอะ และ สระอิ พบคำว่า กอเซ็ม และ กอซิม ภาษาอาหรับของคำนี้ คือ قاسم อ่านออกเสียงว่า กอซิม ตามเสียงภาษาอาหรับ นิยมออกเสียงพูดว่า กอเซ็ม นักวิชาการส่วนใหญ่ถ่ายเสียงคำทับศัพท์ ว่า กอเซ็ม เพื่อถ่ายทอดความเข้าใจของผู้นับถืออิสลามส่วนใหญ่ มีนักวิชาการเพียงบางส่วน ถ่ายเสียงตามภาษาอาหรับ คือ กอซิม

2.2.2.7 สระอะลดรูป (อัย) และ สระโอะ พบคำว่า สุลัยมาน และ สุไลมาน, ซัยฎอน และ ไชฎอน, ซัยนุด และ ไชนุด, ลัยลา และ ไลลา, ซัยลา และ ไชลา, ซัยนุดดิน และ ไชนุดดิน, มัยมูนะห์ และ ไมมูนะห์ สำหรับการถ่ายเสียงสระอะลดรูป (อัย) และ โอะ ของคำเหล่านี้ไม่มีปัญหาในการถ่ายเสียง เพราะ อัย และ โอะ เสียงไม่ต่างกันมากนัก แต่ถ้ายึดตามรูปศัพท์ต้องใช้ อัย สะกด เช่น สุลัยมาน เพราะ ตามรูปภาษาอาหรับ คือ سليمان ออกเสียงว่า สุลัยมาน ควรเขียนทับศัพท์ ว่า สุลัยมาน ในภาษาไทย สระอัย และ โอะ เป็นเสียงสระที่มีหน่วยเสียงไม่ต่างกันมากนัก อัย (หน่วงเสียง) โอะ (ไม่หน่วงเสียง) ในภาษาอาหรับ หน่วงเสียง ดังนั้น ถ้าใช้ สระอะ ลดรูป หรือ อัย ถ่ายเสียงคำทับศัพท์ ภาษาอาหรับที่เป็นเสียง อัย จะใกล้เคียงกับเสียงภาษาอาหรับมากที่สุด นักวิชาการส่วนใหญ่ นิยมเขียนทั้ง สระอะลดรูป (อัย) และ สระโอะ แต่ผู้วิจัยพบคำว่า ลัยลา ซึ่งเป็น ชื่อคน นักวิชาการ นิยมเขียน ไลลา ถึงแม้ว่า ตามการออกเสียงภาษาอาหรับจะเป็น ลัยลา ก็ตาม

2.2.2.8 สระเดี่ยว และ สระคู่ พบคำว่า ญุมอะห์ และ ญุมอะห์ ภาษาอาหรับของคำนี้ คือ **جمعة** อ่านออกเสียงว่า ญุมอะฮฺ แต่ที่พบคำว่า ญุมอะห์ นั้นนักวิชาการให้เหตุผลว่าตำแหน่งของคำในภาษาเดิม ต่างตำแหน่งกัน การใช้คำก็ต่างกันแต่อาจมีความหมายเดียวกัน เช่น อิบน์ และอิบนิ หรือ ญุมอะฮฺ และ ญุมอะห์ เป็นต้น (กำธร เมษ. 2553, 25 พฤษภาคม)

2.2.2.9 สระอุ และ เอา พบคำว่า ฟิรอุณ และ ฟิรอาน์ ภาษาอาหรับของคำแรก คือ **فرعون** อ่านออกเสียงว่า ฟิรอาน์ ถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์ คือ ฟิรอาน์ นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียน ฟิรอาน์ แต่จะพบคำว่า ฟิรอุณ และนักวิชาการรองลงมาใช้ ฟิรอุณ เป็นการลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย จาก เอาน์ เป็น อุณ นักวิชาการส่วนน้อย ถ่ายเสียงเป็น ฟิรอาน์, ฟิรอาร์, ฟิรอุณ และ ฟิรอานุณ

2.2.2.10 สระเอียะ และ สระเอียะ พบคำว่า ตะรอเวียะห์ และ ตะรอเวียห์ ภาษาอาหรับของคำทับศัพท์ คำนี้คือ **ترويح** อ่านออกเสียงว่า ตะรอวีฮฺ เพราะ วา เป็นสระเสียงยาว ก็คือการมีตัวยากำกับหลังวาทำให้เป็นสระเสียงยาว นักวิชาการที่เขียนคำทับศัพท์ตามการออกเสียงภาษาอาหรับ ว่า ตะรอวีฮฺ, วีฮฺ, วีห์, วีห์, วีฮฺ นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมเขียนว่า ตะรอเวียะห์ ซึ่งเป็นไปตามการออกเสียงลากยาวจาก สระอี้ กลายเป็น เอียะ และเป็น เอียะ ในที่สุด คือ ตะ - รอ - วี - ยา และเสียง ตัวฮฺในภาษาอาหรับที่กำกับอยู่ข้างท้ายกลายเป็นเสียงท้ายที่เขียนรูปศัพท์เป็น ห์ หรือ ฮฺ เป็นการลากเข้าความเพื่อให้เข้ากับลิ้นของคนไทย

2.2.2.11 สระอุ และ สระโอะ พบคำว่า มักรูฮฺ และ มักรโอะ คำภาษาอาหรับของคำนี้ คือ **مكروه** อ่านออกเสียงว่า มักรูฮฺ นักวิชาการนิยมถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์ ว่า มักรูฮฺ แต่มีนักวิชาการบางส่วนรองลงมา ถ่ายเสียงตามการได้รับอิทธิพลของภาษามลายู คือ มักรโอะ

2.2.2.12 สระอะ และ สระโอะ พบคำว่า สะฮูร์ และ ฮูโอรฺ ภาษาอาหรับของคำนี้ คือ **سحر** อ่านออกเสียงว่า สะฮูร์ นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์ คือ สะฮูร์ มีนักวิชาการบางส่วนรองลงมา ถ่ายเสียงตามการได้รับอิทธิพลของภาษามลายู คือ ฮูโอรฺ นักวิชาการส่วนน้อยถ่ายเสียงตามภาษาพูดที่ได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู คือ สะโฮร์ หรือ สโฮร์

2.2.2.13 สระอุ และ สระอิ พบคำว่า อี้ดัลฟิตรี และ อี้ดัลฟิตรี, อี้ดัลอฎฮา และ อี้ดัลอฎฮา นักวิชาการให้ความเห็นว่าสามารถออกเสียงได้ทั้งสองคำ คือ อี้ดัล และ อี้ดัล ขึ้นอยู่กับว่าตกตำแหน่งของอะไร เป็นคำนามหรือเป็นกรรม ถ้าตกตำแหน่งกรรม ใช้น่า อี้ดัล เป็นต้น ดังนั้นนักวิชาการบางส่วนจึงใช้คำว่า วันอีด-ฟิตรี, วันอีด-อฎฮา เป็นคำทับศัพท์ ให้เหตุผลว่าง่ายต่อการเข้าใจและการออกเสียงทั้งผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามและไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม

2.2.2.14 สระอี และ สระแอ พบคำว่า อิศมาอิล และอิสมาแอล ภาษาอาหรับของคำนี้ คือ **عيل اسما** อ่านออกเสียง ว่า อิศมาอิล ตามเสียงภาษาอาหรับ นักวิชาการส่วนใหญ่ถ่ายเสียงว่า อิศมาอิล เป็นคำทับศัพท์ นักวิชาการส่วนน้อยที่ถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์ ว่า อิศมาแอล ซึ่งเป็นการลากเสียงสระอี เป็นเสียง สระแอ จาก อิล เป็น แอล ตามความคุ้นเคยและเข้ากับลิ้นของคนไทย

2.2.2.15 สระอิ และ สระเอียะ พบคำว่า อิหฺซาน และ เอียะซาน, อัลฟาติฮ์ และ อัลฟา เตียะฮฺ คำภาษาอาหรับของคำแรก คือ **احسان** อ่านออกเสียงว่า อิฮฺซาน ถ้าถ่ายเสียงตามภาษาอาหรับคือ อิฮฺซาน หรือ อิหฺซาน นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์ ว่า เอียะซาน หรือ เอียะหฺซาน ซึ่งเป็นการลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย รองลงมาคือ อิหฺซาน และ อิหฺซาน ซึ่งเป็นการถ่ายเสียงตามคำภาษาอาหรับ

2.2.2.16 สระเอาะ และ สระออ พบคำว่า ฮีอัยบ์ และ เมบ ภาษาอาหรับของคำนี้คือ **غيب** อ่านว่า ฮีอัยบฺ สระ เอาะ แต่กลายเสียงเป็น สระเอ คือ เมบ เนื่องจากคนไทยลากเสียงให้เข้ากับลิ้นของคนไทย พยัญชนะตัวท้ายคือ ตัวบา จึงกลายเป็นตัวสะกด นักวิชาการส่วนใหญ่นิยมถ่ายเสียงคำทับศัพท์ตามเสียงภาษาอาหรับ คือ ฮีอัยบ์ มีนักวิชาการบางส่วน ถ่ายเสียงว่า เมบ

2.2.2.17 สระอิ และ สระออ พบคำว่า ริชช่า และ รออช่า ซึ่งคำนี้เป็นคำเฉพาะ เป็นชื่อบุคคล นักวิชาการบางท่านระบุว่าเป็นคนละคำ และคนละความหมาย และเป็นชื่อคน จึงมีการออกเสียงแตกต่างกันไปตามอิทธิพลของภาษาท้องถิ่น เช่น อาหรับออกเสียงว่า รออช่า เปอร์เซียออกเสียงว่า ริชช่า เป็นต้น

2.2.2.18 สระอี และ สระอา พบคำว่า นาซีนีน และ นาซนีน เป็นการกลายเสียงเช่นเดียวกับ ริชช่า และ รออช่า เพราะเป็นชื่อบุคคล สามารถเลือกถ่ายเสียงได้ตามความพอใจ แต่ไม่ผิดความหมาย เช่น ซามีฮะฮฺ ในภาษาอาหรับ แต่เพื่อให้ง่ายต่อการเรียกชื่อของคนไทยที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลาม อาจเปลี่ยนเป็น ซามีฮา ได้ โดยที่ไม่ทำให้เสียรูปศัพท์ และความหมายเดิม แต่ต้องการเปลี่ยนเสียงและการถ่ายเสียงให้ง่ายต่อการออกเสียงเท่านั้น

2.2.2.19 สระอะ และ สระเอาะ พบคำว่า คอดียะห์ และ คอดีเยาะห์ มาจากภาษาอาหรับ คือ **جديحة** อ่านออกเสียงว่า เคาะดียะฮฺ พยางค์แรกเป็นสระเสียงสั้น คอ ฟัตฮะฮฺ เคาะควรเขียนว่า เคาะดียะฮฺ ถ้าเขียนทับศัพท์ตามการถ่ายเสียง นักวิชาการส่วนใหญ่ นิยมเขียน คอดียะห์ รองลงมา คือ คอดีเยาะห์ เป็นการเขียนทับศัพท์ ตามอิทธิพลการออกเสียงของภาษามลายู

3. เสียงวรรณยุกต์

ผู้วิจัยพบว่า ภาษาอาหรับเป็นภาษาที่ไม่มีวรรณยุกต์ แต่มีการเน้นเสียงหนักเบา ในขณะที่ภาษาไทยนั้นมีเสียงวรรณยุกต์ 5 เสียง คือ สามัญ เอก โท ตรี และ จัตวา มี 4 รูป คือ เอก โท ตรี และ จัตวา

นักวิชาการศาสนาอิสลามบางส่วนถ่ายเสียงและรูปวรรณยุกต์ ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย เช่น ใช้วรรณยุกต์ตรีกับอักษรต่ำ เช่น กุไฟร์, มุอามะลัด ซึ่งต้องใช้รูปวรรณยุกต์โท เพื่อให้อักษรต่ำ ออกเสียงเป็นเสียงวรรณยุกต์ตรี หรือใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียง เช่น กิยามุลลัยล์ ซึ่ง ต้องใช้ รูปวรรณยุกต์เอก ตรง มุ่ล เป็น มุ่ล เพราะ ม เป็นอักษรต่ำ

ซึ่งหลักการใช้วรรณยุกต์ในภาษาไทย มีดังนี้

3.1 ต้องมีการแบ่งพยัญชนะออกเป็นอักษร 3 หมู่ เรียกว่า ไตรยางศ์ เพื่อสะดวกในการผันวรรณยุกต์ คือ

อักษรกลาง ได้แก่ ก จ ด ฎ ต ฏ ป อ

อักษรสูง ได้แก่ ข ข ฉ ฐ ถ ผ ฝ ศ ษ ส ห

อักษรต่ำ แบ่งเป็น

ต่ำคู่ ได้แก่ ค ศ ซ ช ฉ ฃ ฌ ฑ ฒ ท ฐ พ ภ ฟ ซ ฮ

ต่ำเดี่ยว ได้แก่ ง ญ ย ณ ร น ล พี ม ว

ซึ่งอักษรที่กล่าวมาข้างต้นคือ อักษรกลาง มีพื้นเสียงเป็นเสียงสามัญ และมีลักษณะพิเศษ คือสามารถผันวรรณยุกต์ได้ครบทุกเสียง และสามารถใส่วรรณยุกต์ให้ตรงกันได้ทั้งรูปและเสียง เช่น กา ก่า ก้า ก๊า ก๋า ต่อมาคือ อักษรสูง มีพื้นเสียงเป็นเสียงจัตวา เช่น สา ไม่สามารถผันวรรณยุกต์ได้ครบทุกเสียง ต้องมีอักษรอื่นมาช่วยทำให้ผันได้ เช่น คา ข่า ข้ำ คำ ขา คือการนำอักษร ค ในอักษรต่ำมาผันให้ครบทุกเสียง จะเห็นได้ว่า อักษรสูงสามารถผันตรงรูปกับเสียงได้ คือ ข่า ข้ำ และ ขา ส่วนอักษรต่ำมีลักษณะการผันเช่นเดียวกับอักษรสูงคือต้องมีตัวอักษรอื่นมาช่วยหรือมาผสมเสียงให้สามารถผันได้ การผันอักษรต่ำคู่ เช่น ฃ ฌ ฑ ฒ ฃ ฌ ฑ ฒ จะเห็นว่า ต้องใช้อักษรสูงมาช่วยในการผันวรรณยุกต์ และเสียงกับรูปไม่ตรงกัน คือ เสียงโทต้องใช้รูปวรรณยุกต์เอก และเสียงตรีต้องใช้รูปวรรณยุกต์โท และเสียงจัตวาไม่มีรูปวรรณยุกต์ การผันอักษรต่ำเดี่ยว เช่น นา หน่า หน้ำ หนั หน่า จะเห็นว่าการผันในอักษรต่ำเดียวนั้น ต้องมีอักษรสูงมาช่วยเป็นอักษรนำ และเสียงตรีใช้วรรณยุกต์โท คือ หนั เป็นต้น

3.2 การผันวรรณยุกต์ในภาษาไทยต้องคำนึงถึง คำเป็นและคำตาย ซึ่งหมายถึง พยางค์ที่มีลักษณะอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

3.2.1 คำเป็น คือ

3.2.1.1 พยางค์ที่ประสมด้วยสระเสียงยาว (ทึบสระ) ไม่มีพยัญชนะสะกด เช่น ปู่ ขา มี หมู

3.2.1.2 พยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดในแม่ กน กม เกย เกอว หรือพยางค์ที่ประสมสระ อ่า ไอ โอ เอา เช่น ปราง เพลิน ชม พลอย ขาว คำ ได โว เข้า เป็นต้น

3.2.2 คำตาย คือ

3.2.1 พยางค์ที่ประสมสระเสียงสั้น (รัศสระ) ไม่มีพยัญชนะสะกด เช่น ตี ปะ ผุ ละ

3.2.2 พยางค์ที่มีพยัญชนะสะกดในแม่ กก กค กบ เช่น ลูก คืด ติด กับ

3.3 หลักการผันวรรณยุกต์ มีดังนี้ คือ

อักษรกลาง คำเป็นผันวรรณยุกต์ได้ 4 รูป 4 เสียง พื้นเสียงสามัญ และมีเสียงตรงกับรูป

คำตายผันวรรณยุกต์ได้ 3 รูป 4 เสียง พื้นเสียงเอก และมีเสียงตรงกับรูป

อักษรสูง คำเป็นผันวรรณยุกต์ได้ 2 รูป 3 เสียง พื้นเสียงจัตวา และมีเสียงตรงกับรูป

คำตายไม่ผันวรรณยุกต์
อักษรต่ำ คำเป็นผันวรรณยุกต์ได้ 3 เสียง พื้นเสียงสามัญ มีเสียงกับรูปไม่ตรงกัน (ผัน เอก ได้เสียง โท /ผัน โท ได้เสียง ตวี)

คำตายผันวรรณยุกต์ได้ 4 เสียง พื้นเสียงโท และมีเสียงตรงกับรูป (ผัน เอก ได้เสียง โท)

(กำชัย ทองหล่อ. 2552: 50-51)

ตาราง 9 ตารางแสดงการผันวรรณยุกต์เทียบการผันโดยคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ

ลักษณะ		เสียง				
		สามัญ	เอก	โท	ตรี	จัตวา
อักษรกลาง	คำเป็น	รอบีอุล	รอบีอุล	รอบีอุล	รอบีอุล	รอบีอุล
	คำตาย	-	อัลกอด	อัลกอด	อัลกอด	อัลกอด
อักษรสูง	คำเป็น	ยาซีน	ยาสีน	ยาสีน	ยาซีน*	ยาสีน**
	คำตาย	-	สะลัฟ	สะลัฟ	-	-
อักษรต่ำ	คำเป็น	เซวาล	-	เซวาล	-	-
	คำตายสระ เสียงสั้น	-	-	-	ชะบูร	-
	คำตายสระ เสียงยาว	-	-	อัคลาก	อัคลัก	-

หมายเหตุ คำที่พิมพ์ตัวหนา คือ รูปวรรณยุกต์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ

* ยาซีน เป็นเสียงตรี แต่ไม่ถูกตามเสียงในภาษาอาหรับ

** ยาสีน เป็นคำทับศัพท์ ที่นักวิชาการบางท่านเขียน ซึ่งให้เหตุผลว่าราชบัณฑิตกำหนดมาใหม่ในตำราศานาในโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร จะเขียน เป็น ยาสีน คือ ให้ใช้ ส เป็นพยัญชนะต้น (เสนอฯ ซอหะซัน : 2553, 19 สิงหาคม) ผู้วิจัยเห็นว่า ส เมื่อมาใช้กับคำว่า ยาสีน จะทำให้ออกเสียงไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ

คำทับศัพท์ภาษาอาหรับที่นักวิชาการถ่ายเสียงแล้วเขียนรูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย

- กุโฟรี
- ญีฮาด
- กิยามุลลัย, กิยามุลเลน, กิยามุลลัยล, กิยามุลลัยล, กิยามุลลัยล (มุลออกเป็นเสียงตรี)

ขณะที่เสียงภาษาอาหรับเป็นเสียงโท ควรใช้รูปวรรณยุกต์เอก เพราะ ม เป็นอักษรต่ำ)

- ซูลฮิจญะห์, ซูลฮิจญะฮ์, ซูลฮิจญะฮุ (ซูล ออกเป็นเสียงตรีขณะที่เสียงภาษาอาหรับ

เป็นเสียงโท ควรใช้รูปวรรณยุกต์เอก เพราะ ซ เป็นอักษรต่ำ)

- ซูลกิลลี่ (ซูล ออกเสียงเป็นเสียงตรี ขณะที่เสียงภาษาอาหรับเป็นเสียงโท ควรใช้รูป

วรรณยุกต์เอก เพราะ ซ เป็นอักษรต่ำ)

- ฎอว้าฟ,ตอว้าฟ,ฎาะว้าฟ,ฎ่อว้าฟ(ว้าฟ ออกเป็นเสียงตรี ควรใช้รูปวรรณยุกต์โท เพราะ ว เป็นอักษรต่ำ)

- ตอยยิบ (ยิบ ไม่ควรมีรูปวรรณยุกต์เพราะพื้นเสียงเป็นเสียงตรี และ ย เป็นอักษรต่ำ)
- ตะรอเวียะ,ตอรอเวียะฮฺ (เวียะฮฺ ควรเป็นรูปวรรณยุกต์โท เพราะ ว เป็นอักษรต่ำ)
- นัวะฮฺ , นูหฺ (นูฮฺ ควรเป็นรูปวรรณยุกต์โทหรือไม่มีรูปวรรณยุกต์กรณีเป็นคำทับศัพท์

เพราะมี ฮฺ หลัง น และ น เป็นอักษรต่ำ

- มุอามาล้าต,มุอามะล้าต (ล้าต ควรเป็นรูปวรรณยุกต์โท เพราะ ล เป็นอักษรต่ำ)
- ยะฮฺดูต (ฮฺดูต ควรเป็นรูปวรรณยุกต์โท เพราะ ฮ เป็นอักษรต่ำ)
- ร็อกอะฮฺ (ร็อก ควรเป็นรูปวรรณยุกต์โท เพราะ ร เป็นอักษรต่ำ)
- วาฟ้าต (ไม่ควรมีรูปวรรณยุกต์ เพราะ ฟ้าต เป็นอักษรต่ำ คำตาย มีพื้นเป็นเสียงตรี)
- สะหฺูร์ (ไม่มีรูปวรรณยุกต์ตรีในอักษรสูง)
- อัคล้าก,อัคลาค (ลาค,ลาค ควรใช้รูปวรรณยุกต์โท เพราะ ล เป็นอักษรต่ำ)
- มั๊วะญุฮฺาต,มั๊วะญุฮฺุฮฺาต,มั๊วะญุฮฺุฮฺาต (มั๊วะควรเป็นรูปวรรณยุกต์โท เพราะ ม เป็น

อักษรต่ำ)

- ดาฮฺู๊ด (ฮฺู๊ด ควรใช้รูปวรรณยุกต์โท เพราะ ว เป็นอักษรต่ำ)
- ฮ่อร็อบ,เฮาะร็อบ,ง่อร็อบ (ร็อบ ควรเป็นรูปวรรณยุกต์โท เพราะ ร เป็นอักษรต่ำ)

คำทับศัพท์ที่นักวิชาการถ่ายเสียงไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ

- กุบُّूर (บُّूर เสียงในภาษาไทยเป็นเสียงโท ขณะที่เสียงในภาษาอาหรับเป็นเสียงตรี)
- ญุุุหา (หา เสียงในภาษาไทยเป็นเสียงจัตวา ขณะที่เสียงในภาษาอาหรับเป็นเสียงสามัญ)
- บ้ารอกะฮฺ (บ้าร่อ เสียงในภาษาไทย บะรอ เป็นการถ่ายเสียงในภาษาอาหรับ)
- ต่ารอวีหฺ (ควรเป็น ตะรอวีฮฺ)
- นียะฮฺ (เสียงในภาษาอาหรับคือ นียะฮฺ คนไทยลากเสียงเป็น เหนียต เป็นการลาก

เข้าความ)

- ฮ่อล่อฮฺ (ควรเป็น ฮ่อลลาฮฺ จะถ่ายเสียงได้ตรงกับภาษาอาหรับมากกว่า)
- รฮฺูล,ร่อฮฺูล (คำแรกอ่านในภาษาไทยว่า ระ - ลูน คำที่สองอ่านว่า ร่อ - ฮูล ซึ่งเสียงในภาษาอาหรับตามที่นักวิชาการออกเสียงคือ ร่อฮฺูล (ฮูล เป็นเสียงตรี)
- วิเต้ร (ควรใช้รูปวรรณยุกต์ ตรี เพื่อให้ออกเสียงตามภาษาอาหรับ คือ วิเต้ดฺร)
- ฮอลีม (เสียงภาษาอาหรับคือ ฮอลเฮลัม)

4. เสียงพยัญศัทพ์คำ

จะกล่าวเฉพาะพยัญศัทพ์คำที่มีนักวิชาการเลือกเขียนแตกต่างกันซึ่งเป็นลักษณะพิเศษในภาษาอาหรับที่ พยัญศัทพ์คำของคำส่วนใหญ่ ลงท้ายด้วยตากลม (๖) ถ้าออกเสียงหยุดจะต้องออกเสียงเป็นเสียงฮาใหญ่ (๗) เช่น ฟาติมะตุณ ถ้าออกเสียงหยุดต้องเป็นเสียง มะฮฺ ซึ่งนักวิชาการยังคงสับสนในเรื่องของการใช้ ห์ ฮ์ และ หุ และ ฮุ (ดูรายละเอียดข้อ 5 รูปพยัญศัทพ์คำ) ผู้วิจัยการถ่ายเสียงให้ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ ควรใช้ ฮุ ในคำที่ลงท้ายเป็น ตัวตากลมมะฮฺและออกเสียงหยุดเป็นตัว ฮาใหญ่

วิเคราะห์หลักการเขียนคำทับศัพพ์ของนักวิชาการ จากการสุ่มสัมภาษณ์

ผู้วิจัยได้ตั้งคำถามเพื่อเป็นข้อมูลเพิ่มเติมในการเลือกใช้คำทับศัพพ์และเป็นประโยชน์ต่อแนวทางการวิจัย 3 ข้อ ดังนี้

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียงเพื่อเขียนคำทับศัพพ์ภาษาอาหรับในภาษาไทย
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพพ์แตกต่างกัน
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพพ์ไปในทิศทางเดียวกัน

จากการสุ่มสัมภาษณ์นักวิชาการ คำตอบที่ได้รับ แยกเป็นข้อๆ ดังนี้

จากคำถามข้อที่ 1 นักวิชาการมีเกณฑ์ การเขียนคำทับศัพพ์แตกต่างกัน ดังนี้ คือ นักวิชาการส่วนใหญ่จะยึดจากการเทียบเสียงโดยใช้อักษรไทยที่มีเสียงใกล้เคียงกับอักษรภาษาอาหรับมากที่สุด และจะถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับ มากกว่าภาษามลายู ระวังเรื่องเสียงสั้นและยาว เพราะจะทำให้ความหมายของภาษาอาหรับเปลี่ยนไป รองลงมาคือ ยึดตามหลักเกณฑ์ทางภาษาเช่น คำเอกพจน์ พหูพจน์ และยึดน้อยที่สุด คือ ยึดตามเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนด และยึดตามนักวิชาการส่วนใหญ่เขียน

จากคำถามข้อที่ 2 ปัจจัยของความแตกต่างในการเขียนคำทับศัพพ์ แบ่งเป็นข้อๆ ได้ดังนี้

2.1 ความแตกต่างของลักษณะไวยากรณ์ ทำให้นักวิชาการเลือกเขียนตามความถนัดของตน เช่น อิบนู, อิบนิ, ญุมอะฮฺ, ญุมอะฮฺ เป็นต้น

2.2 เกิดจากการถ่ายเสียงตามอิทธิพลของภาษา นักวิชาการที่ไปเรียนทางภาคใต้ตอนล่าง อาจเขียนคำทับศัพพ์ ว่า กियามัต, คอดีเยอะฮฺ เป็นต้น แต่ ถ้าเป็นนักวิชาการจากภาคใต้ตอนบนที่มาเรียนในกรุงเทพฯ อาจถ่ายเสียง จาก อิบรอฮีม เป็น อิบรอหีม หรือ มุกรรอม เป็น มุ๊งกักรวม (ชื่อมัสยิดแห่งหนึ่งในจังหวัดภูเก็ต ที่มาจกคำศัพพ์ ภาษาอาหรับว่า มุกรรอม) เป็นต้น

2.3 นักวิชาการบางคนยึดการถ่ายเสียงตามราชบัณฑิต โดยไม่คำนึงถึงเสียงในภาษาอาหรับ เช่น เศาะฮีย์ เป็น เศาะหีย์ ซึ่งในรูปศัพท์ภาษาไทยดูไม่สวยงาม และการออกเสียงก็ไม่ชัดตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ

2.4 นักวิชาการยึดการเขียนคำทับศัพท์โดยคำนึงถึงกฎเกณฑ์ของภาษาไทยและภาษาอาหรับ

2.5 การฟังเสียงภาษาอาหรับของแต่ละคนไม่เหมือนกัน เมื่อนำมาถ่ายเสียงเป็นภาษาไทย เช่น อะมานะฮฺ หรือ อามานะฮฺ บางครั้งจะพบว่าเกิดความผิดพลาดในเรื่องของสระเสียงสั้น เสียงยาว และตัวสะกด เช่น ฟิตยะฮฺ (การขดใช้, การทดแทน) และ ฟิตยะฮฺ (เด็กหนุ่ม) ซึ่ง เป็นคำที่เป็นคนละความหมายกัน แต่อาจจะพบคำว่า ฟิตยะฮฺ ในความหมายที่เป็น ฟิตยะฮฺ ได้ เช่น วันอีดีดูลฟิตรี ชาวมุสลิมต้องออกชะกาต เรียกว่า ช่าวสวารฟิตยะฮฺ เป็นต้น

2.6 ความแตกต่างของระบบไวยากรณ์ที่ต่างกัน ทำให้นักวิชาการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ต่างกัน

2.7 นักวิชาการบางส่วนใช้แหล่งอ้างอิงในการถ่ายเสียง คือ

- ตำราของนักวิชาการโรงเรียนอิสลามวิทยาลัยที่ได้เขียนไว้
- สำนักจุฬาราชมนตรี
- ราชบัณฑิตยสถาน โดย ดร. อับดุลลอฮ์ หนุ่มสุข และ ดร. อนัส อมาตยกุล
- ตำราศาสนาของสมาคมครูสัมพันธ์ที่ใช้ในโรงเรียนสามัญ (กทม.) ในวิชาอิสลามศึกษา

2.8 การสังกัดมัซฮับ หมายถึง “แนวความคิดในการตีความบทบัญญัติแห่งกุรอานของนักปราชญ์ผู้ทรงความรู้คนสำคัญๆ ของโลกมุสลิมเพื่อใช้เป็นแนวทางในการยึดถือและปฏิบัติตาม...” (บรรจง บินกาชัน. 2547: 206) ของนักวิชาการ หรือ กลุ่มนักวิชาการรุ่นเก่า และ นักวิชาการรุ่นใหม่ เขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน ซึ่งสมัยก่อนนักวิชาการรุ่นเก่าส่วนใหญ่จบการศึกษาด้านศาสนาจากแถบภาคใต้ตอนล่าง หรือ ประเทศมาเลเซีย ดังนั้นจะพบว่านักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ในตำราวิชาการศาสนาได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู ส่วนนักวิชาการรุ่นใหม่ส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาจากแถบประเทศตะวันออกกลาง อินเดีย หรือ ปากีสถาน การเขียนคำทับศัพท์ยึดการถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับเป็นสำคัญ เช่น ญัมอุ นักวิชาการรุ่นใหม่ เขียนและออกเสียงว่า ญัมอุ นักวิชาการรุ่นเก่าเขียนและออกเสียงว่า ยาเมาะ

2.9 ความรู้พื้นฐานภาษาไทยที่แตกต่างกัน เช่น การใช้รูปวรรณยุกต์ เสียงวรรณยุกต์ การเทียบเสียง ส ศ และ ซ เป็นต้น

2.10 นักวิชาการบางคนยึดการถ่ายรูปลเสียงคำศัพท์ให้ใกล้เคียงเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุดจึงใช้รูปวรรณยุกต์ฟุ่มเฟือย เช่น ญุมุฮ๊ะห์, ญะมาฮ๊ะห์ เป็นต้น

2.11 นักวิชาการบางคนยึดติดการถ่ายเสียงแบบมลายู เช่น ฮุกมฺ เป็น ฮุกุม หรือ ฮุกุม เป็นต้น

2.12 ฐานที่เกิดเสียงของอักษรในภาษาอาหรับและภาษาไทยต่างกัน เช่น ตัวเมม หรือ ซีน (ع) ซึ่งไม่มีตัวเทียบในภาษาไทย ถ้าใช้ แทน เสียง ง ก็เบาไป ดังนั้นราชบัณฑิตกำหนดให้เป็น ฆ แต่ถ้าคนไทยที่ไม่มีพื้นภาษาอาหรับก็จะออกเสียงนี้ไม่ได้ เช่น คำว่า ฆอริบ, ฆอริบ หรือ งอริบ เป็นต้น จากคำถามข้อที่ 3 ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนใหญ่นักวิชาการให้ความเห็นว่า มีความเป็นไปได้ แต่ต้องมีหน่วยงานที่เป็นที่ยอมรับของนักวิชาการศาสนา เช่น สำนักจุฬาราชมนตรี ราชบัณฑิตยสถาน ผู้เชี่ยวชาญทั้งภาษาไทยและภาษาอาหรับ ให้มีประชาคมติหรือทำประชาพิจารณ์ โดยรวมนักวิชาการศาสนาจากสถาบันต่างๆ มาร่วมแสดงความคิดเห็น และกำหนดเป็นมาตรฐาน และมีตำราที่สร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นแนวทาง และใช้อย่างแพร่หลาย เพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและเขียนคำทับศัพท์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน หามาตรฐานและบรรทัดฐานของการกำหนดคำ นักวิชาการร้อยละ 2.13 ให้ความเห็นว่าเป็นไปไม่ได้ เนื่องมาจากว่า ฐานเกิดเสียงของอักษรภาษาอาหรับบางตัวไม่ตรงกับฐานที่เกิดเสียงในภาษาไทย ดังนั้นเมื่ออักษรมีฐานที่เกิดเสียงไม่ตรงกันเป็นการยากที่จะทำให้การเขียนคำทับศัพท์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และนักวิชาการบางกลุ่มอาจจะไม่ยอมรับ ก็ต้องปล่อยให้เป็นไปตามสภาพ คือ ความคิดใครเขียนอย่างไรก็อย่างนั้น เพราะแม้แต่ราชบัณฑิตวางกฎมาให้แต่นักวิชาการที่ใช้จริงๆ บางคนก็มีความเห็นไม่ตรงกับที่ราชบัณฑิตกำหนด การเขียนหนังสือ บทความ เพื่อการเผยแพร่ศาสนาอิสลาม ในนิตยสาร ในเว็บไซต์ หรือแม้แต่การเขียนหนังสือตำราศาสนาขึ้นมาสักหนึ่งเล่ม ไม่จำเป็นต้องมีการตรวจพิสูจน์อักษร หรือยอมรับโดยองค์การใด ดังนั้นความลักลั่นในการเขียนคำทับศัพท์แบบนี้ก็จะยังคงมีต่อไปในวงการนักวิชาการศาสนาอิสลาม

การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของตัวแปรต้นกับการเลือกตอบการเขียนคำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

จากการดำเนินการสำรวจการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลส่วนบุคคลที่มีปัจจัยต่อการเลือกใช้คำทับศัพท์ โดยแจกแจงเป็นค่าร้อยละ ตาราง 9 แสดงจำนวนของผู้ตอบแบบสอบถาม และค่าร้อยละ

ตาราง 10 สรุปข้อมูลส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

	ตัวแปรอิสระ	จำนวน / 47	ค่าร้อยละ
เพศ	ชาย	39	82.98
	หญิง	7	14.89
	ไม่ระบุ	1	2.13
อายุ	20-30	7	14.89
	31-40	22	46.81
	41-50	11	23.40
	51ปี ขึ้น	4	8.51
	ไม่ระบุ	3	6.38
วุฒิการศึกษา สายสามัญ	ป.4	-	-
	ป.6	1	2.13
	ม.3	3	6.38
	ม.6	27	57.45
	ไม่ระบุ (ป.ตรี - สูงกว่าป.ตรี)	16	34.04
ประเภท สถาบันการศึกษา สายสามัญ	สายสามัญ	23	48.94
	ศาสนาควบคุมสามัญ	6	12.77
	กศน.	13	27.66
	ปริญญาตรี-สูงกว่าปริญญาตรี	7	14.89
วุฒิการศึกษา สายศาสนา	ปริญญาตรี	33	70.21
	ปริญญาตรีขึ้นไป	13	27.66
	ไม่ระบุ	1	2.13
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนสอนศาสนา	18	38.30
	โรงเรียนสอนศาสนาควบคุมสามัญ	19	40.43
	อื่นๆ	10	21.28

ตาราง 10 สรุปข้อมูลส่วนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

	ตัวแปรอิสระ	จำนวน / 47	ค่าร้อยละ
กิจกรรมด้าน ศาสนาที่ต้องใช้ คำทับศัพท์ภาษา อาหรับใน ภาษาไทย	บรรยายศาสนธรรม	42	89.36
	เขียนบทความ	18	38.30
	สอนคัมภีร์กุรอาน	29	61.70
	อื่นๆ (สอนภาษาอาหรับ, ล่าม, บรรยายทางโทรทัศน์, จัดรายการ วิทยุ, สอนศาสนาอิสลามให้แก่ ผู้สนใจอิสลาม, วิทยากรอบรม เยาวชน เป็นต้น)	11	23.40
การใช้เทคโนโลยี สมัยใหม่	คอมพิวเตอร์	44	93.62
	โทรทัศน์	23	48.94
	วิทยุ / เครื่องเล่น mp3	16	34.04
	โทรศัพท์เคลื่อนที่	26	55.32
	อื่นๆ	4	8.51

จากตารางตัวแปรอิสระข้างต้นซึ่งเป็นข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้วิจัยเก็บข้อมูลได้ 47 ชุด จาก แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ 50 ชุด สรุปได้ดังนี้

1. เพศ นักวิชาการศาสนาอิสลามที่ตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ เป็นเพศชาย ร้อยละ 82.98 เพศหญิงร้อยละ 14.89 ไม่ระบุเพศ ร้อยละ 2.13
2. อายุ นักวิชาการศาสนาอิสลามที่ตอบแบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ช่วงอายุ 31-40 ร้อยละ 46.81 รองลงมา คือช่วงอายุ 41-50 ร้อยละ 23.40 ต่อมาคือช่วงอายุ 20-30 ร้อยละ 14.89 และช่วงอายุ 51 ปีขึ้นไป ร้อยละ 8.51 ไม่ระบุ ร้อยละ 6.38

3. วุฒิการศึกษายาสายสามัญ ไม่มีนักวิชาการศาสนาอิสลามที่สำเร็จการศึกษายาสายสามัญในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ส่วนใหญ่สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 57.45 สำเร็จชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ร้อยละ 6.38 และชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ร้อยละ 2.13 ประเภทสถาบันการศึกษา คือในโรงเรียนสายสามัญร้อยละ 48.94 ในโรงเรียนสายศาสนาควบคู่สามัญ ร้อยละ 12.77 และจบการศึกษานอกโรงเรียน (กศน.) ร้อยละ 27.66 ปริญาตรีและสูงกว่าปริญาตรี ร้อยละ 34.04

4. วุฒิการศึกษายาศาสนา สำเร็จการศึกษาระดับปริญาตรีในต่างประเทศและในประเทศไทยร้อยละ 70.21 จากการสัมภาษณ์ พบว่าสำเร็จการศึกษาจากประเทศอียิปต์มากที่สุด รองลงมาคืออินเดีย ปากีสถาน มาเลเซีย และประเทศไทย ซึ่งสำเร็จจากจังหวัดยะลา และจบการศึกษาระดับปริญาโท ร้อยละ 27.66 ไม่ระบุร้อยละ 2.13

5. สถานที่ทำงาน นักวิชาการศาสนาอิสลามจากโรงเรียนสอนศาสนาส่งแบบสอบถามกลับคืนผู้วิจัยเพื่อให้ผู้วิจัยสุ่มตัวอย่างเพื่อนัดสัมภาษณ์ภายหลัง ร้อยละ 38.30 นักวิชาการศาสนาอิสลามจากโรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ ร้อยละ 40.43 นักวิชาการศาสนาอิสลามอิสระ ไม่ระบุสถานที่ทำงาน แต่ส่วนใหญ่ ทำงานในมูลนิธิ และองค์กรศาสนาอิสลามเพื่อการเผยแผ่ศาสนาอิสลาม ร้อยละ 21.28 ครบตามจำนวนที่ผู้วิจัยกำหนดไว้

6. กิจกรรมด้านศาสนาที่นักวิชาการศาสนาอิสลามต้องใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยมากที่สุดคือการ บรรยายศาสนธรรม ร้อยละ 89.36 สอนคัมภีร์กูรออ่านร้อยละ 61.70 เขียนบทความ ร้อยละ 38.30 อื่นๆ ซึ่งระบุไว้ คือ สอนภาษาอาหรับ ล่าม บรรยายศาสนาทางโทรทัศน์ จัดรายการวิทยุ สอนศาสนาอิสลามแก่ผู้สนใจอิสลาม วิทยากรอบรมเยาวชน ร้อยละ 23.40 ซึ่งจากแบบสอบถามบางครั้งนักวิชาการท่านเดียวแต่ทำหลายกิจกรรม เช่น บรรยายศาสนา เป็นล่าม และเขียนบทความ เป็นต้น

7. การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ ร้อยละ 93.62 ใช้คอมพิวเตอร์ ร้อยละ 55.32 มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ ร้อยละ 48.94 มีโทรทัศน์ ร้อยละ 34.04 ใช้วิทยุหรือเครื่องเล่นเอ็มพี 3 อื่นๆ ไม่ระบุ ร้อยละ 8.51

จากตารางและข้อสรุปข้างต้นเป็นเพียงการสรุปจำนวนข้อมูลส่วนของผู้ตอบแบบสอบถามเท่านั้น

ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

วิเคราะห์ข้อมูลส่วนตัวของผู้ตอบแบบสอบถาม กับการเลือกใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร จากตัวแปรต้นที่ผู้วิจัยกำหนด คือ เพศ อายุ ซึ่งแบ่งเป็น 4 ช่วงอายุ คือ 20 – 30, 31-40, 41-50 และ 51 ปีขึ้นไป วุฒิการศึกษาแบ่งเป็น 2 ประเภท คือ วุฒิมัธยมศึกษา สายสามัญ และ สายศาสนา สายสามัญแบ่งออกเป็น ระดับชั้น ป. 4, ป.6, ม.3, ม.6 และไม่ระบุวุฒิการศึกษา ประเภทการศึกษาศายสามัญ แบ่งเป็น กศน. และ โรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ และไม่ระบุประเภทการศึกษา การศึกษาศายศาสนา แบ่งเป็น ระดับปริญญาตรีและสูงกว่าปริญญาตรี ทำงานเป็น อาจารย์สอนศาสนาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลาม อาจารย์สอนศาสนาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคู่สามัญ และนักวิชาการอิสระที่เผยแพร่ศาสนาตามสื่อโทรทัศน์ และวิทยุ รวมทั้งงานด้านศาสนา แบ่งเป็น การบรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกุรอาน อื่นๆ เช่น เป็นล่าม เป็นวิทยากรอบรมสตรีในเรื่องอิสลาม การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ แบ่งเป็น คอมพิวเตอร์ โทรทัศน์ วิทยุหรือเอ็ม พี 3 โทรศัพท์เคลื่อนที่ อื่นๆ ระบุ

จากการวิเคราะห์การเลือกใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร กับปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อการใช้คำทับศัพท์ มีดังนี้ ปัจจัยในเรื่องเพศแบ่งเป็นเพศชายและเพศหญิง การเลือกเขียนคำทับศัพท์ของเพศชายและเพศหญิงเลือกเขียนเหมือนกัน 238 คำ เขียนต่างกัน 32 คำ ดังนี้ คำที่เขียนเหมือนกัน คือ กิยามะห์, กอฎีญ์, กิยาส, กิบละห์, กะอูบะฮฺ, กัฟฟาเราะห์, กิยามุลลัย, กอเซ็ม, ค่อลีฟะฮฺ, ค่อวาริจญ์, ญิฮาด, ซือฮ์, ซะอูบาน, ซะหีด, เซค, ซิริก, เซอวาล, ซุนนะห์, ซัยญอน, ซะกาต, ซอเฮียะห์, ซอฟร์, ฮะกีกัต, ฮัจญ์ญะฮ์, (ช.บ.) ย่อมาจาก ซุบฮานะฮฺวะ-ตะอาลา ทั้งนักวิชาการเพศหญิงและเพศชายนิยมเขียนคำทับศัพท์คำนี้โดยใช้ตัวย่อ ซึ่งคำนี้ต้องไว้หลังพระนามของพระเจ้า คือ อัลลอฮฺ (ช.บ.), ซินา, ซะกะรียา, ซุลกิฟลี, ซะบูร, ซุฮริ, ซุเราะห์, ซุบฮฺ, อัจญ์ติฮาด, ซิกรุลลอฮฺ, ซิเกร, ซ่อฟา, อัลฟัจญ์, ญุมอะห์, ญะมาอะฮ์, ญะนาบะห์, ญันนะฮฺ, ญุซ, ญะฮิลียะฮฺ, ญิบรีล, ญอฮ์ฟ, ญอวีฟ, ดูอาอฺ, ดะอูวะฮฺ, ตะเซอูฟ, ตักวา, ติริมีซี, ตัฟซีร์, ตัรบียะฮฺ, ตับลีม, ตอยญิบ, ตะฮัจญุด, ตะฮัมมูม, ตัซริก, บะรอกัต, บานูสสลาม, บนิซัยบะฮฺ, ฟิรฎอน, ฟิตเราะฮฺ, ฟิกฮฺ, ฟิรฎูฟีฟายะฮ์, ฟาติฮะห์, ฟิดยะฮฺ, ฟิตยะฮฺ, ตะรอเวียะห์, ตัรกียะห์, เนียต, ตะรอเวียะห์, ตัรกียะห์, เนียต, นัสรอไน, ละหมาด (ทั้งเพศชายและเพศหญิงนิยมการเขียนคำทับศัพท์แบบลากเข้าความเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจง่ายเหมือนกัน) ญุฮ์, นะญิส, นิกะห์, บะดร์, อัลบากอเราะห์, มุสลิมะห์, มุฮัมหมัด, มัสยิด, มะฮฺรออม, มะอุมูม, มะดีนะห์, มุอฺมิน, มักกะห์, มะฮฺมูม, มุฮ์รออม, มัฆริบ, มุตะอะฮ์, มั่นคู้บ, มัรวะห์, มะก่อม, อับดุลมุฏอลิบ, ยาซีน, ยะฮฺดี, ยะฮฺบี, รอมฎอน, รอซูล, ร่อบิอูลเออวาล, ริสกี, ร็อกออะห์, เราะห์มะห์, ลัยละตุลก็อดรฺ, วะฮีย์, วะฟาต, วุกูฟ, วะกัฟ, ซุบฮ์, ซอฟียะห์, อัลก็อดรฺ,

สุลัยมาน, ซูเราะห์, สุญูด, ซูไฮร, อิหม่าม, อิหม่าน, อายะห์, อี้ดิลฟิตรีอี้ดิลอฎฎฮา, อุมเราะห์, อัลลอฮ์,
 อันศอร, อามีน, อะกีดะห์, อัลฮัมดุลิลลาฮ์, อะซาน, อาดัต, อารอพะห์, อาคีเราะห์, อะฮฺซาบ, อาดัม,
 อิบรอฮีม, อิสฮาก, อิสมาอีล, อะญ์ล, อาม้าล, อัศรี, อญู, อิบนู, อิกอมะห์, เอาเราะห์, อุมมะห์, อิห์รอหม,
 อันนาส, เอียะซาน, เอียะติกาฟ, อญูซะนีพะห์, อิรัก, อาลี, ฮิญาบ, หะดีษ, หะล้าล, ्हัจญ์, ฮะดีษ,
 หะรอหม, ฮิตบาอู, ฮิบบาห์, ฮิรอธ, หะซัน, เฮด, ฮูเซ็น, มัวะญิซาต, อับรอฮะห์, ริบบาห์, ตะฮียัต, ตักบีร,
 ฏุกัวะ, ตัสเบียะห์, ฮะดียะห์, (ตก)มูรตัด, ฮานาฟี, วุญู, ดาฮูด, ซาฟีอี, ซากิร, กุรอธ, ซะบะฮ์, ฎ็อลลีน,
 ริวายะห์, ตักลีล, กิศอศ, มะอูนะห์, ซัจญาด, ซารีฟ, ซารีพะหุ, กะรอมะห์, ซอเล็ม, ซ็อยบ, มัซฮับ,
 สะละฟุศศอลิห์, ฮาวา, ซีฟัต, กาลิบ, มุญาฮิด, มัซฮูรู, เอาวาม, มุก็อลลิด, อูซูลุดดีน, อุมารียะห์,
 อุษมานียะห์, อัลฟาติฮ์, อลีฟ, ตะอูวะห์, ยาซิด, คอฎิบ, ตัจญาล, เอาซาอียี, อัลนวะเวีย, ซัยนูล,
 รอซซา, นาซีนีน, ซันซาบิ้ล, ซาเราะห์, รอยฮาน, รอยฮานี, ฟาเราะห์, คอดียะห์, ฮานีพะห์, ลาตีพะห์,
 บาซีเราะห์, บัสมะห์, รอปีอะห์, ไลลา, อักรีมา, ซัยนุดดีน, มัยมูนะห์, อับดุลนาซิร

คำที่เขียนต่างกัันมีรายละเอียดดังนี้ เพศชายเลือก กุรอาน เพศหญิงเลือกเขียน กุรอาน
 (ใส่วรรณยุกต์) เพศชายเลือกเขียน กาเฟร (เลือกเขียนคำทับศัพท์ที่เป็นภาษาพูด) ผู้หญิงเลือกเขียน
 กาฟิร (เขียนตามเสียงของภาษาอาหรับ), เพศชายเลือกเขียน กุโบร์ (เลือกเขียนคำทับศัพท์ที่ได้รับ
 อิทธิพลจากภาษามลายู) ผู้หญิงเลือกเขียนกูบร (เขียนตามเสียงของภาษาอาหรับ) , เพศชายเลือก
 เขียน กุเรซ (เลือกเขียนคำทับศัพท์ที่เป็นภาษาพูด) เพศหญิงเลือกเขียน กุรอยซ์ (เขียนตามเสียงของ
 ภาษาอาหรับ), เพศชายเลือก คุดบะห์ ผู้หญิงเลือก คุดบะห์, เพศชายเลือก ซะรีอะห์ เพศหญิงเลือก
 ซาริอะฮ์, เพศชายเลือก ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิงะซัลลัม เพศหญิงเลือก ใช้ตัวย่อ คือ ซ.ล. , เพศชาย
 เลือก ซอดาเกาะห์ โดยเทียบเสียงตัวอักษรภาษาอาหรับและภาษาไทย เพศหญิงเลือก ค็อดาเกาะห์
 ซึ่งเป็นตัวอักษรที่ราชบัณฑิตกำหนด คือ ศ กับ ตัวศอศ (ص) แต่ว่า ใส่วรรณยุกต์เอก คือ ศอ ไม่ได้
 ใช้ คือ ตามที่ราชบัณฑิตกำหนดทั้งหมด, เพศชายเลือก มุตะวาติร เพศหญิงเลือก มุตะวาติร์, เพศ
 ชายเลือก ฎาเราะห์ (เพศชายเลือกเสียง หา ซึ่งต่างกับภาษาอาหรับ) เพศหญิงเลือก ฎาฮารอห์
 (เพศหญิงเลือกเสียงยาวทั้งหมดแต่เลือกเสียง ฮา ตรงกับในภาษาอาหรับ), เพศชายเลือก ดูฮา เพศ
 หญิงเลือก ฎุฮา, เพศชายเลือก ฟีรดู เพศหญิงเลือก ฟีรฎู, เพศชายเลือก ฟีรดูฮันนุ เพศหญิงเลือก
 ฟีรฎูฮันนุ, เพศชายเลือก บุคอรี เพศหญิงเลือก บุคอรี, เพศชายเลือก ฟาติมะห์ เพศหญิง ฟาติมะฮ์,
 เพศชายเลือก มุซรีกิน เพศหญิงเลือก มุซริก, เพศชายเลือก มุศัฟ เพศหญิงเลือก มัซฮับ, เพศชาย
 เลือก มุอามะละห์ เพศหญิงเลือก มุอามาล้าต (ใส่วรรณยุกต์ผิดหลักภาษาไทย คือ วรรณยุกต์ ตรี
 กับอักษรต่ำ), เพศชายเลือก มักรูฮุ เพศหญิงเลือก มักรวะห์ ซึ่งเป็นการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ตามการ
 ได้รับอิทธิพลของภาษามลายู, เพศชายเลือก วลี เพศหญิงเลือก วะลี, เพศชายเลือก วิตร ผู้หญิง
 เลือกวิเตร, เพศชายเลือกเศาะหาบะห์ (เพศชายเลือกเสียง หา ซึ่งต่างกับภาษาอาหรับ) เพศหญิง

เลือก ค่อฮาบะฮ์ (เพศหญิงเลือกเสียงยาวทั้งหมดแต่เลือกเสียง ฮา ตรงกับในภาษาอาหรับ), เพศชายเลือก ออบุบักรุ เพศหญิงเลือก ออบุบักรุ, เพศชายเลือก อิบาตะห์ เพศหญิงเลือก อิบาตะฮ์, เพศชายเลือก อาอีชะห์ เพศหญิงเลือก อาอีชะฮุ, เพศชายเลือก อะบูนุอรอยเราะฮุ เพศหญิงเลือก อะบูนุอรอยเราะฮ์, เพศชายเลือก ซีรอต เพศหญิงเลือก ซีรอต, เพศชายเลือก สัจญะตะฮุ เพศหญิงเลือก ซัจญะตะฮุ, เพศชายเลือก อะซีซ เพศหญิงเลือก อาซีซ, เพศชายเลือก ฮอริบ เพศหญิงเลือก หม่อริบ (ใช้วรรณยุกต์ติดหลักภาษาไทย คือ วรรณยุกต์ตรีกับอักษรต่ำ ร), เพศชายเลือก อับดุลเลาะห์ เพศหญิงเลือก อับดุลลา, เพศชายเลือก สกินะห์ เพศหญิงเลือก ซากีน่า, เพศชายเลือก ซัยลา เพศหญิงเลือก ไชระห์,

จากการแยกการเลือกใช้คำทับศัพท์ระหว่างนักวิชาการศาสนาที่เป็นเพศชาย และนักวิชาการศาสนาที่เป็นเพศหญิง ผู้วิจัยพบว่า เพศ ไม่ใช่ปัจจัยสำคัญในการเลือกเขียนคำทับศัพท์ที่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับเป็นแต่เพียงปัจจัยที่รองลงมาเท่านั้น พบความแตกต่างในการเขียน 32 คำ จากการสังเกตคำที่เขียนแตกต่างกันพบว่าเพศชายจะเน้นในการเขียนคำทับศัพท์ให้เสียงสระตรงกับภาษาอาหรับในเรื่องเสียงสั้นและเสียงยาว เช่น ฎาหะเราะห์, อับดุลเลาะห์, เคาหะบะห์ เป็นต้น แต่นักวิชาการศาสนาที่เป็นเพศหญิงจะไม่ค่อยคำนึงถึงเสียงสระจะใช้สระเสียงยาวแต่ใ้วรรณยุกต์เอก เช่น ค่อฮาบะห์ แต่จะเน้นในเรื่องของเสียงอักษรเช่น ใช้ ฮ แทน ห ในตัวฮาเล็ก (ح) และตัวฮาใหญ่ (ه) แต่เพศชายจะใช้ ห แทนเสียง ทั้ง ตัวฮาเล็ก และ ตัวฮาใหญ่ และในคำว่า ซัจญะตะฮุ เพศชายจะเลือก สัจญะตะฮุ ซึ่งเพศหญิงเลือกตรงกับภาษาอาหรับมากกว่า

ปัจจัยที่สองเป็นปัจจัยเรื่องอายุกับการเลือกใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ซึ่งความแตกต่างเรื่องอายุแบ่งออกเป็น 4 ช่วงอายุ คือ 20-30, 31-40, 41-50, 51 ปีขึ้นไป และไม่ระบุอายุ ซึ่งพบการเลือกเขียนคำทับศัพท์ที่เหมือนกันและแตกต่างกัน ดังนี้ ช่วงอายุที่ต่างกันเลือกเขียนคำทับศัพท์ที่เหมือนกัน 172 คำ และเลือกเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน 98 คำ มีรายละเอียดดังนี้ คำที่เขียนเหมือนกันคือ กาเฟร, กอฎีร์, กิยาส, กอเซ็ม, ค่อวาริจญ์, ญิฮาด, ชะฮาบาน, ชะหีด, เซค, ซิริก, ซุนนะห์, ซู้ลอิญญะห์, ซินา, ชะกะรียา, ซุลกิฟลี, ชะบูร์, อัจญูติฮาด, ซิเกร, อัลฟัจญ์, ญาฮิลียะฮุ, ญิบรีล, ฎออีฟ, ฎอวีฟ, ดูอาอู, ตะอูวะฮุ, ตีร์มีซี, ตัฟซีร์, ตับลีสม, ตะฮัจญุด, ตัซริก, บาบุสสลาม, บนีซัยบะฮุ, ฟิตเราะฮุ, ฟิกฮุ, ตัรกียะห์, นบี, นัศรอณี, ละหมาด, บะดร์, มุฮัมหมัด, มัสยิด, มะฮูรออม, มะอุมุม, มะดีนะห์, มุอุมิน, มุฮัรรออม, มุซรีกีน, มุอามาเลียต, มัฆริบ, มั่นดูบ, อับดุลมุฏฏอลิบ, ยาซีน, ยะฮูดี, ยะกูบ, รอมฏอน, รอสูล, รุกัน, ร็อกอะห์, เราะห์มะห์, ลัยละตุ้ลก็อดรู, วาญิบ, วลี, วะฮีย์, วะฟาต, วิตรู, วุกูฟ, วะกัฟ, ซอฟียะห์, อัลก็อดรู, สุลัยมาน, ซูเราะห์, สุลูด, ซูโอร, อิหม่าม, อี้ดีลฟีตริ, อี้ดีลอฎุฮา, อุมเราะห์, อัลลอฮุ, อันศอร, อามีน, อัลฮัมดุลิลลาฮุ, อะซาน, อารอพะห์, อะฮูซาบ, อาดัม, อิบรอฮีม, อิสฮาก, อิสมาอีล, อัลลิลาค, อะญูล, อัลศรี, ออบู, อิบนู, เอาเราะห์, อุมมะห์, อุลละมาอู,

อิทธิรอม, อันนาส, เอียะซาน, เอียะติกาฟ, อญุสะนีพะห์, อาลี, ฮิญาบ, หะดีษ, หัจญ์, ฮะดีษ, หะรอม, อิตบาอฺ, ฮิบาอฺ, ฮิรออฺ, เฮด, มั้วะญิชาต, ริบาอฺ, ตะฮียัต, ตักบีร, รุกี๊วะ, ฮะดียะห์, (ตก)มูรตัด, ฮานาฟี, วุญูอฺ, ซาฟีอฺ, ซากิร, กุรรออฺ, ซะบะฮฺ, ฎ็อลลีน, ตักลีด, กิศอศ, มะอฺญะห์, ซัจญาด, ซารีฟ, ซารีฟะหฺ, กะรอมะห์, ซอเล็ม, ซ็อยบ์, มัซฮับ, สละละฟุศศอลิห์, ฮาวา, ซีฟิต, กาหลีบ, มุญาฮิด, มัซฮูร, เอาวาม, มุก็อลลิต, อูซูลุดดีน, อุมาวียะห์, อัลดฟาติฮฺ, อลีฟ, ตะอูวะห์, ยาซิริ, คอฎีบ, ดัจญาล, เอาซาอีย์, อัลดนะ-วะรีย์, ซัยนูล, รอกซ่า, นาซีนีน, ซันซาบีล, ซาเราะห์, รอยฮาน, รอยฮานี, ฟาเราะห์, คอดียะห์, ฮานีพะห์, ลาตีพะห์, บาซีเราะห์, บัสมะห์, รอบีอะห์, ไลลา, อัจรีมา, ซัยนุดดีน, มัยมุนะห์, อับดุลนาซิริ

คำที่เขียนต่างกัน คือ ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน กิยามะฮฺ, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กุรอาน, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กุบูร, อายุ 31-40 เลือกเขียน กุบูร อายุ 41-50 เลือกเขียน กุโบร์ ซึ่งได้รับอิทธิพลการออกเสียงมาจากภาษามลายู อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน กุบัวร์, ช่วงอายุ 20-30 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน กุรอยซ์ ช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กุเรซ, ช่วงอายุ 20-30 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน กิบละฮฺ ช่วงอายุ 31-40 และ 41-50 เลือกเขียน กิบละห์ ส่วนไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กิบลิต ซึ่งได้รับอิทธิพลการออกเสียงมาจากภาษามลายู, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กะอูบะฮฺ ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไปเลือกเขียน กะอับะฮฺ, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กัฟฟาเราะฮฺ 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กัฟฟาเราะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน กิยามุลลัย ส่วนไม่ระบุอายุ เลือกเขียน กิยามุลเลน, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน คอดีพะฮฺ ส่วนไม่ระบุอายุ เลือกเขียน คอดีพะห์, ช่วงอายุ 31-40 และ 41-50 เลือกเขียน คุดบะห์ ส่วนช่วงอายุ 20-30, อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน คุดบะฮฺ, ช่วงอายุ 31-40 และ 41-50 เลือกเขียน ซะรีอะห์ ส่วนช่วงอายุ 20-30, อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ซาริอะฮฺ, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน เซอวัล ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน เซอวัล, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 เลือกเขียน ซัยญอน ส่วน อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุเลือกเขียนเหมือนกัน คือ ซัยตอน, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ซะกาต ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ซะกาฮฺ, ช่วงอายุ 20-30, 41-50 อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ซอเฮียะหฺ ส่วนอายุ, 31-40 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ซอเฮียะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และไม่ระบุเพศเลือกเขียน ซอฟิร ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน เคาะฟิร, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ฮะกีกะฮฺ ส่วนช่วงอายุช่วงอายุ 31-40, 41-50 และอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ฮะกีกัต ซึ่งเป็นสำเนียงการออกเสียงในภาษามลายู, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 นิยมเขียนตัวย่อ คือ ซ.บ. มากกว่าเขียนเต็มคำ ส่วนอายุ อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียนเต็มคำ คือ ซุบฮานะฮฺสูวะตะอาลา, ช่วงอายุ 31-40, 41-50 นิยมเขียนตัวย่อ คือ ซ.ล.

มากกว่าเขียนเต็มคำ ส่วนช่วงอายุ 20-30, อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุนิยมเขียนเต็มคำ คือ คีอิลลัลลอลอสูอะลัยฮิวะซัลลัม, ช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ซอดาเกาะห์ ส่วน อายุ 20-30 เลือกเขียน เศาะดาเกาะฮู และอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ศอดาเกาะห์, ช่วงอายุ 31-40, อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ดุฮ์ริ ส่วนอายุ 20-30, 31-40 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ชุฮ์ริ, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุเลือกเขียน ชูเราะฮฺ ส่วนช่วงอายุ 31-40 เลือกเขียน ชูเราะห์, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ชุบฮฺ ส่วนช่วงอายุ 31-40 เลือกเขียน ชุบห์ ส่วนไม่ระบุอายุ ไม่เลือกตอบคำใด, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 เลือกเขียน ชิกรุลลอลอสู ส่วน อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุเลือกเขียน ชิกรุลลอลอฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ซอฟา ส่วนไม่ระบุอายุเลือกเขียน ซอฟา, ช่วงอายุ 20-30, 31-40 เลือกเขียน มุตะ- วาติร ส่วน อายุ 41-50, อายุ 51 ปี ขึ้นไปและไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มุตตะวาติร์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน ญุมอะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุเลือกเขียน ญุมอะห์, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ญะมาอะฮ์ ส่วน 31-40, 41-50 และอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ญามาอะห์, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ญะนาบะฮฺ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ญะนาบะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ญันนะฮฺ ส่วนไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ญันนะหฺ, ช่วงอายุ 20-30, 41-50 เลือกเขียน ยุซ ส่วนอายุ 31-40, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ญุซฮ์, ช่วงอายุ 20-30 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ญะฮะฮะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือก ญุฮฮารอห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ดุฮา ส่วน อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ญุฮา, ช่วง อายุ 20-30 เลือกเขียน ตะเศวูฟ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ตะเศวูฟ, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, อายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุเลือกเขียน ตักวา ส่วนอายุ 31-40 เลือกเขียน ตักวา, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 เลือกเขียน ตัรบียะฮฺ ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ตัรบียะฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 เลือกเขียน ตอยญิบ ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ตอยยิบ, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และไม่ระบุ อายุ เลือกเขียน ตะยัมมูม ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ตะยัมมูม, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 เลือกเขียน บะรอกัต ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน บารอ์กัต, ช่วงอายุ, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ฟัรฎู ส่วนไม่ระบุอายุเลือกเขียน ฟัรฎู, ช่วงอายุ 20-30 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ฟัรฎูอัยนุ ส่วนอายุ 31-40, 41-50 และไม่ระบุเพศ เลือกเขียน ฟัรฎูอัยนุ, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ฟัรฎูกิฟายะฮ์ และไม่ระบุอายุ ฟัรฎูกิฟายะห์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน ฟาติสะฮฺ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 ,

51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุเพศ เลือกเขียน ฟาติมะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ฟิตยะฮ์ และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ฟิตยะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ตระอเวียะห์ และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ตระอเวียห์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน นียัต ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 , 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน เนียต, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน นูฮ์ ส่วนช่วงอายุ 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน นัวฮ์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน นะยิส ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 , 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน นะญิส, ช่วงอายุ 20-30, 41-50 , 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน นิกะห์ ส่วนช่วงอายุ 31-40 เลือกเขียน นิกาน์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน บุคอรีย์ ส่วนช่วงอายุ 41-50 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน บุคอรี, ช่วงอายุที่เขียนเหมือนกันคือ 41-50 , 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน บะเกาะเราะหุ ส่วนช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน บากอรอหุ ซึ่งเป็นเสียงยาวทั้งหมด และอายุ 31-40 เลือกเขียน อัลบากอเราะห์, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ฟาติมะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ฟาติมะห์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน มุสลิมะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 , 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มุสลิมะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุเพศ เลือกเขียน มาลาอิกะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 41-50 เลือกเขียน มลาอิกะห์, ช่วงอายุ 20-30, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มักกะฮ์ ส่วนอายุ 31-40 และ 41-50 เลือกเขียน มักกะห์, ช่วงอายุ 20-30 และ 31-40 เลือกเขียน มะฮูม ส่วนช่วงอายุ, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มะฮูม, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน มัซฮับ ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มุศหัพ ซึ่งคำนี้สามารถใช้ได้ทั้งสองคำ ซึ่งนักวิชาการสามารถเขียน มัศหับ หรือ มุซฮับ ที่แตกต่างกันนี้ได้, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน มุตอะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 41-50 และไม่ระบุอายุ มุตอะฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40 เลือกเขียน มักรุฮ์ ส่วนช่วงอายุ 41-50 , 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มักรูฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 41-50 เลือกเขียน มัรวะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มัรวะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40 เลือกเขียน มะกอม ส่วนช่วงอายุ 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน มะก่อม, ช่วงอายุ 20-30, 31-40 เลือกเขียน รอบีอุลเอาวาล ส่วนช่วงอายุ 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน รอบีอุลเอาวัล, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ริซกี ส่วนช่วงอายุ 31-40 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ริสกี, ช่วงอายุที่เขียนเหมือนกันคือ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ซอฮาบะห์ ส่วนช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน ศอฮาบะฮ์ ส่วนไม่ระบุอายุ เลือกเขียน เคาะหาบะห์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ซุบฮ์ ส่วนอายุ 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ศุบฮิ, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50 เลือกเขียน อีหม่าน อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน

อิหม่าน และไม่วะนุอายุเลือกเขียน อีมาน, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน อายะฮ์ ช่วงอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อายะฮ์, ช่วงอายุ 20-30 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อะกีดะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อะกีดะฮ์, ช่วงอายุ 20-30 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อนุบักร์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อนุบักร์, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุเลือกเขียน อาดัต ส่วนช่วงอายุ 31-40 เลือกเขียน อาดัต, ช่วงอายุ 20-30 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อิบาดะฮ์ ส่วนอายุ 31-40, 41-50 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อิบาดะฮ์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน อาคีรอฮ์ ช่วงอายุที่เขียนเหมือนกันคือ ส่วนอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุอาคีเราะฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อาม่าล ส่วนผู้ตอบแบบสอบถามที่ไม่วะนุอายุเลือกเขียน อะมัล, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อิซาอู ส่วนช่วงอายุ 31-40 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อีซา, ช่วงอายุ 20-30, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อิกอมะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่วะนุอายุเลือกเขียน อิกอมะฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อาอิชะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อาอิชะฮ์, ช่วงอายุ 20-30 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อิรัค ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อิรัค, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน หุกุม ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน ฮุกุม, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน ฮะลาล ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน หะลาล, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน หะซัน ส่วนไม่วะนุอายุ เลือกเขียน ฮาซัน, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน ฮุเซ็น ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน ฮุเซ็น, ช่วงอายุ 20-30 และ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน อับรอฮะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน อับรอฮะฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ค่อลาหฺวาต ส่วนช่วงอายุ 31-40 และไม่วะนุอายุ เลือกเขียน ค่อลาหฺวาต, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ตัสเบียฮ์ ส่วนไม่วะนุอายุ เลือกเขียน ตัสเบียฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ดาอูด ส่วนไม่วะนุอายุ เลือกเขียน ดาอูด, ช่วงอายุ 20-30, 41-50 เลือกเขียน อะนูสุรอฮ์เราะฮ์ ส่วนอายุ 31-40 เลือกเขียน อะนูสุรอฮ์เราะฮ์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน คีรอต อายุ 31-40, 41-50 เลือกเขียน คีรอต ส่วนอายุ 51 ปี ขึ้นไปและไม่วะนุอายุ เลือกเขียน คีรอฏ, ช่วงอายุ 20-30, 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ริวายะฮ์ ส่วนไม่วะนุอายุ เลือกเขียน ริวายะฮ์, ช่วงอายุ 20-30, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน สัจญะดะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-40 และไม่วะนุอายุเลือกเขียน ซัจญะดะฮ์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน อาซีย ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุเลือกเขียน อะซีย, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน ฆ่อริบ (ใช้วรรณยุกต์ไม่ตรงตามหลักภาษาไทย) ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41-50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่วะนุอายุเลือกเขียน ฆ่อริบ, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน อุษมานียะฮ์ ส่วนช่วงอายุ 31-

40, 41- 50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุเลือกเขียน อุษมานียะห์, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน คอเตบ ส่วนช่วงอายุ 31-40, 41- 50, 51 ปี ขึ้นไป และไม่ระบุอายุเลือกเขียน คอฎีบ, ช่วงอายุ 20-30 เลือกเขียน อับดุลเลาะฮ์ อายุ 31-40 และ 41- 50 เลือกเขียน อับดุลเลาะห์ อายุ 51 ปี ขึ้นไป ไม่เลือกตอบ คำใด ส่วนไม่ระบุอายุเลือกตอบ อับดุลลา, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุเพศ เลือกเขียน สกินะห์ อายุ 31-40 และ อายุ 51 ปี ขึ้นไป เลือกเขียน ซากีนา ส่วนอายุ 41- 50 เลือกเขียน ชะกินะห์, ช่วงอายุ 20-30 และไม่ระบุอายุ เลือกเขียน ซัยลา อายุ 31-40 และ 41- 50 เลือกเขียน ไชระห์ ส่วน อายุ 51 ปี ขึ้นไป ไม่เลือกตอบคำใด

จากการแยกการเลือกใช้คำทับศัพท์ระหว่างนักวิชาการศาสนาที่มีช่วงวัยต่างกัน พบว่าไม่มีความแตกต่างมากนักในการเลือกใช้คำทับศัพท์ ส่วนใหญ่นักวิชาการเลือกเขียนตามพื้นความรู้ที่ตนมี และเขียนรูปคำทับศัพท์โดยคำนึงถึงเสียงเป็นสำคัญ จึงพบคำที่ใส่วรรณยุกต์ไม่ถูกต้องตามหลักภาษาไทย เช่น ฆอริบ ซึ่งเป็นนักวิชาการรุ่นใหม่ ส่วนนักวิชาการรุ่นอาวุโส มักจะเขียนคำทับศัพท์โดยได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู เช่น สะกีกัด เป็นต้น นักวิชาการที่มีช่วงวัยใกล้เคียงกัน คือ อายุประมาณ 30 และไม่เกิน 50 จะเลือกเขียนคำทับศัพท์ที่ค่อนข้างเหมือนกันเป็นส่วนใหญ่ และในคำทับศัพท์บางคำ นักวิชาการรุ่นใหม่เขียนต่างจากนักวิชาการรุ่นอื่นๆ เช่น อาชีซ, ฮุเซ็น เป็นต้น และบางครั้งก็จะมีอัตราการเขียนที่เลียนแบบนักวิชาการรุ่นอาวุโสพอสมควร เช่น อับรอฮะฮ์ มีความเป็นไปได้ว่านักวิชาการรุ่นใหม่นอกจากจะเน้นการถ่ายเสียงเป็นรูปคำทับศัพท์แล้วยังใช้วิธีการเรียนรู้จากนักวิชาการรุ่นก่อนหน้าอีกด้วย ส่วนนักวิชาการช่วงวัย 31-40 และ 41- 50 จะเขียนเหมือนกันและค่อนข้างแตกต่างจากนักวิชาการรุ่นอาวุโส ส่วนนักวิชาการที่ไม่ระบุอายุ ไม่สามารถนำมาวิเคราะห์ได้ชัดเจน

ปัจจัยต่อมาเป็นปัจจัยด้านการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยได้แยกเป็น การศึกษาสายสามัญ ซึ่งแบ่งเป็น ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6, ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 โดยแบ่งเป็น จบการศึกษาที่เป็นสายสามัญ และสายสามัญควบคู่ศาสนา และการศึกษานอกระบบโรงเรียน หรือ กศน. ผู้วิจัยพบว่า นักวิชาการที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ จบการศึกษาระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ขึ้นไป และนักวิชาการรุ่นใหม่ ซึ่งอยู่ในช่วงอายุ 20-30, 31-40 ร้อยละ 12.77 จบการศึกษาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคู่สามัญซึ่งเป็นโรงเรียนที่เปิดสอนทางภาคใต้ตอนบน และตอนล่าง ที่ให้เหตุผลเช่นนี้เพราะการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคู่สามัญในเขตกรุงเทพมหานครนั้น เพิ่งจะเป็นที่นิยมและแพร่หลายในปี 2543 เป็นต้นมา และมีการจัดตั้งโรงเรียนเอกชนแนวนี้เพิ่มขึ้น ส่วนโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาอิสลามนั้นมีมานานแล้วและนักเรียนศาสนาส่วนใหญ่จะเรียนสายสามัญในการศึกษานอกระบบโรงเรียน ซึ่งนักวิชาการบางคนไปเรียน กศน.

ในต่างประเทศ เช่น กรุงโคโร ประเทศอียิปต์ เนื่องจากว่าต้องเรียนศาสนาควบคู่ไปด้วย ทำให้กระทรวงการต่างประเทศไปจัดตั้งศูนย์ กศน. ที่นั่น ดังนั้นจึงเป็นหลักฐานที่ยืนยันได้ว่า นักวิชาการศาสนาที่ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่มีความรู้ภาษาไทยพื้นฐาน พอสมควร และส่วนใหญ่เลือกตอบคำทับศัพท์ไม่แตกต่างกันมากนัก ผู้วิจัยจึงจะสรุปรวมกับปัจจัยต่อไป คือ ปัจจัยทางด้านการศึกษาศายศาสนา ซึ่งแยกเป็น ระดับปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งจากการสุ่มสัมภาษณ์ทำให้ทราบว่านักวิชาการ ช่วงอายุ 20-30, 31 ปีขึ้นไป ไม่เกิน 50 จะศึกษาเพิ่มเติมทางด้านปริญญาบัณฑิตวุฒิศรเพื่อทำใบประกอบวิชาชีพครู และบางส่วนของนักวิชาการที่สอนในโรงเรียนศาสนาก็ศึกษาเพิ่มเติมมากขึ้น และนักวิชาการบางคนได้ศึกษาต่อด้านบริหารการศึกษาในมหาวิทยาลัยของรัฐบาลอีกด้วย ดังนั้นการเขียนคำทับศัพท์จึงค่อนข้างมีแนวโน้มที่ใกล้เคียงกัน ปัจจัยที่เพิ่มเติมที่ผู้วิจัยได้ใช้เป็นข้อมูลคือ กิจกรรมการใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการ พบว่า นักวิชาการส่วนใหญ่ บรรยายศาสนา เขียนบทความ และสอนคัมภีร์อัลกุรอาน แต่นักวิชาการส่วนน้อยที่เป็นล่ามในโรงพยาบาลควบคู่ไปด้วย การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่ของนักวิชาการที่เป็นที่นิยมใช้มากที่สุด คือ คอมพิวเตอร์ อันดับสอง คือ โทรศัพท์เคลื่อนที่ และอันดับสาม คือ โทรศัพท์

ผู้วิจัยพบความเหมือนและความแตกต่างในการใช้คำทับศัพท์ ดังนี้ นักวิชาการที่จบ ม. 3, ม.6 และ ไม่ระบุ เลือกเขียนคำทับศัพท์เหมือนกัน 206 คำ และแตกต่างกัน 64 คำ มีรายละเอียด ดังนี้ คำที่เขียนเหมือนกัน คือ กิยามะห์, กอฎีญ์, กิยาฮ, กัฟฟาเราะห์, กิยามูลล์ย, กอเซ็ม, ค่อลฟียะฮ์, ค่อวาริจญ์, ญิฮาด, ซืออะห์, ซะอูบาน, ซะหีด, เซค, ซิริก, ซูนนะห์, ซะกาต, ซอเฮียะห์, ซอฟิร, ฮะกีกัต, ซุ้ลฮิจญะห์, ซินา, ซะกะรียา, ซุลกิฟลี, ซะบูร, ซอดาเกาะห์, ซูเราะห์, ซุบฮ์, อิจญติฮาด, ซิกรูลลอฮ์, ซิเกร, อัลฟัจญ์, ญะมาอะฮ์, ญายิลียะฮ์, ญายิลียะฮ์, ญิบรีล, ฎอฮ์ฟ, ฎอฮารอห์, ฎอว้าฟ, ดูอาอ, ตะอวะฮ์, ดูฮา, ตะเซาเวฟ, ตีรมีซี, ตัฟซีร, ตัรบียะฮ์, ตับลีฆ, ตะฮัจญุด, ตะฮัมมูม, ตัซริก, บานูสสลาม, บนีฮัยยะฮ์, ฟิตนะฮ์, ฟิตเราะฮ์, ฟิกฮ์, ฟิรฎูฟายะฮ์, ฟาติฮะห์, ฟิตยะฮ์, ฟิตยะฮ์, ตะรอเวียะห์, ตัรกียะห์, เนียต, นบี, นัศรอณี, ญุฮ์, บะดร์, ฟาติมะห์, มุสลิมะห์, มุฮัมหมัด, มาลาอิกะฮ์, มัสยิด, มะฮฺรอม, มะอุมูม, มะดีนะห์, มุอุมิน, มักกะห์, มุฮัรรอม, มัฆริบ, ยาซีน, ยะฮูดี, ยะกู๊บ, รอมฎอน, รอซูล, ร่อบิอูลเอวาล, ริสกี, ลัยละตุ้ลก็อดร, วาญิบ, วลี, วะฮีย์, วะฟาต, วิตร, วุฎูฟ, วะกัฟ, ซุบฮ์, ซอฟียะห์, อัลก็อดร, ซูเราะห์, สุญูด, ซูฮอร, อีหม่าน, อายะห์, อี้ดิลฟิตรี, อี้ดิลอฎุฮา, อุมเราะห์, อัล-ลอฮ์, อันศอร, อามีน, อะกีดะห์, อัลฮัมดุลิลลาฮ์, อะซาน, อิบาตะห์, อาคีเราะห์, อะฮฺซาบ, อาดัม, อิบรอฮีม, อิศฮาก, อัคลาค, อะญ์ล, อาม้าล, อัศรี, อนุ, อิบนู, อิกอมะห์, เออาเราะห์, อุมมะห์, อุลละมาอ, อิห์รอหม, อันนาส, เอียะซาน, อนุซะนีฟะห์, อิรัก, อาลี, อิบญาบ, ฮุกูม, ฆะดีษ, ฆะล้าล, ฮะดัษ, ฆะรอหม, อิตบาอ, ฮิบาอ, ฮีรออ, ฆะซัน, เฮด, ฮูเซ็น, มั๊วะญิฮาด, อับรอฮะห์, ริบาอ, ตะฮียัต, ตักบีร, ฎุ้กะ, ตัสเบียะห์, ฮะดียะห์, (ตก) มุรตัด, ฮานาฟี, ฆูญู, ดาญูด, ซาฟีอ, ซากิร, กุรออ, ฎ็อลลีน

, วิวาณะ, ตักลีด, กิศอศ, มะอูนะห์, ซัจญาด, ซารีฟ, ซารีฟะหุ, กะรอมาหะห์, ซ็อยบ์, มัซฮับ, สะละฟุศ-ศอลิห์, ฮาวา, ซีฟัต, อะซีซ, ซอริบ, มุญาฮิด, มัซฮูร, เออวาม, มุก็อลลิด, อุษุลูดดีน, อุมาวียะห์, อุษมานียะห์, อัลฟาติฮุ, อลีฟ, ตะอูวะห์, ยาซิริ, ตัจญาล, เออซาอีย์, อัลนะวะวีย, ซัยนุล, รอซซา, นาซีนีน, ซันซาบีล, ซาเราะห์, รอยฮาน, รอยฮานี, ฟาเราะห์, คอดียะห์, ฮานีฟะห์, ลาตีฟะห์, บาซีเราะห์, บัสมะห์, รอบีอะห์, ไลลา, อักกรีมา, ซัยนุดดีน, มัยมูนะห์, อับดุลนาซิร

คำที่เขียนแตกต่างกัน ดังนี้ นักวิชาการที่จบสายสามัญในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เลือกแตกต่างกันออกไป คือ กุรอาน, กาเฟร, กุโบร์, กุเรซ, กิบละห์, กะอ์บะฮ์, คุดบะห์, ซะวีอะฮ์, เซอวาล, ซัยตอน, สะกีกัต, ซ.บ., ซ.ล., ซุฮริ, ซอฟา, มุตตะวาติร์, ญุมอะห์, ญะนาบะฮุ, ญันนะหุ, ญุซฮ์, ตักวา, ตอยยิบ, บารอ์กัต, ฟิรฎูน, ฟัรฎู, ฟัรฎูฮ์, ฟิตยะฮ์, ละหมาด, น่ายิส, นิกะห์, บุคอรี, อัลบากอ-เราะห์, มะซุม, มุซริก, มัซฮับ, มุอามาลัต, มุตอะฮ์, มักรโหะห์, มัรวะห์, มะกอม, อับดุลมุฏฏอลิบ, รอบีอูลเออวัล, ซอฮาบะห์, สุลัยมาน, อีหม่าม, ออบูบักร, อาดัต, อะรอฟะห์, อิสมาแอล, อีซา, อาอิซะห์, เอียะฮ์ดิกาฟ, ฮัจญ์, ซอลาหวาต, สะบะฮ์, อะบฺฮุรอัยเราะห์, ซ็อรอต, ซัจญุดะฮุ, ซอเล็ม, กาหลิบ, คอเตบ, อับดุลลา, สกินะห์, ไชระห์ และคำซึ่งนักวิชาการที่จบสายสามัญในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เลือกแตกต่างจากนักวิชาการที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 คือ กุรอาน, กาฟิร, กุบูร, กุรอัยฮ์, กะอูบะฮุ, คุดบะห์, ซาโรฮะห์, เซอวาล, ไชฎอน, ซุบฮานะฮุวะตะอาลา, ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม, ดูฮริ, ซอฟา, มุตตะวาติร์, ญะนาบะฮ์, ญันนะฮุ, ญุซ, ตักวา, ตอยยิบ, บะรอ์กัต, ฟิรอาน, ฟัรฎูฮ์, ฟิตยะฮุ, นะญิส, นิกาน์, มุซริกีน, มักรุฮุ, ร่อบีอูลเออวาล, ซอฮาบะฮ์, สุลัยมาน, อีหม่าม, ออบูบักร, อาดัต, อารอฟะห์, อิสมาอิล, อีซาฮ์, อาอิซะฮุ, เอียะติกาฟ, หัจญ์, ซอลาหวาต, ซะบะฮุ, อะบฺฮุรอัยเราะฮุ, ซ็อรอต, ซัจญุดะฮุ, คอฎิบ นักวิชาการที่ไม่ระบุภูมิภาคการศึกษาเขียนคำที่เหมือนและแตกต่างจากนักวิชาการที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และ ปีที่ 6 ดังต่อไปนี้ กุรอาน, กาเฟร, กุบูร, กุรอัยฮ์, กิบละฮ, กะอูบะฮุ, คุดบะห์, ซะวีอะฮ์, เซอวาล, ซัยญอน, สะกีกะฮุ, ซุบฮานะฮุวะตะอาลา, ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม, ซุฮริ, ซอฟา, มุตตะวาติร์, ญุมอะฮ์, ญะนาบะฮุ, ญันนะหุ, ญุซฮ์, ตักวา, ตอยยิบ, บะรอ์กัต, ฟิรฎูน, ฟัรฎู, ฟัรฎูฮ์, ฟิตยะฮุ, นมาซ, นะญิส, นิกะห์, บุคอรี, บะเกาะเราะหุ, มะอูซุม, มุซริกีน, มุศฮัฟ, มุอามะละห์, มุตอะฮุ, มักรุฮุ, มัรวะฮุ, มะกอม, อับดุลมุตตอลิบ, เสาะหาบะห์, ร่อบีอูลเออวาล, สุลัยมาน, อีหม่าม, ออบูบักร, อาดาต, อารอฟะห์, อิสมาอิล, อีซาฮ์, อาอิซะฮุ, เอียะติกาฟ, หัจญ์, ซอลาหวาต, ซะบะฮุ, อะบฺฮุรอัยเราะห์, ศิรอก, สัจญุดะฮุ, ซอลิม, คอฎิบ, อับดุลเลาะหุ, ซากีนานา, ซัยลา

จากการวิเคราะห์ข้างต้น ผู้วิจัยพบว่า นักวิชาการที่จบสายสามัญในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 จะเลือกเขียนคำที่ไม่เน้นใส่วรรณยุกต์ และเน้นคำที่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากกว่า ส่วนนักวิชาการที่ไม่ระบุภูมิภาคศึกษานั้นสามารถสรุปข้อมูลได้แต่ไม่มีผลในการวิเคราะห์

ผู้วิจัยพบความเหมือนและความแตกต่างในการใช้คำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลาม ในปัจจัยที่เกี่ยวกับประเภทของโรงเรียนที่นักวิชาการสำเร็จการศึกษามา คือ ประเภทสายสามัญ, สาย ศึกษาศาสตร์, การศึกษานอกระบบโรงเรียน และไม่ระบุประเภท นักวิชาการเขียนเหมือนกัน 199 คำ เขียนแตกต่างกัน 71 คำ มีรายละเอียดดังนี้ คำที่นักวิชาการเลือกเขียนเหมือนกัน คือ กิยา- มะห์, กอฎีห์, กิยาฮ, กะอูบะฮฺ, กิยามุลลัย, กอเซ็ม, ค่อวาริจญ์, ญิฮาด, ชะวีอะห์, ชะอูบาน, ชะหีด, เซค, ซิริก, ซุนนะห์, ชะกาต, ซอเฮียะห์, ซอฟัร, ฮะกีกัต, ซุ้ลฮิจญะห์, ซินา, ชะกะรียา, ซุลกิฟลี, ชะบัวร์, อิจญูติฮาด, ซิกรุลลอฮฺ, ซิเกร, อัลฟัจญ์, ญะนาบะฮฺ, ญันนะฮฺ, ญาฮิลียะฮฺ, ญิบรีล, ฎออีฟ, ฎอฮารอห์, ฎอวีฟ, ดูอาอฺ, ตะอูบะฮฺ, ตะฮะอูฟ, ตริมีซี, ตัฟซีร, ตับลีส, ตะฮัจญุด, ตะฮัมมูม, ตัซริก, บานูสสลาม , บนิซัยบะฮฺ, พิตนะฮฺ, ฟิกฮฺ, ฟาติฮะห์, พิตยะฮฺ และ พิตยะฮฺ(เขียนได้ทั้งสองคำคนละความหมาย), ตะรอเวียะห์, ตัรกียะห์, เนียต, นปี, นัศรอณี, ละหมาด, ญุฮ์, บะดร์, มุสลิมะห์, มุฮัมหมัด, มัสยิด, มะฮฺ- รอม, มะอุมุม, มะดีนะห์, มุอฺมิน, มุซริกีน, มัฆริบ, มันดูบ, ยาซีน, ยะฮูดี, ยะกู๊บ, รอมฎอน, รอดซูล, ร่อ- บิอูลเออวาล, ริสกี, ลัยละตุ้ลก็อดรฺ, วาญิบ, วลี, วะฮีย์, วะฟาต, วุกู๊ฟ, วะกัฟ, ซุบฮ์, ซอไฟยะห์, อัล- กิออดรฺ, สุลัยมาน, ซูเราะห์, สุญูด, ซูโฮร, อีหม่าม, อีหม่าน, อายะห์, อี้ดิลฟิตรี, อี้ดิลอฎฮา, อุมเราะห์, อัลลอฮฺ, อันศอร, อามีน, อะกีดะห์, อัลฮัมดุลิลลาฮฺ, อะซาน, อิบาตะห์, อารอพะห์, อาดัม, อิบรอฮีม, อิศฮาก, อัคลิลาค, อาม่าล, อัศริ, อนุ, อิบนู, เออเราะห์, อุลมะอา, อันนาส, เอียะซาน, เอียะติกาฟ, อนุ- สะนีพะห์, อาลี, อิบญาบ, ฮุกุม, ฆะดีษ, ฆะลาล, ฮะดัษ, ฆะรอหม, อิตบาอฺ, ฮิบาอฺ, ฮิรออฺ, เฮด, ฮูเซ็น, มั๊วะญิฮาด, อับรอฮะห์, ริบาอฺ, ตะฮียัต, ตักบิร, ฎักวะ, ตัสเบียะห์, ฮะดียะห์, (ตก) มุรตัด, ฮานาฟี, ฎุญญ , ดาอูด, ซาฟีอี, ซากิร, ฎุรออฺ, ชะบะฮฺ, ฎ็อลลีน, ริวายะห์, ตักลีด, กิศอศ, ซัจญาด, ซารีฟ, ซารีพะฮฺ, ฆะรอหมะห์, ซอเล็ม, ฮ็อยบ์, มัซฮับ, สะละฟุศศอลิห์, ฮาว่า, ซีฟิต, กาหลิบ, อะซีซ, ซอริบ, มุญาฮิด, มัซฮูร , เออวาม, มุก็อลลิด, อูซูลุดดีน, อูมาวียะห์, อูษมานียะห์, อัลฟาติฮฺ, อลีฟ, ตะอูวะห์, ยาซิบ, ตัจญาล, เออซาอีย์, อัลนะวะวีย์, ซัยนูล, รอดซอ, นาซีนีน, ซันซาบิ้ล, ซาเราะห์, รอยฮาน, รอยฮานี, ฟาเราะห์, คอดียะห์, ฮานีพะห์, ลาตีพะห์, บาซีเราะห์, บัสมะห์, รอบีอะห์, ไลลา, อักรีมา, ซัยนูดดีน, มัยมูนะห์, อับดุลนาซีร

คำที่นักวิชาการเขียนแตกต่างกัน ตามประเภทของการศึกษา คือ นักวิชาการที่จบสาย สามัญเลือกคำแตกต่างดังต่อไปนี้ ฎุรอาน, กาเฟร, ฎุบรู, ฎุเรช, กิบละห์, กัฟฟาเราะห์, ค่อลีพะฮ์, คุตบะฮ์, ซืออะห์, ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา, เซอวาล, ซัยญอน, ซอดาเกาะห์, ดูฮิรี, ซูเราะห์, ซุบฮ์, ซ่อฟา, มุตตะวาติร์, ญุมอะห์, ญะมาอะฮ์, ยุซ, ฎุฮา, ตักวา, ตัรบียะฮ์, ตอยญิบ, บะรอกัต, ฟิรอน, พิตเราะฮฺ, ฟัรฎู, ฟัรฎูอัยนุ, พิตยะห์, ฟัรฎูกิฟายะห์, นะยิส, นิกาห์, บุคอรี, ปากอเราะฮฺ, ฟาติมะห์, มาลาอิกะฮ์, มั๊กกะห์, มะฮูม, มุฮัรรอม, มุศฮัฟ, มุอามาละห์, มุตอะฮ์, มักรวะห์, มัรวะฮฺ, มะก่อม, อับดุลมุฏฏอิลิบ, ฎุกัน, ร็ออะฮ์, เราะห์มะห์, วิเตร, ซอฮาบะห์, อนุบักร, อาดัต, อาคิเราะห์, อะฮฺซาบ, อิศมาอิล, อาญูล,

อิชาห์, อิกอมะห์, อุมมะห์, อาอิชะฮฺ, อิห์รอหม, อิรัก, หะซัน, ศ่อลาหฺวาต, อะบฺูสุร็อยเราะฮฺ, ซ็อรอต, สัจญ์ดะฮฺ, มะอฺูนะห์, อับดุล, สกีนะห์, ซัยลา

คำทับศัพท์ซึ่งนักวิชาการที่สำเร็จการศึกษาสายสามัญประเภทโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา ควบคู่สามัญเลือกเขียนแตกต่างกัน คือ กุรอาน, กาฟิร, กุบรู, กุรอัยฮ์, กิบละฮ, กัฟฟาเราะฮฺ, ค่อลีย์ฟะห์ , คุตบะฮ์, ซ็อะฮ์, ซุบฮานะฮฺฮฺวะตะอาลา, เซาวัล, ซัยญอน, ซอดาเกาะห์, ซุฮริ, ซุเราะฮฺ, ซุบฮ, ซอฟา, มุตตะวาติร์, ญุมอะฮ์, ญามาอะฮ์, ญุซ, ญุฮา, ตักวา, ตัรบียะฮฺ, ตอยยิบ, บารอ์กัต, ฟิรอาน, ฟิตรอฮฺ, ฟ็อดู, ฟ็อดูอัยนุ, ฟ็อดูกิฟายะห์, นะญิส, นิกาย์, บุกอริ, อัลบากอเราะฮ์, ฟาติมะห์, มาลาอิกะฮ์, มั๊กกะฮฺ, มะซุุม, มุฮัรรอม, มุศัฟ, มุอามาละห์, มุตอะฮ์, มั๊กโรหะห์, มัรวะห์, มะกอม, อับดุลมุตตอลิบ, รุกัน, ร็อกอะห์, เราะห์มะห์, วิตรู, เสาะหาบะห์, อญูบัก, อาดัต, อาคิเราะห์, อะฮฺซาบ, อิสมาแอล, อะญ์ด, อิชา, อิกอมะฮฺ, อุมมะฮ์, อาอิชะฮฺ, อิห์รอหม, อิรัก, หะซัน, ศ่อลาหฺวาต, อะบฺูสุร็อยเราะฮฺ, ซ็อรอต, สัจญ์ดะฮฺ, มาอฺูนะห์, อับดุลลา, ซากีน่า, ไชลา

คำทับศัพท์ซึ่งนักวิชาการที่สำเร็จการศึกษาสายสามัญประเภทการศึกษานอกระบบโรงเรียน เลือกเขียนแตกต่างกัน คือ กุรอาน, กาฟิร, กุบรู, กุเรซ, กิบละฮ, กัฟฟาเราะฮฺ, ค่อลีย์ฟะห์, คุบบะห์, ซ็อะฮ์, ซ.บ. , เซาวาล, ซัยญอน, ศ่อดาเกาะห์, ซุฮริ, ซุเราะห์, ซุบฮ, ซอฟา, มุตตะวาติร, ญุมอะห์, ญามาอะห์, ญุซฮ์, ญุฮา, ตักวา, ตัรบียะฮ์, ตอยยิบ, บะรอ์กัต, ฟิรอาน, ฟิตเราะฮฺ, ฟ็อดู, ฟ็อดูอัยนุ, ฟ็อดูกิฟายะห์, นะญิส, นิกาย์, บุกอริฮ์, อัลบากอเราะห์, ฟาฏิมะห์, มลาอิกะห์, มั๊กกะห์, มะซุุม, มุฮัรรอม, มุศัฟ, มุอามาล้าต, มุตอะฮ์, มั๊กโรหะห์, มัรวะห์, มะกอม, อับดุลมูฏออลิบ, รุกัน, ร็อกอะห์, เราะห์มะห์, วิตรู, ศ่อฮาบะฮ์, อญูบัก, อาดัต, อาคิเราะห์, อะฮฺซาบ, อิสมาอิล, อะญ์ด, อิชาห์, อิกอมะห์, อุมมะห์, อาอิชะฮ์, อิห์รอหม, อิรัก, หะซัน, ศ่อลาหฺวาต, อะบฺูสุร็อยเราะห์, ซ็อรอต, สัจญ์ดะฮฺ, มะอฺูนะห์, อับดุลลา, สกีนะห์, ไชลา

คำทับศัพท์ซึ่งนักวิชาการที่สำเร็จการศึกษาสายสามัญไม่ระบุประเภทการศึกษา คือ กุรอาน, กาฟิร, กุบรู, กุเรซ, กิบลัต, กัฟฟาเราะห์, ค่อลีย์ฟะฮ์, คุตบะฮ์, ซ็อะฮ์, ซุบฮานะฮฺฮฺวะตะอาลา, เซาวาล, ซัยญอน, ซอดาเกาะห์, ซุฮริ, ซุเราะฮฺ, ซุบฮ, ซอฟา, มุตตะวาติร์, ญุมอะฮ์, ญะมาอะฮ์, ญุซฮ์, ญุฮา, ตักวา , ตัรบียะฮฺ, ตอยยิบ, บะรอ์กัต, ฟิรอาน, ฟิตเราะฮฺ, ฟ็อดู, ฟ็อดูอัยนุ, ฟ็อดูกิฟายะฮ์, นะญิส, นิกะห์, บุกอริฮ์, อัลบากอเราะห์, ฟาติมะห์, มาลาอิกะฮ์, มั๊กกะห์, มะฮฺซุุม, มุฮัรรอม, มุศัฟ, มุอามาล้าต, มุตอะฮฺ, มักรูฮฺ, มัรวะฮฺ, มะกอม, อับดุลมุตตอลิบ, รุกัน, ร็อกอะห์, เราะฮฺมะฮฺ, วิตรู, เสาะหาบะห์, อญูบัก, อาดาต, อาคิเราะห์, อะฮฺซาบ, อิสมาอิล, อะญ์ด, อิชาห์, อิกอมะห์, อุมมะห์, อาอิชะฮฺ, อิวรอหม, อิรัก, หะซัน, ศ่อลาหฺวาต, อะบฺูสุร็อยเราะห์, ซ็อรอฏ, สัจญ์ดะฮฺ, มะอฺูนะห์, อับดุลเลาะห์, ซากีน่า, ไชระห์

ปัจจัยการศึกษาด้านศาสนาแบ่งเป็น ระดับปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี และไม่ระบุ
 รายละเอียด ผู้วิจัยพบว่า มีคำที่เขียนเหมือนกัน 194 คำ แตกต่างกัน 76 คำ มีรายละเอียดดังนี้ คำที่
 เขียนเหมือนกัน คือ คือ กาเฟร, กอฎีห์, กิยาส, กะอูบะฮฺ, กัฟฟาเราะห์, กิยามุลลัย, ค่อวาริจญ์, ญิฮาด,
 ชะอูบาน, ชะหีด, ซินา, ชะกะรียา, ค็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวัซซัลลัม, ซุลกิฟลี, ชะบूर, อิจญติฮาด, ซิกัรุล-
 ลอฮฺ, ซิเกอร์, ซ่อฟา, อัลฟัจญ์, ญุมอะห์, ญันนะฮฺ, ญาสีดียะฮฺ, ญิบรีล, ญ่อว๊าฟ, ดูอาอู, ตะอูวะฮฺ, ดูฮา
 , ตะเซาเวฟ, ตักวา, ตีรมีซี, ตัฟซีร, ตับลีม, ตะฮัจญุด, ตะฮัมมูม, ตัซริก, บานูสสลาม, บনীซัยบะฮฺ, พิต-
 นะฮฺ, พิตเราะฮฺ, ฟิกฮฺ, พิตยะฮฺ และ พิตยะฮฺ (เขียนได้ทั้งสองคำคนละความหมาย), ตะรอเวียะห์,
 ตัรกียะห์, นบี, นัศรอณี, ละหมาด, นะญิส, บะดร์, มุสลิมะห์, มุฮัมมัด, มัสยิด, มะฮฺรออม, มะอูมูม,
 มะดีนะห์, มุอฺมิน, มุฮ์รออม, มัฆริบ, มั่นดู้บ, อับดุลมุฏฏอลิบ, ยาซีน, ยะฮูดี, ยะฎีบ, รอมฏอน, รออูล,
 ร่อป็อูลเอาวาล, รุกัน, ร็อกอะห์, เราะห์มะห์, ลัยละตุลกออดร, วาญิบ, วลี, วะฮีย์, วะฟาต, วิตร, วุฎูฟ,
 วะกัฟ, ซอफीยะห์, อัลกออดร, สุลัยมาน, ซูเราะห์, สุญูด, อิหม่าม, อี้ดีลพิตริ, อี้ดีลฮัจญา, อุมเราะห์,
 อัลลอฮฺ, อันศอร, อามีน, อัลฮัมดุลิลลาฮฺ, อาคิเราะห์, อะฮฺซาบ, อาดัม, อิบรอฮีม, อิสฮาก, อิสมาอิล,
 อัลล้าค, อัลศรี, อนุ, เอาเราะห์, อิห์รออม, อันนาส, เอียะซาน, เอียะติกาฟ, อนุฮะนีพะห์, อิรัก, อาลี,
 ฮิญาบ, หะดีษ, หะล้าล, หัจญ์, ฮะดีษ, หะรออม, ฮิตบาอู, ฮิบาอ์, หะซัน, เฮด, ฮูเซ็น, มัวะญิฮาด, อับ-
 รออฮะห์, ริบาอ์, ตะฮียัต, ตักบิร, ฏักวีระ, ตัสเบียะห์, ฮะดียะห์, (ตก) มุรตัด, ฮานาฟี, ฎุญญ, ดาวูด, ซาฟีอ์,
 ซากิร, กุรออ์, ชะบะฮฺ, อะบฺฮุรออยเราะห์, ฎ็อลลีน, ริวายะห์, ตักลีด, กิศอศ, มะอูนะห์, ซัจญาด, ซารีฟ,
 ซารีพะฮฺ, กะรอมะห์, ซอเล็ม, ฮ็อยบ์, มัซฮับ, สะละฟุศศอลิห์, ฮาวา, ซีฟิต, อะซีซ, มุญาฮิด, มัซฮูร,
 เอาวาม, มุก็อลลิด, อูซูดดิน, อูมาวียะห์, อูษมานียะห์, อัลฟาติฮฺ, อลีฟ, ตะอูวะห์, ยาซิบ, คอฎีบ,
 ตัจญาล, เอาซาอีย์, อัลนะวะวีย์, ซัยนูล, รออซซา, นาซีนีน, ซันซาบิ้ล, ซาเราะห์, รอยฮาน, รอยฮานี,
 ฟาเราะห์, คอดียะห์, ฮานีพะห์, ลาตีพะห์, บาซีเราะห์, บัสมะห์, รออืออะห์, ไลลา, อ็กรีมา, ซัยนูดดิน,
 มัยมูนะห์, อับดุลนาซีร

คำที่แตกต่างกัน มีรายละเอียด ดังนี้ นักวิชาการศาสนาที่สำเร็จการศึกษาด้านศาสนา ระดับ
 ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี คือ กิยามะห์, กุรอาน และกุรอ่าน, ญูร และ ญูโบร์, กุรอัยซ์ และ
 กุเรซ, กิบละห์, กอเซ็ม, ค่อลีพะฮ์ และ คอลีพะห์, คุดบะฮ์ และ คุดบะห์, ชะวีอะห์, ซื่อะห์, เซาवाल,
 ซัยญอน และ ซัยตอน, ซอเฮียะห์, ซุบฮานะฮฺวะตะอาลา และ ซ.บ. , ซอดาเกาะห์, ดูฮ์ริ, ซูเราะห์, ซุบฮฺ,
 มุตะวาติร์ และ มุตะวาติร, ญะมาอะฮ์ และ ญามาอะห์, ญะนาบะห์, ญุช และ ญุซอ์, ฎอฮ์ฟ, ฎอฮา
 รอห์ และ ฎาะฮาะเราะฮ์, ตัรบียะฮฺ, ตอยญิบ และ ตอยยิบ, บารอ์กัต และ บะรอ์กัต, ฟิรฎูน, ฟิรฎู,
 ฟิรฎูฮ์, ฟิรฎูกิฟายะฮ์ และ ฟิรฎูกิฟายะห์, ฟาติฮะห์, เนียต, ญุฮ์, นิกะห์ และ นิกาห์, บุคอรียะห์ และ
 บุคอรี, อัลบากอเราะห์, ฟาติมะห์ และ ฟาติมะฮฺ, มาลาอิกะฮ์ และ มลาอิกะห์, มั๊กกะห์, มะฮฺมูม และ
 มะอูมูม, มุซริกีน, มัซฮับ และ มุศฮัฟ, มุอามาละห์ และ มุอามาฬ้าต, มุตะอะฮ์ และ มุตะอะฮฺ, มั๊กโระห์,

ดักปี่ร, ฐักั๊วะ, ตัสเบียะห์, สะดียะห์, (ตก) มุรตัด, ฮานาฟี, วุญอุ, ดาฆูด, ซาฟีอี, ซากิร, กุรรอฮ์, ซะบะฮะ, อะบฺุฮฺรฺอัยเราะห์, ฆ็อลลีน, ตักลีด, กิศอศ, มะฮฺนุหฺ, ซัจญาด, ซารีฟ, ซารีฟะหฺ, กะรอหมะห์, ซอเล็ม, ฆ็อยบ์, มัซฮับ, สะละฟุศศอลิห์, ฮาวา, ซีฟิต, กานลิบ, มุญญายิด, มัซฮูร, เออวาม, มุก็อลลิด, อุซูลุดดีน, อุมาวียะห์, อัลฟาติฮฺ, อลิฟ, ตะอฺวะห์, ยาซิริ, คอฎิบ, ตัจญาล, เออซาอีย์, อัลนะวะวี, ซัยนูล, รออซ่า, นาซีนีน, ซันซาบิ้ล, ซาเราะห์, รอยฮาน, รอยฮานี, ฟาเราะห์, คอดียะห์, ฮานีฟะห์, ลาตีฟะห์, บาซีเราะห์, บัสมะห์, รอบีอะห์, ไลลา, อักรีมา, ซัยนุดดีน, มัยมุนะห์, อับดุลนาซิริ

คำทับศัพท์ซึ่งนักวิชาการศาสนาในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาเขียนต่างกัน คือ กิยามะห์, กุรอาน , กาเฟร, กุบูร, กอฎี, กุรอัย, กิบละห์, กัฟฟาเราะห์, กิยามุลลัย, คอลีฟะฮ์, คุดบะห์, ซะรีอะห์, ซืออะห์, เซอวาล, ซัยญอน, ดูฮฺริ, ซุบฮฺ, ซิกรุลลอฮฺ, มุตตะวาติร, ญามาอะห์, ญะนาบะฮฺ, ญุซอ, ญุฮฺฮารอห์, ดูฮา, ตะเซอูฟ, ตักวา, ตับลีส, ตอยญิบ, ตะยัมมุ, ฟิรอาน, ฟิรดุ, ฟิรดุอัยน์, ฟิรฎุกีฟายะฮ์ ฟาติฮะห์, ฟิดยะฮฺ, น่ายิส, นิกะห์, บุคอรี, ฟาติมะห์, มลาอิกะห์, มะฮฺมู, มุซริกีน, มุศัฟ, มุอามาละห์, มักราะห์, มัรวะฮฺ, มะกอหม, อับดุลมุตตอลิบ, ร่อบิอูลเออวาล, เสาะหาบะห์, ซุบฮ์, ซุโฮร, อาดะห์, อารอพะห์, อะฮฺซาบ, อะญัล, อามัล, อิกอมะห์, อุละมาอฺ, อาอิชะฮฺ, อิห์รอหม, ฆะดีษ, ฆะซัน, ซอลาหวาต, ซิรอฎ, ริวายะห์, ซัจญุดะฮฺ, อะซีซ, ฆอริบ, อุษมานียะห์, อับดุลเลาะห์, ซากีน, ไชระห์

คำทับศัพท์ที่นักวิชาการในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคุมสำเนียงเขียนแตกต่างกัน คือ กิยามะห์, กุรอาน , กาเฟร, กุบูร, กอฎี, กุเรช, กิบละห์, กัฟฟาเราะห์, กิยามุลลัย, คอลีฟะฮ์, คุดบะห์, ซะรีอะห์, ซืออะห์, เซอวาล, ซัยญอน, ดูฮฺริ, ซุบฮฺ, ซิกรุลลอฮฺ, มุตตะวาติร, ญามาอะห์, ญะนาบะห์, ญุซ, ญุฮฺฮารอห์, ดูฮา, ตะเซอูฟ, ตักวา, ตับลีส, ตอยญิบ, ตะยัมมุ, ฟิรอาน, ฟิรดุ, ฟิรดุอัยน์, ฟิรฎุกีฟายะห์, ฟาติฮะห์, ฟิดยะฮฺ, นะญิส, นิกาน์, บุคอรี, ฟาติมะห์, มลาอิกะฮ์, มะฮฺมู, มุซริก, มัซฮับ, มุอามาล้าต, มักราะห์, มัรวะห์, มะกอหม, อับดุลมูฏอลิบ, ร่อบิอูลเออวาล, ซอฮาบะห์, ซุบฮ์, ซุโฮร, อาด้าต, อะรอพะห์, อะฮฺซาบ, อะญัล, อามัล, อิกอมะห์, อุละมาอฺ, อาอิชะฮฺ, อิห์รอหม, ฆะดีษ, ฆะซัน, ซอลาหวาต, ซิรอฎ, ริวายะห์, ซัจญุดะฮฺ, อาซีซ, ฆอริบ, อุษมานียะห์, อับดุลลา, สกินะห์, ซัยลา

คำทับศัพท์ที่นักวิชาการอิสระเขียนแตกต่างกัน คือ กิยามะฮฺ, กุรอาน , กาฟิร, กุโบร, กอฎี, กุเรช, กิบลัต, กัฟฟาเราะฮฺ, กิยามุลเลน, คอลีฟะฮ์, คุดบะฮฺ, ซาโรฮะฮ์, ซืออะฮ์, เซอวาล, ซัยตอน, ดูฮฺริ, ซุบฮฺ, ซิกรุลลอฮฺ, มุตตะวาติร, ญามาอะห์, ญะนาบะฮฺ, ญุซ, ฆุอะฮฺเราะฮฺ, ญุฮฺ, ตะเซอูฟ, ตักวา, ตับลีส, ตอยญิบ, ตะยัมมุ, ฟิรอาน, ฟิรฎุ, ฟิรฎุอัยน์, ฟิรฎุกีฟายะห์, ฟาติฮะห์, ฟิฎยะฮฺ, นะญิส, นิกะห์ , บุคอรี, ฟาฎิมะฮ์, มลาอิกะฮ์, มะฮฺมู, มุซริกีน, มุศัฟ, มุอามาล้าต, มักรูฮฺ, มัรวะห์, มะกอหม, อับดุลมูฏอลิบ, ร่อบิอูลเออวาล, ซอฮาบะห์, ซุบฮิ, สโฮร, อาดัต, อารอพะห์, อะฮฺซาบ, อาญัล, อะมัล, อิกอมะฮฺ, อุละมาอฺ, อาอิชะฮฺ, อีสฺราม, ฆะดีษ, ฆะซัน, ซอลาหวาต, ซิรอฎ, ริวายะฮฺ, สัจญุดะฮฺ, อะซีซ, ฆอริบบ, อุษมานียะฮฺ, อับดุลเลาะฮฺ, สกินะห์, ซัยลา

จากการวิเคราะห์ความเหมือนและความแตกต่างของคำทับศัพท์ที่นักวิชาการเลือก พบว่า ส่วนใหญ่นักวิชาการเขียนเหมือนกัน ในส่วนที่แตกต่างกันนั้น นักวิชาการในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาจะเน้นที่การออกเสียงให้ตรงกับคำศัพท์ในภาษาอาหรับ เช่น อับดุลเลาะห์, ไชระห์ เป็นต้น ส่วนนักวิชาการในโรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคู่สามัญ จะเน้นการถ่ายรูปคำทับศัพท์ และบางคำจะยึดการออกเสียง และได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู เช่น มุอามาเลียต, มักโรห์ เป็นต้น ส่วนนักวิชาการอิสระ จะเน้นการเขียนให้ถูกต้องตามราชบัณฑิต ในขณะที่เดียวกันก็พยายามให้ออกเสียงตรงกับคำศัพท์ภาษาอาหรับด้วย เช่น ฟัรฎู, ฟัรฎูอัยน์, ฟัรฎูกีฟายะห์

ปัจจัยเพิ่มเติม คือ กิจกรรมการใช้ภาษาอาหรับซึ่งนักวิชาการได้ให้ข้อมูลไว้ คือ บรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกุรอาน อื่น คือ เป็นล่ามในโรงพยาบาล เทคโนโลยีที่นักวิชาการใช้ คือ คอมพิวเตอร์ โทรศัพท์ วิทยุและเอ็มพี 3 และโทรศัพท์เคลื่อนที่ พบว่า นักวิชาการเลือกเขียนคำทับศัพท์เหมือนกัน 167 คำ คำที่เขียนแตกต่างกัน 103 คำ

คำที่เหมือนกันคือ คือ กุบูร, กอฎีเย้, กุเรซ, กิยาส, กะอูบะฮฺ, กอเซ็ม, ค่อวาริจญ์, ญิฮาด, ชะอูบาน, ชะหีด, เซค, ซิริก, ซุนนะห์, ชะกาต, ซอเฮียะห์, ซอฟิร, ฮะกีกัต, ซุ้ลฮิจญะห์, ซ.บ., ซินา, ชะกะรียา, ค็อลลัลลอฮฺอะลยฮิวะซัลลัม, ซุดกิฟลี, ชะบัวร์, ชุฮริ, ชุบฮฺ, อิจญติฮาด, ซอฟา, อัลฟัจญ์, ญุมอะห์, ญะนาบะฮฺ, ญันนะฮฺ, ญายิลียะฮฺ, ญิบรีล, ญ่อว๊าฟ, ดูอาฮฺ, ตะอูวะฮฺ, ญุฮา, ตะเซฮาฎุฟ, ตักวา, ติริมีซี, ตัฟซีร์, ตะฮัจญุด, ตะฮัมมูม, ตัซซิริก, บะรอเก้ต, บานูสสลาม, บนีซัยบะฮฺ, ฟิตเราะฮฺ, ฟัรฎู, ฟิกฮฺ, ฟัรฎูอัยนุ, ตะรอเวียะห์, เนียต, นบี, นัศรอเน้, ละหมาด, มาลาอิกะฮฺ, มัสยิด, มะฮฺรอม, มะอุมุม, มุอุมิน, มุฮ์รอม, มัฆริบ, อับดุลมุฏฏอลิบ, ยาซีน, ยะฮฺดี, ยะฎีบ, รอมฎอน, รอซูล, ริสกี, รุกัน, ลัยละตุ้ลก็อดร, วาญิบ, วลี, วะฟาต, วิตุร, วุฎูฟ, วะกัฟ, ซุบฮฺ, ซอฟียะห์, อัลก็อดร, อีห์มาน, อายะห์, อัลลอลฮฺ, อันศอร, อบูบักร, อัลฮัมดุลิลลาฮฺ, อะฮฺซาบ, อิบรอฮีม, อิสหาก, อิสมาอีล, อัคลีลา, อญู, อิกอมะห์, อุมมะห์, อันนาส, เอียะฮาน, อาลี, หะล้าล, ฮะดัษ, อิตบาฮฺ, ฎักวะ, ตัสเบียะห์, ฮะดียะห์, (ตก) มุรตัด, ฮานาฟี, ฎุฎู, ดาฎูด, ซาฟีอี, ซากิร, กุรรอฮฺ, ชะบะฮฺ, อะบูฮฺรอฮฺ, ฎ็อลลีน, ตักลีด, กิศอศ, มะอูนะห์, ซัจญาด, ซารีฟ, ซารีพะฮฺ, กะรอมะห์, ซอเล็ม, ฮ็อยบ, มัซฮับ, สะละฟุศศอลิห์, ฮาวา, ซีฟัต, อะซีซ, มุญาฮิด, มัซฮูร, เออวาม, มุก็อลลิด, อูซูดดิน, อูมาวียะห์, อูษมานียะห์, อัลฟาติฮฺ, อลีฟ, ตะอูวะห์, ยาซิริ, ด้จญาล, เออซาอียี, อัลนะวะวีเย้, ซัยนูล, รอซซา, นาซีนิน, ซันซาบีล, ซาเราะห์, รอยฮาน, รอยฮานี, ฟาเราะห์, คอดียะห์, ฮานีพะห์, ลาตีพะห์, บาซีเราะห์, บัสมะห์, รอบีอะห์, ไลลา, ซัยนูดดิน, มัยมูนะห์, อับดุลนาซีร

นักวิชาการที่เขียนแตกต่างกัน มีรายละเอียดดังนี้ นักวิชาการที่ใช้วิทยุหรือเอ็มพี 3 เลือกเขียน กิยามะฮฺ นักวิชาการที่ระบุอื่นๆ คือ กิยามะฮฺ นอกนั้นเลือก กิยามะห์, นักวิชาการที่บรรยายศาสนาเขียน กุรอาน นอกนั้นเลือกเขียน กุรอาน, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ อื่นๆ

เลือกเขียน กาฬร นอกนั้นเลือก กาฬร, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา สอนกรอ่าน มีโทรทัศน์ อื่นๆ
เลือกเขียน กิบละฮ เขียนบทความเลือก กิปัด สอนกรอ่าน เลือก กิบละฮ อื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์
วิทยุหรือเอ็มพี 3 โทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือก กิบละฮ, นักวิชาการบรรยายศาสนา เขียนบทความ ใช้
คอมพิวเตอร์ และโทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือกเขียน กัฟฟาเราะฮ์ นักวิชาการที่สอนกรอ่าน อื่นๆ มีโทรทัศน์
วิทยุหรือเอ็มพี 3 เลือกเขียน กัฟฟาเราะฮ์, นักวิชาการที่ระบุ การใช้เทคโนโลยี อื่นๆ เลือกเขียน กอซิม
นอกนั้นเขียน กอซิม, นักวิชาการที่ บรรยายศาสนา สอนกรอ่าน มีโทรทัศน์ เลือกเขียน คุณบะห์
นักวิชาการที่เขียนบทความ อื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ มีวิทยุเอ็มพี 3 และโทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือกเขียน
คุณบะห์ ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก คุณบะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ซาวิอะฮ์ นอกนั้น
เลือก ซะวิอะฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ซุลฮิจญะฮ์ นอกนั้นเลือก ซุลฮิจญะฮ์,
นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน เศาะดาเกาะฮ์ นอกนั้นเลือก ซอดาเกาะฮ์, นักวิชาการที่
บรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกรอ่าน อื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ เลือกเขียน ซูเราะฮ์ มีโทรทัศน์
วิทยุหรือเอ็มพี 3 โทรศัพท์ อื่นๆ เลือกเขียน ซูเราะฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ซิเกร
นอกนั้นเลือก ซิเกร, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกรอ่าน ใช้คอมพิวเตอร์
มีโทรทัศน์ วิทยุหรือเอ็มพี 3 เลือก มุตตะวาติร กิจกรรมอื่นๆ ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ และเทคโนโลยีอื่นๆ
เลือก มุตตะวาติร, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ และใช้
เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ญะมาอะฮ์ นักวิชาการที่สอนกรอ่าน กิจกรรมอื่นๆ มีวิทยุหรือเอ็มพี 3
ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือก ญะมาอะฮ์, นักวิชาการที่กิจกรรมเพิ่มเติม ระบุอื่นๆ เลือก ญะอะฮ์ฟ นอกนั้น
เลือก ญะอะฮ์ฟ, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ มีโทรทัศน์ วิทยุหรือเอ็มพี 3 เลือก ญะอะฮ์-
เราะฮ์ นักวิชาการที่สอนกรอ่าน ระบุอื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ และใช้เทคโนโลยีอื่นๆ
เลือก ญะฮารอห์, นักวิชาการที่ระบุกิจกรรมอื่นๆ และ เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก ตัรบียะฮ์ นอกนั้นเขียน
ตัรบียะฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ตับลีค นอกนั้นเลือก ตับลีค, นักวิชาการที่ใช้
เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ตอยยิบ นอกนั้นเลือก ตอยยิบ, นักวิชาการที่มีวิทยุหรือเอ็มพี 3
ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือก ฟิรฮาน์ ใช้เทคโนโลยีอื่น เลือก ฟิรฮูน นอกนั้นเลือก ฟิรฮูน, นักวิชาการ
ที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ฟิตนะฮ์ นอกนั้นเลือก ฟิตนะฮ์, นักวิชาการบรรยายศาสนา เขียน
บทความ สอนกรอ่าน ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ วิทยุหรือเอ็มพี 3 โทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือกเขียน
ฟิรฎูกิฟายะฮ์ กิจกรรมอื่นๆ เลือก ฟิรฎูกิฟายะฮ์ ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก ฟิรฎูกิฟายะฮ์, นักวิชาการ
ที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกรอ่าน กิจกรรมระบุอื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรศัพท์เคลื่อนที่
เลือกเขียน ฟาติฮะฮ์ ส่วนนักวิชาการที่ มีโทรทัศน์ วิทยุหรือเอ็มพี 3 ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก ฟาติฮะฮ์,
นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกรอ่าน ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่
เลือกเขียน ฟิตยะฮ์ นักวิชาการที่ระบุกิจกรรมอื่น วิทยุหรือเอ็มพี 3 ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก ฟิตยะฮ์

(สองคำนี้มีความหมายต่างกัน ดังนั้นเขียนคำทับศัพท์ต่างกันได้) , นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ตะกียะฮุ นอกนั้นเลือก ตัรกียะห์ (สองคำนี้มีความหมายต่างกัน ดังนั้นเขียนคำทับศัพท์ต่างกันได้) , นักวิชาการที่บรรยายศาสนา สอนกุรอาน ใช้คอมพิวเตอร์ ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน นูฮ์ ส่วนนักวิชาการที่เขียนบทความ ระบุอื่นๆ มีโทรทัศน์ วิทยุหรือเอ็มพี 3 ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก นัวฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน นะยิส นอกนั้นเลือก นะญิส, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน นิกะฮุ นอกนั้นเลือก นิกะห์, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกุรอาน วิทยุหรือเอ็มพี 3 โทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือกเขียน บุคอรี ส่วนนักวิชาการ กิจกรรมระบุอื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ เลือกเขียน บุคอรีย ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อัลบุคอรีย, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน บดร์ นอกนั้นเลือก บะดร์, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา กิจกรรมระบุอื่นๆ เลือกเขียน บากอรอหุ ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เขียน บะเกาะเราะหุ นอกนั้น เลือก อัลบากอเราะหะห์, นักวิชาการที่มีโทรทัศน์ และใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ฟาฏิมะฮ์ และ ฟาติมะฮุ นอกนั้น เขียน ฟาติมะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มุสลิมะหุ นอกนั้นเลือก มุสลิมะหุ, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มุฮัมมัด นอกนั้นเลือก มุฮัมหมัด, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มะดีนะหุ นอกนั้นเลือก มะดีนะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก เขียน มักกะฮุ นอกนั้นเลือก มักกะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มะอูซุม นอกนั้นเลือก มะซูม, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มุซริก นอกนั้นเลือก มุซริกีน (สองคำนี้มีความหมายต่างกัน ในเรื่องของพจน์ คือ มุซริก เป็นเอกพจน์ มุซริกีน เป็นพหูพจน์ การใช้ทับศัพท์ขึ้นอยู่กับบริบท ในภาษาไทยที่อยู่ในดุลยพินิจของนักวิชาการ) , นักวิชาการที่มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 เลือกเขียน มัซฮับ นอกนั้นเลือก มุศหัพ (คำนี้ใช้เขียนได้ทั้งสองคำ แต่แตกต่างกันในเรื่องของการทำหน้าที่ใดในประโยค), นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 เขียน มุอามาลียัต (เน้นการออกเสียง แต่ใช้วรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย) ส่วนนักวิชาการที่สอนกุรอาน กิจกรรมระบุอื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ ใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่และเทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มุอามะละห์, นักวิชาการที่มีโทรทัศน์ มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มุตอะฮุ นอกนั้นเลือกเขียน มุตอะฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มันฎูบ นอกนั้นเลือกเขียน มันดู้บ (ซึ่งคำที่ใช้วรรณยุกต์โทออกเสียงตรงกับภาษาอาหรับมากกว่า), นักวิชาการที่มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือกเขียน มักโรห์ นอกนั้นเลือก มักรูฮุ, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา สอนกุรอาน ใช้คอมพิวเตอร์ เลือกเขียน มัรวัห์ นอกนั้นเลือก มัรวัฮุ, นักวิชาการที่ กิจกรรมระบุอื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ และใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน มะกอม นอกนั้นเขียน มะกอม, นักวิชาการที่มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 และใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน รอปี-อูลเอาวัล นอกนั้นเขียน ร่อปีอูลเอาวัล, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ร็อกอะฮุ นอกนั้น เลือกเขียน ร็อกอะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน เราะห์มะฮ์ นอกนั้นเลือกเขียน

เราะห์มะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน วะฮีย์ นอกนั้นเลือกเขียน วะฮีย์, นักวิชาการที่เขียนบทความ และสอนกุรอาน เลือกเขียน เคาะหาปะห์ และศออาบะฮ์ นอกนั้น เขียน ซอฮาบะห์, นักวิชาการที่สอนกุรอาน เลือกเขียน สุไลมาน นอกนั้น เขียน สุลัยมาน, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ซูเราะฮ์ นอกนั้นเลือกเขียน ซูเราะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ซุญุด นอกนั้นเลือกเขียน ซุญูด, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อิมาม นอกนั้นเลือกเขียนอิหม่าม, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อี้ดูล์ฟิตร นอกนั้นเลือกเขียน อี้ดิล์ฟิตร, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อี้ดูล์อฎุฮา นอกนั้นเลือกเขียน อี้ดิล์อฎุฮา, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อุมเราะฮ์ นอกนั้นเลือกเขียน อุมเราะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อมีน นอกนั้นเลือกเขียน อามีน, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อากีตะฮ์ นอกนั้นเลือกเขียน อะกีตะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อาซาน นอกนั้นเลือกเขียน อะซาน, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เลือกเขียน อาดะห์ นักวิชาการที่เขียนบทความเลือก อาดาต มีโทรศัพท์เคลื่อนที่เลือก อาดะห์ ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือก อาดะฮ์ นอกนั้นเลือก ดาดีต, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อิบาตะฮ์ นอกนั้นเลือกเขียน อิบาตะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อารอพะฮ์ นอกนั้นเลือกเขียน อารอพะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อาคิเราะห์ นอกนั้นเลือกเขียน อาคีเราะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อดัม นอกนั้นเลือกเขียน อาดัม, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ สอนกุรอาน ใช้คอมพิวเตอร์ และมีโทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือกเขียน อะญ์ล ส่วน นักวิชาการที่ กิจกรรมระบุอื่นๆ มีโทรทัศน์ มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อาญ์ล, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ เลือกเขียน อามัล นักวิชาการที่เขียนบทความ สอนกุรอาน กิจกรรมระบุอื่นๆ เขียน อะมัล ส่วนนักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เขียน อมัล, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อัสรีย์ นอกนั้นเลือกเขียน อัสรีย์, นักวิชาการมีวิทยุหรือเอ็มพี 3 และใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อีซา นอกนั้นเลือกเขียน อีซาฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อิบน์ นอกนั้นเลือกเขียน อิบนู, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน เอร็อต นอกนั้นเลือกเขียน เอาเราะห์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อาอิชะห์ นอกนั้นเลือกเขียน อาอิชะฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อิชูรอม นอกนั้นเลือกเขียน อิห์รอม, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน เอี้ยะติกาฟ นอกนั้นเลือกเขียน เอี้ยะติกาฟ, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน อีรค์ นอกนั้นเลือกเขียน อีรค์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ฮิญาบ นอกนั้นเลือกเขียน ฮิญาบ, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน หุกุม์ นอกนั้นเลือกเขียน ฮุกุม์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน หาดิษ นอกนั้นเลือกเขียน หะดิษ, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ฮัจญ์ นอกนั้นเลือกเขียน หัจญ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลือกเขียน ฮะรอม นอกนั้นเลือกเขียน หะรอม, นักวิชาการที่ใช้

เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน หิรออุ นอกนั้นเลื่อนเขียน ฮิรออุ, นักวิชาการที่มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 และใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ฮะซัน นอกนั้นเลื่อนเขียน ทะซัน, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ฮุเซ็น นอกนั้นเลื่อนเขียน ฮุเซ็น, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน มัจญ์ญิฮาด นอกนั้นเลื่อนเขียน มัจญ์ญิฮาด, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน อับรอฮะฮุ นอกนั้นเลื่อนเขียน อับรอฮะฮ์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ริบาค์ นอกนั้นเลื่อนเขียน ริบาค์, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ตะฮะฮุซุด, นอกนั้นเลื่อนเขียน ตะฮะฮุซุด, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน หัยฎุ นอกนั้นเลื่อนเขียน เฮด, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ มีโทรทัศน์ เลื่อนเขียน ศอลาหวาด นอกนั้นเขียน ศอลาหวาด, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ตักบีรุ นอกนั้นเลื่อนเขียน ตักบีรุ, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา กิจกรรมระบุอื่นๆ ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรทัศน์ เขียน ฮิรออุต และนักวิชาการที่เขียนบทความ สอนกุรอาน มีวิทยุหรือเอ็มพี 3 และใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เขียน ฮิรออุต ส่วนนักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ศิรอฎุ, นักวิชาการที่ใช้เทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ริวายะฮุ นอกนั้นเลื่อนเขียน ริวายะฮ์, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา สอนกุรอาน ใช้คอมพิวเตอร์ มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ เขียน ฮัจญ์ญะฮุ ส่วนนักวิชาการที่เขียนบทความ กิจกรรมระบุอื่นๆ มีโทรทัศน์ ใช้วิทยุหรือเอ็มพี 3 และเทคโนโลยีอื่นๆ เลื่อนเขียน ฮัจญ์ญะฮุ, นักวิชาการที่กิจกรรมระบุอื่นๆ เลื่อนเขียน คาลิป นอกนั้นเลื่อนเขียน คาลิป, นักวิชาการที่เขียนบทความ ใช้วิทยุหรือเอ็มพี 3 มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ เขียน ฮอริบ นอกนั้นเขียน ฮอริบ, นักวิชาการที่บรรยายศาสนา เขียนบทความ มีโทรทัศน์ และใช้โทรศัพท์เคลื่อนที่ เลื่อนเขียน อับดุลเลาะฮุ ส่วน นักวิชาการที่สอนกุรอาน และใช้คอมพิวเตอร์ เลื่อนเขียน อับดุลลอลฮุ นักวิชาการที่ใช้วิทยุหรือเอ็มพี 3 เลื่อนเขียน อับดุลลา, นักวิชาการที่มีโทรทัศน์ และวิทยุหรือเอ็มพี 3 เลื่อนเขียน ฮะกินะฮ์ นอกนั้นเขียน สกินะฮ์, นักวิชาการที่สอนกุรอาน เลื่อนเขียน ไชลา นักวิชาการที่ใช้วิทยุหรือเอ็มพี 3 มีโทรศัพท์เคลื่อนที่ เลื่อนเขียน ไชระฮ์ นอกนั้นเลื่อนเขียน ไชลา ยกเว้นใช้เทคโนโลยีอื่นๆ ไม่เลือกตอบ

จากการวิเคราะห์ ข้างต้นนักวิชาการที่ระบุอื่นๆ มีแนวโน้มการเขียนแตกต่างจากนักวิชาการที่ระบุกิจกรรมเพิ่มเติมชัดเจน และเทคโนโลยีที่ใช้ชัดเจน พบว่านักวิชาการกลุ่มนี้จะเขียนด้วยเสียงยาว เช่น อุลามาอู, อาชีซ, หาดิษ, เป็นต้น

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิเคราะห์คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ทราบลักษณะอันเป็นสาเหตุของความแตกต่างของการถ่ายเสียงรวมถึงเหตุผลในการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทยของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร เพื่อให้ผลการวิจัยเป็นแนวทางของนักวิชาการศาสนาอิสลามในการเลือกเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับให้มีมาตรฐานใกล้เคียงกัน

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า ใช้วิธีรวบรวมคำทับศัพท์จากตำราวิชาการทางศาสนาเป็นจำนวน 250 -300 คำ จากการให้ทำแบบสอบถามพบคำที่มีความหมายคลาดเคลื่อนจากการสุ่มสัมภาษณ์นักวิชาการ จึงเหลือเพียง 269-270 คำในแบบสอบถาม จัดทำแบบสอบถาม 50 ชุด เพื่อให้ นักวิชาการศาสนา 5 กลุ่ม จาก กลุ่มที่ 1 นักวิชาการอิสระ 10 คน นักวิชาการในโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามจำนวน 20 คน จาก 4 โรงเรียน นักวิชาการในโรงเรียนสอนศาสนา(อิสลาม) ควบคู่สามัญ 20 คน จาก 4 โรงเรียน นำแบบสอบถามไปให้ตามโรงเรียนที่ระบุรายชื่อไว้ พร้อมกับการสุ่มสัมภาษณ์ นักวิชาการเป็นรายบุคคลและเป็นกลุ่ม ประมาณ 5-15 คน โดยแบ่งเป็นนักวิชาการอิสระ และ นักวิชาการในโรงเรียนที่ระบุไว้ จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาจัดกระทำวิเคราะห์ข้อมูลเป็นสถิติร้อยละ นำผลที่ได้มาวิเคราะห์ กับคำที่นักวิชาการเลือกเขียนตอบรวมกับการวิเคราะห์ ระบบตัวอักษรและการถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับเป็นภาษาไทย แบบพรรณนาวิเคราะห์ และนำเสนองานเป็นแบบพรรณนาวิเคราะห์ไม่ใช้ระบบสัทศาสตร์ในการอธิบาย

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาเชิงวิเคราะห์การเขียนคำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร ผู้วิจัยศึกษาจากคำทับศัพท์ที่นักวิชาการเลือกตอบ พบสาเหตุของการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน มีสาเหตุมาจากลักษณะทางภาษาดังต่อไปนี้ คือ

1. เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามแบบราชบัณฑิต ทั้งพยัญชนะต้นและตัวสะกด นักวิชาการกลุ่มนี้จะเขียนให้ถูกต้องตามแบบราชบัณฑิตสถาน ทั้งพยัญชนะต้น และตัวสะกด จะไม่คำนึงการออกเสียงในภาษาอาหรับ แต่จะยึดการเทียบรูปคำทับศัพท์ตามกฎเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตยสถาน กำหนดไว้ ซึ่งผู้วิจัยพบคำ (ดูรายละเอียดคำในตาราง 11)

2. เขียนคำทับศัพท์โดยยึดให้รูปคำทับศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด เน้นใส่รูปวรรณยุกต์ รวมทั้งถ่ายรูปพยัญชนะที่ไม่ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ ซึ่งผู้วิจัยตั้งข้อสังเกตว่า นักวิชาการกลุ่มนี้ไม่ชำนาญด้านภาษาไทยและไม่ได้ศึกษาเกี่ยวกับกฎเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ ศึกษาจากคำทับศัพท์ แบ่งข้อย่อยได้ดังนี้

2.1 ใส่รูปวรรณยุกต์ผิดหลักภาษาไทย

2.2 ใส่วรรณยุกต์ถูกต้องแต่ไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ

2.3 เทียบสระเสียงสั้นและเสียงยาวไม่ตรงกับภาษาอาหรับ

(ดูรายละเอียดคำในตาราง 11)

3. เขียนคำทับศัพท์โดยยึดตามการถ่ายเสียงให้ตรงกับรูปศัพท์ภาษาอาหรับ แต่ไม่เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์ตามหลักภาษาไทยและไม่ยึดกฎเกณฑ์ตามราชบัณฑิตกำหนดทุกคำ เพราะในคำบางคำในภาษาอาหรับเมื่อใช้ตามราชบัณฑิตกำหนดและเขียนเป็นคำทับศัพท์ภาษาอาหรับแล้วไม่สวยงามทำให้การออกเสียงอาจผิดเพี้ยนได้ เช่น หะดีษซอเฮียะห์ นักวิชาการจะนิยมเขียนทับศัพท์ว่า ซอเฮียะห์ หรือ ซ่อเฮียะห์ แต่ถ้าเขียนตามราชบัณฑิต คือ เศาะฮียู หรือ เศาะหียู เช่นคำว่า อันซอร ถ่ายรูปศัพท์ตามที่ราชบัณฑิตกำหนด แต่ นักวิชาการกลุ่มนี้จะนิยมเขียน อันซอร เป็นต้น เพราะ ซ จะออกเสียงใกล้เคียงกับภาษาอาหรับมากที่สุด และนักวิชาการกลุ่มนี้จะคำนึงถึงเสียงสั้น ยาวในภาษาอาหรับ เพราะ เสียงสั้นยาว ถ้าออกเสียงผิด ความหมายจะเปลี่ยนไปโดยสิ้นเชิง เช่น คำว่า การีมะห์ เป็นชื่อคน มีความหมายว่า ใจบุญ เมื่อเขียนเป็น กะลิมะห์ จะแปลว่า หนึ่งคำ เป็นต้น ดังนั้นการที่พยายามจะเขียนคำทับศัพท์

โดยเทียบสระเสียงสั้นยาวจึงมีความสำคัญ (ดูรายละเอียดคำในตาราง 11)

4. เขียนรูปคำทับศัพท์ตามภาษาพูด เช่น กาเฟร, กุเรช เป็นต้น หรือได้รับอิทธิพลมาจากภาษามลายู และภาษาอื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น ภาษาอูรดู, เปอร์เซีย หรือการถ่ายเสียงคำทับศัพท์จากภาษาอังกฤษ เป็นต้น

ตาราง 11 ตารางแยกลักษณะของคำทับศัพท์ตามลักษณะการเลือกตอบของนักวิชาการ

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
กียามะห์, กียา มะฮฺ				กูรอ่าน	กียามัต
กูรอ่าน					โกหฺรอ่าน
กาฟิร	กูไฟฺร			กัฟฟาร	กาเฟร
กูบูร		กูบู้ร		กูบู้ร, กูบรู	กูโบร์, กูโบ้ร, กูโบรุ
กอลฎีฮ์				กอลดีฮ์, กอลฎี	
กูรอยฮ์				กูรอยฮฺ	กูเรฮ, กูเรฮ
กียาส				กียาส	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
กิบละห์, กิบละฮ์, กิบละฮู				กิบละฮ	กิบลัด	
กะอ์บะฮ์, กะอ์ บะฮ์, กะอูบะฮู		กะอูบะฮู				
กัฟฟาเราะห์, กัฟฟาเราะฮู, กัฟฟาเราะฮ์		กัฟฟาเราะฮู				
กียามุลลัยล์	กียามุลลัยล์, กียามุลเลน, กียามุลลัยลิ, กียามุลลัยลุล				กียาม, กียามุลเลน	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
กอกซิม					กอกซิม	
เคาะลีฟะห์, เคาะ ลีฟะฮ์		ค่อลีฟะฮ์, ค่อ ลีฟะฮ์		คอลลีฟะฮ์, คอลลีฟะห์, คอลลีฟะฮ์	กาหลิบ, คาลิป	
คฺฎบะห์, คฺฎบะฮ์, คฺตบะฮ์	คฺฎบ๊ะฮ์				คฺตบะห์, คฺตบะฮ์, คฺตบะฮ์,	
เคาะวาริจญ์		ค่อวาริจญ์		คอวาริจญ์		
ญีหัด	ญีหัด				ญีฮาด	
ซารีอะห์, ซารีอะฮ์, ซารีอะห์,		ซารีอะฮ์, ซ่า รีอะฮ์	ซารีอะฮ์		ซารีฮัด, ซารีฮาด, ซารีฮัด	
ซีอะห์, ซีอะฮ์, ซีอะฮ์		ซีอะฮ์	ซีอะฮ์		ซีอะฮ์	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตามภาษา พูดหรือได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู และภาษาอื่นๆ ในโลก มุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.2 ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
ชะฮ์บาน			ชะฮ์บาน, ชะฮ์บาน		ชะฮ์บาน
ชะฮ์ฮิด			ชะฮ์ฮิด, ชะฮ์ฮิด	ช่าฮ์ฮิด	ชะฮ์ฮิด
ชัฮ์ค			ชัฮ์ค		เซค, ซีค
ชิริก			ชิริก		
เซฮาวาล	เซฮาวาล, เซฮาวาล		เซฮาวาล		
ซุนนะห์, สุนนะห์, สุนนะห์, ซุนนี			ซุนนะห์		สุนัต, ซุนหนี
ชัฮ์ฏอน			ชัฮ์ฏอน		ชัฮ์ฏอน
ชะกาฮ์, ชะกาฮ์				ชากาฮ์	ชกาต, ช่ากาต, ชากาต

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตามภาษา พูดหรือได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู และภาษาอื่นๆ ในโลก มุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
เศาะฮียู	เศาะหียู, เศาะหียู, เศาะเฮียะฮู		ศอหียู	ศอเฮียะฮู	ช่อเฮียะฮู, ช่อเฮียะห์	
เศาะฟิร				ซอฟิร, ศอฟิร, ช่อฟิร	เศาะฟิร, เซาะฟิร	
ฮะกีเกาะห์, ฮะกี เกาะห์, ฮะกีเกาะห์ฮู	ฮากี้เกาะห์			ฮ่ากีเกาะห์ฮู, ฮ่ากี เกาะห์	หะกีเกาะห์, หะกีเกาะห์ฮู	ฮะกีกัต, ฮากีกัต
ซุลฮิจยะห์, ซุล ฮิจญะฮู	ซูล์ฮิจญะห์, ซูล์ฮิจญะฮ์, ซูล์ฮิจญะฮู		ซุลฮิจจะห์			
ซุบฮานะฮูวะตะอา ลา			ซุบหา		ซุบฮาน่าฮูว่าต่าอาลา, ซุบฮู	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตามภาษา พูดหรือได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู และภาษาอื่นๆ ในโลก มุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
ชีนา		ชีนา, ชีนา		ชีนา		
ชะกะรียา		ช่ากว่ารียา		ช่าการียา	ชักรียา, ชักกรียา, ชักการียา	
ซุลกิฟล์	ซูล์กิฟล์				ซุลกิฟลิ, ซุลกิฟลุ	
ซุลกิฟลุ				ซาบรู		
เศาะดะเกาะฮฺ		ซอดาเกาะห์, เศาะดะเกาะฮฺ		ซอดาเกาะห์, ซอดา กอฮฺ, ซอดาเกาะห์,		
ซุฮฺริ					ดุฮฺริ, ซุฮฺริ, ซุฮฺริ	
ซุเราะฮฺ, ซุเราะห์, ซุเราะฮ์						
ศุบฮิ, ศุบฮ์ ศุบहु					ซุบฮุ, ซุบห์, ซุบฮุ	
					ซุบฮิ, ซุบฮ์	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
อิจฎีฮาด		อิจฎีฮาด, อิจฎีฮาด	อิฎติฮาด	อิจฎีฮาด, อิฎติฮาด, อิฎยติฮาด		
ซิกรุลลอฮฺ	ซิกรุลลอฮฺ		ซิกรุลลอฮฺ			
ซิกร, ซิกร์	ซิกร์				ซีเกร	
เซอะฟา		ซ่อฟา		ซอฟา		
อัลฟัจญ์	อัลฟัจร์	อัลฟัจรุ		อัลฟัจญ์, อัลฟัจร์		
มุตตะวาติร		มุตต้าวาติร		มุตตะวาติร	มุตต้าวาเตร, มุตตะวาติร์	
ญุมอะฮ์, ญุมอะห์		ญุมฮะฮฺ		ญุมอะฮฺ	ญุมฮัต, ญุมฮาด	
ญะมาอะฮ์, ญะมาอะฮฺ	ญะมาฮะฮฺ	ญ่ามาอะฮ์		ญามาอะห์	ญะมาฮัต, ญะมาฮาด	
ญะนาบะฮฺ, ญะนาบะห์, ญะนาบะห์,		ญ่านาบะห์		ญานาบะห์		

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่ วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ		
ณฺชอ์, ณฺชอุ				ณฺช	
ญาฮิลียะฮฺ		ญาฮิลียะห์, ญา ฮิลียะห์	ญาฮิลียะฮ์	ยาฮิลียะห์	
ญิบรีล, ญิบรออิล, ยิบรอเอล			จิบรีล	ยิบรีล	
ฎาะอ็ีฟ		ดอ็ีฟ, ฎอ็ีฟ, ฎอ็ีฟ		ดอ็ีฟ, ฎอ็ีฟ	
ฎาะฮาะเราะฮฺ, ฎาะฮาะเราะฮ์		ตอฮาะเราะห์	ฎาะฮาะเราะฮ์, ฎาะฮาะเราะฮ์	ฎอฮาะเราะฮฺ, ตอฮาะ เราะฮฺ, ฎอฮาะรอห์	
ฎาะวาฟ	ตอว๊าฟ, ฎอว๊าฟ	ตอว๊าฟ		ตอวาฟ	
ดฺอฺฮา, ดฺอฺฮาฮ์				ดฺอฺฮา	ดฺอฺฮา, ดฺอฺฮาฮ์

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตามภาษา พูดหรือได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู และภาษาอื่นๆ ในโลก มุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
คะอะวะฮฺ,					คะฮฺวะห์, คะฮฺวะฮฺ, คะฮฺวะฮฺ, คะอะวะห์	
คูฮฺ			กูหา	คูฮฺ	กูฮฺ	
ตะเซาฮฺ			ตะเซาฮฺ	ตาเซาฮฺ		
ตักวา		ตักวา				
ติรมีซีฮฺ	ติรมีซีฮฺ			ติรมีซีฮฺ	ฏิมซีฮฺ, ติรมีซี, ติรมีซี	
ตฺรียะฮฺ, ตฺรียะฮฺ , ตฺรียะห์		ตฺรียะฮฺ		ตฺรียะห์		
ตบลิซ	ตบลิซ				ตบลิค	
ตอยยิบ		ตอยยิบ			ตอยญิบ, ฏอยยิบ	
ตะฮฺญุด		ตะฮฺญุด		ตาฮฺญุด	ตะฮฺญุด	
ตะฮฺมม				ต่าฮฺมม	ตะฮฺมม	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตามภาษา พูดหรือได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู และภาษาอื่นๆ ในโลก มุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
ตัชรีก	ตัชรีก			ตัชรีก, ตัลวีค		
		บ้ารอกะฮฺ, บ่า รอกะฮฺ		บารอกะห์	บะรอกะฮฺ	บอรอกะฮฺ, บ้ารอกัด, บะรอกัด, บะรอกัด, บะรอกัด, บารอกัด
บานูสสลาม					บานูสสลาม	
บนิชัยบะฮฺ	บนิชัยบะฮฺ		บนิชัยบะฮฺ	บ่านีชัยบะฮฺ	บนิชัยบะห์,	
ฟิรอาน					ฟิรอาน, ฟิรอาน, ฟิรอาร์	ฟิรอาน, ฟิรอาน
ฟิตนะฮฺ					ฟิตนะห์, ฟิตนะฮฺ	
ฟิฏเราะฮฺ, ฟิฏ เราะห์				ฟิตรอฮฺ	ฟิตเราะฮฺ, ฟิตเราะห์, ฟิตเราะฮฺ, ฟิตเราะฮฺ	
ฟัรฎู					ฟัรดู	
ฟิกฮฺ, ฟิกฮฺ, ฟิกห์					ฟิก	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
พรัญอัยน์				พรัญอัยน์, พรัญอัยนุ	พรัญอัยน	
พรัฎกิฟายะฮุ, พรัฎกิฟายะฮ์, พรัฎกิฟายะห์			พรัฎกิฟายะฮ์	พรัฎกิฟายะห์, พรัฎกิฟายะฮุ, พรัฎกิฟายะฮุ		
ฟาติฮะฮุ			ฟาติหะห์			
ฟิดยะฮุ, ฟิดยะฮ์						
ฟิตยะห์, ฟิตยะฮุ				ฟิฎยะห์		
ตะรอวีฮุ, ตะรอวีฮ์		ตารอวีห์			ตะรอเวียห์, ตะรอเวียะห์, ตะ รอเวียะฮุ, ตะรอเวียะห์, ตะรอ เวียะฮุ	
ตารีเกยะฮุ, ตารีเกยะห์			ตารีเกยะฮ์		ตารีเกยะฮ์, ตารีเกยะฮุ	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
นียะฮฺ, นียะห์				นียะฮฺ	เนียต, เหนียต, นียัต
		น่านี, น่านียู		น่านี	น่านี
นัศรอญี				นัศรอญี, นัศรอญี, นัศรอญี, นัศรอญี	
		ซอล่าฮฺ			ละหมาด, นมาซ, นมาส
นูฮฺ, นูฮฺ, นูห์	นูห์				นัวฮฺ, นัวฮฺ, นัวฮฺ
นะญีส		น่านีส		น่านีส	นะยีส
นิกะฮฺ, นิกะห์				นิกะฮฺ, นิกะฮฺ, นิกะห์	
บุดอริย์, อัลบุดอ ริย์					บุดอริ, บุดอริย์
บัตร์	บะดร์				บัตร์, บัตร์

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
บะเกาะเราะฮฺ, อัลบะเกาะเราะฮฺ, บะเกาะเราะฮุ		อัลบะก่อเราะฮฺ, อัลบะก่อเราะฮุ, อัลปาก่อเราะฮฺ, อัลบะก่อเราะฮ์		อัลบากอเราะฮุ, อัล บากอเราะฮ์, ปาก ออฮุ, บะกอออฮุ, อัลบาเกาะเราะฮ์		
ฟาฏิมะฮฺ, ฟาฏี มะฮุ		ฟาฏีมะฮฺ		ฟาตีมะฮ์	ฟาตีมะฮุ, ฟาตีมะฮ์	ฟาตีเมาะฮ์
มุสลิมะฮุ, มุสลี มะฮุ, มุสลิมะฮ์		มุสลีมะฮฺ				
มุฮัมมัด		มุฮัมมัด	มุหัมหมัด	มุฮัมหมัด	มะหะหมัด, มุฮำหมัด	
มะลาอิกะฮุ		มาลาอีกะฮฺ, มาลาอีกะฮ์, มาลาอิกะฮ์		มาลาอีกะฮฺ, มลาอี กะฮ์, มะลาอีกะฮ์	มะลาอีกะฮ์, มลาอิกะฮุ	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
มัสญิด				มัสยิด	
มะหฺรอม, มะหฺ รอม		มะหฺรอม		มะฮฺรอม, มะหฺรอม, มะฮฺรอม	
มะอฺมูม, มะฮฺมูม				มะมูม, มะฮฺมูม	
มะดีนะหฺ, มะดี นะหฺ, มะดีนะฮฺ		มะดีนะหฺ, มาดี นะหฺ, มาดีนะฮฺ		มะดีนะฮฺ	
มุฮฺมิน				มุฮฺมิน, มุมิน	
มักกะฮฺ, มักกะฮฺ		มักกะฮฺ		มักกะหฺ	เมกกะ
มะอฺซุม, มะฮฺซุม				มะอฺซุม, มะซุม, มะฮฺซุม, มะฮฺซุม, มะฮฺซุม	
มุฮฺรอม			มุหฺรอม	มุฮฺรอม, มุฮฺรอม	
มุชริกีน, มุชริก		มุชริกีน			

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
มุศฮัฟ				มุศฮัฟ		
มูอามะละห์, มูอามะละฮ์, มูอามะละฮฺ, มูอามะละต	มูอามาลีต, มูอามาลีต, มูอามะลีต			มูอามะละห์, มูอามาลีต		
มัฆริบ				มักริบ	มัฆเร็บ	
	มุตอะฮฺ, มุตอะฮ์	มุตฮิฮฺ			มุตฮัต	
มันดูบ		มันดูบ, มันฎูบ, มันดูบ, มันฎูบ				
มักรูฮฺ, มักรูฮ์					มักริฮ์	
มัรวะฮฺ, มัรวะฮ์				มัรวะฮ์		

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
มะกอม		มากอม			มะก่อม	
อับดุลมูฏอลิบ					อับดุลมุตตอลิบ, อับดุลมุตฏอลิบ	
ยาซีน						
ยะฮูดีเย, ยะฮูดีเย		ยะฮูดี, ญาฮูดี, ย่าฮูดี		ยาฮูดี	ยะฮูดี	
ยะฮูฎิบ		ยะฮูฎิบ			ยะฮูฎิบ, ยะฮูฎิบ, ยะฮูฎิบ	ยะฮูฎิบ, ยะฮูฎิบ
รอมฎอน		ร่อม่าฎอน, ร่อม มะฎอน		ร่อมาดอน, ร่อม่าฎอน	เราะมะฎอน, เราะมะดอน, รอมดอน	
เราะซูล		ร่อมซูล	รสูล, ร่อมซูล		รสูล, รอมซูล, ร่อมซูล, ร่อมซูล, ร่อมซูลฯ	
รอบีอุลเอาวัล		ร่อมบีอุลเอาวัล, ร่อมบีอุลเอาวัล		ร่อมบีอุลเอาวัล	ร่อมบีอุลเอาวัล, เราะะบีอุลเอาวัล, เราะะบีอุล เอาวัล	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
ริชกี				ริสกี, ริชุกี	
ร็อกอะห์, ร็อกอะฮ์, , ร็อกอะฮุ	ร็อกอะฮุ	ร็อกฮะฮุ, ร็อกอะฮุ		รอกอะฮะฮุ, รอก่าอะห์, รอกอะห์,	รอกาฮัต, รอกาฮัต
เราะฮุมะฮุ, เราะหะ มะห์					
				เราะหุมะฮุ, เราะฮัมมะห์, เราะหัมมะฮ์, เราะฮุมะฮุ	เราะหัมมัด
ลัยละตุ้ลก็อดร์		ลัยละตุลก็อดร์, ลัยล่าตุ้ลก็อดร์		ลัยละตุ้ลก็อดร์	
วาญิบ				วาฮิบ	
วะลีฮ์				ว่าลี, ว่าลีฮ์	วลีฮ์, วลี, วะลี
				ว่าฮีย์, วาฮีย	ฮัล-วะหุฮุ, วฮียุ
					วะฮีย์

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
วะฟาต		วาฟาต, วะฟาต		ว่าฟาฮ์, ว่าฟาต, วาฟาต		
วิตรุ, วิตร์		วิเด็ร		วีเตร	วิตรุ, วิตริ	
วูกุฟ		วูกู๊ฟ, วูกู๊ฟ วูกู๊ฟ			วูกู๊ฟ	
วักฟ, วักฟี				วะกาฟ, ว่ากาฟ	วะกั๊ฟ, วะกั๊ฟ	
ศาะหะบะห์			ศ่อหะบะห์		เศาะฮะบะฮ์, ซอฮะบะฮ์	
ซุบฮิ, ซุบฮ์					ซุบฮิ, ซุบฮุ	
		ซ่อฟียะห์		เศาะฟียะฮุ	ซอฟียะห์	
อัลก้อดรุ	อัลก้อดร์	อัลก้อดรุ	อัลก้อดร์		อัลก้อดร์	
สุลัยมาน					สุไลมาน	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
ชูเราะห์, ชูเราะฮ์, ชูเราะฮฺชูเราะฮฺ						
ชูญูด		ชูญูด		ชูญูด, ชูญูด	สุญูด	
สะฮูร์	สะฮูร์		ฮูฮูร์		สโฮร์, ชูโฮร, ซโฮร, ซะโฮร์	
อิมาม				อิมาม, อิมาม	อิมาม	
อิมาน				อิมาน, อิมาน	อิมาน	
อายะห์, อายะฮ์, อายะฮฺ					อาฮัด, อาฮาด	
ฮิดัลฟีฎร์, ฮิดุล ฟีฎร์					ฮิดัลฟีฎริ, ฮิดุลฟีฎริ	
ฮิดัลอฎฐา, ฮี ดุลอฎฐา					ฮิดัลอฎฐา ฮิดุลอฎฐา	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
อุมเราะฮฺ, อุม เราะห์, อุมเราะฮ์				อุมรอฮ์, อุมรอฮ์		
อัลลอฮฺ, อัลลอหฺ, อัลลอฮ์				อัลเลาะหฺ, อัลเลาะฮฺ, อัลเลาะห์		
อันศอร	อันซ้อว, อันคั อร		อันศอรุ			
อามีน				อมีน, อะมีน		
อะกีดะฮ์, อะกีดะฮฺ , อะกีดะห์		อะกีดะฮฺ		อากีดะฮฺ, อากีดะฮ์	อากีดะห์	
อานูบักรฺ, อานูบักร์				อานูบักรุ, อานูบักร์	อ่านูบักร์, อนุบักรุ	
อัลฮัมดุลิลลาฮฺ			อัลฮัมดุลิลลาฮฺ		อัลฮัมดุลิลลาฮฺ, อัลฮัมดุลิลลาฮ์, อัลฮัมดุลิลลาฮ์	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
อาชาน		อ่าชาน		อะชาน		
อาดะฮฺ, อาดะห์, อาดะฮ์		อาด๊ะฮฺ		อาดัด, อาดาต, อาดัด, อาด้าต		
อิบาตะฮฺ, อิบา ดะห์, อิบาตะฮ์		อิบาต๊ะฮฺ, อิบาต๊ะฮ์		อิบาต้าต		
		อะร่อพะฮฺ		อารอพะฮ์, อ่าร่อ พะฮ์	อเราะพะฮฺ	
อาคิเราะฮฺ				อาคีเราะห์, อาคีร่อห์ , อาคีร่อฮฺ		
อะซาบ					อะหฺซาบ, อะฮฺซาบ, อะห์ซาบ, อะฮ์ซาบ	
อาดัม				อดัม	อาด้า	
อิบรอฮีม					อับร่าฮัม	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
อิสหาก				อิสฮาก		
อิสมาอีล					อิสมาแอล	
อัคลาก		อัคล้าค		อัคล้าก, อัคลาค, อัคล้าค		
อะญูล				อาญูล, อ่าญูล	อะญูล	
อะมัล				อามัล, อามัล, อ่ามัล	อมัล, อะมัล	
อัศรี, อัศรุ					อัศรี, อัศร์, อัศร์, อัศรี,	
อิซฮาอ์, อิซฮาอู			อิซฮาอ์		อิซา	อีซา
อะบูนู				อาบูนู, อ่าบูนู	อบูนู	
อิบนู, อิบิน์		อิบนู			อิบนู, อิบินิ	
อิกอมะห์, อิกอ มะฮฺ, อิกอมะฮ์						

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตามภาษา พูดหรือได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู และภาษาอื่นๆ ในโลก มุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
เอาเราะฮฺ, เอา เราะห์, เอาเราะฮ์					เอารัต
อุมมะฮฺ, อุมมะห์ อุมมะฮ์				อุมมะฮฺ	
อูละมาอฺ, อู ละมาฮ์		อูล่ามาฮ์		อูลามาอฺ,อูล่ามาฮ์	
อาอิชะฮฺ, อาอิชะฮ์			อาอิชะฮ์	อาอิชะห์	
อิฮฺรอม			อิฮฺรอม		เอียะห์รอม, เอียะฮฺรอม เอียะฮ์รอม, เอียะรอม
อันนาส	อันน้ำส				อันนาซ

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
อิษซาน, อิหซาน, อิห์ซาน					เอ็ยะซาน, เอ็ยะห์ซาน เอ็ยะห์ซาน, เอ็ยะห์ซาน	
		เอ็ยะฮุดิก้าฟ, เอ็ยะติก้าฟ		อิฮุดิก้าฟ	เอ็ยะติก้าฟ, เอ็ยะติก้าฟ	
อนูหะนีพะฮุ			อานูฮานีพะฮุ	อนูฮะนีพะฮุ, อนูฮะนีพะห์		
อิรอกุ		อิร็อก		อิรอก, อิร็อก, อิรัก	อิรัก, อิรัก	
อะลี			อาลี, อาลี	อะลี	อิรัก, อิรัก, อิรัก	
ฮีญาบ		ฮีญาบ		ฮีญาบ		
	หุกัม		หุกัม, ฮุกัมหุกัม, ฮุกัม	ฮุกัม	หุกัม, ฮุกัม, ฮุกัม	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
หะดีษ			หะดีษ, ฮาดีษ สะดีษ, สะดีษ ฮาดีษ, ฮ่าดีษ ฮ่าดีษ	ฮะดีษ	
หะลาล		หะล้าล, ฮะล้าล	ฮาลาล, ฮาล้าล ฮ่าล้าล	ฮะลาล	
หัจญ์			หัจญ์	ฮัจญ์, ฮัจย์	
หะดีษ			ฮาดีษ, ฮาดีษ ฮ่าดีษ	ฮะดีษ, ฮะดีส์	
หะรอม			ฮารอม, ฮ่ารอม	ฮะรอม	ฮะรอม
ฮิตบาอู, ฮิตบารี				ฮิตติบาอู	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
ฮิยะห์, ฮิยะฮุ, ฮิยะฮ์		ฮีบ่าห์		ฮีบ่าห์, ฮีบ่าฮุ	ฮิบะห์
ฮิรอฮ์, ฮิรอฮุ				หิรอฮ์	หิรอฮุ, ฮิรอ
หะซัน				ฮาซัน, ฮ่าซัน	สะซัน
หัยฎ					ฮัยด
หุซัยน์			หุลัยน์		ฮุซัยห์
มูอูญิซาต		มัวะญิซาต, มัวะฮุญิซาต, มัวะญีซาต			
		อับรอฮะห์	อับรอฮะห์		อับรอฮะห์, อับรอฮะฮุ, อับรอฮะ, อับรอฮะฮ์

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์	1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
ริบอา, ริบาอู			ริบอา	ริบาน์, ริบา	
		ต้ายียะฮ์		ฮัตต๊ะฮียะฮ์, ตะฮียะฮุ, ตะฮียะฮ์	ตะฮียัต, ตะฮะฮุฮุด, ฮัตต๊ะฮียัต, ฮัตต๊ะฮียา
		ซอลลาหวาด, ซอลลาหวาด, ซอ ลละหวาด	ซอลลาหวาด	ซอลลาหวาด	ซอลลาหวาด, ซอลลาหวาด, ซอลลาหวาด
ตักบีร์		ตักบีร์, ตักบีร์		ตักบีร์	ตักเบอร์
				(ตก) มูรตัจ, (ตก) มูรตัด	
(ตก) มูรตัด					
			ฮานาฟี, หนานาฟี	ฮะนะฟี, ฮะนะฟียฺ, หนะนีฟียฺ	
วุฎูอ, วูฎูอ			วุฎู,		วุฎูอ, วูฎูอ
	ดาวูฎ		ดาวูฎ	ดาวูฎ	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
ชาฟีอีย์, ชาฟีอีย์				ชาฟีอี่, ชาฟีอี่ ชะฟีอี่	ชาฟีอี่	
ชากิร					ชากิร, ชากิรุ	
กูรรอฮ์, กูรรอฮุ				กูรเราะฮ์	กูรรอฮ์	
ชะบะฮุ				ซ่าบะฮ์	ชะบะฮ์, สะบะห์, สะบะฮุ, ชะบะฮุ	
อะบฺูสุร็อยเราะฮุ		อ่าบฺูสุร็อยเราะฮ์ , อบฺูสุร็อยเราะฮ์		อะบฺูสุร็อยรอฮุ	อะบฺูสุร็อยเราะฮ์, อบฺูสุร็อยเราะฮ์ อบฺูสุร็อยเราะฮุ, อะบฺูสุร็อยเราะฮุ	
ฏอลลีน		ต้อลลีน	ตอลลีน	ฏ้อลลีน		
ศิรอฎ		ศ็ีรอฎ		ชีรอต	ชิรอต, ศิรอต	
ริวายะฮุ, ริวายะห์		ร็ีวายะฮ์		ร็ีวายะฮ์		
ตักลีด		ตักลีด, ตักลีด, ตักลีด	ตักลีดจ์			

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
กิตอศ			กิตอรุ	กิตอศ, กิซอซ	กิซอต
ซัจญุดะฮฺ, ซัจญ ุดะฮฺ, ซัจญุดะฮฺ		ซัจญูฎะฮฺ	ซัจญูฎะฮฺ, ซัจญะ ุดะฮฺ, ซัจญูฎะฮฺ, ซัจญุดะฮฺ	ซาญูฎะฮฺ, ซะญู ฎะฮฺ, ซ่าญูฎะฮฺ, ซะญูฎะฮฺ, ซาญู ฎะฮฺ	ซะญูฎะฮฺ, ซะยะฎะฮฺ
มาอูนะฮฺ, มะอู นะฮฺ มาอูนะฮฺ, มะอู นะฮฺ		มาอูนะฮฺ			
ซัจญูฎ			ซัจญูฎาต, ซัจญูฎ , ฎัจญูฎ, ซัจญูฎ		
ซารีฟ		ซารีฟ	ซารีฟ, ซารีฟ		ซารีฟ, ซารีฟ

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
ชะรีฟะฮ์		ชาร์ฟี	ชาร์ฟี	ชาร์ฟี, ชารีฟะห์	ชรีฟะฮ์
กะรอมะฮ์, กะรอ มะห์		ก้ารอมะห์		การอมะห์, ก้ารอ มะฮ์	การอมัต
ซอลิม	ซูลิม		ศอลิม, ซอลิม		ซ่อเหล่, ซอเล็ม, ซ่อเล็ม, ซอเหล่ม
ฮ็อยบ, ฮ็อยบ์					ง็อยบ์
มัซฮับ					มัสฮับ, มัซฮับ
สะละฟุศศอลิห์				ซาล่าฟุศศอลิห์, สะละฟุซซอและห์, สะละฟุซซอและห์	สลัฟุซซอและห์, ซะลัฟซอ และฮ์, สะลัฟ
ฮะวา			เหววาอู	ฮาวา	เฮวา, เฮวาว์, เฮวาอู

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถาน กำหนดทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และ เสียงใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพลจาก ภาษามลายู และภาษาอื่นๆ ใน โลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะ และตัวสะกด ภาษาไทยเสียงไม่ ใกล้เคียงในภาษา อาหรับ			
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ				
ศิพะฮุ				ชีพะฮุ, ชีฟัด, ชีพะห์	ชีพะฮุ, ชีพะฮีย์, ชีพะห์	ชีฟัด, ชีฟัด, ศิฟัด
					ค่อลฟีฮีย์, ค่อลฟีหีย์, เคาะลฟีหีย์, ค่อลฟีฮุ	กาหลิป, คาลิบ
อะชีช				อะชีช, อาชีช, อาชีช, อ่าชีช	อะชีช	
		ฮ่อริบ	ฮ่อริบ, ฮ่อริบ	ฮ่อริบ, ฮ่อริบ ฮ่อริบ	เฮาะริบ, ง่อริบ, เฮาะริบ, ฮ่อริบ	
มูญาฮิด					มูญาฮิด, มูญาฮิด	
					มัซฮูร์, มัชฮาร์, มัชฮูร์, มัชฮูร์, มัชฮูร์	
มัซฮูร์, มัชฮูร์						

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			1.2.3 เทียบสระเสียง สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
เอววม		เอ้ววม	อะววม			
มูก้ออลลิด		มูก้ออลลิด, มูก้ออลลิด		มูก้ออลลิด	มูก้ออลลิด	
อูซูลุดดีน				อูซูลุดดีน, อูซูลุดดีน	อูซูลุดดีน	
อูมาวียะฮ์, มูอาวี ยะฮ์		อูมาวียะฮ์	อูมะวียะฮ์, อูมะวี ยะฮ์		มูอาวียะฮ์	
อูษมานียะฮ์, อูษมานียะฮุ				อูษมนียะฮ์	อูษมานียะฮ์	
อัลฟาติฮุ, อัลฟา ติห์, อัลฟาติฮ์					อัลฟาติฮะฮ์, อัลฟาติฮะฮุ	
อะลีฟ				อ่าลีฟ	อลีฟ	
					อารีฟ, อารีฟ	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
ตะอูวะฮฺ, ตะอูวะห์ , ตะฮฺวะฮฺ		ตี้อูวะฮฺ			ตะฮฺวะฮฺ, ตะอูวะฮฺ ตะฮฺวะฮฺ, ตะฮฺวะห์
ยาฮฺร		ย้าฮฺร		ยาฮฺร, ยาฮฺรุ, ยาฮฺรุ	
เคาะฎิบ				คอฎิบ, ค่อฎิบ	คอเตบ, ค่อเตบ, คอเต็บ
ดัจญาล				ดัจย้าล, ดัจญ้าล	
เอาซาอียฺ				เอาซะอียฺ	เอาซาอียฺ, เอาซาอีย
อันนะวะวียฺ				อันน่าว่าวียฺ, อัน นาววียฺ, อันนะวะวีย	
ซัยนุล		ซัยนูล			ไซนุล

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
			ริซ่า	ริชซ่า, ริซา, รอชซ่า, รออซซาด	รซา
นาซีนิน				นาซีนิน, นัซนิน, นัสนิน	
ชั้นชะบิล, ชั้นชะบี ลา		ชั้นชาบีลา, ชัล ชะบิล	ลัลสะบิลลัลสะบิล	ชั้นชาบิล, ชั้นชาบิล, ชั้นชาบีลา	ชั้นชาเบล
			ลัรเราะฮู		
ชาเราะฮู, ชา เราะห์				ช่าเราะฮ์	ชาร่าห์
รอยฮาน					ไรฮาน
รอยฮานี, รอย ฮานียะ			รูฮานียะ	รอยฮานะฮู	ไรฮาน่า, ไรฮานา, ไรฮานี
				ร็อยฮานี, รออฮานี, ร็อยฮานะ	

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ		
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ			
พะเราะฮ์				ฟารอ	ฟาร่าห์, ฟาราฮู, ฟาร่าห์
เคาะดีญะห์					คอเดียร์, คอดีเยาะห์, ค่อดี เยาะฮู
		ค่อดีญะฮู, ค่อดี ยะฮ์		คอดียะฮู, คอดียะห์, คอดีญะห์, คอดียะฮู,	
หะนีพะห์, หะนี พะฮู				ฮ่านีฟาฮู, ฮ่านีพะห์, ฮ่านีพะฮ์, ฮานีพะฮ์, ฮานีพะฮู	ฮะนีพะฮ์, ฮะนีพะห์, ฮะนีพะฮู

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม	
ราชบัณฑิตยสถาน	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ	1.2.3 เทียบสระเสียง	วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง	ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ	สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ	ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ
ละฎีพะฮฺ		ล่าฎีพะฮฺ, ล่า ตีพะหฺ, ล่า ตีพะฮฺ		ลาตีพะหฺ, ลาตีพะหฺ, ลาตีพะฮฺ, ลาตีพะฮฺ, ลาตีพะฮฺ	ละฎีพะฮฺ, ละตีพะฮฺ, ละตีพะหฺ	ลาตีฟา
		บ่าซีเราะหฺ, บ่าซี เราะฮฺ	บ่าซีเราะฮฺ, บะซี เราะฮฺ, บะซีเราะหฺ, บะซีเราะฮฺ, บะซี เราะฮฺ	บ่าซีเราะฮฺ, บ่าซี เราะหฺ	บะซีเราะหฺ, บะซีเราะฮฺ, บะซีเราะฮฺ, บะซี เราะฮฺ	บ่าซีร่า
บัสมะหฺ, บัสมะฮฺ, บัสมะฮฺ						บัสมาร์

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตาม ภาษาพูดหรือได้รับอิทธิพล จากภาษามลายู และภาษา อื่นๆ ในโลกมุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำ ทับศัพท์มาจากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
รอปืออะฮ์		เราะปืออะฮ์		เราะปืออะห์, รอปืออะห์ , รอปืออะฮ์ รอปืออะห์, รอปืออะฮ์ รอปืออะฮ์	รอปเปียร์	
ลัยลา				ไลลา	ไลล่า, ไรล่าห์, ลัยละฮ์	
อับดุลลอฮ์, อับ ดุลลอฮ์				อับดุลเลาะห์, อับดุลเลาะห์, อับดุลเลาะห์, อับดุลเลาะห์	อับดุลล่าห์, อับดุลลา	
		ซาก็ินะห์	ซาก็ินะ	ซาก็ินะฮ์	ซาก็ินะฮ์, สะก็ินะฮ์, สก็ินะห์, สก็ินา, ซาก็ินา	
ชัยลา					ไซระห์, ไชลา, ไชระฮ์	
อัครีมา	อัครีมะห์	อัครีมา	อัคริลีมา, อัครีมา	อัครีมะฮ์ อัครีมะฮ์		

ตาราง 11 (ต่อ)

1.1 ยึดตาม ราชบัณฑิตยสถาน	1.2 ยึดรูปศัพท์ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด			1.3 ยึดให้เสียงตรงกับภาษาอาหรับไม่เน้นใส่รูป วรรณยุกต์แต่ใส่รูปวรรณยุกต์บ้างเพื่อให้เสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ ไม่ยึดพยัญชนะ และตัวสะกดตามที่ราชบัณฑิตยสถานกำหนด ทุกตัว เลือกให้เขียนดูสวยงาม และเสียง ใกล้เคียงกับภาษาอาหรับ	1.4 เขียนคำทับศัพท์ตามภาษา พูดหรือได้รับอิทธิพลจากภาษา มลายู และภาษาอื่นๆ ในโลก มุสลิม เช่น อูรดู, เปอร์เซีย รวมทั้งการถอดคำทับศัพท์มา จากภาษาอังกฤษ	
	1.2.1 เน้นการใส่รูปวรรณยุกต์		1.2.2 พยัญชนะและ			1.2.3 เทียบสระเสียง
	1.2.1.1 ใส่ วรรณยุกต์ผิด หลักภาษาไทย	1.2.1.2 เน้นใส่ รูปวรรณยุกต์ และใส่วรรณยุกต์ ถูกต้องแต่ไม่ ตรงกับเสียงใน ภาษาอาหรับ	ตัวสะกดภาษาไทย เสียงไม่ใกล้เคียงใน ภาษาอาหรับ			สั้นและเสียงยาวไม่ ตรงกับภาษาอาหรับ
ชัยฺนุดดีน				ชัยฺนุดดีน		
มัยฺมุนะฮ์, มัยฺมุนะฮ์, มัยฺมุนะฮ์				มัยฺมุนะฮ์	ไมมุนะฮ์, ไมมุนะฮ์	
				อับดุลนาซีร	อับดุลนาศิร, อับดุลนาซีร	

อภิปรายผล

ในปัจจุบันนี้ภาษาอังกฤษนั้นมีหลักเกณฑ์ที่แน่นอนในการถ่ายเสียงแม้ว่าในบางคำต้องใช้ปริบทในการถ่ายเสียง แต่ภาษาอาหรับนั้นแม้จะมีกฎเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตยสถานออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรแล้วก็ตาม แต่ยังไม่สามารถครอบคลุมและยังใช้ลึกลับกันอยู่มากในหมู่นักวิชาการศาสนาอิสลามเพราะอาจด้วยคำนี้ถึงรูปเสียงมากกว่ารูปศัพท์ หรือรูปศัพท์มากกว่ารูปเสียงบางครั้งทำให้การเขียนคำทับศัพท์มาแล้ว ผู้อ่านไม่เข้าใจ หรือเข้าใจไม่ตรงกัน จากการเลือกตอบในแบบสอบถามของนักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร จากข้อสรุปที่กล่าวมาข้างต้นการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน หรือลึกลับกัน น่าจะมีสาเหตุ ดังต่อไปนี้

1. ด้านสังคมศาสตร์

1.1 ภูมิหลังการศึกษาสายสามัญและความเข้าใจหลักภาษาไทย

นักวิชาการจบการศึกษาสายสามัญระดับชั้น ป.6 มีร้อยละ 2.13 ม.3 มีร้อยละ 6.38 ม.6 มีร้อยละ 57.45 ระดับปริญญาตรี หรือสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งบางคนให้เหตุผลว่ามาเรียนปริญญาตรีสายสามัญหลังจากจบปริญญาตรีทางศาสนาแล้ว มีร้อยละ 34.04 ประเภทสถาบันการศึกษา เป็นโรงเรียนสายสามัญทั่วไป ร้อยละ 48.94 โรงเรียนศาสนาควบคู่สามัญ ร้อยละ 12.77 ประเภทการศึกษานอกโรงเรียน 27.66 มหาวิทยาลัย ร้อยละ 14.89 ซึ่งนักวิชาการส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาทางด้านสามัญค่อนข้างดีและส่วนใหญ่เป็นอาจารย์ในสถาบันสอนศาสนา หรือสอนศาสนาควบคู่สามัญ ซึ่งจะต้องศึกษาต่อทางด้านประกาศนียบัตรบัณฑิตวุฒิทางการศึกษา จึงทำให้มีวิสัยทัศน์ค่อนข้างไกล จะเห็นว่า คำที่นักวิชาการเลือกเขียนส่วนใหญ่ จะคำนึงถึงเสียง และรูปให้สอดคล้องไปด้วยกัน ไม่ได้ยึดตามหลักเกณฑ์ที่ราชบัณฑิตยสถานไว้ทั้งหมด อย่างเช่น **ص** หรือ **س** การที่ผู้วิจัยจะเลือกใช้ **ส** **ศ** หรือ **ซ** ส่วนใหญ่นักวิชาการยึดที่เสียงภาษาอาหรับเป็นหลักก่อน เช่น คำว่า อันซอร และ อันซอร เป็นต้น ตรงกับที่นักวิชาการอิสลามให้สัมภาษณ์ไว้ว่า “การเทียบเสียงของผู้รู้บางท่านให้เป็นเสียงอ่านภาษาไทย เพื่อที่เมื่อเขียนไปแล้วคนไทยจะอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง เช่น ยาซีน แต่ถ้าใช้ ยาซีน ตามตัวอักษรที่บัญญัติไว้ (ในตำราศาสนาของโรงเรียนสังกัดกรุงเทพมหานคร) ก็จะทำให้ผู้อ่านออกเสียงผิด หรือ สุไบตะห์ ใส่วรรณยุกต์เพื่ออ่านได้ถูกต้อง

1.2 ภูมิหลังด้านถิ่นที่อยู่อาศัย เช่น ภาคใต้ตอนล่างได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูและภาคใต้ตอนบนได้รับอิทธิพลจากภาษาถิ่นใต้

ภาษาท้องถิ่น ที่ผู้พูดใช้เป็นประจำ แม้ว่าจะมาเรียนทางภาคกลางและใช้ภาษากลางแล้วก็ตาม แต่ภาษาที่เป็นชาติกำเนิดของผู้ใช้ภาษาก็ยังคงมีบทบาทสำคัญที่เป็นตัวกำหนดการใช้ภาษาของบุคคลนั้นๆ แม้ว่าเราจะรับเอาคำทับศัพท์มาใช้แล้วก็ตาม เพราะ วิธีการรับคำทับศัพท์มานั้น เมื่อรับมาแล้วก็พยายามออกเสียงคำที่ยืมมานั้นให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทยมากที่สุด รวมทั้งการลากเข้าความด้วย ผู้ใช้คำยืมนั้นพยายามทำความเข้าใจกับคำยืมนั้นโดยการเปลี่ยนแปลงเสียง

ของคำเดิมเข้าหาเสียงหรือความหมาย ที่ตนเองเข้าใจและคุ้นเคย หรือตามที่นักวิชาการได้ให้สัมภาษณ์ ซึ่งผู้วิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนไทยจากใต้ตอนล่างไปเรียน ไคโร มาเขียนตำรา เขียนคำว่า อิบาอะห์ ในภาษาอาหรับเป็นอิบาดัต ซึ่งได้รับอิทธิพลจากภาษามลายูเป็นต้น หรือคนที่พูดภาษาใต้ตอนบน จะออกเสียง อาอีสะห์ เป็น อัยฉ่า เป็นต้น และ ถ้าถ่ายเสียงตามเสียงพูดซึ่งเป็นภาษาอาหรับ การเขียน ก็จะไปเพิ่มไป เช่น คำว่า มุ๊กรรอมะฮุ กลายเป็น มุ๊กกร่อม, มูกาน่อม หรือ มุ๊กกร่อม ตามเสียงภาษาไทย ท้องถิ่น เป็นต้น จากเหตุผลดังกล่าวจึงพบคำศัพท์ กาเฟร, กุโบร์, สะโฮร์, สุฮูร์, กิยามัต, ฟิรฮูน, ฟิรฮูน เป็นต้น

1.3 ความเป็นปัจเจกบุคคลของนักวิชาการศาสนา ขึ้นอยู่กับสถาบันที่สำเร็จการศึกษา มา ระยะเวลาที่ศึกษาในต่างประเทศ ตำแหน่งทางสังคม หน่วยงานที่สังกัด พื้นความรู้เดิม ความเคยชินโดยไม่มีการศึกษาเพิ่มเติม หรือเขียนแบบหนังสือที่นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน

ความเป็นตัวตนของนักวิชาการส่วนหนึ่งที่ทำให้การเขียนรูปคำทับศัพท์ต่างกัน บางคน อาจจะยึดเรื่องสถาบันที่ตนสำเร็จมา ดังนั้นความคิดเห็นของคนร่วมสถาบันที่สำเร็จมาด้วยกันย่อม ถูกต้องกว่าคนอื่น นักวิชาการศาสนาที่จบจากด้านอาหรับ กับนักวิชาการอิสระบางคนที่ยังอยู่ในประเทศไทยและศึกษาภาษาอาหรับด้วยตนเอง ซึ่งอาจจะมีความรู้ภาษาไทยค่อนข้างดี ภาษาอาหรับอาจจะดีด้วย แต่คนทั่วไปไม่ให้การยอมรับ คนสองกลุ่มนี้มีแนวการเขียนคำทับศัพท์ที่ต่างกัน กลุ่มแรกยึดเรื่องของเสียง เช่น ต้องใส่วรรณยุกต์เดี๋ยวจะออกเสียงไม่ถูกต้อง จึงพบคำว่า มุอามะลาต และมุอามะลาต หรือ มุอามะลาต เป็นต้น ส่วนนักวิชาการบางส่วนเขียนเพียงแค่ มุอามะลาต อีกคำคือ อัคลาต ซึ่งนักวิชาการกลุ่มนี้จะเขียนแบบไม่ใส่วรรณยุกต์ เป็นต้น ซึ่งถ้าศึกษาเพิ่มเติมจะพบว่า วิธียืมคำ ภาษาต่างประเทศเข้ามาใช้ในภาษาไทย เป็นการถ่ายถอดภาษาหนึ่งไปสู่อีกภาษาหนึ่ง หรือการยืม คำกันนั้นคำของภาษาที่ถูกยืมมามากจะถูกเปลี่ยนรูปคำ เสียง และความหมายในภาษาใหม่ เพื่อความสะดวกในการออกเสียง และเป็นไปตามลักษณะสำคัญของภาษาผู้ยืมเสมอ ดังนั้นการที่นักวิชาการหลายคน หลายกลุ่ม จะเขียนคำทับศัพท์ต่างกันจึงดูเหมือนไม่เป็นปัญหา แต่ปัญหาของภาษาอาหรับที่ไม่เหมือนภาษาอื่น คือ ถ้าเสียงผิดแม้เพียงเล็กน้อยความหมายเปลี่ยนไปเลย เช่น คนไทยชื่อ กะลิมะห์ แปลว่า หนึ่งคำ ไม่น่าที่จะใช้เป็นชื่อคน แต่ชื่อที่ถูกคือ การิมะห์ ซึ่งมาจาก การิม หมายถึง ผู้ใจบุญ แต่คนไทยเรียก กะลิมะห์ ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เพราะคนไทยไม่เน้นเสียง ร และ ล ไม่เน้นเสียง สั้น ยาว หนัก เบา แต่ภาษาอาหรับเน้น เพราะความหมายจะเปลี่ยนไปได้ดังที่ยกตัวอย่างมาแล้ว ผู้วิจัย เคยพบ คนชื่อ กะลิมะห์ และ เขาก็เขียนชื่อเขาตามการออกเสียง ซึ่งนักวิชาการหลายท่านพยายามที่จะเน้นการเขียนที่ถูกต้องนั้นเพื่อให้เสียงตามภาษาอาหรับนั่นเอง เพราะสำหรับผู้วิจัย ภาษาอาหรับเป็นทั้งภาษาพูด ภาษาศาสนา และภาษาของคัมภีร์ นักวิชาการที่ยังคงยึดตำแหน่งทางสังคม หรือ หน่วยงานที่สังกัด พื้นความรู้เดิมด้านภาษาไทยไม่ดี อาศัยถ่ายรูปแบบเสียงคำทับศัพท์ตามความเคยชิน

โดยไม่มีการศึกษาเพิ่มเติม หรือเลียนแบบหนังสือที่นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน หรือยึดความคิดตนเองเป็นหลัก ต้องปรับเปลี่ยนแนวคิด เปิดวิสัยทัศน์ หันหน้าเข้าหากัน ผ่อนคลายอัตลักษณ์ของตนลง ปรีกษาหารือกันเพื่อทำให้ศาสนาพัฒนาสู่ความเป็นสากลทางภาษาโดยมีแนวการเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน และให้เกิดความเข้าใจทั้งผู้ที่นับถือศาสนาอิสลามและผู้ที่ไม่นับถือศาสนาอิสลาม และออกเสียงคำทับศัพท์หรือเขียนรูปคำทับศัพท์ที่ไม่ให้ความหมายของภาษาอาหรับผิดไป

2. ด้านภาษาศาสตร์

คำทับศัพท์ คือ การเขียนคำต่างภาษาด้วยอักษรและอักษรและอักษรวิธีในภาษาของตนซึ่งมีอยู่สามวิธี ได้แก่ การถ่ายเสียง คือ การทับศัพท์ด้วยการสะกดอักษรให้อ่านได้เหมือน หรือใกล้เคียงกับคำต่างภาษานั้นๆ โดยไม่คำนึงถึงองค์ประกอบในภาษาเดิม การถ่ายอักษร คือ การทับศัพท์โดยการยึดถือการเทียบอักษรระหว่างสองภาษานั้น ตามหลักเกณฑ์ที่นักภาษากำหนดขึ้น และวิธีที่สาม คือ การถ่ายเสียงร่วมกับถ่ายอักษร คือ การทับศัพท์ที่เขียนตามรูปแนเสียงเพี้ยนไปจากคำเดิม คือ พยัญชนะต้นเปลี่ยนไป (ภูเก็ท วาจนนท์. 2528: 93 – 95 ; วีระ ภาวภูตานนท์. 2541) จึงสามารถแบ่งอักษรวิธีของการเขียนคำทับศัพท์ของนักวิชาการศาสนาอิสลามดังนี้

2.1 การถ่ายรูปคำทับศัพท์ของนักวิชาการ

2.1.1 ยึดรูปพยัญชนะให้ตรงตามราชบัณฑิต

นักวิชาการบางส่วนยึดการเขียนตรงกับตัวอักษรที่ราชบัณฑิตกำหนดไว้ เช่น กำหนดให้ ศ แทน ص นักวิชาการกลุ่มนี้ก็จะเขียน ศ แทนในทุกคำที่ขึ้นต้นด้วย ص ซึ่งบางคำในภาษาอาหรับไม่ได้ออก ศ ในภาษาไทยเสมอไป เช่น ควรเขียนว่า ซอเฮียะฮู มากกว่า ศอเฮียะฮู เป็นต้น แต่นักวิชาการกลุ่มนี้จะยึด ศ ในการเขียนเพื่อให้ตรงกับราชบัณฑิต หรือ คำว่า **خطبة** นักวิชาการกลุ่มนี้จะถ่ายเสียงเป็นรูปคำทับศัพท์ คือ **คุฏบะฮฺ** ไม่เขียน **คุตบะฮฺ** เป็นต้น

2.1.2 ยึดรูปพยัญชนะให้ใกล้เคียงกับเสียงในภาษาอาหรับ

นักวิชาการกลุ่มนี้มีแนวความคิดคือ ยึดรูปให้ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับมากที่สุด คือ ใช้พยัญชนะภาษาอาหรับเทียบกับพยัญชนะภาษาไทย เช่น **ح** เทียบกับ **ห** และตัว **ฮ** ใช้ **ฮ** แทน เช่น ภาษาอาหรับว่า **حنيف** ก็จะถ่ายเป็นคำทับศัพท์ว่า **หนีฟ** เป็นต้น บางตัวเทียบแล้วไม่ตรง ก็ใช้ตัวอักษรที่ใกล้เคียง เช่น ตัว **ش** ใช้ **ช** แทน เช่น ซารีฟ บางตัวไม่มีเสียงในภาษาอาหรับ ก็ใช้อักษรที่ใกล้เคียงมากที่สุด เน้นเสียงที่ใกล้เคียงมากกว่า เช่น **ฟิรอว** จะไม่ใช้ **ฟิรูน** หรือ **กูเรช** ก็จะเขียน **กูรอช** เพราะมาจากภาษาอาหรับ จะยึดถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับเป็นหลัก

2.2 การถ่ายเสียงคำทับศัพท์ของนักวิชาการ

2.2.2 ถ่ายเสียงตามเสียงภาษาอาหรับ

นักวิชาการกลุ่มนี้ยึดเสียงมากกว่ารูป จะพบว่าคำทับศัพท์จะเน้นการใส่
รูปวรรณยุกต์ แต่ไม่มีความรู้เรื่องการใส่วรรณยุกต์ในภาษาไทย จึงพบคำทับศัพท์ที่
รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับเสียงในภาษาอาหรับ และใช้รูปวรรณยุกต์ไม่ตรงกับหลักภาษาไทย ผู้อ่านทั้งที่
นับถือศาสนาอิสลามและไม่นับถือศาสนาอิสลามเวลาเห็นคำเหล่านี้บางที่ไม่รู้ว่าควรอ่านออกเสียงใด
เช่น กุไฟรุ เป็นต้น

2.2.3 ถ่ายเสียงจากภาษาพูดโดยการลากเข้าความ

คือ การที่เมื่อไทยเรารับเอาคำภาษาต่างประเทศเข้ามาแล้ว ก็พยายามออกเสียงคำ
ที่ยืมนั้นให้เข้ากับระบบเสียงในภาษาไทยมากที่สุด รวมทั้งการลากเข้าความด้วย ผู้ใช้คำยืมนั้น
พยายามทำความเข้าใจกับคำยืมนั้นโดยการเปลี่ยนแปลงเสียงของคำเดิมเข้าหาเสียงหรือความหมาย
ที่ตนเองเข้าใจ และคุ้นเคย โดยเจตนา (ประยูร ทรงศิลป์. 2526 : 69) พบคำว่า กาเฟร, กุโบร์, สุหนัต,
กูเรซ, เซบ เป็นต้น

2.2.4 ถ่ายเสียงโดยได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู และภาษาถิ่น

พบคำว่า รุกัน, ฮุกัม, กิบลัต, อิบาดัต, กิยามัต ซึ่งนักวิชาการกลุ่มนี้ อาจได้รับอิทธิพล
จากภาษามลายู เพราะนักวิชาการศาสนาบางคนได้รับการศึกษาศาสนาจากทางภาคใต้ตอนล่าง
คือศึกษาศาสนา (เรียนกิตาบมลายู) กิตาบ มีความหมายว่า หนังสือในภาษามลายู มาจากคำว่า
กิตาบุน ในภาษาอาหรับ ซึ่งภาษาอาหรับและมลายูนั้นใกล้เคียงกันมากแยกกันไม่ค่อยได้ ดังนั้น
คำทับศัพท์ทางศาสนา ที่นักวิชาการศาสนาใช้อยู่ จึงมีทั้งคำทับศัพท์ที่มาจากภาษาอาหรับแท้ และ
ได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู ซึ่งผู้ใช้เน้นให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจความหมายให้มากที่สุด เช่น
กิยามะฮุ นักวิชาการส่วนใหญ่เขียน กิยามัต เพราะเป็นคำที่เป็นที่รู้จักโดยทั่วไป เป็นต้น

แนวโน้มในการที่จะทำให้การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันนั้น
นักวิชาการส่วนใหญ่มีความคิดเห็นว่าเป็นไปได้แต่ต้องมีองค์กรที่เป็นที่ยอมรับ เช่น สำนักจุฬาราชมนตรี
จัดประชุมเชิงปฏิบัติการแก่นักวิชาการศาสนาทั่วกรุงเทพฯ โดยส่งตัวแทนมาจากหน่วยงานต่างๆ
จากนั้นมีการทำประชาพิจารณ์ รวบรวมข้อมูล และทำเป็นตำราขึ้นมา ถึงจะเป็นทางแก้ปัญหาและ
เป็นที่ยอมรับและส่งตำราเล่มนำเสนอแก่ราชบัณฑิตยสถานและทำให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน

ข้อเสนอแนะ

ควรมีการศึกษาเพิ่มเติมในประเด็นต่อไปนี้

1. ศึกษาประวัติ ความหมาย และที่มาของคำที่ใช้บ่อยในกลุ่มของผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม เช่น ละหมาด, ข้าวสโฮอร์, สุเหร่า, บาแล, ลาแบ, มั๊กเหรีบ, สุ งอ, ไล้ต้น, ตัดสูหนัต, เข้าสูหนัต, สูโป๊ะห์, สโหรง, บิดุ่น, สารบัน, ตัสแบะห์ หรือคำที่คนไทยรับมาใช้จนเป็นภาษาไทย เช่น บำระห่า, ระย่ำ เป็นต้น
2. ศึกษาคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ การใช้ภาษาข้ามวัฒนธรรม คือ การศึกษาวัฒนธรรมทางศาสนาอิสลามให้เข้ากับความเชื่อของวัฒนธรรมผู้แปล คือ วัฒนธรรมไทย ในวรรณกรรมเรื่อง พันหนึ่งทิวา กับพันหนึ่งราตรี ของ เสฐียรโกเศศ และนาคะประทีป
3. ศึกษาการออกเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับของสื่อสารมวลชนในเขตกรุงเทพมหานคร ในการรายงานข่าวเกี่ยวกับศาสนาอิสลามและข่าวในวันออกกลาง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กำชัย ทองหล่อ (2552). **หลักภาษาไทย**. กรุงเทพฯ: อมรรการพิมพ์.
- ชูศรี พันธุ์ทอง. (2546). **สถิติเบื้องต้น**. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ซัดมาณ ดาราฉาย. (2542). **การวิเคราะห์และการศึกษาการเลือกใช้ศัพท์เศรษฐศาสตร์ไทย**.
ปริญญาานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- เด่นศิริ ทองนพคุณศรี; และ เนรศ สุรสิทธิ์. (2545). **การใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษที่เป็น
คำไทยของหนังสือพิมพ์รายวัน**. กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์และวิทยาศาสตร์
มหาวิทยาลัยเอเชียอาคเนย์. ถ่ายเอกสาร.
- นารีรัตน์ สมิงแก้ว. (2545). **ศึกษาการปนภาษาอังกฤษในข่าวบันเทิงในหนังสือพิมพ์ไทย
รายวัน**. วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์. ถ่ายเอกสาร.
- บรรจบ พันธุเมธา. (2527). **“ทำไม” ในภาษา**. กรุงเทพฯ: สำนักงานเลขาธิการนายกรัฐมนตรี.
- ประยูร ทรงศิลป์. (2526). **การเปลี่ยนแปลงของภาษา : คำยืมในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ:
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ วิทยาลัยครูธนบุรี.
- ปรารธนา ผดุงพจน์. (2546). **ศึกษาการใช้คำทับศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 อ.เมือง จ.ปทุมธานี โดยการใช้
แบบสอบถาม**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาศาสตร์การศึกษา). กรุงเทพฯ:
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- รัชตพล ชัยเกียรติธรรม. (2543). **การวิเคราะห์การใช้คำทับศัพท์ในหนังสือพิมพ์รายวัน
ภาษาไทยที่มีผลต่อการเขียนคำทับศัพท์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย**.
วิทยานิพนธ์ กศ.ม. (การสอนภาษาไทย). เชียงใหม่: บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยเชียงใหม่. ถ่ายเอกสาร.
- วิจิตรา แสงพลสิทธิ์. (2524). **ความรู้เรื่องภาษาต่างประเทศในภาษาไทย**. กรุงเทพฯ:
พิมพ์พระ-พัฒนา.
- วีระ ภาณุตานนท์. (2541). **การศึกษาคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษจากบทพระราชนิพนธ์ของ
พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว**. ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย).
มหาสารคาม: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- วัลย์วรา ไชยฤกษ์. (2547). **การพัฒนาโปรแกรมการถอดอักษรภาษาอังกฤษเป็น
ภาษาไทยโดยใช้คลังคำทับศัพท์ของราชบัณฑิตยสถาน**. วิทยานิพนธ์ อ.ม.

- (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
 ศุภวรรณ มองเพชร. (2542). **ศึกษาการเปรียบเทียบคำยืมที่ปรากฏในอักขรภิธานศรับท์
 ของหมอบรัดเลย์ พ.ศ. 2416 กับคำยืมที่ปรากฏในพจนานุกรมฉบับ
 ราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525.** ปริญญาานิพนธ์ กศ.ม. (ภาษาไทย). มหาสารคาม:
 บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ถ่ายเอกสาร.
- ศุภรางค์ อินทรารุณ. (2552). **คำยืมในภาษาไทย.** สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม 2552, จาก
www.huso.buu.ac.th/~thai/web/personal/subhrang/
- หลักเกณฑ์การทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย.** (2552). สืบค้นเมื่อ 12 กรกฎาคม 2552,
 จาก www.royin.go.th
- อนันต์ เหล่าเลิศวรกุล. (2549). การยืมภาษา. ใน **หนังสืออุเทศภาษาไทย ชุด บรรทัดฐาน
 ภาษาไทย เล่ม 2 : คำ การสร้างคำและยืมคำ, บทที่ 6.** หน้า 100 -101. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์
 ครูสภาคลาดพร้าว.
- อนันต์ อมาตยกุล. (2545, กรกฎาคม-ธันวาคม). ประวัติความเป็นมาและความสำคัญของ
 ภาษาอาหรับ. **เอเชียปริทัศน์.** 23(2): 138.
- อัปดุลเลาะห์ หนุ่มสุข; ดลมนรจณี บากา; และ นูรุดดีน สารีมิง. (2543, ตุลาคม). **งานวิจัย
 ความคลาดเคลื่อนของนักวิชาการไทยเกี่ยวกับประวัติและคำสอนของศาสดา
 มุฮัมมัดศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม. องค์กรของคำสอนแห่งอิสลาม หนังสือ
 อนุสรณ์งานเมอลิดกลางแห่งประเทศไทย ฮ.ศ. 1421 ณ สวนอัมพร.** กรุงเทพฯ:
 ม.ป.พ.
- อัสนิมิ่ง กาเซ็ง. (2544). **คำยืมภาษาอาหรับในภาษามลายูถิ่นปัตตานี.** วิทยานิพนธ์ อ.ม.
 (ภาษาศาสตร์). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ถ่ายเอกสาร.
- อุปกิตศิลปสาร, พระยา. (2548). **หลักภาษาไทย : อักษรวิธี วจิวิภาค วากยสัมพันธ์
 จันท์ลักษณะ.** พิมพ์ครั้งที่ 13. กรุงเทพฯ: ไทยวัฒนาพานิช.
- อักษรอาหรับ.** (2552). สืบค้นเมื่อ 11 ธันวาคม 2552, จาก [http:// th.wikipedia.org](http://th.wikipedia.org)
- ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับภาษาอาหรับ.** (2554). สืบค้นเมื่อ 8 เมษายน 2554, จาก
<http://www.islammore.com/main/content.php?page=sub&category=4&id=145>
- อัล-กูรอาน อัช ชีอะฮฺ สถาบันอาลุลบัยตุ.** (2553) : สืบค้นเมื่อ 2 มีนาคม 2554, จาก
<http://quran.al-shia.org/th/amoozesh/05.htm>

ภาคผนวก

บทสรุปจากการสัมมนาวิชานักวิชาการศาสนาอิสลามในเขตกรุงเทพมหานคร

คำถามเพิ่มเติมจากแบบสอบถาม

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียงเพื่อเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกัน

(ถามนักวิชาการทั้ง 3 ข้อ แต่นักวิชาการอาจไม่ได้ตอบคำถามทุกข้อ)

(บรรจง บินกาซัน : 2553, 22 พฤษภาคม)

นักวิชาการอิสระ ประจำโครงการอบรมผู้สนใจอิสลาม มูลนิธิสันติชน

ปัจจัยที่ทำให้การเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกันเกิดจาก

- ผู้ถ่ายเสียง ไม่รู้ตัวอักษรว่าสะกดอย่างไร (จากภาษาเดิม) ทำให้การถ่ายเสียงไม่ตรงกัน หรือไม่ถูกต้อง
- เกิดจากการถ่ายเสียงโดยได้รับอิทธิพลจากสำเนียงท้องถิ่นของตน เช่น สำเนียงมลายู เช่น คำว่า ยะกิบ เป็น ยะเก๊ะ (ในท้องถิ่นใต้ตอนล่าง) สำเนียงถิ่นใต้ เช่น อิบรอฮีม เป็น อิบรอฮีม (ในท้องถิ่นใต้ตอนบน)
- ผู้รู้บางท่านต้องการเทียบให้ตรงกับอักษรเดิมมากที่สุด เช่น ตัวซา ใช้ ซ ตัวซิ่น ใช้ ส หรือ ซ ตัวฮอด ใช้ ศ ตัวฎอ ใช้ ฎ ตัวฎอด ใช้ ฏ เป็นต้น
- ผู้รู้บางท่านต้องการเทียบให้เป็นเสียงอ่านในภาษาไทย เพื่อที่เมื่อเขียนไปแล้วคนไทยจะอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง เช่น ยาซีน ใช้ ซ แทน แม้ว่าจะมีการบัญญัติศัพท์ให้ใช้ ส แทนเสียง ตัวซิ่น แต่ถ้าใช้ ยาซีน ตามตัวอักษรที่บัญญัติไว้ ก็จะทำให้ผู้อ่านอ่านออกเสียงผิด หรือ สุไบตะห์ ใส่วรรณยุกต์ เพื่อให้อ่านได้ถูกต้อง

(กำธร เมฆ : 2553, 25 พฤษภาคม)

อาจารย์ประจำโรงเรียนอิสลามสันติชน โรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ ยึดเสียงและอักษรแทนเสียง เช่น กลุ่มเสียงเสียดแทรก สามารถ ใช้อักษรไทยแทนได้หลายตัว
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ ตำแหน่งของคำในภาษาเดิม ต่างตำแหน่งกัน การใช้คำก็ต่างกันแต่อาจมีความหมายเดียวกัน เช่น อิบนู และอิบนิ หรือ ญุมอะฮฺ และ ญุมอะห์ เป็นต้น

3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่นักวิชาการจะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกัน อาจเป็นไปได้ แต่อาจจะยากเพราะ เนื่องจากการอ่านและการใช้ การออกเสียงของแต่ละบุคคล ประสบการณ์ของแต่ละคนแตกต่างกัน

(สมเกียรติ เจ๊ะสมัน. 2553, 26 พฤษภาคม) นักวิชาการอิสระ ประจำทีวีมุสลิมไทยแลนด์
ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ เกิดจากการที่นักวิชาการนั้น พังการออกเสียงภาษาอาหรับว่าอย่างไร และเขียนเป็นคำทับศัพท์อย่างไร

(นฤชา ปาสะและ. 2553, 27 พฤษภาคม)

อาจารย์ประจำโรงเรียนอิสลามสันติชน โรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ

ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ การบัญญัติศัพท์ของผู้รู้แต่ละท่านทำให้อ่าน และผู้ใช้จำมาแตกต่างกัน

(สันติ เมฆลอย. 2553, 27 พฤษภาคม)

อาจารย์ประจำโรงเรียนอิสลามสันติชน โรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ

ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ การที่ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว ทำให้ผู้อ่าน (จากภาษาเดิม) เลือกลงอักขรแทนเสียงต่างกันในการเขียนคำทับศัพท์

(นักวิชาการโรงเรียนกูรอรอห์ วิทยา โรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ. 2553, 25 มิถุนายน)

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ

- ดูจากหลักเกณฑ์ทางภาษา
- อ้างอิงจากผู้รู้ท่านอื่น
- ตำแหน่งของคำ

2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ

- หลักเกณฑ์ทางภาษาเดิม (กฎของไวยากรณ์)
- การเทียบเสียงภาษาอาหรับ
- เขียนตามผู้รู้ท่านอื่น

(นักวิชาการโรงเรียนศาสนูปถัมภ์ โรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ. 2553, 25 มิถุนายน)

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ ใช้เสียงตัวอักษรภาษาอาหรับที่ใกล้เคียงเทียบเสียงตัวอักษรในภาษาไทย

2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ ความหลากหลายของภาษาไทย เช่น คำพ้องเสียง คำ, คำ
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่นักวิชาการจะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกัน เป็นไปได้ แต่ต้องเกิดจากความร่วมมือและปรึกษาหารือกัน

(นักวิชาการโรงเรียนบางกอกวิทยา มูลนิธิ โรงเรียนสอนศาสนาควบคุมสามัญ. 2553, 25 มิถุนายน)

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง เช่น ตัว ش = ช ใช้ ช แทน ตัวอื่น ตลอด แต่คำบางคำในภาษาอาหรับไม่มีในภาษาไทย เช่น เงน ก็ใช้ตัวที่คล้ายที่สุดคือตัว ฆ ซึ่งเป็นไปไม่ได้ พื้นฐานไม่เหมือนกัน การออกเสียงไม่ได้
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ การฟังไม่ชัดเจน ภาษา ความชัดเจนของแต่ละคน
3. รวมเป็นพจนานุกรมได้ แต่หาคนบัญญัติคงหาไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ เช่น ๓ = ด, ฏ

(นักวิชาการโรงเรียนศาสนูปถัมภ์ โรงเรียนสอนศาสนาควบคุมสามัญ. 2553, 25 มิถุนายน)

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ เทียบอักษรโดยใช้เสียงที่ใกล้เคียง
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ ผู้พูดบางคนอิงตามภาษาไทย เพื่อให้ผู้ฟังเข้าใจง่าย ผู้พูดบางคนอิงตามภาษาอาหรับเพื่อไม่ให้เกิดความเข้าใจผิด
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่นักวิชาการจะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกันนั้นมีความเป็นไปได้ แต่ต้องผ่านประชาคมติจากบรรดานักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทั้งภาษาไทยและภาษาอาหรับและมีการประกาศใช้อย่างเป็นทางการเพื่อให้เกิดความเข้าใจที่ตรงกัน แต่ผลเสียที่ตามมาก็คือความผิดพลาดของภาษาอาหรับ เนื่องจากภาษาอาหรับมีเอกลักษณ์เป็นของตนเอง ซึ่งยากที่จะนำภาษาอื่นๆ มาเทียบเคียงได้

(อาลี เสือสมิง. 2553, 28 มิถุนายน) อาจารย์โรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม มัจญลิดซุดดีนีย์

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ ยึดตามราชบัณฑิตยสถาน กำหนดหลักเกณฑ์ไว้
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน คือ
  - สำเนียงภาษามลายู เช่น กุไฟร แต่ภาษาอาหรับ คือ กุฟรุน
  - ความต่างของภาษาที่ใช้พูดและภาษาที่ใช้เขียน เช่น กุเรช กับ กุรอยซุ
  - เน้นอักขรวิธีไทยมากเกินไป เพราะกลัวคนไทยจะอ่านไม่ออก ทำให้รูปคำทับศัพท์ต่างกัน

- เขียนตามสะดวกในการใช้ คือ อ่างอิงเสียงไทยบ้าง มลาญูบ้าง
- การถ่ายเสียงมาจากคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ เช่น กาหลิบ อับราฮัม เดวิด ซึ่ง กาหลิบมาจาก คอลีฟะฮ์ ในภาษาอาหรับ อับราฮัม คือ อิบรอฮีม และ ดาวิด คือ เดวิด เป็นต้น
- เลี่ยงความไม่สุภาพ ใช้ ฮ แทน ห ในบางคำ

**(ศรียันตร์ มินยา. 2553, 4 สิงหาคม) อาจารย์สอนศาสนาโรงเรียนเอกชนสอนศาสนา
ควบคุมสามัญ โรงเรียนกุรรออุวิทยา**

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ เขียนให้ใกล้เคียงภาษาเดิมให้มากที่สุด เพื่อจะได้ทราบว่ามีที่มาจากอะไรและคนอ่านจะได้รู้ความหมายด้วย เช่น คำว่า (ญีมมีมีอิน) ญีมู ซึ่งคนทั่วไปที่ได้รับอิทธิพลจากภาษามลาญูจะออกเสียง และเขียนว่า ยาเมาะ แต่ตนเองจะเขียนให้ตรงรากศัพท์เดิมคือ ญีมู หรือ ญีมู หรือคำว่า (ฟาอินยาลามดอมมะตัย) บางคนจะลากให้เข้ากับลิ้นคนไทยคือ เพ็ยะลูล หรือ เพ็ยะอู แต่ตนเองจะออกเสียงและเขียนคำทับศัพท์ตามภาษาอาหรับ คือ ฟืออัล เป็นต้น และคำที่ลงท้ายด้วย ตากลม หรือ ตาดอมมะตัย (ó) จะออกเสียงเป็น // ฮาใหญ่ เมื่ออ่านหยุดจะแทนเสียงด้วย ห์ เช่น ชื่อตนเอง ตอยยี่บะห์ ก็เขียน บะห์ เป็นต้น

2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกันเกิดจาก

- ภาษาไทยมีตัวอักษรมากเกินไป เช่น เสียง /s/ มีพยัญชนะ คือ ช ศ ษ ส เวลาเลือกให้ตรงกับภาษาอาหรับทำให้เกิดความสับสนว่าควรใช้ตัวไหนแทนเสียงอะไร
- การใช้ไม้ทัณฑฆาต ใช้กันมากในภาษาไทย ครูภาษาอาหรับไม่รู้ว่าจะใช้อย่างไรกับภาษาอาหรับ เช่น ควรใช้ ห์ ฮ์ หรือ อ์ เป็นต้น
- อิทธิพลจากความรู้สายสามัญ (โดยเฉพาะพื้นฐานภาษาไทย) ของผู้ถ่ายเสียงคำทับศัพท์ ทำให้แตกต่างกันออกไป
- ภูมิลำเนา และ ภาษาถิ่น มีอิทธิพลในการออกเสียง การฟัง และการถ่ายเสียงเป็นคำทับศัพท์
- การใช้จากความเคยชิน อาจมาจากการเรียนรู้ จำ การใช้จากที่อื่น และเอามาใช้ตาม

3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่นักวิชาการจะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกันเป็นไปได้ แต่ทุกฝ่ายต้องร่วมมือกัน

(เสนอให้ ชอหะซัน. 2553, 19 สิงหาคม)

อาจารย์โรงเรียนสอนศาสนาอิสลาม มีพตาฮ์อัลอุลุมุดดีนียะฮ์

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ
  - 1.1 การถ่ายเสียงตามราชบัณฑิต เช่น ตัวซิ่น ไซ้ ส เป็นตัวสะกด ซ เป็นพยัญชนะต้น ตัวฎีม ไซ้ จ เป็นตัวสะกด ฎ เป็นพยัญชนะต้น เป็นต้น
  - 1.2 เทียบให้ใกล้เคียงกับภาษาเดิมที่สุด คือ ภาษาอาหรับไม่ใช้มลายู
  - 1.3 ใช้แหล่งอ้างอิงในการถ่ายเสียงต่อไปนี้
    - นักริชาการโรงเรียนอิสลามวิทยาลัยที่เขียนตำรา
    - สำนักจุฬาราชมนตรี
    - ราชบัณฑิต โดย ดร. อับดุลลฮ์ หนุ่มสุข และ ดร.อนัส อมาตยกุล
    - สมาคมครูสัมพันธ์ที่ทำดาราศาสนาในโรงเรียนสามัญ

2. ปัจจัยที่ทำให้ นักริชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกันเกิดจาก
  - 2.1 ความไม่รู้ในเรื่องการออกเสียง
  - 2.2 ภาษาไทยที่มีตัวอักษรมาก ถ้ากำหนดชัดเจนก็น่าจะเขียนตรงตามหลักเกณฑ์ที่ให้ไว้
  - 2.3 ภาษาเขียนกับภาษาพูดต่างกัน เช่น ฟิรดูอัยน์ กับ ฟิรดูอีน, ฮุกม์ กับ หุกม และ รุกน กับ รุกัน เป็นต้น

3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่ นักริชาการจะเขียนคำทับศัพท์ไปในทิศทางเดียวกัน
  - 3.1 ทำตัวเทียบ ประชาพิจารณ์ โดยราชบัณฑิตฯ
  - 3.2 ผู้ที่ไม่ได้นับถือศาสนาอิสลามมักจะถอดเสียงภาษาอาหรับจากภาษาอังกฤษ เช่น สำนักข่าว อัล ญะซีเราะฮ์ เป็น อัล ญะซีเราะ มาจากภาษาอังกฤษ คือ Al Jazirah เป็นต้น ทำให้ถอดเสียงผิดจากภาษาอาหรับ
  - 1.3 พื้นฐานภาษาไทยมีผลต่อการถ่ายเสียงคำทับศัพท์ภาษาอาหรับ เพราะคนส่วนใหญ่ที่เรียนภาษาอาหรับมักมีปัญหาภาษาไทย
  - 3.4 ให้ความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับภาษาอาหรับ
  - 3.5 คำพหูพจน์ และเอกพจน์ ในภาษาเดิมเป็นหลักไวยากรณ์ ทำให้อาจมีการถ่ายเสียงต่างกัน ขึ้นอยู่กับผู้ใช้ กับบริบทที่ใช้ ว่าต้องการให้เป็นเอกพจน์หรือพหูพจน์ เช่น คำว่า มุอามะละฮ์ และ มุอามะล้าต เป็นต้น
  - 3.6 การถ่ายเสียงบางครั้งไม่ได้ถ่ายมาจากภาษาอาหรับ เช่น คาลิบ มาจากภาษาอังกฤษ นมาซ มาจาก เปอร์เซีย และ รุกัน มาจากภาษามลายู เป็นต้น

(ปัญญา หวังพิทักษ์. 2553, 26 พฤศจิกายน)

นักวิชาการอิสระสมาคมนักเรียนเก่าอาหรับ

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียงของ คือ ยึดตามนักวิชาการส่วนใหญ่ เพราะผู้ที่เป็
นักวิชาการจะถ่ายเสียงถูกต้องตามหลักของภาษาอาหรับ เช่น มัสยิด ควรเป็น มัสญิด
นักวิชาการเฉพาะด้านจะถ่ายเสียงคำทับศัพท์ได้ดีกว่า
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนแตกต่างกันปัจจัยหนึ่งคือ มัชฮับ นักวิชาการรุ่นเก่าตาม
สายมัชฮับซาฟีอี และนักวิชาการรุ่นใหม่ นักวิชาการอิสลามมักจะคิดเข้าข้างตนเอง
ว่าคำทับศัพท์ตัวนี้ต้องใช้อักษรตัวนี้เพราะยังไม่มีการประชุมของนักวิชาการ มีผู้รู้ เช่น
ดร. อับดุลเลาะห์ หนุ่มสุซ หรือ อ.มรวาน สะมะอูน อันที่จริงแล้วควรมีผู้ประสานงาน
หรือนักวิชาการภาษาอาหรับ ที่มีความเห็นตรงกันก็จะมีความคิดไปในทิศทาง
เดียวกัน ซึ่งนักวิชาการอิสลามมักจะมีความเป็นปัจเจกบุคคลสูง จบจากสถาบัน
ต่างกัน ต่างก็มีความเชื่อมั่นในสถาบันของตน คิดว่าตนเองนั้นเขียนถูกต้องแล้ว นัก
แปล นักวิชาการ มักจะมีความคิดเช่นนี้ จึงทำให้การเขียนคำทับศัพท์ภาษาอาหรับมี
ความต่างกันค่อนข้างมาก
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพท์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันนั้นมีความ
เป็นไปได้แต่ต้องให้นักวิชาการที่มีชื่อเสียง เช่น ท่านจุฬาราชมนตรี อาจารย์อรุณ บุญ
ชม นักวิชาการที่เป็นที่ยอมรับของสังคม เป็นแกนนำและมีการส่งตัวแทนจากองค์กร
ศาสนา ฝ่ายการศึกษาของสำนักจุฬาฯ มาประชุมกันในลักษณะ ประชุมเชิง
ปฏิบัติการ (work shop) จะทำให้การเขียนคำทับศัพท์ออกมาในแนวเดียวกัน ควรมี
เจ้าภาพเชิญนักวิชาการจากสถาบันต่างๆ เข้าร่วมประชุม ใช้ระยะเวลาในการ
ประชาสัมพันธ์ 1 – 2 เดือน เชิญทั้งส่วนกลางและส่วนภูมิภาค เช่น มหาวิทยาลัย
อิสลามยะลา หรือที่รู้จักกันในนาม กุลลียะฮ์ ยะลา หรือ ดร. อับดุลเลาะห์ หนุ่มสุซ
และการจัดทำตารางที่จะเขียนเกี่ยวกับคำทับศัพท์ควรมีแต่จะได้รับการยอมรับ
หรือไม่นั้นขึ้นอยู่กับ ใครทำ และผู้ทำเป็นที่ยอมรับแค่ไหน การมีส่วนร่วมของแต่ละ
กลุ่มนั้นสำคัญมาก เรียกว่า อัลมุชารอะฮ์ หรือ มูชอะเราะอะฮ์ และเห็นด้วยเป็น
อย่างยิ่งถ้าทางราชบัณฑิตยฯ จะมีการทำประชามติเพื่อกำหนดคำทับศัพท์ใน
ภาษาอาหรับของนักวิชาการศาสนาอิสลาม

(มยุรา วงษ์สันต์. 2553, 10 ธันวาคม) นักวิชาการอิสระ

สภายูวมุสลิมโลก สำนักงานประเทศไทย

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ เวลาถ่ายเสียงคำทับศัพท์ จะเน้นเสียงสั้นยาวให้ตรงกับเสียงคำศัพท์ในภาษาอาหรับมากที่สุด เพราะภาษาอาหรับเน้นเสียงสั้นเสียงยาว คำไหนใช้สระ ฟัตซะฮฺ เป็นเสียงสั้น คำไหนใช้ ฟัตซะฮฺ ตามด้วยอลิฟ หรือยา เป็นเสียงยาว เช่น นะ นา นีย์ เป็นต้น แต่ภาษาไทยจะไม่เน้น เสียงสั้น ยาว การที่ภาษาอาหรับเน้นเสียงสั้นยาวเพราะว่าถ้าเสียงผิด ความหมายอาจผิดไปได้ เช่น คนไทย ชื่อ กะลิมะห์ แปลว่า หนึ่งคำ ไม่น่าใช้เป็นชื่อคน แต่ชื่อที่ถูก คือ การิมะห์ ซึ่ง มาจาก การิม หมายถึง ผู้ใจบุญ แต่คนไทยเรียก กะลิมะห์ ทำให้ความหมายเปลี่ยนไป เพราะคนไทยไม่เน้นเสียง ร และ ล ไม่เน้นเสียงสั้น ยาว หนัก เบา แต่ภาษาอาหรับเน้น เพราะความหมายจะเปลี่ยนไปได้ดังที่กล่าวมาแล้ว
  - การลงเสียงท้ายเมื่อก่อนส่วนตัวจะใช้ ฮฺ หรือ หฺ พอมาตอนหลังได้คุยกับอาจารย์ภาษาไทยท่านหนึ่งที่เป็นมุสลิม ท่านบอกว่า ฮฺ หฺ จะเป็นภาษาบาลี สันสกฤต ไม่ใช่ภาษาไทย เช่น กิยามะฮฺ อ่านว่า กิยามะฮฺ ยากที่คนไทยจะเข้าใจว่า มะ ไม่ออกเสียงเลยใช้ กิยามะฮฺ ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนแตกต่างกัน
  - การออกเสียงต่างกัน จากหลายท้องถิ่น เช่น อิบรอฮีม อิบรอเฮม หรือ อาอีซะห์ กับ ไอซะห์ เป็นต้น
  - ความรู้พื้นฐานในเรื่องภาษาไทยในการสะกดคำที่แตกต่างกัน
  - นักวิชาการทุกคนมีมุมมองเกี่ยวกับภาษาไทยว่ารู้อยู่แล้ว และพูดง่าย จริงๆ แล้วควรมีความรู้ภาษาไทยถึงจะมีการถ่ายทอดได้ดี
  - อิทธิพลจากภาษาแม่ เช่น ภาษาถิ่น และภาษาที่ใช้ในชีวิตประจำวันทำให้การเขียนคำทับศัพท์ต่างกัน เช่น นักเรียนไทยจากทางใต้ตอนล่างไปเรียนใคร มาเขียนตำราเขียนคำว่า อิบาดะห์ ในภาษาอาหรับ เป็นอิบาดัต ซึ่งได้รับอิทธิพลจากภาษามลายู เป็นต้น หรือ คนที่พูดภาษาใต้ตอนบน จะออกเสียง อาอีซะห์ เป็น อัยฉ่า เป็นต้น และถ้าถ่ายเสียงตามเสียงพูดซึ่งเป็นภาษาอาหรับการเขียนก็จะเพี้ยนไป เช่น คำว่า มุกัรรัม (มาจาก มุกัรรัมมะฮฺ) กลายเป็น มุงกัรรัม, มูกานรัม, มุงกัรรัม ตามเสียงภาษาไทยท้องถิ่น เป็นต้น
  - การเลือกใช้ตัวอักษรของคนไทย เช่น การใช้อักษรในการตั้งชื่อ เช่น ซีฮาม, ซีรอด, สุ้อ๊าด บางคนชอบใช้ตัวอักษรเฉพาะ เช่น อยากใช้ ศ ส หรือ ษ เพราะว่า มีความคิดความชอบส่วนตัว เช่น ส เสือ รู้สึกพอนึกถึงเสือ เสือมันดุ ดู เลยใช้อักษรที่มีเสียง

เหมือนกัน ตัวอื่นแทน เช่น ใช้ ศ แทนพยัญชนะต้นในชื่อคน เช่น ศิรชิต โดยส่วนตัวจะชอบใช้ ศ แทน เช่น ชื่อลูกชาย ใช้ มุคฺลิส, มุณีศ, มุนตะศิธ, มุศอัธ, มุศตะกิน ซึ่ง ใช้ ศ แทนตัวศอด (ص) ใน มุคฺลิส ใช้ ศ แทนตัวซึน (س) ใน มุณีศ ใช้ ศ แทนตัวศอด ใน มุนตะศิธ ใช้ ศ แทนตัวซึน ใน มุศอัธ และใช้ ศ แทนตัว ซึน ใน มุศตะกิน ซึ่งเป็นไปโดยความชอบส่วนตัว และ เสียง ศ กับตัวศอด และ ตัวซึน ซึ่งหน่วยเสียงในภาษาไทยกับภาษาอาหรับไม่ต่างกัน แล้วชื่อบุคคลก็เป็นชื่อเฉพาะ

- การทับศัพท์จากภาษาอังกฤษ เป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เขียนคำทับศัพท์อาหรับไม่เหมือนกัน และในความเป็นจริงการถ่ายเสียงภาษาอาหรับเป็นภาษาอังกฤษ บางอย่างเป็นคำเดียวกันแต่เสียงเพี้ยนไป อย่างเช่น เซนต์กาเบรียล มาจากภาษาอาหรับ คือ ยิบร็ล (นามของทูตสวรรค์) หรือ ไอแซค มาจาก อิสฮาก เซคเลปีเยร์ มาจาก เซค สุเบียร์ มารี มาเรีย มาจาก มารีย์ยะห์ และ คำว่า ลิเก เพี้ยนมาจาก ชิเกร เมื่อก่อน มุสลิม (ผู้ที่นับถือศาสนาอิสลาม) กล่าวทำนองเสนาะ สรรเสริญพระเจ้า คนก็เรียก ชิเกร ต่อไปกลายเป็น ชิเก และ เป็น ลิเก (การแสดงที่มีการร้อง และรำ) ในที่สุดก็กลายเป็นการแสดงเป็นเรื่องราว ชมหญิง จีบหญิง ในระยะหลัง
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพท์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกัน
- เป็นไปได้แต่จะต้องไม่คำนึงถึงข้อจำกัดในการเทียบตัวอักษรเสียงสูง เสียงต่ำ การเทียบเคียงอักษรต้องไม่กำหนดตายตัว เช่น ص หรือ س เสียงที่ออกเป็น /s/ ซึ่งตัวที่ใช้แทน คือ ส ษ ศ ซ ไม่สามารถออกเสียงแทนได้หมด เพราะอักษรในภาษาไทยมีไม่ครบ
  - ให้ยึดการถ่ายเสียงที่ถูกต้องของภาษาอาหรับเป็นสำคัญ ไม่ต้องคำนึงถึงอักษรหรือวรรณยุกต์ที่ใช้ เพราะถ้าเสียงผิดเพียงเล็กน้อย ความหมายภาษาอาหรับก็จะเปลี่ยนไป บางตัวอักษรในภาษาอาหรับ ภาษาไทยไม่มีตัวอักษรแทนได้ เช่น ع ซึ่งหน่วยเสียงนี้มีในภาษาฝรั่งเศส

(สมบูรณ์ สนิทสุริวงษ์. 2554, 1 มกราคม) นักวิชาการอิสระ ทิวิมุสลิมไทยแลนด์

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ

ใช้พยัญชนะภาษาอาหรับเทียบกับพยัญชนะภาษาไทย เช่น ح เทียบกับ ห และตัว ๐ ใช้ ฮ แทน เช่น ภาษาอาหรับว่า **حنيف** ก็จะถ่ายเป็นคำทับศัพท์ว่า หนีฟ เป็นต้น บางตัวเทียบแล้วไม่ตรง ก็ใช้ตัวอักษรที่ใกล้เคียง เช่น ตัว **ش** ใช้ ซ แทน เช่น ซารีฟ บางตัวไม่มีเสียงในภาษาอาหรับ ก็ใช้อักษรที่ใกล้เคียงมากที่สุด เน้นเสียงที่ใกล้เคียงมากกว่า เช่น ฟิร

เอวาร์ จะไม่ใช่ ฟิรอน หรือ กุเรช ก็เขียน กุรอยซ์ เพราะมาจากภาษาอาหรับ จะยึดถ่ายเสียงจากภาษาอาหรับเป็นหลัก

2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนแตกต่างกัน

- การสะกดของแต่ละคนไม่เหมือนกัน ปัญหา คือ นักวิชาการไม่รวมตัวกันเพื่อกำหนดคำให้เป็นบรรทัดฐานจริงๆ ความคิดเห็นของนักวิชาการแตกต่างกัน เช่น ต่อรอบุน, ดอรอบุน บางคนใช้ ดอรอบุน, ฎอรอบุน หรือ สะดิษ เป็น หะดิษ เป็นต้น

- พื้นฐานความรู้ภาษาไทยของนักวิชาการต่างกัน คนที่รู้มากก็ไม่ใช่ว่าจะถูกต้อง บางที่ยึดการถ่ายรูปแบบมากกว่าเสียง คนที่รู้น้อยก็จะใช้ภาษาไทยผิด บางที่ใส่วรรณยุกต์ผิดเสียงผิดที่ สระผิด สระอะ เป็น สระอา สระอา เป็น สระอะ เป็นต้น เช่น ฮาดิษ สะดิษ เป็นต้น

3. อนาคตจะเป็นไปได้ไหมที่จะทำให้การเขียนคำทับศัพท์เป็นไปในทิศทางเดียวกัน เป็นไปได้ โดยต้องให้นักวิชาการที่มีความรู้เป็นคนคอยเริ่มต้น และประสานงานที่จะทำให้การเขียนคำทับศัพท์ให้เป็นมาตรฐานเดียวกัน การทำเป็นพจนานุกรมโดยให้สำนักจุฬารับรองเพื่อให้เกิดความน่าเชื่อถือ

(สรายุทธ มีสมรรถ. 2554, 4 มกราคม) นักวิชาการอิสระ มุลนิธิสันติชน

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง คือ ดูจากเสียงของพยัญชนะที่เปล่งออกมาเป็นหลัก
2. ปัจจัยที่ทำให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน คือ การใช้ภาษาไทยของนักวิชาการในการเทียบเคียงคำให้ตรงกับเสียงของพยางค์ที่ออกมา และไม่ควรรีใส่วรรณยุกต์มาก แต่การใส่วรรณยุกต์นั้นเป็นผลดี คือ ทำให้ออกเสียงได้ชัดเจนที่สุด เพราะถ้าออกเสียงเพี้ยน ความหมายจะเปลี่ยนไป เช่น นัศรี (สะกดด้วยตัวสอด) แปลว่า ตัวบท แต่ นัศรี (สะกดด้วยตัวชิน) แปลว่า ความช่วยเหลือ เป็นต้น คำว่า ละหมาด ไม่ใช่ภาษาอาหรับ ภาษาอาหรับ คือ อัศศอลา แต่ละหมาดน่าจะเพี้ยนมาจากคำว่า นมาซ ในภาษาเปอร์เซีย และกลายเป็นนมัสการในภาษาไทย และ เป็น ละหมาดในที่สุด
3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพท์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันนั้นเป็นไปได้แต่จะต้องมีการชี้แจงหรือมีองค์กรหนึ่งองค์กรใดทำเรื่อง หนังสือ คำอภิธานศัพท์ขึ้นมา

(นักวิชาการโรงเรียนอิสลามสันติชน โรงเรียนสอนศาสนาควบคู่สามัญ. 2554, 10 มกราคม)

1. หลักเกณฑ์ที่ใช้ในการถ่ายเสียง

โดยส่วนตัวไม่มีหลักเกณฑ์แน่นอน แค่สังเกตว่าคำทับศัพท์ที่เขาใช้กันในงานเขียนเขียนอย่างไรก็ใช้ตามๆ เขาอย่างน้อยก็มีพวก แต่ที่ดีที่สุดในงานเขียนต่าง ๆ ควรมีคำทับศัพท์และวงเล็บด้วยภาษาอาหรับ เพื่อป้องกันการเข้าใจผิด โดยเฉพาะชื่อคน เคยอ่านจากหนังสือเล่มหนึ่งเขียนทับศัพท์เป็นตัวเขียนภาษาไทย ซึ่งพยายามอ่านอยู่หลายรอบก็ไม่ว่าเขาเขียนมีชื่อเขียนเป็นภาษาอาหรับว่าอย่างไร เป็นศ่อฮาบะห์ที่เราเคยรู้จักหรือเปล่านั้นไม่รู้

2. ปัจจัยที่ทำให้ให้นักวิชาการเขียนคำทับศัพท์แตกต่างกัน มีอยู่หลายอย่าง เช่น

- การเขียนในภาษาอาหรับไม่มีสระ การอ่านออกเสียงของเจ้าของภาษาเองบางทีก็ไม่เหมือนกัน เช่น เมื่อการอ่านของเจ้าของภาษาต่างกัน การถ่ายทอดออกมาเป็นภาษาไทยจึงเขียนต่างกัน
  - คำบางคำในภาษาอาหรับใช้ในภาษาพูดกับภาษาเขียนต่างกัน เช่น คำว่า สุกฺม ในภาษาเขียน หรือภาษาเป็นทางการอ่านว่า สุกฺม แต่ในภาษาพูดอ่านว่า สุกฺม จะเห็นได้ว่าในการเขียนเวลาอ่านจะอ่านให้ตัวกลางตายเพื่ออ่านออกเสียงสระสุดท้าย แต่ในภาษาพูดจะใส่สระตัวกลางเพื่อออกเสียงสระสุดท้าย และรู้ได้เลยว่าตัวอักษรสุดท้ายคือตัวอะไร
  - เมื่ออดีตกาลเราไม่มีหนังสือภาษาอาหรับ (ยกเว้นคัมภีร์อัลกุรอาน) การเรียนศาสนาในสมัยนั้นต้องเรียนจากหนังสือมลายู ที่มีนักวิชาการถ่ายทอดมาจากภาษาอาหรับ(แต่พิมพ์เป็นภาษามลายู) คำบางคำของภาษาอาหรับถูกใช้ทับศัพท์มาปนกับภาษามลายู ตัวเขียนถูกแต่ถูกอ่านออกเสียงเป็นสำเนียงมลายู เช่น ซารีอะฮฺ เป็น ซารีเออะฮฺ ค่อดียะฮฺ เป็น ค่อดีเยอะฮฺ
  - ฐานเกิดของอักษรภาษาอาหรับบางตัวไม่ตรงกับฐานเกิดของพยัญชนะภาษาไทย หรือบางตัวก็คล้าย หรือใกล้เคียงกับพยัญชนะไทยหลายตัว การนำภาษาอาหรับมาเขียนทับศัพท์จึงขึ้นอยู่กับปัจเจกชนว่าคนใดใครจะนำอักษรไทยตัวใดมาใช้แทน ซึ่งส่วนมากก็จะดูเนื้อหาแวดล้อมเป็นหลักว่า ผู้เขียนจะหมายถึงคำศัพท์ภาษาอาหรับคำใด
  - คำเอกพจน์และพหูพจน์ในภาษาอาหรับบางคำมีพยางค์ต้นเหมือนกันแต่พยางค์สุดท้ายต่างกัน เช่น ค่อตะเกาะฮฺ → ค่อตะกอต บัยยินะฮฺ → บัยยินาต
- ฝากไว้อยู่อย่างนะคะ เมื่ออักษรฐานเกิดไม่เหมือนกันเป็นการยากที่จะทำให้การเขียนทับศัพท์เหมือนกันหมดทุกคน ดังนั้นไม่ว่าเราจะพยายามขนาดไหนก็ไม่มีทางทำให้ทุกคนเขียนเหมือนกันได้ จริงไหมคะ

3. ความเป็นไปได้ในอนาคตที่จะเขียนคำทับศัพท์ให้เป็นไปในทิศทางเดียวกันไม่มีทางเป็นไปได้เพราะจากเหตุผลข้างต้น เป็นเหตุผลที่มาจากเจ้าของภาษา ยกเว้นถ้าเป็นเหตุผลที่มาจากความเคยชินของบุคคลและเป็นกลุ่มยุคเก่าๆ การเปลี่ยนแปลงอาจทำให้คนกลุ่มนี้ไม่รู้จักรากศัพท์ที่เราพยายามจะเขียนให้มันอ่านถูกต้องมากที่สุด เมื่อการเปลี่ยนแปลงเกิดผลเสียมากกว่าผลดี ก็ต้องปล่อยให้มันเป็นไปตามสภาพ

แบบสอบถามเชิงสัมพัทธ์การเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับ

ของนักวิชาการศาสนาในเขตกรุงเทพมหานคร

คำชี้แจง แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับ

วิธีตอบแบบสอบถาม

ขอให้ท่านพิจารณาเลือกคำทับศัพท์ภาษาอาหรับที่ตรงกับการเขียนของท่าน หรือท่านคิดว่าเป็นการเขียนที่ถูกต้อง

ตอนที่ 1 ข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

โปรดทำเครื่องหมาย ✓ หรือเติมคำตอบที่เหมาะสมตามความคิดเห็นของท่านลงในช่องว่าง

1. เพศ ชาย หญิง
2. อายุ 20-30 31-40 41-50 51 ปีขึ้นไป
3. วุฒิการศึกษาสายสามัญ

☐ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4	☐ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6
☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3	☐ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

ประเภทสถาบันการศึกษา

โรงเรียนสายสามัญ โรงเรียนเอกชนสอนศาสนาควบคู่สามัญ กศน.

วุฒิการศึกษา

ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี

4. วุฒิการศึกษาสายศาสนา

ระบุ.....

5. สถานที่ทำงาน

ระบุ.....

6. กิจกรรมด้านศาสนา ที่ต้องใช้ภาษาอาหรับร่วมกับภาษาไทย

.....บรรยายศาสนธรรม   .....เขียนบทความ
.....สอนคัมภีร์กุรอาน   .....อื่น ๆ (ระบุ).....

6. การใช้เทคโนโลยีสมัยใหม่

.....คอมพิวเตอร์   .....โทรทัศน์   .....วิทยุ / mp3
.....โทรศัพท์เคลื่อนที่   .....อื่น ๆ (ระบุ).....

ตอนที่ 2 การเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับ

เนื่องจากนักวิชาการศาสนาอิสลามในประเทศไทย มีการใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย อย่างกว้างขวางในการเผยแผ่ศาสนา แต่การเขียนถ่ายเสียงมีลักษณะที่แตกต่างกันมาก คำบางคำใช้รูปวรรณยุกต์มากเพื่อที่จะต้องการถ่ายเสียงให้ตรงกับเสียงของภาษาเดิม มากที่สุด ทำให้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับคำเดียวความหมายเดียว แต่มีการเขียนในรูปทับศัพท์ที่ไม่เหมือนกัน จากตัวเลือกแต่ละข้อต่อไปนี้ โปรดเลือกคำทับศัพท์ที่ท่านใช้เป็นประจำทั้งการออกเสียงและการเขียนที่ใช้เป็นประจำหรือเห็นว่าเหมาะสม หากท่านใช้แตกต่างจากตัวเลือกที่ให้ไว้ กรุณา เลือกตัวเลือก อื่นๆ และระบุคำทับศัพท์ที่ท่านใช้ในการเขียน

คำชี้แจง จงเลือกทำเครื่องหมาย ✓ คำทับศัพท์ที่ท่านใช้เป็นประจำทั้งการออกเสียงและการเขียนที่ใช้เป็นประจำหรือเห็นว่าเหมาะสม หากท่านใช้แตกต่างจากตัวเลือกที่ให้ไว้ กรุณา เลือกตัวเลือก อื่นๆ และระบุคำทับศัพท์ที่ท่านใช้ในการเขียน

หมายเหตุ ท่านสามารถเลือกตอบได้มากกว่าหนึ่งคำที่ท่านใช้อยู่และคิดว่าถูกต้อง

ตัวอย่าง

1	.. ✓ ...รวมดอน	..... รวมฏอน	..... ร่อมาดอน	..... เราะมะดอน
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			

แบบตอบคำถามการเลือกใช้คำทับศัพท์ภาษาอาหรับในภาษาไทย

1	..... กิยามัต	..... กิยามะห์	..... กิยามะฮ์	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
2	..... กุรอาน	..... กุรอ่าน	..... โกอหฺร่าน	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
3	..... กาฟิร	..... กาเฟร	..... กุไฟร	..... กุ๊ฟฟาร
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
4	..... กุบู้ร	..... กุโบ้ร	..... กุบूर	..... กุโบร์
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
5	..... กอดี้ย	..... กอฎีย		
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
6	..... กุรออยซ์	..... กุเวซ		
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			

7	..... กิยาช ..... กิยาส ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
8	..... กิบละฮ ..... กิบละห์ ..... กิบลัต ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
9	..... กะอูบะฮ ..... กะอับะห์ ..... กะอับะฮ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
10	..... กัฟฟาเราะฮ ..... กัฟฟาเราะห์ ..... กัฟฟาเราะฮ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
11	..... กิยาม ..... กิยามูลลัย ..... กิยามูลเลน ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
12	..... กอซิม ..... กอเซ็ม ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
13	..... เคาะลีย์พะห์ ..... คอลีย์พะห์ ..... ค่อลีย์พะฮ์ ..... คอลีย์พะห์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
14	..... คุดบะห์ ..... คฎบะห์ ..... คุดบะฮ์ ..... คฎบะฮ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
15	..... คอวาริจญ์ ..... ค่อวาริจญ์ ..... เคาะวาริจญ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
16	..... จิฮาด ..... ญิฮาด ..... ญิฮาด ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
17	..... ซาวิอะห์ ..... ซาวิอะฮ์ ..... ซาวิอัต ..... ซาวิอาด ..... ซะวีอะห์ ..... ซะวีอัต ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
18	..... ซีอะห์ ..... ซีอะฮ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
19	..... ซะบาน ..... ซะอูบาน ..... ซะอับาน ..... ซะฮูบาน ..... ซะอูบาน ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
20	..... ซะหีด ..... ซะฮีด ..... ซะฮีด ..... ซะหีด ..... อื่น ๆ (ระบุ).....

21	..... เซค	..... ซีค	..... ซัยค์	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
22	..... ซิริก	..... ซิริก		
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
23	..... เซาวาล	..... เซาวาล	..... เซาว้าล	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
24	..... ซุนนะห์	..... ซุนนะห์	..... สุนนะห์	..... สุนัต
	..... ซุนหนี่	..... ซุนนีย์	..... ซุนนี่	..... สุนนะฮ์
	..... สุนนะหุ	..... สุนนะฮุ		
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
25	..... ไชตอน	..... ไชฎอน	..... ซัยตอน	..... ซัยฎอน
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
26	..... ซากาต	..... ซะกาต	..... ซากาต	..... ซากาฮ์
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
27	..... เศาะหียุ	..... เศาะหียุ	..... ซ่อเฮียะหุ	..... ซอเฮียะห์
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
28	..... ซอฟัร	..... เซาะฟัร		
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
29	..... ฮะกีกัต	..... ฮะกีกะฮ์		
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
30	..... ซุลฮิจยะห์	..... ซุลฮิจญะห์	..... ซุลฮิจญะฮุ	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
31	..... สุปหะ	..... (ซ.บ.)	..... ซุปฮานะฮฺวะตะอะลา	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
32	..... ซินา	..... ซีนา		
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			
33	..... ซะกะรียา	..... ซักรียา	..... ซักการียา	
	..... อื่น ๆ (ระบุ).....			

34	..... ซอลัลลอลอสุอะลัยวะซัลลัม ..... คีอลัลลอลอสุอะลัยวะซัลลัม ..... ซ.ล. .... คีอลฯ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
35	..... ซุกกิฟลี ..... ซุกกิฟลี ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
36	..... ซะบูร ..... ซาบูร ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
37	..... ซอดาเกาะห์ ..... ซอดากอสุ ..... ศอดาเกาะห์ ..... เศาะดาเกาะสุ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
38	..... ซุฮรี ..... ดุฮรี ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
39	..... ซุเราะฮฺ ..... ซุเราะห์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
40	..... ซุบห์ ..... ซุบฮฺ ..... ซุบหุ ..... ศุบฮิ ..... ซุบฮ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
41	..... อัจญูติฮาด ..... อัจญูติฮาด ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
42	..... ซิกรูลลอฮฺ ..... ซิกรูลลอฮ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
43	..... ซิเกร ..... ซิเกร ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
44	..... ซอฟา ..... ซอฟา ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
45	..... อัลฟัจญ์ ..... อัลฟัจร์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
46	..... มุตตะวาตี ..... มุตตะวาตีร์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
47	..... นุมุอะฮ์ ..... นุมอะห์ ..... นุมอ์ต ..... นุมอาด ..... อื่น ๆ (ระบุ).....

48	..... ญามาอะห์ ..... ญามาอะห์ ..... ญะมาอะฮ์ ..... ญะมาฮัต ..... ญะมาอาต ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
49	..... ญานาบะห์ ..... ญะนาบะฮ์ ..... ญะนาบะห์ ..... ญุญบ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
50	..... ญันนะหุ ..... ญันนะฮ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
51	..... ญุซฮ์ ..... ญุซ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
52	..... ญายิลียะฮ์ ..... ยายิลียะห์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
53	..... ญิบรีล ..... ยิบรีล ..... ยิบรออิล ..... ยิบรอเอล ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
54	..... ญะอ์ฟ ..... ญอ์ฟ ..... ดอ์ฟ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
55	..... ญะหาเราะฮ์ ..... ญอฮารอห์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
56	..... ญอว้าฟ ..... ตอวาฟ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
57	..... ดุอาอู ..... ดุอาฮ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
58	..... ดะอ์วะฮ์ ..... ดะอูวะฮ์ ..... ดะอ์วะฮ์ ..... ดะอ์วะห์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
59	..... ดุฮา ..... ฎุฮา ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
60	..... ตะเศาะรูฟ ..... ตะเศาะรูฟ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
61	..... ตักวา ..... ตักวา ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
62	..... ตีรมีซี ..... ฏีรมีซี ..... อื่น ๆ (ระบุ).....

63	..... ตัฟซีรุ ..... ตัฟซีร .....อื่น ๆ (ระบุ).....
64	..... ตัรบียะฮุ ..... ตัรบียะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
65	..... ตัปลัสม ..... ตัปลัด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
66	..... ตอยยิบ ..... ตอยญิบ ..... ตัยยิบ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
67	..... ตะฮัจญุด ..... ตะฮัจญุด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
68	..... ตะฮัมมูม ..... ตะฮัมมูม .....อื่น ๆ (ระบุ).....
69	..... ตัซรีก ..... ตัซรีก .....อื่น ๆ (ระบุ).....
70	..... บะรอกัต ..... บารอ์กัต ..... บารอ์กัต ..... บะรอกัต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
71	..... บานูสสะลาม ..... บานูสสะลาม .....อื่น ๆ (ระบุ).....
72	..... บนีฮัยยะฮุ ..... บนีฮัยยะฮุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
73	..... ฟีรอฮาน์ ..... ฟีรอฮาน์ ..... ฟีรอฮาน์ ..... ฟีรอฮาน์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
74	..... ฟิตนะหุ ..... ฟิตนะฮุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
75	..... ฟิตเราะฮุ ..... ฟิตรอฮุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
76	..... ฟัรดู ..... ฟัรดู .....อื่น ๆ (ระบุ).....
77	..... ฟีก ..... ฟีกฮุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....

78	..... พ็รดุ้ยัณน์ ..... พ็รดุ้ยัณนุ ..... พ็รฎุ้ยัณน์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
79	..... พ็รดุกิฟายะห์ ..... พ็รดุกิฟายะหุ ..... พ็รฎุกิฟายะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
80	..... ฟาติสะฮุ ..... ฟาติสะห์ .....ฟาติหะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
81	..... ฟิตยะห์ ..... ฟิตยะฮุ ..... ฟิฎยะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
82	..... ตะรอเวียห์ ..... ตะรอเวียะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
83	..... ตะกียะฮ์ ..... ตัรกียะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
84	..... เนียต ..... เหนียต .....เนียต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
85	..... นบี ..... นَابِي ..... นَابِي .....อื่น ๆ (ระบุ).....
86	..... นัศรอณี ..... นัศรอณี ..... นัศรอณี .....อื่น ๆ (ระบุ).....
87	..... นมาซ ..... นมาส ..... ละหมาด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
88	..... ญุฮ์ ..... ْنَٰوِي ..... ْنَٰوِي .....อื่น ๆ (ระบุ).....
89	..... ْنَٰوِي ..... ْنَٰوِي ..... ْنَٰوِي .....อื่น ๆ (ระบุ).....
90	..... นิกะห์ ..... นิกَاهُ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
91	..... บุคอรِي ..... บุคورِي ..... บุคورِي .....อื่น ๆ (ระบุ).....
92	..... บั๊ดร ..... บั๊ดر ..... ِبَدْرِ ..... ِبَدْرِ .....อื่น ๆ (ระบุ).....

93	..... ปากอรรหุ ..... ปะกอรรหุ ..... ปะเกาะเราะหุ ..... อัลปากอเราะหุ ..... อัลปะกะอเราะฮุ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
94	..... ฟาติมะห์ ..... ฟาฏิมะฮ์ ..... ฟาติเมาะห์ ..... ฟาตีมะห์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
95	..... มุสลิมะห์ ..... มุสลิมะหุ ..... มุสลิมะฮุ ..... มุสลิมะฮ์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
96	..... มุฮัมมัด ..... มุฮัมหมัด ..... มะหะหมัด ..... มุห์หมัด ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
97	..... มลาอิกะห์ ..... มาลาอิกะฮ์ ..... มลาอีกะห์ ..... มะลาอีกะฮ์ ..... มาลาอิกะห์ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
98	..... มัสยิด ..... มัสญิด ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
99	..... มะหฺรฺอุม ..... มะฮฺรอม ..... มะหฺรอม ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
100	..... มะอุมุม ..... มะมุุม ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
101	..... มะดีนะห์ ..... มะดีนะหุ ..... มะดีนะฮ์ ..... มาดีนะฮ์ ..... มะดีนะฮุ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
102	..... มุอฺมิน ..... มุมีน ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
103	..... มั๊กกะหุ ..... มั๊กกะห์ ..... มั๊กกะฮุ ..... มั๊กกะฮ์ ..... เมกกะ ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
104	..... มะอฺศุม ..... มะฮฺม ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
105	..... มุฮฺรฺอุม ..... มุฮฺรอม ..... มุห์รอม ..... อื่น ๆ (ระบุ).....
106	..... มุชริกีน ..... มุชริก ..... อื่น ๆ (ระบุ).....

107	..... มุศหัท	..... มุศหัท	..... มัษฮับ	..... มัษฮับ
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
108	..... มุอามาถัوات	..... มุอามาละหฺ	..... มุอามะละหฺ	..... มุอามะละหฺ
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
109	..... มัสมริบ	..... มัสมเรบ	..... มักริบ	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
110	..... มุตะอะฮฺ	..... มุตะอะฮฺ	..... มุตะฮฺ	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
111	..... มั่นคู้บ	..... มั่นกู้บ		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
112	..... มักรูฮฺ	..... มักรโอะหฺ		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
113	..... มัรวะฮฺ	..... มัรวะหฺ		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
114	..... มะกออม	..... มะกออม		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
115	..... อับดุลมุตตอลิบ	..... อับดุลมุฏฏอลิบ		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
116	..... ยาซีน	..... ยาซีน	..... ยาซีน	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
117	..... ยะฮฺดี	..... ยาฮฺดี		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
118	..... ยะกู้บ	..... ยะกู้บ	ยะเก้ะ	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
119	..... รอมดอน	..... รอมฏอน	..... เราะมะดอน	..... รอมาดอน
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
	..... ร่อมาฏอน			
120	..... รุฮฺ	..... ร่อฮฺ	..... รุฮฺ	..... รุฮฺ
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
	..... เราะฮฺ			

121	..... รอบปีชูดเอาวัล ..... ร่อปีชู้ดเอาวาล .....อื่น ๆ (ระบุ).....
122	..... ริสกี ..... ริชกี .....อื่น ๆ (ระบุ).....
123	..... รุกัน ..... รุกุ่น .....อื่น ๆ (ระบุ).....
124	..... รอกอะห์ ..... ร็อกอะฮู ..... ร็อกอะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
125	..... เราะหุมะฮู ..... เราะฮุมะฮู ..... เราะห์มะห์ ..... เราะห์มัด ..... เราะฮีมะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
126	..... ลัยละตุลกัอดรู ..... ลัยละตุ้ลกัอดรู .....อื่น ๆ (ระบุ).....
127	..... วายิบ ..... วาญิบ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
128	..... วลี ..... วะลี ..... วะลีย์ ..... วลีย์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
129	..... ะหีย์ ..... ะฮีย์ ..... ะฮีย์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
130	..... ะฟาต ..... วาฟาต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
131	..... วิเตอร ..... วิตร ..... วิติร .....อื่น ๆ (ระบุ).....
132	..... วุญฟ ..... วุญฟ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
133	..... ะกัฟ ..... ว่ากัฟ ..... ว่ากาฟ ..... ว่ากัฟ ....อื่น ๆ (ระบุ)..... วะกัฟ

134	..... เศาะหาบะห์	..... เศาะหาบะฮ์	..... เศาะฮาบะห์	..... เศาะฮาบะฮ์
	..... ศ่อหาบะห์	..... ศ่อหาบะฮ์	..... ศ่อฮาบะห์	..... ศ่อฮาบะฮ์
	..... ศอหาบะห์	..... ศอหาบะฮ์	..... ศอฮาบะห์	..... ศอฮาบะฮ์
	..... ซอหาบะห์	..... ซอหาบะฮ์	..... ซอฮาบะห์	..... ซอฮาบะฮ์
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
135	..... ศุบฮิ	..... ศุบฮ์		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
136	..... เศาะฟิยะห์	..... ซอฟิยะห์		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
137	.....อัลก็อดรุ	.....อัลก็อดริ		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
138	..... สุลัยมาน	..... สุลไมาน		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
139	..... สูเราะห์	..... สูเราะฮ์	..... สูเราะฮ์	..... สูเราะฮ์
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
140	..... สูญุด	..... ซูญุด		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
141	..... สะฮูร์	..... สไฮร์	..... ซูไฮร	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
142	..... อิมาม	..... อิหม่าม	..... อิมาม	..... อิหม่าม
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
143	..... อิมาน	..... อิหม่าน	..... อีมาน	..... อิหม่าน
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
144	..... อายะห์	..... อายะฮ์	..... อายัต	..... อายาต
	..... อายะฮุ			
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
145	..... อิดิลฟิตร	..... อีดูล์ฟิตร	..... อิดิลฟิตร	..... อีดูล์ฟิตร
	..... อีตฟีฎรุ			
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			
146	..... อีดีลอัฎฮา	..... อีดูล์อัฎฮา	..... อีดีลอัฎฮา	..... อีต อัฎฮา
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....			

147	.....คูมเราะะห์	.....คูมเราะะฮ์	.....คูมเราะะฮุ	.....คูมรอะห์	.....คูมรอะฮ์
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
148	.....อัลลอะฮุ	.....อัลลอะฮุ	.....อัลเลาะฮุ	.....อัลเลาะฮุ	.....อัลลอะฮุ
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
149	.....อันศอร	.....อันซ้อร			
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
150	.....อมีน	.....อามีน	.....อะมีน	.....อัลอามีน	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
151	.....อากีตะฮ์	.....อะกีกะฮ์	.....อากีกะฮ์	.....อะกีกะฮ์	.....อากีกะฮ์
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
152	.....อนบูบักรุ	.....อนบูบักร	.....อาบนูบักร	.....อาบนูบักร	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
153	.....อัลฮัมดุลิลลาฮุ	.....อัลฮัมดุลิลลาฮุ			
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
154	.....อะชาน	.....อาชาน			
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
155	.....อาดัต	.....อาดาท	.....อาดัต	.....อาดัต	
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
156	.....อิบาดะห์	.....อิบาดะฮ์	.....อิบาดัต	.....อิบาดัต	.....อิบาดะฮุ
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
157	.....อารอพะห์	.....อารอพะฮ์	.....อะรอะพะห์	.....อะรอะพะฮุ	.....อะรอะพะฮุ
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
158	.....อาคีรอะห์	.....อาคีรอะฮุ	.....อาคีรอะฮุ	.....อาคีเราะฮุ	.....อาคีเราะฮ์
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
159	.....อะหุซาบ	.....อะฮุซาบ			
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
160	.....อาดัม	.....อาดำ	.....อดัม		
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				
161	.....อิบรอฮีม	.....อิบรอฮีม			
	.....อื่น ๆ (ระบุ).....				

162	.....อิศหาก .....อิศหาก .....อื่น ๆ (ระบุ).....
163	.....อิสมาอีล .....อิสมาแอล .....อื่น ๆ (ระบุ).....
164	.....อัคลาก .....อัคล้าก .....อัคลาด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
165	.....อะญ์ล .....อาญ์ล .....อื่น ๆ (ระบุ).....
166	.....อะมัล .....อามัล .....อมัล .....อื่น ๆ (ระบุ).....
167	.....อัศรี .....อัชรี .....อัสรี .....อื่น ๆ (ระบุ).....
168	.....อิซา .....อิซาล์ .....อีซา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
169	.....อะนุ .....อาอนุ .....อนุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
170	.....อิบनु .....อิบนุ .....อิบนิ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
171	.....อิกอมะห์ .....อิกอมะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
172	.....เออาร์ท .....เอาเราะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
173	.....อุมมะห์ .....อุมมะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
174	.....อูละมาอู .....อูลามาอู .....อื่น ๆ (ระบุ).....
175	.....อาอิชะห์ .....อาอิชะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
176	.....อิห์รอม .....อิฮฺรอม .....อิห์รอม .....อื่น ๆ (ระบุ).....

177	.....อันน้ำส .....อันนาส .....อันนาซ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
178	.....อิหฺซาน .....เอียะซาน .....อิหฺซาน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
179	.....เอียะติกาฟ .....เอียะอูดิก้าฟ .....เอียะติก้าฟ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
180	.....อญุหะนีพะฮุ .....อญุฮะนีพะหฺ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
181	.....อิรฺก .....อิรฺค .....อื่น ๆ (ระบุ).....
182	.....อะดี .....อาดี้ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
183	.....ฮีญาบ .....ฮิญาบ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
184	.....หุก่ม .....หุก่ม .....ฮุก่ม .....ฮุก่ม .....อื่น ๆ (ระบุ).....
185	.....หะดีษ .....หะดีษ .....หาดีษ .....หาดีษ .....ฮาดีษ .....ฮะดีษ .....ฮะดีษ .....ฮาดีษ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
186	.....หะลาล .....หะล้าล .....หาล้าล .....หาลาล .....ห้าล้าล .....ฮะลาล .....ฮะล้าล .....ฮาลาล .....ฮาล้าล .....อื่น ๆ (ระบุ).....
187	.....หัจญ์ .....ฮัจญ์ .....ฮัจย์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
188	.....หะดีษ .....หาดีษ .....ฮะดีษ .....ฮาดีษ .....ฮ่าดีษ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
189	.....หะรอม .....ฮารอม .....ฮะรอม .....ฮاهر้าม .....อื่น ๆ (ระบุ).....

190	.....อิตบาอุ .....อิตบार् .....อื่น ๆ (ระบุ).....
191	.....ฮิบะห์ .....ฮิบาร์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
192	.....ฮิรอธ .....หิรออุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
193	.....ฮะซัน .....ฮาซัน .....หะซัน .....ฮัสซัน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
194	.....ไฮฎ .....เฮด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
195	.....ฮุซัยน .....หุซัยน .....ฮุสซัยน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
196	.....มัจญ์ญิฮาด .....มัจญ์ญิฮาด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
197	.....อับรอฮะห์ .....อับราฮะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
198	.....ริบารี .....ริบาร์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
199	.....ตะฮียัต .....อัตตะฮียา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
200	.....ศอลาหวาด .....ซอลาหวาด .....ซอลาหวาด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
201	.....ตักบีร์ .....ตักเบร .....ตักบีร์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
202	.....รุกัวะ .....รุกัว .....ร่อเกาะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
203	.....ตัสเบียฮ์ .....ตัสแบะห์ .....ตัสเบียฮ์ .....ตัสบีห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....

204	.....ฮะดีษะห์ .....ฮะดีเยาะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
205	..... (ตก)มูรตัดร์ ..... (ตก) มูรตัดด์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
206	.....ฮะนะฟี .....ฮานาฟี .....ฮะนะฟี .....อื่น ๆ (ระบุ).....
207	.....วุคอุ .....วุฎุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
208	.....ดาวูด .....ดาวูด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
209	.....ซาฟีอี .....ซาฟีอี .....อื่น ๆ (ระบุ).....
210	.....ซากิร .....ซากิริต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
211	.....กูเราะฮ์ .....กูรอรห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
212	.....สะบะห์ .....สะบะฮุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
213	.....อะมูซุร็อยเราะฮ์ .....อะมูซุร็อยเราะฮุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
214	.....มูออลีน .....ตอลลีน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
215	.....ชีรอต .....ชีรอต .....ศิรอต .....ศิรอฎ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
216	.....ริวายะห์ .....ริวายะฮุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
217	.....ตักลี๊ด .....ตักลี๊ด .....อื่น ๆ (ระบุ).....

218	.....กิตตค .....กิตต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
219	.....สังญัตตะย .....สังญัตตะย .....สังญัตตะย .....อื่น ๆ (ระบุ).....
220	.....มาคูนะห์ .....มะคูนะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
221	.....สังญาด .....สังญาด .....อื่น ๆ (ระบุ).....
222	.....ชรีฟ .....ชารีฟ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
223	.....ชารีฟะหุ .....ชารีฟะหุ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
224	.....การอมะห์ .....การอมะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
225	.....ชอเหล่ม .....ชอเล็ม .....อื่น ๆ (ระบุ).....
226	.....เงบ .....เมบ .....ซ็อยบ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
227	.....มัสฮับ .....มัสฮับ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
228	.....สะละฟุศคอลัน .....สลัฟุลชอและห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
229	.....ฮาวา .....เฮวา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
230	.....ซ็ีฟัต .....ซ็ีฟัต .....ค็ีฟัต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
231	.....กาหลิบ .....คาหลิบ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
232	.....อะซ็ีซ .....อะซ็ีซ .....อาซ็ีซ .....อาซ็ีซ .....อื่น ๆ (ระบุ).....

233	.....หมอริบ .....หม่อริบ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
234	.....มัจญฐิต .....มัญญฐิต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
235	.....มัชฐูร์ .....มัชฮาร์ .....มัชฐู .....อื่น ๆ (ระบุ).....
236	.....เออวาม .....เอ้าวาม .....อื่น ๆ (ระบุ).....
237	.....มุกก้อลลิต .....มุกค้อลลิต .....อื่น ๆ (ระบุ).....
238	.....อุชูลุดตีน .....อุชูลุดตีน .....อุชูลุดตีน .....อุชูลุดตีน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
239	.....อุมาวียะห์ .....อุมาวียะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
240	.....อุษมานียะห์ .....อุษมานียะฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
241	.....อัลฟาติฮ์ .....อัลฟาเตียฮ์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
242	.....อลีฟ .....อารีฟ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
243	.....ดะฮ์วะฮ์ .....ดะอูวะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
244	.....ยาฮ์ร .....ยาฮ์ร .....อื่น ๆ (ระบุ).....
245	.....คอฎิบ .....คอเตบ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
246	.....ดัจญาล .....ดัจยัล. .....อื่น ๆ (ระบุ).....
247	.....เออชาอีย์ .....เออชะอีย์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....

248	.....อัลนาวารีย์ .....อัลนวะระวีย์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
249	.....ไซนุล .....ชัยนุล .....อื่น ๆ (ระบุ).....
250	.....ริชช่า .....ริชา .....รอสช่า .....อื่น ๆ (ระบุ).....
251	.....นาซีนีน .....นาชนีน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
252	.....ชั้นชาเบล .....ชั้นชาบีล .....ชั้นชาบีลา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
253	.....ชาเราะห์ .....ชาร์่าห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
254	.....โรฮาน .....รอยฮาน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
255	.....โรฮานา .....โรฮาน่า .....รอยฮานี .....อื่น ๆ (ระบุ).....
256	.....ฟาเราะห์ .....ฟาร่าห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
257	.....คอเดียร์ .....คอดียะห์ .....คอดีเยาะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
258	.....ฮานีพะห์ .....ฮานีฟา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
259	.....ลาตีพะห์ .....ลาตีฝะห์ .....ลาตีฟา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
260	.....บาชีร่า .....บาชีเราะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
261	.....บัสมะห์ .....บัสมาร์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
262	.....รอปืออะห์ .....รอบเปียร์ .....รอปืออะฮ์ .....ร็อบปี .....อื่น ๆ (ระบุ).....

263	.....ไลล่า .....ไรล่าห์ .....ไลลา .....ลัยลา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
264	.....อัปดุลเลาะห์ .....อัปดุลล่าห์ .....อัปดุลลา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
265	.....สกีนะห์ .....สกีนา .....ซากีนา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
266	.....ไซระห์ .....ซัยลา .....ไซลา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
267	.....อ็อกลีมา .....อ็กรีมา .....อื่น ๆ (ระบุ).....
268	.....ไซนุดดีน .....ซัยนุดดีน .....อื่น ๆ (ระบุ).....
269	.....ไมมุนะห์ .....มัมุนะห์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....
270	.....อัปดุลนาซีร .....อัปดุลนาซีร์ .....อัปดุลนาซีร์ .....อื่น ๆ (ระบุ).....

ประวัติย่อผู้วิจัย

ประวัติย่อผู้วิจัย

ชื่อ ชื่อสกุล นางสาวจิตติมา จรกา
 วันเดือนปีเกิด 17 มีนาคม 2515
 สถานที่เกิด กรุงเทพมหานคร
 สถานที่อยู่ปัจจุบัน 1140 ถนนศรีนครินทร์ แขวงสวนหลวง
 เขตสวนหลวง กรุงเทพมหานคร 10250

ประวัติการศึกษา

พ.ศ. 2532 มัธยมศึกษาตอนปลาย
 จากโรงเรียนเทพศิลา
 พ.ศ. 2536 การศึกษาระดับบัณฑิต
 จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยาเขต ปทุมวัน
 พ.ศ. 2554 ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
 จากมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

